GAMZE ÇELİK

REVİSTA

EPHESUS

Gerçekler ortaya çıkmadan önce herkes masumdur. Peki, ya sırlarınız? Onlar da sizin kadar masum mu?

Moda dünyasının en prestijli dergisi ***Revista***'nın gözalıcı kapaklarının perde arkasında ihanet, entrika ve güç savaşlarıyla dolu karanlık bir oyun dönüyor.

Feris Doğan, yıllardır emek verdiği derginin genel yayın yönetmeni olacağına inanırken her şeyin kontrolünde olduğunu sanıyordur. Ta ki derginin kuruluş yıldönümü partisinde, hayalini kurduğu koltuğun başkasına verildiğini öğrenene kadar... Güvendiği insanların sırt çevirdiği, çarpık ilişkiler ve skandallarla sarsılan bu dünyada, Feris yalnızca iş hayatında değil, kalbinin derinliklerinde de sarsıcı bir mücadelenin içine çekilir fakat her sırrın bir sonu, her oyunun bir bedeli vardır.

Feris kendini güç savaşının içinde bulduğunda bir gerçekle yüzleşecektir: Güven en büyük lüks, aşk ise en tehlikeli tuzaktır.

Revista'da kural nettir:
Ya manşetlere zaferini yazarsın
ya da yenilginin haberini okursun.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayınları
/ephesus yayınları

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 090507

"Ya ben
gerçeklik istemiyorsam?
Ben hayatımda karmaşa
istemiyorum,"
dedim kaşlarımı çatarak.

"Sen pembe bulutların
üzerinde uçacak,
hayaller âlemine kapılacak
bir kadın değilsin, Feris.
Sen ayakları yere sağlam
basmak isteyen,
zor olsa da o zemini
hissetmek isteyen
bir kadınsın."

"Beni tanıyor
gibi konuşuyorsun."

"Tanımıyorum
ama tanımak istiyorum."

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

REVİSTA - I

Yazar: Gamze Çelik
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Saliha Ulusoy Ilık
Düzelti: Gülden Girgin
Cilt Tasarım: Hatice Çetin
Kapak - Yan Kağıt - Poster Tasarım: zebartdesign
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2025
ISBN: 978-625-6090-50-7

Duzenleme
Ny.ozlem

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Gamze Çelik
Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

BASKI
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

REVİZTA

GAMZE ÇELİK

EPHESUS

Ninova

REVİSTA

SAYI: 0 MART 2023

"Peki, ya katarsis, Feris Hanım? Biraz da nisan sayınız hakkında konuşalım mı?"

Katarsis.

Her ne kadar bir kitabın ilk kelimesi gibi dursa da aslında benim hayatımdaki anlamı bambaşkaydı.

Arınmak.

Tüm kötü duygulardan uzaklaşmak manasına gelirken benim için *yepyeni bir hayata doğmak* anlamına geliyordu. Baharın başlangıcı olan nisan ayını karşılarken dergimizin bu sayısına özel bir konsept belirlemiş, tüm içerikleri de tek bir kelime üzerine kurmuştuk: Katarsis.

Son zamanlarda yaşanan tüm olumsuzlukları bir kenara bırakıp üzerimizdeki ölü toprağından kurtulmak istemiştim. Salgın hastalıklar, pandemi, felaketler, ekonomik kriz ve kurların çeyrek popçulardan bile hızlı yükselmesi derken karalar bağlayan ruhumuzun canlanması için baharın gelişiyle bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Yazın enerjisini karşılamadan önce kışın buz gibi duvarlarının yıkılmasını, dingin ve sade bir bahardan daha iyi ne sağlayabilirdi ki?

Düşüncelerimden uzaklaşmak adına boynumu kaşıdım ve karşımda oturan kadına gülümsedim. Yeniden tüm ilgimi ona verirken kadının gözlerinin arkasına saklanan meraka odaklandım. Onu tanıyordum.

Ecrin Sefa.

Magazin kuşağının başarılı işlerinden biri olan *Pazar Kuşu* programında, röportaj için evlerine gittiği ünlü evli çifte sorduğu patavatsız soruyla televizyon dünyasından adı tamamen

silinmişti. Kimseyi ilk hatasında cezalandırmayı doğru bulmazdım ama Ecrin Hanım hatırı sayılır ünlümüzün karısına, kocasının metresinin de aynı sitede oturduğunu ve bu durumun komşuluk ilişkilerini etkileyip etkilemediğini sorduğunda kendisine pahalıya patlayacağını bilmeliydi.

Bu patavatsız sorusunun dışında, işinde oldukça başarılı ve idealist bir magazinciydi aslında. Birkaç başarısız televizyon programından sonra kendi işini kurmuş ve sosyal medyanın gücüyle *Instagram* üzerinden günlük magazin haberlerini duyurmaya başlamıştı. Her an her şeye anında erişmek isteyen yoğun kitle bu sistemi çok beğendiğinden birkaç ay gibi kısa sürede piyasadaki ismini kanıtlamıştı. Durum böyleyken ve artık her şey sosyal medya üzerinden yürüdüğü için onun röportaj teklifini geri çevirmemiştim.

"Katarsis bizim oldukça emek verdiğimiz bir sayı oluyor. Yayın koordinatörü olarak tüm sürece dahil olmak benim açımdan oldukça keyifli aslında. Herkesin rahatlayacağı, tam bitki çayı etkisi gösterecek bir sayı olacak," dedim gülerek.

Ecrin Hanım da şen bir kahkahayla bana eşlik ederken, "Bu sayı rezene çayı olacak desenize," dedi. Ardından elindeki notlara baktı. "Derginizde her ay belli bir tema üzerinden gidiyorsunuz ama sizi asıl ilgi çekici kılan bu temalara verdiğiniz isimler. Revista'yı Revista yapan bu fikirler kimden çıkıyor?"

"Elbette Yazı İşleri Müdürü Mayıs Hanım'm katkısı büyük ama kişiler değişiklik gösterebiliyor." Gözlerim saatime kaydı, neredeyse 14.00 olmak üzereydi. "Başka sorunuz var mı?"

Ecrin Hanım başını *hayır*, der gibi salladıktan sonra, "Röportaj teklifimi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi.

"Asıl ben teşekkür ederim, çok keyifliydi. Ama şimdi müsaadenizi istemek durumundayım. Sabahtan çok acil bir toplantı eklendi ajandama. Birazdan başlayacak, ona yetişmeliyim. Siz lütfen kahvenizi içmeden ayrılmayın, olur mu? Başka bir zaman mutlaka size eşlik ederim."

"Çok naziksiniz, Feris Hanım. Siz lütfen işlerinizle ilgilenin. Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Ayağa kalktım ve gülümseyerek elimi uzattım. Ecrin Hanım elimi sıkarken, "İyi günler," dedim ve sonra toplantı odasından çıktım.

Telefonumu pantolonumun cebinden çıkarıp, bildirimlerime hızla göz atarken bir yandan da asansöre doğru ilerliyordum. Bir saatte ekranımın bu kadar bildirimle dolabilmesine hâlâ hayret ediyordum. Sohbetlerin geneli kız arkadaşlarımın konuşma gruplarındandı. Bu yüzden onları daha boş bir anımda okumak için erteleyerek peşimden koşturan asistanıma döndüm.

Dalgalı açık kahve saçlarını savurarak yürüyen Şüeda yanımda çalışmaya başlayalı dört sene olacaktı. Pratikliği ve beni artık çok iyi tanıması sayesinde elim ayağım olmuştu. Hiçbir asistanımdan alamadığım iş verimliliğini ondan alıyordum ve bu yüzden onu kaybetmemek için emeklerine olabildiğince karşılık vermeye çalışıyordum.

Parlak cildine yakışan makyajına kısa bir göz atıp yeniden önüme döndüm. Tabii bu esnada, "Makyajın bugün harika olmuş," diye eklemeyi de ihmal etmedim.

"Teşekkür ederim, Feris Hanım."

"Herkes toplandı mı?"

"Evet, sizi bekliyorlar. Geç gelme sebebinizin bir ay öncesinden ayarlanan görüşmeden kaynaklandığını Lerzan Hanım'a ilettim. Anlayışla karşıladı."

Şüeda'nın duyamayacağı şekilde, "Mecbur karşılayacak," diye mırıldandım. Son dakikada bir toplantı üretiyorsa saatte esneklik payı bırakmak zorundaydı.

"Efendim, bir şey mi dediniz?"

"Hayır, demedim. Sen gidip işlerinle ilgilenebilirsin. Toplantıyı ben hallederim."

"Not almam gerekmeyecek mi?"

"Pek sanmıyorum. Acil toplantılar genelde önemli olmazlar. Ayrıca Lerzan'ın yine bir şeyleri kafasına taktığı için herkesi topladığına eminim. O yüzden sen işinin başına dön."

Şüeda'yı gönderdikten sonra asansörün düğmesine bastım ve o esnada gelen mesaj sesiyle telefonumu cebimden çıkarttım. Mesajın sahibi yüzümdeki tebessümün sebebi olurken bildirime tıkladım.

"Günün yine çok yoğun olmalı. Hiçbir mesajıma geri dönmemişsin," diye yazmıştı. Mesajına, *"Sabahtan beri çok yoğundum ama bir saate rahatlarım,"* diye cevap verdikten sonra telefonumu yeniden cebime

koydum ve gelen asansöre bindim. İçeridekilere samimi bir gülümseme gönderdikten sonra onuncu kata bastım ve çok geçmeden asansörden indim. Toplantı odasının kapısını tıklatıp içeri girdim ve odadaki kalabalığa bir göz atıp, "Kusura bakmayın, röportajım vardı," dedim. Ardından Lerzan'ın şiş karnıyla zar zor yerleştiği sandalyenin yanındaki sandalyeye oturdum.

Lerzan otuzlu yaşlarının başındaydı ve birkaç sene önce yurtdışı seyahatinde tanıştığı bir İtalyan'a âşık olup adamı Türkiye'ye yerleşmeye ikna etmişti. Evlendikten iki sene sonra ikizlerine hamile kaldığında zaten gergin olan kişiliğine ekstra gerginlik yüklenmişti ve etraftaki herkese kan kusturur olmuştu. Dört gözle doğum iznine çıkmasını ve dergideki herkesin artık rahat bir nefes almasını istiyordum.

"Ecrin'e röportaj vermene şaşırdım. O kadından hazzetmediğini düşünüyordum."

"Sevmiyorum zaten ama o konu başka, bu konu başka. Göz önünde olman gerekiyorsa bu tarz röportajlara ihtiyaç var."

"Sosyal medya önemli diyorsun."

"Bunun önemini siz benden daha iyi biliyorsunuz."

"Evet. Herkes tam olduğuna göre siz sevgili üst düzey çalışanlarımla paylaşmam gereken bir şey var," diyerek elindeki kalemi çevirmeye başladığında herkes gibi ona dikkat kesildim. "Bildiğiniz gibi altı ay sonra ikizlerim olacak ve doğum iznine çıkacağım. Normalde bir sene sonra aranıza dönme planım vardı ama kariyer ve çocuklarım arasında kaldığımda anaçlığım biraz ön plana çıktı. Bu yüzden dergideki işimden istifa ettim ve çocuklarım büyüyene kadar onlarla bizzat ilgilenmeye karar verdim. Beş ay sonra aranızdan ayrılacağım."

Herkes suspus olup, çıt çıkarmadan Lerzan'ın dediklerini sindirmeye çalışıyordu. Kendini ilk toparlayan Yazı İşleri Müdürü Mayıs olmuştu. Kıvırcık siyah saçlarını geriye atarken, "En iyisini siz bilirsiniz, Lerzan Hanım. Kızlarınız sağlıkla dünyaya gelsin," dedi ve ardından bana kaçamak bir bakış attı.

Yıllardır bu dergiye verdiğim emeğin değeri paha biçilemezdi. Daha üniversite okurken başladığım staj programından sonra tüm zamanımı buraya ayırmıştım. İlk iş deneyimim bu dergideydi ve sabahlara kadar çalıştığım günlerin karşılığını dört senenin sonunda yayın koordinatörü olarak almıştım. Yaklaşık iki yıldır çalıştığım pozisyonda da kendimi

kanıtlamış, herkesi bulunduğum konumu hak ettiğime inandırmış, onları dergideki ikinci isim olduğuma ikna etmiştim.

Bu dergide çalışan herkes, Lerzan'dan sonra genel yayın yönetmenliğini en çok benim hak ettiğimi adı kadar iyi biliyordu.

Üzerimdeki kaçamak bakışlara aldırmadan samimi olmasını umarak gülümsedim.

"Biraz acele karar vermediniz mi? İkizler doğduktan sonra düşünseniz daha iyi olabilirdi."

Hayır, Lerzancığım. Aslında çok doğru bir karar verdin. Sen git ki Revista'nın yeni genel yayın yönetmeni ben olayım.

"Derginin bensiz zorlanacağını düşündüğünü biliyorum, Feris ama yeterince düşündüm zaten. Hem artık bunca strese katlanamıyorum. Çocuklarımla ilgilenmek ve bundan sonraki hayatımı minimum düzeyde streste tutmak istiyorum."

Nesli, "Cidden iki küçük afacanla stressiz yaşayabileceğini mi düşünüyorsun?" dedikten sonra gürültülü bir kahkaha attı.

Mert, "Gerçekten iki canavarla savaşacaksın ve Revista'nın bile o ikisinden daha kolay olacağına eminim," diyerek herkesi güldürdüğünde Lerzan yalandan kaşlarını çattı.

"Hey, yavrularıma canavar diyemezsiniz. Onlar tam bir melek."

Bir yandan da dudaklarını büzmüş, eliyle karnını ovuşturmaya başlamıştı. Tatlı gözükmeye çalıştığını biliyordum ama bu numaraları kocasına yapsa daha etkili sonuçlar alabilirdi.

"Gece seni uyutmadıklarında ve üstüne kustuklarında da aynı şeyi düşünecek misin merak ediyorum."

"Evet, Mertçiğim. Düşüneceğim. Çünkü onlar, benim genetik yapımı taşıyan birer kopya."

Mert dehşet içinde bize bakarken bir elini de kalbine koydu. "Bu daha korkunç!" dedi.

Güldüm ama bir yandan da kendimi gülmemek için zorluyordum. Gözlerimi belerterek "Abartma!" diye uyardığımda ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

"Tamam, tamam. Sadece şaka yapıyorum. Kararınıza saygı duyuyorum, Lerzan Hanım. Umarım pişman olmazsınız."

"Merak etme, Mert. Önümüzde daha beş ay var. Bir bakmışsın bezdirip önce seni göndermişim."

"Beni bezdirmeyi başarabilecek yönetici daha anasının karnından doğmadı. Tabii..." deyip derin bir nefes aldı, geriye yaslanırken gözucuyla bana baktı ve "Yeni genel yayın yönetmeni nasıl bir tavır sergileyecek, bilemem," diye devam etti.

Evet, kesinlikle herkes bu pozisyonda beni görmeyi bekliyordu. Bugüne kadar kimse açık açık yüzüme dememişti ama arka planda söylentilerin dolaştığını ve herkesin Lerzan'ın yerine bir gün benim geçeceğimi düşündüklerini biliyordum. Eğer bir magazin dergisinde çalışıyorsanız zaman zaman kendi dedikodunuzu da duymanız kaçınılmazdı.

Lerzan omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Dergi sahibimiz Taner Bey'le henüz bu pozisyona kimin geleceğini konuşmadık ama aklında birinin olduğunu ve bunu şirketin kuruluş partisinde açıklayacağını söyledi."

Necla panikle, "Bir de o vardı, değil mi?" diye sordu. "Öyleyse cumartesi akşamı hepimiz yerine gelecek kişinin kim olacağını öğreneceğiz."

Mütevazı gülümsememin altında yatan zafer dolu kahkahaları, Mayıs ve Nesli hariç kimsenin duymadığına adım kadar emindim.

Toplantıdan çıkar çıkmaz telefonuma gelen bildirimi açtım.

Nesli: *En acilinden teras!*

Mayıs: *Şampanya benden. @Feris Lütfen bardak alıp gel.*

Gülmemek için dudağımı dişledim ve kimseye pas vermeden yürümeye devam ettim. Kızların da arkamdan geldiğini topuk seslerinden anlayabiliyordum.

Hızlıca yanıt verdim:

Beş dakikaya hazır olun.

Nesli kendi ofisine girerken Mayıs peşimden geldi ve bana sinsi bir göz kırpıp aşağı inen asansöre bindi. Ben de yukarı çıkmak için gelecek olan diğer asansörü bekledim ve çok geçmeden yemek katına çıktım. Görevli kadına gülümseyerek üç tane şampanya kadehi aldım ve yeniden

asansöre binip terasa çıktım. Terasta kimse yoktu ve bu tamamen benim şansımdı. Kızlarla terasın arkasındaki ağaçlandırılmış bölgede bir şekilde kamufle etmeyi becerebildiğimiz kapıyı açtım ve eğilerek kimsenin haberinin olmadığı o küçük odaya girdim.

Nesli'yle Mayıs çoktan gelmiş, yerlerini almışlardı bile. Nesli beni görür görmez, "İşte benim kızım!" diye bağırmıştı. Mayıs da sevinç dolu bir çığlık atıp elindeki şampanyayı patlatmış, "İşte! Dergimizin yeni genel yayın yönetmeni geldi," demişti.

Ben de artık kahkahalarımı serbest bırakabilirdim. Sabırsızlıkla kadehleri uzattım. Mayıs şampanyaları doldururken hiçbirimiz yerimizde duramadığımız için yerleri berbat etmiştik ama umursamadık. Sonuçta burası üçümüze ait, dergide kimsenin haberinin olmadığı özel bir alandı.

Nesli, "Şimdiden tebrik ederim, hayatım," dedi ve bana sarıldı. "Bir gün Lerzan cadısının gideceğini ve yerine senin geleceğini biliyordum."

"Çok şükür kurtulduk," diyen Mayıs da sarılışımıza eşlik etti ama sonra hemen geri çekildi.

"Kadehimi Revista'nın genel yayın yönetmenine kaldırıyorum. Feris Doğan! Bunu sonuna kadar hak ettin, bebeğim!"

Sonraki dört günün nasıl geçtiğini anlayamamıştım ama sonunda derginin yirmi beşinci kuruluş yıldönümü gelip çatmıştı. Bu geceye öyle bir hazırlanmıştım ki sabahtan beri hem zihnen hem de bedenen en iyi şekilde gözükmek için uğraşmıştım. Dört gündür dergide konuşulan tek şey Lerzan'ın gitmesiyken herkesin, onun yerine benim geçeceğimi düşünmesi de beni iyice moda sokmuştu. Bu pozisyonu hak eden bendim ve bunu herkes biliyordu.

Bir modacıya özel olarak hazırlattığım kan kırmızısı elbisemi yukarı çekiştirdim ve dergi sahibi Taner Bey'in konuşma yapmak için sahneye çıkışını izledim.

Mayıs elime bir şarap kadehi tutuştururken kulağıma, "Şunu elinde tut," diye fısıldadı. "Poz verirken havaya kaldırırsın. Daha estetik görünür."

Heyecandan lal olan dilimin iki kelimeyi bir araya getiremeyeceğini anlayınca yalnızca başımı salladım ve kadehi aldım.

"Revista'nın bizler için önemi herkesin malumu. Bu dergiyi kurarken bu noktaya geleceğini tahmin etmiyordum, gibisinden klişe bir yalanla karşınıza çıkmayacağım. Çünkü ilk günden beri Revista'nın hak ettiği yere ulaşacağına adım kadar emindim. Bir yatırım ya da para kaynağı olsun diye başlamadım bu dergiye. Benim annem yok ve ablam büyürken ona yol gösterecek bir figür de yoktu doğal olarak. Ablam da kendini dergilerle keşfetmeye başladı. Modayı, eğlenceyi, dedikoduları, neyi alması gerektiğini, cildini, aşkı ve belki de burcunu bu sayede öğrendi. Çünkü o zamanlar herkesin elinde dünyaya bu kadar rahatça ulaşabileceği bir telefon yoktu ve ablam alması gereken tüm tavsiyeleri dergi okuyarak öğrendi. Bu arada kendisi okumayı hep çok sevmiştir ve bugün işi olduğu için gelemeyeceğini söyledi. Muhtemelen yalan, kesin bir kütüphanede uyuyakalmıştır," dediğinde herkes güldü.

"Revista zamanla giderek büyüdü ve birçok kadının tavsiye aldığı o gizli anne ya da ablaya dönüştü. Şimdiyse, kuruluşunun yıldönümünde o ablayı yönetecek yeni bir kişi var. Senelerdir sektöre kattığı değer ve misyon bu pozisyona en uygun olan kişinin o olduğunu gösterdi bana. Sabah akşam demeden, tüm benliğini sektöre adayan bu güzel isim dergimizin yeni genel yayın yönetmeni olacak."

Kulağımda uğuldayan kalp atışlarım biraz sonra heyecandan bayılabileceğimi söylerken, titreyen dizlerimin bana ihanet edip rezillik çıkartmamasını umdum. Hayatımın en güzel anında düşüp, bayılarak magazincilere malzeme olmak istemiyordum. Dalgalı saçlarımı son kez düzelttim ve saniyeler sonra resmen adımın duyurulacağı anı bekledim.

Taner Bey gözlerini hepimizin üzerinde hızlıca gezdirirken, "Herkes epey meraklı," dedi. "Öyleyse çok uzatmadan sizi tanıştırayım." Elini uzattı. Bir adım attım ve o an, "Karşınızda müstakbel eşim ve Revista'nın yeni Genel Yayın Yönetmeni Cansel Ardak," dedi.

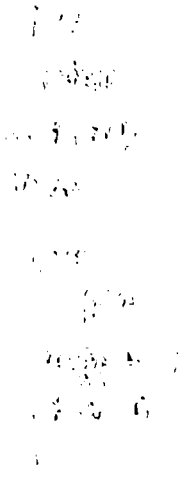
Atacağım adım havada asılı kalırken hayretle bana dönen gözlerin üzerimdeki baskısıyla gözlerimi kırpıştırdım ve doğru anlayıp anlamadığımdan emin olmak için Mayıs'a baktım. Şok içinde üzgün gözlerle beni izleyen arkadaşım doğru duyduğumu tescillerken bir kez daha sahneye döndüm ve kısa sarı saçlı kadının sahneye çıktığını gördüm.

Sahte bir sesle teşekkür konuşması yaparak, beni çileden çıkartırken kadehimi öyle bir kuvvetle sıkmıştım ki elimde parçalandı ve kırmızı şarap, aynı renkteki elbisemle buluştu.

Evet.

Hepiniz, "Ee, şimdi biz buraya nasıl geldik?" diyorsunuz, değil mi?

İşte bu da benim hikâyemin aslında dört ay önce başladığını gösteriyor. Dilerseniz oraya dönelim.

Duzenleme
Ny.ozlem

REVİSTA

SAYI: 1 ARALIK 2022

Yaklaşık beş dakikadır çalan alarmımı kapatacak enerjiyi bulduğumda gözlerimi güç bela açarak doğruldum. Saten nevresimi üstümden atıp kalktım ve sarsak adımlarla banyoya ilerledim. Suyu açtıktan sonra üzerimdeki gecelikten kurtularak duşa girdim. Gözlerim, bana sıcak bir rahatlık vaat eden küvetle acı dolu bakışmalar yaşasa da kendimi geç kalmak üzere olduğuma ikna ettim ve daha fazla cezbedilmemek için ona arkamı döndüm. Küvet sefasını daha sonra erken uyandığım bir gün yapabilirdim ama o gün kesinlikle bugün değildi.

Kısa, hızlı bir duşun ardından bornoza sarılarak çıktım ve bakımlarımı yapmaya başladım. Bir yandan da telefonumdan açtığım müzik tüm banyoyu inletirken şarkıya eşlik ediyordum. Cilt bakım rutinimi asla ihmal etmez, iki elim kanda da olsa o serumları sürerdim.

"Bir kere olsun n'olur n'olur / Göz göze gelsek senle sonra."

Bağıra bağıra şarkı söylerken tüm isteğim pazartesinin enerji sömüren sendromundan kurtulmaktı. Oldukça hareketli geçen bir hafta sonunun ardından erken uyanıp işe gitmek öyle lanet bir şeydi ki modumu yükseltmezsem tüm gün ofiste surat asacağıma emindim.

Sesim güzel değildi ama banyonun garip nimeti olan yankıdan dolayı kulağıma çok da fena gelmiyordu. Tam kendimi şarkıya kaptırmışken yatak odasından, "Feris, senin şarkını sikeyim!" diye bir ses yükseldi.

Dudaklarım, varlığını unuttuğum sesi duyunca şaşkınlıkla aralandı. Anlık bir korkuyla halihazırda ıslak olan elimdeki serum şişesi, parmaklarımın arasından kayarak yere düştü ve

paramparça oldu. Cam parçalarının arasındaki beyaz sıvıya bakarken, "Asıl ben sikeyim!" diye küfrettim.

Ayak sesleri yaklaşırken saniyeler içinde banyonun kapısı açıldı ve simsiyah uyku mahmuru gözlerle, üstü tamamen çıplak olan ve sadece şortla karşımda duran adam, "Ne oldu?" diye sordu. Ardından gözleri yerdeki şişeye kaydı ve kırıldığını fark ettiği gibi yanıma geldi. Azarlarcasına, "Neden dikkat etmiyorsun?" dediğinde iç çektim.

"Ne bileyim, sen birden bağırınca korktum," dedim ve eğilerek cam parçalarını toplamaya başladım. Neredeyse bir servet değerinde olan, hem de yeni açtığım serumla üzgünce bakışırken Korhan'ı aklımdan çıkarttığım için kendime kızdım.

Dün gece birlikte arkadaşlarının ev partisine katıldığımız sevgilim saat çok geç olduğu için bende kalmıştı. Uyanır uyanmaz odanın karanlığında banyoya geçtiğim için onu fark etmemiş, daha sonrasında da unutmuş ve birden seslenince korkmuştum.

Korhan, "Eline dikkat et," dedikten sonra şortunu kirli sepetine atıp duşa girdi.

O duş alırken ben de yeri temizledim ve duyacağı bir şekilde, "Bana bir serum borçlusun," diye hayıflandım. Daha önce bir seruma bu kadar para vermemiştim, keşke bir kere kullanma şansım olsaydı.

"Sen de bana uyku borçlusun, hayatım. Onu ne yapacağız?"

Kaşlarımı çattım ve nemlendiricimle güneş kremimi sürerken, "İşin yok mu ki?" diye sordum. "Bugün bir müşterinin geleceğini söylemiştin."

"Evet. Türkiye'ye yerleşen bir Arap yatırımcı kendisi. Eşi ve çocukları için üst segment araba bakıyor. Bir hafta öncesinden randevu aldı ama akşamüzeri gelecekti. Erken uyanmama gerek yoktu yani."

Terslercesine imalı bir bakış attığında dudağımı dişleyip, "Kusura bakma," dedim. "Dün gece bende kaldığını unutmuşum, uyandığımda da seni fark etmedim. Malum, uzun zamandır birlikte kalmamıştık."

Korhan başını sallayarak duştan çıktı ve havluyu beline doladı. Lavabonun önüne gelip, ıslak saçlarını geriye atarken çekmeceden saç kurutma makinesini çıkardı.

"Evet çünkü sen çok yoğunsun ve sürekli erken saatlerde uyanıyorsun. Epey gürültülü hazırlandığın için ben de uykumdan oluyorum. Bu yüzden şu yoğun dönemin bittikten sonra yeniden gelirim."

Ses tonundan, bu durumdan ötürü hissettiği bir memnuniyetsizlik aradı kulaklarım fakat dümdüz konuşmuş, bana beklediğim tınıyı vermemişti. Gülümsemeye çalıştım ve saçlarımı tararken, "Yılbaşı sayısının yoğunluğu var," dedim. "O geçtikten sonra rahatlarım."

"Sizin yoğunluğunuz bitmez, Feris Hanım. Yılbaşı biter, yaz sayılarınız başlar. Sanki bilmiyorum."

Korhan'ın alaycı cümlesiyle tarağı bırakıp ona arkasından sarıldım. Sırtına ufak öpücükler kondururken umutla, "Belki yılbaşında birkaç günlüğüne bir yerlere kaçarız," dedim.

Korhan, "Mümkün değil," diye yanıtladı.

"Neden?"

"Annem aile yemeği düzenleyeceğini söyledi ve asla kaçmamam gerektiğini de."

Sustum ama bu suskunluğum söyleyecek bir şeyim olmadığından değil, belki Korhan'ın söyleyecek bir şeyleri vardır düşüncesindendi. Annesinin beni de çağırdığını söylemesini ya da *sen de gelirsin*, demesini bekledim ama beni umursamadan kurutma makinesini çalıştırdığında ben de geri çekildim. Enerjik başlamak için epey uğraştığım günün daha başındayken modum düşmüştü. Toplamak, bundan sonrası için epey zor olacağa benziyordu. Gözlerimi devirdim ve yeniden yatak odasına döndüm.

Evet, biliyorum. Biraz aceleci bir giriş yaptım ama ne yapayım, ben de böyle sabırsız biriyim işte. Ben, *Feris*. Türkiye'nin en ünlü kadın dergilerinden biri olan Revista'nın yayın koordinatörüyüm. İstanbul'da, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde lisans ve yüksek lisans eğitimi almış, daha o zamanlardan dergiyi aklıma kazımıştım. Hırslı biriydim. Bir şeyi gözüme kestirir ve onu elde edene kadar uğraşırdım. Revista da benim için öyleydi. Orada staj ayarlamak bile epey zorken, kendimi insanlara sevdirip staj sonrası kadroya alınmam tam olarak hırsımdan kaynaklanıyordu. Her işi yapmış, her şeye koşturmuştum dergi için. Zaten Korhan'la da tam o dönemde tanışmıştım.

Dergiye zimmetli arabaları yenilemek için galeriyle görüşmeye ben gitmiştim ve şansıma galerinin sahibi de Korhan çıkmıştı. O gün tanıştığım adam yaklaşık iki senedir hayatımdaydı ve resmen hayatım olmuştu. Neredeyse bir günümüzü bile ayrı geçirmez, fırsat bulduğumuz her an görüşürdük. Ta ki birkaç ay öncesine kadar.

Korhan'ın ilgisiz ve umursamaz davranmaya başlaması tam üç aydır devam ediyordu. Bana karşı olan tutumu iyiden iyiye değişmiş; o ilgili, her şeyimi düşünen adam gitmiş, yerine mesafeli ve soğuk biri gelmişti sanki. Elbette yine ilgiliydi ama eskisi kadar yoğun değildi. Uzun zamandır içimde tuttuğum şeyler vardı ve değişir umuduyla düzelmesini bekliyordum çünkü Korhan iyi ki hayatımdaydı ve gitmesini hiç istemiyordum.

Belki de dönemseldir, canı başka şeylere sıkkındır diye üstüne gitmiyordum. Olabildiğince anlayışlı davranıyordum ama bu iyi halim nereye kadar devam edecekti, ben de bilmiyordum. Gözümün dönmesiyle gemileri yakmam an meselesiydi ama yine de bekliyordum işte.

Düşünceli bir halde camın kenarında bornozla dikilirken, Korhan banyodan çıkıp, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "İşe geç kalmadın mı?"

Sakince, "Hazırlanacağım şimdi," dedim ve o üzerini giyinirken, ben de dolabın karşısına geçip ne giyeceğime bakındım.

Hava yağmurlu ve epey soğuktu. Aralık ayının ortasındaydık. İstanbul havası her zamanki gibi insanı hasta etmeye niyetliydi. Bu yüzden krem tüylü bir kazak ve siyah kumaş şort seçtim. Siyah, dizlerime kadar gelen topuklu çizmeleri de elime aldıktan sonra giyinme odasında üzerimi değiştirmeye başladım. Bu esnada Korhan tamamen hazırlanmıştı. Anahtarını ve telefonunu aldıktan sonra yanıma gelerek yanağımdan öptü. "Ben çıkıyorum, sevgilim," dediğinde gülümseyerek ben de onu öptüm.

"Seni seviyorum."

Gülümsedi ve yanağımdan bir kez daha öptükten sonra, "Seni seviyorum," dedi. Ardından beklemeden odadan çıktı.

Korhan'ın bu süregelen garip hallerinin üzerinde daha fazla durmamak için aceleyle siyah, uzun kaşe kabanımı aldım ve çantamı da hazırladıktan sonra evden çıktım. İstanbul'un güzel semtlerinden birinde, dubleks bir rezidansta yaşıyordum. Her ne kadar haddinden fazla kira ödesem de evimi seviyordum. Çok büyük değildi ancak tek başına

yaşayan biri için yeterliydi bence. Aceleyle doğruca otoparka indim ve arabama binerek dergiye doğru yola çıktım.

Mesaim başlayalı neredeyse bir saat olmuştu ama öylesine aç ve uykuluydum ki ofise bu halde girmek yerine köşedeki kahveciye geçip oturmayı tercih etmiştim. Kendime kahve ve küçük, tek lokmalık birkaç sandviç aldıktan sonra cam kenarındaki bir masaya otururak tabletimi açtım. En azından maillerimi okuyabilirdim. Ocak sayısının taslağını gördüğümde diğer mailleri es geçerek ona tıkladım. İlk sayfadan itibaren okumaya başladığımda gördüğüm hataları not aldım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama karşımdaki sandalye çekilip de Mayıs'ı gördüğümde irkildim.

Derginin yazı işleri müdürü ve aynı zamanda benim en yakın arkadaşımdı. Kıvırcık ve asi olan siyah saçlarını bugün ensesinde sıkı bir şekilde toplamış, üzerine toprak renginde bir takım giymişti. Uzun boyunu gözler önüne seren bol kesim pantolonu ona epey yakışmıştı.

Mavi gözlerini kısarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Dünya yanıyor, dergi birbirine girmiş ama sevgili Feris Hanım burada oturmuş, rahatça kahvesini içiyor, öyle mi?" dedi. "Tarak da vereyim mi?"

Laf soktuğunda alttan ayağına vurup kaşlarımı çattım ve derginin tam olarak neden birbirine girdiğini öğrenmek adına, "Ne oldu?" diye sordum.

"Vallahi iş güç çok umurunuzda olur mu bilmiyorum, hanımefendi. Size bir kahve daha söylememi ister misiniz?"

Mayıs'ın sözlerine göz devirmekle yetindim ve sorumu tekrarlayıp, "Ne oldu?" dedim.

"Ne olacak, sabahki çekimde ortalık karıştı," dedi öfkeyle.

Mavi gözleri sinirden olsa gerek iri iri açılmıştı. Ona ayrı bir güzellik katan çilleri ve her daim sert bakan gözleri kesinlikle Mayıs'ın imza görünüşüydü. *Ben buradayım,* diye bağıran vahşi bir güzelliği vardı.

Mayıs'la dergide staj yaptığım dönemde tanışmıştım ve o zaman herkes birbirinin ayağını kaydırma niyetindeyken, biz birlik olup onların ayağını kaydırmıştık. İşe aynı anda girmiş, yerimizi hemen hemen

aynı dönemde sağlamlaştırmıştık. Revista'ya harcadığımız altı sene boyunca ikimiz de şu anki konumumuza gelebilmek için birlikte çalışmış, birlikte başarmıştık.

"Damla Bayındır'ı biliyorsun. Bugün onun çekimi vardı," dediğinde başımla onayladım.

Damla, genç ve yeni bir tasarımcıydı. İş hayatına atılalı çok uzun bir zaman olmamıştı ama etkileyici tasarımlarıyla kısa sürede müşterileri etrafına toplamayı başarmıştı. Sosyetede de tercih edilmeye başlandığında onunla bizzat iletişime geçmiş ve dergide yer almasını istemiştim. Yeni sayı için anlaştığımızda, marka kuruluşunun ikinci senesine özel çıkarttığı bahar kreasyonu için bugün çekim yapmayı planlamıştık.

"Kıyafetler fuşya, yeşil, sarı ve turuncu ağırlıklı. Model başta sıkıntı çıkarmadı ama turuncu rengi görünce kıza bir şeyler oldu."

Tabletin ekranını kapatıp masaya koydum. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım.

"Ne demek bir şeyler oldu?"

"Modelin turuncu fobisi varmış ve kıyafetleri giymeyeceğini söylüyor."

"Daha neler," dedim gözlerimi belerterek. "Öyle bir saçmalık mı var?"

"Vallahi giydiremiyoruz kadına."

"Model değiştirelim o zaman," dedim en basit çözümü sunarak.

"Onu da teklif ettik ama Damla Hanım bütünlüğün bozulacağını düşünüyor. Aynı modelle devam etmek istiyor."

"Tamam, bu modeli direkt değiştirelim. Çekim en baştan yapılsın."

Sonuçta Revista'da çareler tükenmezdi.

"Tüm bu dediklerini ben de düşünüp ayarlamaya çalıştım ama hatırlarsan çekimler iki part şeklinde yapıldı ve Damla iki gün önce çekilen kıyafetlerle işimiz bitti diye düşünerek, çoktan yurtdışındaki bir müşteriye satıp yollamış."

"E ebesinin şeyi ama," dedim sinirle. Sonradan aklıma gelen detayla, "Peki, bu işle sen niye ilgileniyorsun?" diye merakla sordum. Mayıs sadece yazı işlerinden sorumluydu ve çekimlerimizle ilgilenmezdi. Tabii ilgisini çeken ünlü ve yakışıklı erkekler olmadığı sürece. Eğer kendine göre bir ünlü gelirse çekim odasından çıkmaz, bitene kadar kalırdı.

Uzanıp tabağımdaki sandviçlerden birini ağzına attı. "Çünkü Mert kaosa dayanamadı," dedi. "Migreni tuttu. Ağrı kesici yaptırmak için hastaneye gitti."

Suratımı ekşitip, "Bu çocuğun dramaları beni benden alıyor," diye hayıflandım. Ne zaman sorun çıksa ayılıp bayılır, kendini yerden yere atardı. Bazen sırf onun için ofise bir hemşire almamız gerektiğini bile düşünmeye başlamıştık.

"Kalkıp olaya el atsan iyi edersin çünkü en son bıraktığımda Damla modelin saçlarına yapışmak üzereydi."

Tableti çantama koyup, hesabı isterken, "Sen beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Telefon uygulamasından," dedi omuz silkerek.

Doğru ya! Ne olur olmaz diye, kendi güvenliğimiz için Mayıs'la sürekli konumumuzu görebileceğimiz bir uygulama kullanıyorduk. Her sabah cinayet haberleriyle uyandığımız günümüz dünyasında, bir sonraki adımımızda başımıza geleceklerin garantisi yoktu ve her ihtimale karşı tedbir olsun diye konumlarımızı paylaşıyorduk. Böylece birbirimize ulaşamadığımızda nerede olduğumuzu görebiliyorduk.

Hesabı ödedikten sonra ayaklandık ve caddenin karşısındaki dergi binasına doğru yürümeye başladık. Mayıs, "Bu öğlen yemeğe çıkıyoruz, değil mi?" dediğinde gözlerimi devirdim. Birkaç gün önceden Korhan, Mayıs ve ben öğle yemeği organize etmiştik ama tamamen unutmuştum. Daha doğrusu Korhan'a hatırlatmayı unutmuştum.

"Evet. Çıkıyoruz," dedim ve hızla Korhan'a hatırlatıcı bir mesaj attım.

Güvenliğe selam verdikten sonra asansörle yukarıya, çekimin yapıldığı stüdyoya çıktık ve o sırada gelen yüksek sesleri işittim. Mayıs dudağını ısırıp hızlandığında ben de peşinden ilerledim. Damla ve model herkesin gözü önünde tartışıyordu ve tam ortada yere atılmış turuncu bir elbise vardı. Evet, işte her şeyin sorumlusu olan lanetli elbise oydu.

Dikkat çekmek adına, "Damla Hanım, merhaba," dedim ve elimi uzattım.

Beni fark eden modacı gergin bir sesle, "Merhaba, Feris Hanım," dedi. "Lütfen, sizden rica ediyorum şu durumu düzeltin."

Kadının içini rahatlatmak için, "Sorundan haberim var ve çözeceğiz," dedim ama bu şekilde de modelin kötü bakışlarının hedefi olmuştum.

Kumral, bacak boyu benim boyum kadar olan model, "Bakın, Feris Hanım, ben o elbiseyi giymem," deyip Damla'ya öldürücü bir bakış fırlattı. "Giyeceğim varsa da o kadar azardan sonra giymem."

Modele elimden geldiğince kibar bir tonla, "Neden?" diye sordum. "Renk ayırt etmek çok mantıksız. Sadece yarım saat sürecek bir şey için iki saattir uğraşıyorsunuz."

"Giymem dedim," diye sesini yükselten kadına öfkeyle baktım. Pekâlâ, sabrımın sonuna tam şu an gelmiştik.

"Giymeyecekseniz üzerinizdeki elbiseyi de çıkarın ve burayı derhal terk edin!" diye bağırdım. Kimsenin kaprisini çekecek değildim. Hele ki ikinci sınıf bir modelin.

Kadın bana öfkeyle baktıktan sonra soyunma paravanına doğru ilerledi ama arkasından onun duyacağı şekilde bağırmayı ihmal etmedim.

"Bir daha bu dergiden içeri adım atamayacağınızı unutmayın. Ayrıca bağlantımın olduğu herkese sizinle çalışmamalarını söyleyeceğim. Eminim ki bu saçma Türkan Şoray kurallarınızı duyduklarında vazgeçeceklerdir."

Manken hiç oralı olmadan kabine girdiğinde ben de Damla'ya dönüp, "Odamda bir kahve içelim mi?" diye nazik bir teklif sundum. Gerginlik ve öfkeden olsa gerek boynu ve yanakları kızaran modacı yerdeki elbiseyi aldıktan sonra başını salladı. Tüm kargaşanın nedeni olan elbiseyi asistanına uzatırken ben de Şüeda'ya, yani kendi asistanıma dönüp bize kahve getirmesini rica ettim.

"Elbette, Feris Hanım," diyen Şüeda en güler yüzlü haliyle Damla'ya, "Nasıl içersiniz?" diye sordu.

"Bol şekerli olsun lütfen."

Şüeda kahveleri söylemek için odadan çıkarken, ben de Damla'yı alıp kendi odama geçtim. Mayıs'la ikisi karşımdaki koltuklara oturduğunda üzgün surat ifadesini maskeleyerek, "Yaşanan tatsız durum için çok üzgünüm," dedim. "Ne yazık ki birçok çekimde böyle anlaşmazlıklar çıkabiliyor. Bunlardan biri de size denk geldi."

"Uyuşmazlıkların olması çok doğal, Feris Hanım ama benim şu an asıl düşündüğüm nasıl bir yol izleyeceğimiz. Satışını yaptığım elbiseleri geri getirtmem mümkün değil. Tek bir elbise kaldı ve o elbise için de model değiştirirsek dergi sayfasındaki bütünlük bozulacak."

"Hiç öyle düşünmeyin," diyerek kadının içini rahatlatmaya çalıştım ama duyduğum kadarıyla Damla'nın işi konusunda bazı takıntıları vardı. Biriyle ilk defa çalışacaksam onun hakkında geniş çaplı bir araştırma yapardım. Böylece hem müşterilerimizi tanırdım hem de onlarla yaşayabileceğimiz sorunları önceden tahmin ederek en minimum düzeyde tutmaya çalışırdım. Damla da bunlardan biriydi ve bazı konulara gereğinden fazla takılıyordu. Sanırım bu da onlardan biriydi.

"Ne yazık ki düşünüyorum. Eğer defilelerimde çıkan modellerimden birini getirmem kabul edilseydi böyle bir sorun yaşanmayacaktı."

Damla'nın net bir ses tonuyla söylediği cümleye sadece gülümsemekle yetinip Mayıs'a baktım. Ne yapabileceğimize dair bir fikri var mı diye yokladım ama anladığım kadarıyla o da bilmiyordu.

"Öyleyse," dedim aklıma gelen en mantıklı fikri sunmadan önce. "Sadece tek bir elbise kaldı değil mi?"

Hem Mayıs hem de Damla başıyla onayladı.

"O elbiseyi siz giyseniz nasıl olur? Hem biz de ilkbaharın geliş sinyallerini kapakta vermiş oluruz."

Hem Damla hem de Mayıs şaşkınlıkla bana bakarken Mayıs'ın dişlerini sıktığını ve kaşlarını *hayır,* dercesine kaldırdığını fark ettim. Normalde bambaşka bir kapak fikrimiz vardı ve Damla henüz kapaklarımızda yer alacak kadar ünlü bir tasarımcı değildi ama başka türlü kadının inadını kırma şansımız yoktu. Hem de suç bizdeyken. Derginin adının kötü anılmasındansa bir sene boyunca Damla'yı kapak yapabilirdim.

Kadının bu teklifle gözleri ışıldadığında ufak bir tebessümle geriye yaslandım. Kesinlikle kabul edecekti çünkü hiçbir akıllı insan bu fırsatı kaçırmazdı. Türkiye'nin en ünlü kadın dergisinde kapak sayısı olmak mı? Bu fırsatın ayağına gelmesi başka bir yerde pek de mümkün değildi.

Damla heyecanla sunduğum fikre atlayacak gibi oldu ama sonra hemen toparlandı. Kendini ağırdan satmaya karar verdiğine anbean şahit oluyorduk. Nazlanarak, "Bilemiyorum ki," dedi.

Anlaşılan nazlanacaktı ama Revista böyle kaprislerle uğraşamayacak kadar büyük bir dergiydi. Teklifimin asıl sebebi kendi itibarımız olsa da bunu dışarıdan bakan bir göz için Damla'nın karşısına çıkan bir şans olarak gösteriyordum. Aslında bu da teklifimi olduğundan daha cazip

kılıyordu. Masadaki ellerimi *sen bilirsin,* dercesine kaldırdığımda vazgeçeceğimden endişe ederek, "Peki," dedi. "Güzel bir fikir gibi duruyor."

Mayıs gülümsemeye çalışarak, "Yaa, tabii," dediğinde, yalnız kaldığımız ilk an beni gırtlaklayacağının sinyallerini de veriyordu ama oralı olmadım.

Sağda solda kötü anılmaktansa programı değiştirmeyi tercih ederdim. Neyse ki bir sonraki sayının kapağında yer alacak olan modelle henüz görüşme ayarlanmamıştı ve onu bir sonraki aya erteleyebilirdim. Tabii bu durum önümüzdeki altı ayın programında revizelere de sebep olacaktı ama bir şekilde halledebilirdik. Sonuçta kriz yönetmek bizim işimizdi, değil mi?

"Öyleyse kahvenizi içtikten sonra çekimler yapılsın. Ne dersiniz? Yoksa başka bir güne de ayarlayabiliriz."

"Benim için bugün uygun. Çekimin uzun sürme ihtimaline karşılık tüm günümü boşaltmıştım."

"Mert birazdan gelir. O gelmeden hızlıca hazırlanırsanız bugün kapak çekimlerini yetiştirebiliriz."

Damla söylediklerime karşılık başını sallamakla yetinirken Şüeda içeri girdi. Kahveleri servis edip çıktıktan sonra Damla da bana döndü.

"Bildiğim kadarıyla birkaç ay sonra derginin kuruluş yıldönümü var," dedi sorarcasına.

Onu başımla onaylarken bir yandan da hızlı bir hesaplama yaptım. Davete neredeyse dört ay vardı ama yılbaşı yoğunluğunu atlatır atlatmaz hazırlıklara başlayacaktık. Her sene büyük bir coşkuyla kutladığımız kuruluş yıldönümü tüm çalışanların davetli olduğu ve eğlencenin dibine vurulduğu bir törendi. Her yıl öyle şatafatlı ve ilgi çekici bir şekilde kutluyorduk ki herkes o günün gelmesini iple çekerdi. Kasıntı ve gösterişli gözüksün diye yapılan o ruhsuz partiler gibi olmazdı bizim kutlamalarımız. Herkesin öncelikli hedefi eğlenmek olduğu için her şey ona göre organize edilirdi.

Partinin düşüncesi dahi kanımı kaynatmaya yettiğinde kendimi lisede partiye gitmek için heyecanlanan ergenler gibi hissetmiştim.

"Evet. Mart ayında yapıyoruz."

"Eğer kıyafetinizi hazırlatmaya başlamadıysanız o geceye sizi ben hazırlamak isterim," dedi ve sonra Mayıs'a döndü. "Tabii sizi de Mayıs Hanım."

Gülümseyerek, "Neden olmasın?" dedim. "Hem böylece dolabımda sizden bir tasarım da bulundurmuş olurum."

Nazik teklifini geri çevirecek değildim elbette. Her zaman özel dikim elbiselere bayılırdım ve tabii ki bu teklife de balıklama atlayacaktım. Mayıs'ın da benimle aynı düşüncede olduğu ışıldayan yüzünden belliydi.

"Öyleyse en kısa zamanda sizi modaevime bekliyorum."

"Tabii," dedim ve Damla ayağa kalkınca ben de kalktım. Camekân odamın hemen yanındaki masada oturan Şüeda'ya gelmesini işaret ettim ve o içeri girince, "Damla Hanım'ı stüdyoya götür ve hazırlanmasına yardımcı ol," dedim. "Şubat sayısının kapağında yer alacak. Mert'i ve diğerlerini de bilgilendir lütfen."

Damla bana tekrar teşekkür ettikten sonra odadan çıktığında Mayıs öfkeyle, "Sen aklını mı kaçırdın? Beren'e ne diyeceğiz?" diye sordu.

"Sakin ol," dedim gevşekçe koltuğuma yayılırken. "Beren'le daha konuşulmamıştı. Onu bir sonraki sayıya aktarırız."

"Tüm programı kaydıracaksın yani?" dediğinde omuz silktim. Bu hareketim Mayıs'ı daha çok sinirlendirmişti. "Kadını dergi kapağı yapmaktan daha basit bir çözüm bulabilirdik. Ondan daha eski ve başarılı modacıları kapağa çıkartmazken şimdi ne diye Damla'yı çıkaracaksın?"

Tek kaşımı kaldırırken, "Ne yapsaydım Mayıs?" dedim. "Sosyetik annesinin bağlantılarıyla kısa sürede kendini o tarafa kabul ettirdi. Gelen her müşterisine bugün yaşanan rezilliği anlatsa ne olacaktı? Derginin adı karalanacaktı ve ben bunu istemiyorum."

Mayıs her ne kadar en yakın arkadaşım olsa da zıt karakterler olduğumuz için sık sık birbirimizle didişirdik. Tabii bunda en büyük etken iş tanımlarımızın da farklı olmasıydı ancak bir şekilde orta yolu buluyorduk.

"Aferin, Feris. Revista'ya kötü yorum gelmesin diye didinip, dururken keşke programlarımızı da hesaba katsan," diye yakındığında omuz silktim.

"Ne var? En fazla bir iki gün daha fazla çalışırız. Derginin iyi imajı her şeyden önemli."

"Derginin sahibi bile bu kadar sahiplenmiyor bu dergiyi farkında mısın?"

"O, derginin sahibinin sorumsuzluğu. Ben ne yapayım?" dedim somurtarak.

"Patronun, hakkında böyle konuştuğunu duymasın."

Patronumu sevsinler, diye mırıldandım içimden. "Bence sen de gidip Damla için hazırladığın yazıyı gözden geçir. Ona iki sayfa ayırmamız gerekecek. Revizelerini ona göre yaparsın."

Mayıs oflayarak kafasını geriye attı. Yüzündeki ifadeyle her an ağlayacakmış gibi görünürken, "Sızlanacağına yazılarını hazırla," dedim. Bir yandan da bilgisayarımı açıp günlük işlerimi halletmek için masamı hazırlıyordum.

"Emredersin, patron. Yine iş kitledin," diye söylene söylene odadan çıkmaya yeltendi ama son dakika aklına bir şey gelmiş gibi bana döndü. "Umarım bu kapak macerasını Lerzan cadısına anlatırken oralarda olurum da yediğin azara şahit olurum."

Ona bakmadan öpücük attım.

"Ben de seni seviyorum, Mayıs. Güzel dileklerin için çok teşekkür ederim."

Mayıs odadan çıktıktan sonra bir süre daha işlerle ilgilendim. Derginin yeni sayısını iyice kontrol ettikten sonra gerekli revizeleri Mayıs'a gönderdim. Kendisi kontrol edip editörlerine paylaştırırdı. Kısa süre sonra istediğim düzeltiler geldiğinde yeni ve son halini Lerzan Hanım'a atmış, ondan gelecek maili beklemeye başlamıştım. Lerzan'ın masasına giden her şey öncelikle benim onayımdan geçerdi ve böylelikle ben o görmeden her şeyi düzelttiğim için işlerin sorunsuz hallolduğunu düşünürdü. Ya da böyle düşünmek işine gelirdi.

Birkaç saati düzeltilerle geçirdikten sonra Mayıs odama girip, "Çıkalım mı?" dedi.

Başta nereye çıkacağımızı anlamamıştım ama saate baktığımda öğle molasının çoktan geldiğini fark ettim. Kendimi çalışmaya o kadar kaptırmıştım ki dalgınlıkla zamanı bile unutmuştum.

Ayağa kalkarken, "Çıkalım," dedim ve hızlıca çantamı toparlamaya başladım. Dergi içi krizin ne zaman çıkacağı belli olmadığı için tabletimi de çantama koymayı ihmal etmedim.

Kapıdan çıkacakken Mayıs, "Korhan'la konuştun mu?" diye sorduğunda birkaç saattir sevgilimle konuşmadığımı hatırladım. Daha işe gelmeden çıkan kaos aklımı dağıttığından ona yazmayı da unutmuştum. Gerçi o da beni unutup yazmamıştı ya, neyse.

"Yok ama ararım şimdi," dedim ve telefonumdan kalp emojisine tıklayarak sevgilimi aradım. Telefon birkaç defa çaldı ve ardından meşgule düştü. Kaşlarımı çatarken otomatik mesaj bildirimini açtım.

"Şu an işim var. Birazdan arayacağım."

Mayıs *ne oldu,* dercesine başını salladığında ona cevap vermeden mesaj gönderdim.

"Yemeğe çıkacaktık. Neredesin?"

Çevrimiçi yazısını ve hemen ardından mavi tiki gördüğümde kaşlarımı çattım.

"Feris, müşteri geldi. Galeriden çıkmam mümkün değil."

Derin bir nefes aldım, sinirlenmiştim.

"Söz verdin ama."

"Kusura bakma ama arkadaşınla yiyeceğimiz basit bir yemek için milyonlardan vazgeçecek değilim."

Sinirle dişlerimi sıktım ve telefonunu duvara fırlatmamak için elimde sıkıca tuttum. Öfkemle binlerce lirayı harcayacak kadar delirmemiştim. *Henüz.*

Mayıs tepkilerimden endişelenmişti. "Bir sorun mu var?" dediğinde başımı salladım ve Korhan'dan gelen yeni mesajı açtım.

"Yemeği akşam yeriz. Olur mu?"

Korhan'a daha fazla cevap yazmadım çünkü bu öfkeyle kuracağım tek bir cümle bile aramızda büyük bir kavganın çıkmasına neden olabilirdi.

Mayıs'a gülümsemek için kendimi zorlayıp, "Korhan'ın işi çıkmış, o yüzden yemeğe katılamayacak," dedim. "Biz ikimiz çıkalım."

"Tamam da sen iyi misin?"

"Evet," dedim ve o an koridordan gelen boğuk bağrışma seslerini duydum. Mayıs'a, "Ne oluyor?" dememe kalmadan görüş açıma iki

kadın girdi. Hemen odadan çıktım. Sosyal medya yöneticimiz Şeyma karşısındaki genç kızla herkesin ortasında bağrış çağrış kavga ediyordu.

"Bu yaptığınız haksızlık. Beni böyle harcayamazsınız!" diyen genç kızın yakasındaki karttan stajyer olduğunu anlamıştım.

Şeyma, "Seni harcadığımız falan yok," dedi. "Haddini aşma. Çok kötü yaparım seni."

Kız hayretle, ağzı iki karış açılmış bir halde Şeyma'yı izlerken, "Bunu size ödeteceğim," dedi. "Bu dergiyi başınıza yıkmazsam bana da Nesli demesinler." Ardından yaka kartını yere fırlatıp hızla asansöre yöneldi.

Şeyma arkasından, "Kovuldun!" diye bağırdı. "Bir daha değil bu dergiye adım atmak, sektörde iş bulamayacaksın."

Parmaklarıyla başını ovuştururken, dengesini sağlayamadığını fark ederek koluna girdim ve "Bir sandalye getirin," dedim. Şeyma'yı sandalyeye oturturken, "Ne oluyor?" diye sordum. "Kim bu kız?"

"Ne olacak, yine bir stajyer vakası işte. Hanımefendi iki iş yaptı diye işe alınacağını sandı." Sessiz kaldığımda Şeyma eline tutuşturulan sudan bir yudum alıp anlatmaya devam etti. "Birkaç aydır burada stajyerdi. Onunla beraber Ebru diye bir kız daha başlamıştı. Ebru güzel bir proje sundu ve insan kaynaklarıyla onu işe almaya karar verdik. Nesli bunu duyunca çıldırdı. Bu benim hakkım, Ebru'yu alamazsınız ben ondan daha eskiyim, demeye başladı."

Mayıs elini Şeyma'nın omzuna koyup destek olmak adına sıktı. "Öyle bir dünya yok," dedi. "Eski ya da yeni fark etmez. Bir şeyler üreten, fayda sağlayan kimse o işe alınmaya hak kazanır. Biz de bu yollardan geçtik."

Şeyma hızla başını salladı. "Ben de tam olarak bunları söyledim ama küçükhanımın egosu öyle yüksek ki kim olduğunu unutup bağırmaya başladı. Hem beni hem de kendini herkese rezil etti," diye söylendi. Etraftaki kaçamak meraklı bakışlardan rahatsız olduğu belliydi, sandalyeyi döndürüp insanlara sırtını çevirdi.

Gözlerimi devirip, "Sen niye rezil olacaksın?" dedim. "Herkes kendi kalitesini belli eder."

Şeyma yere odaklanıp başını sallarken, "Stajını yakacağım onun," dedi öfke içinde. "Tüm tanıdıklarımla konuşacağım. Hiçbir yerde işe aldırtmayacağım onu. Yosmaya bak. Bana neler saydırdı. Yemediğim laf kalmadı."

"Sakin ol," dedim yumuşak bir sesle. Her ne kadar yapılan terbiyesizliğe ben de sinirlenmiş olsam da şimdi yükselip Şeyma'yı daha çok gaza getirmemeliydim. "Hakaret davası açarız, merak etme. Ben de gerekli kişilerle konuşurum."

Şeyma minnetle bana baktı.

"Teşekkür ederim, Feris Hanım. İyi ki varsınız."

"Odana geçip dinlen biraz. Ben avukatları senin yanına gönderirim. Onlarla hallet bu mahkeme işini."

Tereddütle, "Aslında mahkemeye gerek yok," dediğinde başımı salladım. "Bu davranış kabul edilemez."

Şüeda'ya dönüp, "Avukatları durumla ilgili bilgilendir," dedim. "Şeyma'yı da odasına çıkar ve bir görüşme ayarla. Ben yemeğe çıkıyorum. Bir şey olursa özel numaramdan ulaşabilirsin."

Şüeda onayladığında Mayıs'a *gidelim,* dercesine bir baş hareketi yaptım ve dergi binasından çıktık.

Yürüme mesafesinde, dergi binasıyla aynı caddede olan sevdiğimiz bir restorana gitmeyi kararlaştırdığımızda oyalanmadan yemeklerimizi söyledik. Mayıs bu ara yaptığı diyete uymak adına öğle yemeğini hafif geçirmek için salata söylerken ben de kremalı makarna söyledim. Sabah yaptığım kahvaltı pek yetmemişti ve akşamı daha hafif geçirmeyi düşünüyordum. Mayıs siparişimizi verdikten sonra menüye göz atmaya devam ederken, "Şarap da içelim mi?" dedi. "Hem sonra tatlı da söyleriz."

Gülüp, "Sen diyet yapmıyor muydun?" diye sordum. "Ne tatlısı?"

"Tatlı bir yiyecek değil," dedi gözlerini belerterek. "Bir hayat felsefesi." Garsona döndü. "İki tane *rose* şarap alabilir miyiz?"

Garson siparişleri alıp yanımızdan ayrıldıktan sonra meraklı gözlerini üzerimde sabitledi ve dirseklerini masaya yasladı.

"Evet, seni dinliyorum."

"Beni mi dinliyorsun? Bir şey mi anlatacaktım ki?" dedim anlamazlıktan gelerek. Aslında bal gibi neyi sorduğunu biliyordum ama sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.

"Salağa yatma. Bu tavırların bana sökmez, Feris. Korhan'ı diyorum. Ne oluyor size?"

Dudağımı *bilmiyorum,* dercesine büktüm ve tabağın üzerindeki peçeteyi yırtarak koparmaya başladım. Bir şeyle meşgul olmam gerekiyordu.

"Feris! Hadi anlat."

"Ne olduğunu bilsem zaten anlatacağım ama bilmiyorum. Bir şey oluyor ama ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

"Bu ne demek böyle? Açık konuşsana kızım!" diye üstüme geldiğinde çalan telefonu sohbetimizi yarıda kesti. Mayıs telefonu açıp cevap verdiğinde şekilden şekle giren suratına bakakaldım.

"Ne oldu?"

"Bittik biz. Mahvolduk. Stajyer kız bir video çekmiş. Sosyal medyada sadece Revista konuşuluyormuş. Rezil olduk!"

"Ne demek rezil olduk?" diye kaygıyla sorduğumda Mayıs telefonda her kiminle konuşuyorsa suratına kapattı ve "Kalk çabuk," diyerek ayaklandı. Çantasını aceleyle toparlayıp, garsonu çağırırken, "Hemen hesabı getirir misin?" dedi.

Garson başını onaylarcasına sallayıp, yarı yoldan geri dönerken, "Mayıs, ne oluyor? Ne videosu çekmiş?" diye sordum.

Mayıs montunu giymeyi bırakıp bir an duraksadı. Gözleri öfkeden irice açılmıştı ve sesi çekingen bir şekilde titriyordu.

"Şu stajyer kız işte. *Instagram*'da video çekmiş ve dergiyle, bizimle alakalı ileri geri konuşmuş."

Kaşlarım çatılırken stres içinde telefonumu elime aldım ancak Mayıs çekiştirerek elimden geri aldı. "Ofise gidince izleriz. Acele et," diye çıkıştı. Onu böyle panik içinde görmeye alışık değildim ve bu, durumun tahminlerimden bile daha kötü olduğu bir senaryo çiziyordu.

Garson pos cihazıyla yanımıza döndüğünde hesabı ödedi ve ben de o sırada kabanımı üzerime geçirdim. Hızla restorandan çıkarken adımlarımız birbirine karışıyordu. Mayıs'ı bu kadar telaşlandıracak nasıl bir video çekilmiş olabilirdi ki?

"Durum ne kadar kötü?" dedim kafamda uçuşan felaket senaryolarının arasından.

Mayıs, "Sanırım bayağı kötü," diye cevapladığında elimle başımı ovuşturdum ve adımlarımı daha da hızlandırdım.

Birkaç dakika içinde ofise ulaştığımızda hızla yukarı çıktım. Ofisteki herkes bir o yana bir bu yana koşturuyor, telefon ekranlarına dehşet içinde bakarak gördüklerini yanındakilere

aktarıyorlardı. İçeri girdiğimi görür görmez herkesin korku dolu bakışları üzerime sabitlendi. Durum beklediğimden daha kötü olduğu için kimseye bir şey söylemeden, Lerzan'ın odasının kapısını çalıp içeri girdim. Mayıs da peşimden geldikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

Lerzan sarı saçlarını öfkeyle savururken, "Sen neredesin, Feris?" diye çıkıştı.

"Öğle yemeğindeydim. Neler oluyor?"

Lerzan masasının üzerindeki laptopun ekranını bize çevirdi ve *@nesliustun* isimli kullanıcının karınca duasına benzeyen hikâyelerini açtı.

Stajyer kız sanırım evinden çekmişti videoyu. Arkasında her yeri kitapla tıka basa dolu bir kitaplık vardı ve üzerinde de birkaç saat önce giydiği kazağı duruyordu.

"Herkese merhaba. Bugün size yine eğlenceli bir şeylerle geldiğimi düşünenleriniz oldu, biliyorum ama bu defa biraz da gerçeklerden konuşacağız. Bildiğiniz gibi yaklaşık altı ay önce Revista dergisinin sosyal medya bölümünde staja başlamıştım. Sizinle zaman zaman yaşadığım zorlukları paylaşıyordum ama burası benim hayalimdi ve ufak tefek birkaç sıkıntı çok da dert değildi benim için. Birçok genç kız gibi Revista'yla büyüdüm ben. Sosyal medyanın böylesine yaygın olduğu, her istediğimize her an elimizdeki telefonlarla ulaşabildiğimiz bir ergenlik geçirmedim. Benim eğlencem şimdiki çocuklar gibi telefon oyunları değildi. Hareketli müzikler eşliğinde her ay çıkmasını deli gibi beklediğim Revista'yı okumaktı keyfim. O metinlerin nasıl yazıldığını, o fotoğraf ve kapak çekimlerinin nasıl yapıldığını merak ettikçe bu sektöre ilgi duymaya başladım ve tek hedefim bir zamanlar tüketicisi olduğum bu derginin üretim kısmında yer almak oldu. Kendime bir hedef koydum ve o hedefe ulaşmak için her yolu denedim. Şansımı sonuna kadar zorladım ve çok istediğim bu dergide işe başladım. Başta her şey mükemmeldi. Sonunda istediğim, senelerce hayalini kurduğum o dergide çalışmaya başlamıştım. Ama zaman geçtikçe gerçekler de su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Her şeyi tozpembe gösteren gözlüklerden kurtulmam çok zaman almadı. Bu videonun devamında yalnızca dergi değil, bizzat dergide çalışan kişilerin de isimleri yer alacak."

Kaşlarım çatılırken Lerzan'ın masasının önündeki sandalyeye oturdum ve ekrana iyice yaklaştım.

"Patronum Şeyma Hanım beni kadrolu bir çalışan yapacak kadar güzel olan projemin üstüne yattı ve ben hakkımı aramaya kalktığımda beni işten kovdu. Benimle aynı dönemlerde işe başlayan bir başka stajyeri işe aldı ve sanki projeyi o kız yapmış gibi gösterdi," dediğinde bakışlarım Şeyma'ya döndü ama o gözyaşlarını silmekle meşgul olduğu için beni fark etmemişti.

"Çünkü öbür türlü, kızı babasının torpili sayesinde dergiye aldığını açık ederdi. Ben neden haksızlığa uğradım peki? Nüfuzlu bir babam olmadığı için mi? Beni işe sokacak bir üst düzey tanıdığım olmadığı için mi? Staj başvurumda insan kaynaklarının bana mezun olduğum okuldan önce sorduğu ilk şey referansımın olup olmadığıydı. Torpilin yeni adı referans olarak değişmiş, bilginiz olsun. Yarın bir gün bir şirketle görüşmeye giderseniz başkalarının ismini söylemeniz gerekiyor ve ben staj programına başlayabilmek için okuldaki bir hocamdan yardım aldım. Açıkça söylüyorum çünkü bundan utanması gereken ben değilim, düzeni bu hale getirenler. Basit, kıçı kırık, üç kuruşluk staj ayarlamak için bile torpilim olmak zorundaydı. Evet, buraya bileğimin hakkıyla girmedim belki ama altı aydır neler çektiğimi düşünürsek kadroya girmeyi hak eden kişi de bendim. Ben sadece stajyerdim ama Şeyma Hanım kendini derginin sahibi zannettiği gibi beni de kölesi zannediyordu. Gece yarısı evine kahve mi götürmedim, yeğenini okuldan alıp evine mi bırakmadım, o çocuğa bakıcılık mı yapmadım... Daha sayamayacağım nice şey yaşandı. Sadece Şeyma böyle sanıyorsanız çok yanılıyorsunuz. Amacım işin moda kısmında olabilmekti, bunu da her fırsatta Mert Bey'in asistanına söylüyor, bir açık olup olmadığını soruyordum. Yalan yok. Adamın peşinden çok koştum. Çünkü bu hayatta şunu öğrendim: Siz uğraşıp koşturmazsanız kimse sizi görmüyor. Öyle filmlerdeki, kitaplardaki gibi şans kucağınıza düşmüyor. O şansı sizin yakalamanız lazım. Mert Bey'in asistanı moda bölümünde çalışmam için bir şeyler ayarlayabileceğini ama bunun karşılığında gece onun evinde, bakın bunun altını çizerek söylüyorum, onun evinde birlikte bir yemek yememiz gerektiğini söyledi. Şu an suratınızın aldığı şeklin daha kötüsü benim yüzümdeydi o an. Şaşkınlıktan başta algılayamadım ve *senin evin mi* gibisinden bir şeyler sorduğumda bana ne dedi, biliyor musunuz? *İlla benim evim olmasına gerek yok. Senin evin de olur.* İğrençliğe, basitliğe bakar mısınız? Bu adam bana böyle bir terbiyesizlik yaptı ve ben bunu Şeyma'ya söylediğimde bana ne dedi, biliyor musunuz? *Moda kısmı öyle*

tatlım ya. Bu ne demek, ablacığım? Ne diyorsun sen? Ne anlatıyorsun? Ne yani ben terfi almak, bölüm değiştirmek için birileriyle birlikte mi olmalıyım? Hani feministlik? Hani profesyonellik? Bakın burada referans adı altındaki torpili geçtim, bana resmen işimi halledeceğini ama bunu anca adamın altına yatarsam yapabileceğini söylüyorlar. Hoşt, aç köpek! Siz kimsiniz ya? Kimsiniz? Lerzan Hanım, Feris Hanım davetlerde habire boy gösteriyor, röportajlarda gerim gerim geriniyor. *Bizim dergimiz bir aile dergisi,* derken bu aileyi mi kastediyorsunuz? Müge Anlı'ya çıkan Palu Ailesi'ne çevirmişler ofisi. Dergide böyle iğrenç bir düzen var işte. Bugün bana yapılan bu haksızlık bir gün size de yapılabilir. O yüzden sessiz kalmayacağım. Hakkımı sonuna kadar arayacağım ve o dergiyi mahvedeceğim. Siz de sessiz kalmayın."

Video bittiğinde Lerzan sinirle bilgisayarının ekranını kapattı ve öfkeyle sandalyesine oturdu. Sakinleşmek adına içinden sayı saydığını dudak kıpırdatışından anlıyordum fakat öfkesinin şiddetiyle parlayan gözleri kendini kontrol edemediğini gösteriyordu. Sessizlik odada ağır bir sis gibi asılı kalırken ilk şaşkınlığı atlatan Mayıs bu sessizliği hayretle bozdu.

"Nasıl böyle iftira atabilir, aklım almıyor. Sırf onu işten çıkardık diye mi bunca yalan?"

Çenemi acıtacak kadar sertçe dişlerimi sıktım. İçimde yükselen öfke selini zapt edemiyordum. Bugüne dek Revista'yı her türlü kötü manşetten ve iftiradan korumak için didinmiştik ama bu olan çok, çok fazlaydı. Ellerim istemsizce titremeye başlamıştı. Bu titremeyi durdurmak için sıkıca yumruk yaptım ve videoda hedef alınan kişiye, Şeyma'ya döndüm.

"Şeyma, ne diyor bu kız?" diye sorduğumda Şeyma'nın su yeşili gözleri şaşkınlıkla irice açıldı. Oturduğu yerde diken batmışçasına dikleştiğinde gözlerimle tepkisini inceliyordum.

"Ne demek ne diyor? Duydunuz işte, Feris Hanım. Kız kovulmayı kendine yediremeyip bizim için karalama kampanyası başlattı."

Beti benzi atmış, zaten beyaz olan cildi daha da beyazlaşmıştı sanki. Ellerini nereye koyacağını bilemiyor, gerginliğini tüm hareketlerine yansıtıyordu.

"Hepsi iftira mı?"

İnanmakta zorlanıyordum. Şeyma'nın cevabından önce Lerzan araya girdi.

"Ne diyorsun, Feris sen? Bizim dergimizde bu saydıklarının olma ihtimali var mı?"

Kısa, çene hizasına gelen beyaza yakın platin saçları sinirinden elektriklenmişti. Lerzan'ın böyle garip bir özelliği vardı işte. Öfkeliyse saçları elektriklenirdi. Hatta bazı sabahlar ofise girer girmez saçlarından mod analizi yapılırdı ve bütün günü zehir etmemesi için herkes tarafından memnun edilmeye çalışılırdı. Aksi halde sinirini atacağı stres topu çalışanlar olurdu ve onlar da kendilerince böyle bir önlem alırlardı.

Dikkatim bir an için Lerzan'ın saçlarına kaydı ama hemen toparlandım ve asıl konumuza odaklanmayı başardım. "Nasıl bu kadar büyük iftiralar atabiliyor peki?" dedim sorgulayarak.

Lerzan derin bir nefes alırken gözlerini devirdi.

"Neden mi? Tabii ki cebini doldurmak istiyor. Yok Mert'in asistanı onunla yatmasını teklif etmişmiş de... Daha neler. Biz burada ahlaksız teklifler sunan kimseyi çalıştırmıyoruz. Kız sadece kendini mağdur gibi gösterip bizden para koparmaya çalışıyor, anlamıyor musun?"

"Evet, haklısınız," dedim sesimi düşürerek. Hissettiğim sinir ve gerginlik düşüncelerimi allak bullak etmişti. Tabii ki Revista'da öyle şeyler olmazdı. "Peki, ne yapacağız?"

Şeyma, Lerzan'dan önce söze atılıp, "İnsan kaynakları kıza ulaşmaya çalışıyor," dedi. "Bu iftiraların hesabını verecek."

"Birazdan avukatlar gelecek ve en kısa sürede bu sorunu nasıl çözeceğimizi konuşacağız."

Tam onlara toplantı odasına geçmeyi teklif edecekken Lerzan'ın telefonu çalmaya başladı. Ekranda gördüğü isimle birden yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Kimin aradığını adım kadar iyi biliyordum çünkü onu bu hale getirebilecek tek bir kişi vardı: Derginin sahibi Taner Bey.

Lerzan derin bir nefes alıp panikle ayağa kalktı. "Siz burada bekleyin. Hemen geliyorum," deyip rahatça konuşmak için odadan çıktı. *Yanına sakinleştiricilerini de verse miydik acaba?*

Onun gidişiyle Mayıs kendini koltuğa atıp, "Kıza bak, neler söylemiş," diye sızlandı.

Şeyma, onaylarcasına başını sallarken yaşlı gözleriyle telefonuna bakıyordu. Art arda gelen bildirim sesleri sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Dayanamayarak, "Ne oluyor?" diye çıkıştım.

Başını kaldırdı ve gözünden bir damla yaş akarken, "Ne mi oluyor?" dedi histerik bir gülümsemeyle. "Rezil oldum ve sosyal medyanın her kesiminde linçleniyorum. İnsanlar adımdan tiksintiyle söz ediyor. Ne gaddarlığım kaldı ne kadın düşmanlığım. Demediklerini bırakmadılar."

Mayıs ona destek olmak amacıyla sarılıp, "Üzme kendini," dedi. "Herkes seni tanıyor ve anlatılanları yapmadığını biliyor."

"Beni siz tanıyorsunuz, Mayıs. İnsanlar tanımıyor ve o kızın anlattıklarına inanıyorlar."

"Birkaç güne her şey unutulacak. Kendini yıpratma. Sonra da dava süreci sona erdiğinde herkes neyin ne olduğunu görecek."

Dişlerimi sıkmaktan kaskatı olmuş çenemi oynatarak, "Birkaç güne hiçbir şey unutulmayacak," dedim. "Bu iddialar öyle kolayca yutulacak şeyler değil."

"Tabii ama bir tekzip yazısı yayınlayabiliriz ya da kıza ulaştığımızda ondan söylediklerini geri almasını isteyebiliriz."

Mayıs'a cevap veremeden içeri giren avukatlar hep bir ağızdan, "Merhaba," dediler. Onlara oturmaları için koltukları işaret ettim. Vakit kaybetmeden neler yapabileceğimizi sordum. Uzun boylu, orta yaşlı Melih Bey söze girdi. Senelerdir bizi türlü belalardan kurtaran şirket avukatımızın, bir kere daha hünerlerini sergilemesi gerekiyordu.

"Yasal sürece gireceğiz tabii ki. Bu iddialar karşısında bize söz hakkı verildi ancak bu işlem biraz uzun süreceğinden önceliğimiz Nesli Hanım'la uzlaşmak olmalı. Onun taleplerini ve isteklerini konuştuktan sonra söylediklerinin sinirden dolayı anlık geliştiğini açıklamasını isteyebiliriz. Bu bizim için kolay yol olur."

"Zor yol dava süreci mi?"

"Kesinlikle. Nesli Hanım'a ulaşıldı mı?"

Gözucuyla Şeyma'ya baktım ama ağlamaktan cevap verecek durumda değildi.

"Sanırım hayır. İnsan kaynaklarından haber yok. Peki, videoyu kaldırtamıyor muyuz?"

"Ne yazık ki hayır. Kendi kişisel sayfasından yayınladığı için müdahale edemeyiz. Hem kaldırtsak bile video çoktan başkaları tarafından paylaşılıp yayıldı. Önüne geçmemiz mümkün değil."

Tek kaşımı kaldırdım. Avukata göre önümüzdeki tüm yollar kapalıydı ama mutlaka başka bir yolu olmalıydı.

"Yani?"

Melih Bey çaresizce ellerini iki yana kaldırıp, "Yani şu an yapabileceğimiz tek şey Nesli Hanım'a ulaşmak ve ona göre hareket etmek," dedi.

Ensemi kaşırken aklıma gelen fikirle Şeyma'ya döndüm.

"Biz henüz bir açıklama yapmadık, değil mi?"

"Hayır. Lerzan Hanım beklememiz gerektiğini söyledi."

"Beklemeye gerek yok. Derginin resmi hesabından bir video paylaş ve söylenenlerin yalan olduğunu açıkla, doğruları bizzat kendin anlat. Bu işi benden daha iyi biliyorsun."

"Emin misiniz? Belki sessiz kalırsak..." derken sözünü kestim.

"Bugüne kadar kim sessizlikle haklılığını ortaya çıkarttı? Ne diyorsam onu yap," dedim ve ayağa kalktım. Kimseye bir şey demeden odadan çıktığımda Mayıs da arkamdan hareketlenmişti.

"Feris, bekle!" diye seslendi ama onu dinlemeyip yürümeye devam ettim. Asansöre ulaştığımda düğmeye bastım ve kollarımı göğsümde birleştirip beklemeye başladım.

Mayıs söylenerek arkamdan yetişti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ama ona cevap vermedim. Açılan asansöre girdim, düğmeye bastığımda Mayıs yakınarak, "Ne güzel, şimdi de görünmez oldum," dedi.

"Mayıs, sadece iki saniye sus lütfen," dedim ve üst katın düğmesine bastım. Onun sabırsız tavırlarına alışıktım ancak şu an herhangi bir şeye tahammül etme eşiğim çok düşüktü.

Trip atarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve suratını astı.

"İyi sustum."

Bir kat yukarı çıktığımızda beklemeden indim ve Mert'in odasına doğru hareketlendim. Odasının kapısını çalmadan doğruca içeri girdiğimde Mert'i ve videoda bahsi geçen asistanı Serdar'ı yan yana otururken buldum. Her ikisi de hızla ayağa kalkarken, doğruca konuya girip, "Kızın söyledikleri doğru mu?" diye sordum.

Serdar panikle elini salladı. "Tabii ki değil, Feris Hanım. Yalan söylüyor. Ben asla öyle bir şey teklif etmedim."

"Feris Hanım, Serdar'a güvenim tam. Senelerdir benim asistanım. Daha önce hiç böyle bir olaya şahit olmadım ya da herhangi bir şikâyet duymadım. Kız gerçekten iftira atıyor."

Mert kendince asistanını savunmak için araya girdiğinde ona ters bir bakış attım.

"Serdar'la konuşuyorum, Mert. Sen karışma."

Serdar yeniden, "Vallahi yalan, Feris Hanım," diyerek kendini aklamaya çalıştığında gözlerim kısıldı. Ağırlığımı sol ayağıma verirken daha rahat bir duruş sergiledim.

"Peki, bu olay nasıl gerçekleşti? Anlat."

Serdar derin bir nefes aldı.

"Öğle yemeklerinde ya da dinlenme saatlerinde karşılaştıkça moda bölümüne geçmek istediğini söyleyip duruyordu. Bir şeyler ayarlayıp ayarlayamayacağımı sordu. Ben de böyle bir yetkimin olmadığını söyledim ve isteğini geri çevirdim. Her gün neredeyse on stajyerle konuşuyorum bu konuyu. Böyle bir talebim olsa hepsinden isterim. O kızdan isteyecek halim yok ya. Tipim değil bir kere. Sırf Şeyma Hanım onu herkesin içinde rezil etti diye böyle bir iftira attı."

Serdar'ı baştan aşağı süzdüm. Mert'le çalışmaya başlayalı yaklaşık iki sene olmuştu. Haliyle Serdar'la öyle eskiye dayanan bir tanışıklığımız ya da samimiyetimiz de yoktu. Elbette dergide çalışan çoğu kişi hakkında üstünkörü bilgi sahibiydim ama Serdar, hakkında pek kötü yorum duyduğum birisi değildi. Sevilip sayılırdı. Çalışkandı. Mert'in kaprislerine karşı da oldukça dayanıklıydı. Öyle ki günlerce dergiden çıkmadan çalıştığı zamanlarda dahi sesini çıkarttığını duymamıştım. Ama sonuçta insandı. Ve hiç kimseyi gerçek anlamda tanıyamazdık. Herkesin içinde gizli, karanlık bir odası vardı ve benim o odayı görmemem başkasının oraya girmediği anlamına gelmiyordu. Bu yüzden sorgulayıcı tavrımı sürdürmeye devam etmek o an doğruymuş gibi geldi.

"Peki, neden sana? Şeyma'yı anlıyorum. Hadi o kovdu. Neden özellikle sana da çamur atsın ki?"

"Çünkü ben de ona moda bölümüne geçmesi için yol açmadım. Buna öfkelendi ve sadece daha fazla gündem olmak istedi. Böyle kadınlar

var. Sırf olay yaratmak için sahte taciz haberleri yapıyorlar. Burada bir mağdur varsa o da benim. Olay benim başıma patladı ve şimdiden herkes hakkımda tacizci, tecavüzcü, sapık diye konuşuyor. Bir saattir ailem arıyor ama ne diyeceğimi bilemediğimden, utancımdan telefonu bile açamıyorum."

Mert onu savunmak adına, "Sen utanılacak bir şey yapmadın," dedi. "Gerçekler ortaya çıkacak. Değil mi Feris Hanım?" Destek olurcasına Serdar'ın omzunu sıktıktan sonra kahverengi, beklenti dolu bakışlarını bana çevirdi.

Başımı sallarken, "Çıkacak tabii," dedim. "Avukatlar araştıracak ve dava edeceğiz. Kimin haklı, kimin haksız olduğu belli olacak."

"Teşekkür ederim."

Serdar'ın minnet dolu cümlesinin ardından, "Şeyma bir video paylaşıp iddiaların yalan olduğunu söyleyecek," dedim. "Sen de onunla birlikte bir video paylaş."

"Tabii ama ne söyleyeceğim ki?"

"Şeyma sana anlatır. Lerzan'ın odasındaydı en son."

Serdar başıyla onayladıktan sonra Mert'ten izin istercesine, "Gideyim öyleyse," dedi. Mert başıyla onayladığında Serdar hızla odadan çıktı.

Mert onun gidişiyle, "Kızın doğru söylemediğine eminim," dedi. "Serdar böyle bir şey yapmaz."

"Merak etme, Mert. Gerçekler en kısa zamanda ortaya çıkacak. Tek sorun derginin adının böylesine iğrenç bir durumla anılması."

"Revista'nın böyle basit bir kızın çıkarttığı skandalla batacağına inanmıyorum, Feris Hanım."

Herkes olayların gerçek yüzünün açığa çıktığı zaman durumların düzeleceğini söylüyordu ama gözden kaçırdıkları bir husus vardı ve onu Lerzan'la benden başka kimse göremiyor gibiydi.

"Her şey batmamızla alakalı değil, Mert. Bizim bir marka değerimiz var ve böyle bir olay o değeri zedeler."

"Feris, sakin ol."

"Nasıl sakin olayım, Mayıs. Şunlara bak, neler yazmışlar," diyerek telefonumu önüne fırlattım. Öfkeden yerimde duramıyor, odada geziniyor, bir yandan da kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum ama bu mümkün değildi. İçimdeki alevleri dindirmek imkânsız gibiydi.

"Ben yıllardır dergiye tek bir kötü söz gelmesin diye uğraşıyorum. Hakkımızda tek bir olumsuz yorum yapılmadı bugüne kadar. Şimdi olanlara bak. Milletin ağzına sakız olduğumuz yetmezmiş gibi bir de saçma sapan yorumlar yapılıyor. Rezil olduk ya. Rezil olduk resmen. Fuhuş yuvası yazmışlar dergi için. Şuna bak. Sanat dediğimiz şeyi erkeklerin yataklarına taşımışız. Dergide isim yapmış tüm kadınların nasıl iş kadını olduğu belliymiş. Anket açmışlar ya, anket! Lerzan'la ben bu konuma gelmek için kimin yatağından geçmişiz acaba? Bakayım," dedim ve yeniden telefonu aldım. Ekranı açıp son baktığım ankete girdim. "Evet. Oy çoğunluğuyla yattığımız adamın Taner Bey olduğuna karar vermişler. Mevkii ne kadar büyükse girdiğimiz yatak da o kadar büyükmüş. Tövbe ya Rabbi'm," dedim saçlarımı çekiştirip, tavanı seyrederken. Aklımı kaçırmak üzereydim. "Tövbeler olsun, Allah'ım. Sen benim aklıma mukayyet ol. Bulun şu kızı hemen. Yoksa ben gidip bulacağım ve bulduğum yerde saçını başını yolacağım."

Mayıs elinde tuttuğu su bardağıyla yanıma geldi.

"Feris, bir soluklan, hayatım. Neden sinirli olduğunu anlıyorum. İnan bana anlıyorum ama sakin olmak zorundasın."

Suyu zorla içirmeye çalışırken elinden kurtuldum ve öfkeyle sözlerime devam ettim.

"Ben yıllarca dergi hakkında kötü söz olmasın diye uğraştım, Mayıs. Sırf bu yüzden kapakta adını geçirdiğim insanlara bile dikkat ettim. Kimleri karşıma aldım. Sırf adı şiddet haberleriyle anıldı diye onlarca ünlü adamı reddettim. Onların menajerleriyle, fanlarıyla uğraştım. Şimdi şu olanlara bak. Torpil yapılmasını geçtim, diğer söylenen şeyin çirkinliğine bak. Onca emeğim bir kızın yalanlarıyla hiç oldu."

Asıl derdim buydu işte. Yıllarca didindiğim, üzerine titrediğim her şey tek bir videoyla mahvolmuştu. Elimden hiçbir şey gelmemesi de ayrıca canımı yakıyordu. Sosyal medyada çığ gibi büyüyen bu olaya bir dur bile diyemiyordum.

"Hayır, hiçbir şey hiç olmadı. Neden böyle düşünüyorsun? Tüm bunların çirkin birer iftira olduğu ortaya çıkacak ve herkes gerçekleri öğrenecek."

"Kız ben iftira attım dese bile parayla susturduğumuzu düşünecekler. İnsanların güveni zedelendi bir kere. Adımız böyle bir olayla anıldı."

Mayıs reddedercesine başını salladı. "Kız her şeyin kendi suçu olduğunu söyledikten sonra sorun kalmayacak, Feris. Rahatla biraz. Sonrasında yapacağımız açıklamalarla her şeyi düzeltiriz. Hiç merak etme. Ben tüm yeteneklerimi konuşturur, senin için en etkileyici yazılarımı yazarım," derken minnetle ona döndüm.

"Teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim," dediğimde gözlerini devirdi ve kaşlarını çattı.

Lafı bile olmaz dercesine, "Ne teşekkürü, kızım ya?" diye azarladığında odamın kapısı açıldı ve beş karış suratla Lerzan içeri girdi.

"Lerzan Hanım, bir gelişme var mı?" dediğimde kapıyı kapatıp odamdaki beyaz tekli koltuğa oturdu. Bacak bacak üstüne atıp başını geriye yasladı.

"Taner Bey'le görüştüm," deyip derin bir nefes aldı. "Çok sinirliydi."

Endişeyle, "Çok mu kızdı?" dediğimde onaylarcasına çenesini salladı.

"Evet. Kızı arıyorlar ama telefonları açmıyormuş. Birkaç kişiyi evine yolladım ama kapıyı da açmamış."

Mayıs, "Dergi içinde samimi olduğu kimse yok muymuş?" dedi.

"Hayır."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Kıza ulaşmaya çalışacağız. Tek yapabileceğimiz bu. Sen de Şeyma'yla Serdar'a video çekmesini söylemişsin."

"Evet. Tepkileri yavaşlatır diye düşündüm."

"İyi yapmışsın," diyerek yarım ağız fikrimi onayladığında asıl merak ettiğim şeyi dile getirmem gerektiğini biliyordum. Her şey, herkes bir yana tek bir kişinin tepkisi önemliydi.

"Taner Bey ne diyor?"

"En kısa sürede işi güzel yoldan halletmemizi, kızı susturmak için ne gerekiyorsa yapmamızı söyledi." Tek kaşını manidar bir şekilde havaya

kaldırarak, "Yani açık çek verdi diyeyim, siz anlayın," diye ekledi. "Aynı zamanda Şeyma ve Serdar'ı derhal işten atmamı söyledi."

Sesimi yükselterek itirazımı dile getirdim.

"Ne? Asla. Bunu yaparsak suçlamaları kabul etmiş oluruz."

"Peki, ne yapalım, Feris? Suçu kişilerin üzerine atarsak derginin adına gelecek tepkileri azaltmış oluruz."

"Bu hamle tepkileri azaltmak yerine onları kabul ettiğimizi ve kızın haklı olduğunu gösterir. Asıl o zaman dergiye zarar vermiş oluruz. Gerçi zarar geleceği kadar geldi ya."

"İşte o yüzden yapılacak en mantıklı şey bu."

"Bu pes etmek anlamına gelir, Lerzan Hanım. Hem de şu an iki çalışanı boş yere işten çıkartamayız. Asıl iftiraya uğrayan onlar. Destek olmamız gerekirken köstek olmayalım. Bu bizi daha kötü gösterir."

"Ne yapacağız? Taner Bey'e ne diyeceğiz?" diyen Lerzan'ın düşüncesini bir nebze olsun kırdığımı fark ettim.

"Tam olarak bu şekilde anlatırsak anlayışla yaklaşacaktır bence."

Lerzan kabullenerek başını salladı.

"Ben odama geçiyorum. Bir gelişme olursa haber verirsiniz."

Birkaç saat boyunca odamdan çıkmayıp sosyal medyada hakkımızda yazılan her şeyi tek tek okudum. Tepkiler zaman geçtikçe büyüyordu. Şeyma ve Serdar'ın yaptığı açıklama bir kesimi sustururken bir kesimin daha da saldırganlaşmasına neden olmuştu.

Bu süre zarfında Nesli denen kıza kimse ulaşamamıştı. Hatta Lerzan bir ara kendi numarasından kızı aramıştı ama o bile cevap alamamıştı. Kendi işlerini halletmek için bir süreliğine ortadan kaybolan Mayıs, dayanamamış olacak ki merakla içeri girdi.

"Merak ettim. Bir gelişme var mı?"

"Yok, hayır," dedim umutsuzca.

"Sanırım yarın ulaşırız."

"Umarım. Yoksa evine ben gideceğim," dedim aklımdaki planı dile getirirken. Tam o sırada kapı aralandı ve tüm yakışıklılığıyla gülümseyen

bir yüz odaya doğru uzandı. Gelen, varlığını yine birkaç saatliğine unuttuğum sevgilim Korhan'dı.

"Müsaade var mı hanımlar?" diye sordu.

Mayıs, "Ooo, Korhan Bey, hoş geldiniz," diye tepki verdi. "Bizi ektikten sonra hangi rüzgâr attı sizi buraya?"

Korhan omzunu silkti ve kapıyı tamamen açıp içeri girdi. "Ben sizi ekmeseydim de düzgün bir yemek yiyemeyecekmişiz zaten," dedikten sonra bana kaçamak bir bakış attı.

"Gördün mü?" dedim cevabı bilmeme rağmen.

Başını salladı. "Ne yazık ki. Durum ne kadar kötü?" diye sordu.

Mayıs benden önce davranıp, "Halledeceğimizi umuyoruz," dedi. "Ben bir Lerzan Hanım'a bakayım, gelirim sonra."

Korhan yalnız kaldığımız gibi masamın arkasına geçti ve sandalyemi kendine doğru çevirdi.

"Sevgilim, nasılsın?"

"Sence nasılım?" diye asık suratla sorduğumda gülümsedi ve eliyle yanağımı okşadı.

"Kötü ama düzeltilmeyecek kadar vahim bir durumda değilsin."

"Bence şu an tam bir umutsuz vakayım."

"Senin gibi güzel bir kadın asla umutsuz vaka olamaz. Özellikle de karşısında ben varsam," deyip dudağıma kısa bir öpücük kondurdu.

"Belki de beni o umutsuzluğa düşüren sensindir."

Kaşlarını çatıp, geri çekilirken, "Bu olaydan da ben suçlu çıkmayacağım, değil mi?" diye sızlandı. Şu an amacım Korhan'la kavga etmek değildi ama dikkatimi başka bir şeyle dağıtmak belki iyi gelirdi.

"Hayır ama öğlenki davranışın hoş değildi."

Gerginleşen yüzü öfkelenmeye başladığını gösteriyordu.

"Feris, lütfen yapma şunu. İşim olduğunu söyledim."

Benden uzaklaşarak masanın önündeki koltuğa oturduğunda, "Bu aralar hep işin var Korhan," diye çıkıştım. "Bana ayırdığın bir vakit yok. Hep bahaneler sunuyorsun bana."

Öyle sinirli, öyle gergindim ki son zamanlarda hayatımın yolunu şaşırtan ne varsa söküp atmak istiyordum.

"Saçmalıyorsun."

"Hayır, saçmalamıyorum. Gayet haklıyım. Salak mıyım ben? Anlamıyor muyum? Bir şey var sende. Eskisi gibi değilsin."

Başını yerden kaldırıp gözlerini devirdi. "Hiç de bile. Eskiden nasılsam şimdi de aynıyım. Hâlâ sana çok âşığım. Hâlâ seni çok seviyorum," dedi duygu yüklü bir tınıyla. Evet, sözleri böyleydi ama bana hissettirdikleri? Bana gerçekten böyle olduğunu neden hissettiremiyordu?

"Ama eskisi kadar ilgili değilsin."

"Sevgilim, sana daha önce verdiğim ilginin daha azını vermiyorum."

"Benden mi sıkıldın? İlişkiden?" diyerek aklıma gelen ilk sebebi söylediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Güzelim, kafanda neler kuruyorsun sen?"

Gözlerimi devirdim ve en ifrit olduğum şeyi duyduğum için çıldırma noktasına gelmiştim. Tersleyerek, "Şu cümleyi söyleme," dedim. "Bir şey kurduğum yok. Bunlar bana hissettirdiklerin."

Korhan ayağa kalktı ve alttan almaya çalışarak, "Feris, bugün çok yoruldun," dedi. "O yüzden böyle düşünüyorsun. Hadi gel, eve gidelim."

"Hayır, burada kalmam lazım."

"Burada kalıp ne yapacaksın? Yapabileceğin bir şey yok." Kararsızlığımı fark ettiği an ısrarla devam etti. "Gidiyoruz."

"Ama..." diyerek itiraz edecektim ki başını sallayarak beni dinlemediğini belirtti. Masanın üzerindeki çantamı eline aldı, ben de ayaklandım ve oflayarak eşyalarımı toplamaya başladım.

Odadan çıktığımızda asistanıma eve geçeceğimi ve acil bir şey olursa beni aramasını söyledim. Otoparka indiğimizde kendi arabama yönelmiştim ki Korhan elimden tutup çekiştirdi.

"Benim arabamla gidelim. Bu halde araba kullanmanı istemiyorum."

"Yarın işe nasıl geleceğim? Olmaz öyle."

"Sabah ben seni bırakırım," dedi ve arabasının kapısını açıp başıyla binmemi işaret etti.

Onunla zıtlaşmaya son verdim ve arabaya bindim. Korhan da yerine geçtikten sonra doğruca otoparktan çıkmış, eve doğru yola koyulmuştuk.

"Ne yapacaksınız bundan sonra?"

"Önceliğimiz kıza ulaşmak ve iftira attığını itiraf ettirmek."

"Ya kabul etmezse?"

"Taner Bey *kesenin ağzını açın,* dedi. Tahminimce parayı duyunca vazgeçer."

Korhan şaşırmamış gibi başını salladı.

"Söylediklerinin doğru olma ihtimali var mı?"

"Hayır tabii ki. Öyle bir şey olamaz."

"Bence bu kadar net konuşma. Kadınların iş dünyasında yaşadığı zorlukları biliyorsun. Erkeklere güven olmaz," deyip yan bir bakış attığında çenemi dikleştirdim.

"Evet ama benim dergimde olmaz."

"Bazen bu derginin gerçek sahibi senmişsin gibi hissediyorum. Öyle bir benimsiyorsun ki sanki çocuğun."

Ortamdaki gergin havayı azaltmak için güldüm.

"Tabii çocuğum. Anasıyım ben onun, anası."

Korhan güldü ama hemen sonra ciddileşti.

"Kimseye kefil olma, Feris. Ya kız doğruyu söylüyorsa? Ne olur ne olmaz diye bu ihtimali de gözden geçir."

"Revista'da böyle bir şey olmaz, Korhan."

"Sen yine de tedbirli ol, sevgilim. Her ihtimali düşün."

"Bugün o kadar çok düşündüm ki biraz daha kafa yorarsam *error* vereceğim," dedim ve başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapadım. Korhan'ın hızı sayesinde çok sürmeden eve ulaştığımızda, bizimle aynı anda gelen kuryeden pizzayı aldık ve içeri geçtik. Korhan epey acıktığı için yolda yemek siparişi vermişti.

Sıcak pizzayı tezgâhın üzerine koyduğumda Korhan kapıyı kapatıp, "Sen üzerini değiştir," dedi. "Ben pizzayı servis ederim. Hatta biraz rahatlamak için bir tane de şarap açarım."

Gülümseyip, "İyi olur," dedikten sonra odama çıkarak üzerimi değiştirdim. Evin içi sıcak olduğu için üzerime ince bir kazak ve örgü şort giydikten sonra yeniden aşağı indim.

Korhan ikimiz için sevdiğimiz bir *YouTube* kanalından kısa video açmış, pizzaları tabaklara koymuş ve yanına da kırmızı bir şarap açmıştı. Gördüğüm güzel manzara bana açlığımı hatırlatmıştı. Adımlarımı hızlandırarak, koltuğa geçip, "Çok acıkmışım," dedim.

"Hadi, hemen başla. Öğlen de yemek yemedin kesin. Bayılacaksın birazdan."

"Gerçekten yemedim. Sanırım şekerim düştü."

"Pizzanı yedikten sonra bir de çikolatalı tatlı söylerim sana."

"İşte şimdi kalbimi fethettin."

Korhan'la pizzalarımızı yemiş, şarap şişesinin dibini görmüştük. Söz verdiği gibi tatlı da söylemiş, onu da afiyetle yemiştim. Ağırlıkla Korhan'ın kolları arasında mayışmış haldeyken aklıma gelen şeyle başımı kaldırdım ve pürdikkat telefonuyla ilgilenen sevgilime baktım. Sosyal medyadan bir şeyler okuduğunu fark ettiğimde telefonu elinden aldım ve bir kenara koydum. *Ne yapıyorsun,* der gibi baktığında doğrulup aceleyle dudaklarına yöneldim.

Hiç duraksamadan dudaklarımı karşıladığında ellerim yanaklarındaki yerini almıştı. Kucağına çıkıp, şehvetli öpüşmemizi dudaklarımı boynuna yönlendirerek sonlandırdım. Kulağının hemen altına büyük öpücükler bırakıyordum. O ise huzursuz gibiydi, "Feris..." diye mırıldandı. "Bugün ikimiz de çok yorulduk. Uyusak daha iyi olmaz mı?"

Söylediği şeyi duyar duymaz geri çekildim ve hayal kırıklığıyla yüzüne baktım.

"Ne demek uyusak daha iyi olmaz mı? Şu an mı?"

"Sen çok zorlu bir gün geçirdin. Bense tüm gün oradan oraya koştururken çok yoruldum."

Kucağından öfkeyle kalkıp, "Anladım," dedim.

Kadehimdeki tek yudumluk şarabı hızla kafama diktiğimde, "Niye sinirleniyorsun, anlamıyorum," dedi.

"Sinirlendiğim bir şey yok. Haklısın. İkimiz de yorgunuz," dedim ama hissettiklerim asla bunlar değildi.

"Emin misin?"

"Evet. Bence de uyusak iyi olur."

Korhan'ın çoktan onuncu rüyasının derinliklerinde kol gezdiği, benimse gözümü bile kırpmadığım saatlerden birinde telefonumun

ekranının parlaması dikkatimi çekti. Yan dönerek komodinin üzerindeki telefona uzandığımda, ekranda gördüğüm isim beni panikle yerimden kaldırmıştı. Korhan'ı uyandırmamaya özen göstererek, yataktan kalkıp yatak odasından çıktım. Duymaması için kapıyı kapatmayı ihmal etmezken hızla alt kata indim ve hem kütüphane hem de çalışma odası olarak kullandığım odaya geçtim. Arama cevapsız çağrıya düşmeden yanıtladım ve heyecanlı bir sesle "Efendim?" dedim. Biraz kısık sesle cevap verdim çünkü Korhan'ın duymaması gerekiyordu.

"Uyuyor muydun?"

"Hayır. Uyanıktım. Ne oldu? Bu saatte aramaman gerektiğini biliyorsun."

"Dergi hakkında yazılanları gördükçe gözüme uyku girmedi. Bu sorunu çözmen lazım."

"Biliyorum. Herkes uğraşıyor zaten."

"Sen herkesten daha çok uğraşacaksın," dedi telefonun ucundaki karanlık ses. "Bu yüzden oradasın, değil mi?"

"Evet," dedim başımı eğerken. "Ama şu an yapabileceğim bir şey yok."

"Her zaman yapabileceğin bir şey vardır, Feris. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"O zaman bu durumu derhal düzelt. Aksi halde senin yanlış bir seçim olduğunu düşüneceğim."

"Hayır, lütfen."

"Bana gel ve konuşalım."

"Gelemem. Mümkün değil."

"Neden? Saat sorunsa şoför gönderip aldırtayım seni."

"Hayır, Korhan bende," diye açıkladığımda karşı tarafta derin bir sessizlik oluştu.

"Peki, öyleyse. Yarın sabah bu konu halledilmiş olsun," dedi ve sıkıntılı bir nefes aldı.

"Tabii Taner Bey."

"İyi geceler, Feris Hanım."

Duzenleme
Ny.ozlem

SAYI: 3

Beklentiler...

Herkesin birilerinden beklentisi vardı. Kimi anne babasından şefkat, kimi sevgilisinden ilgi ve aşk beklerdi. Arkadaşımızdan anlayış, eşimizden fedakârlık, öğretmenimizden yüksek not, iş arkadaşımızdan taviz beklerdik. Hayatımıza koşulsuz şartsız kimseyi almazdık. Birini koşulsuzca yanımızda tutmak tozpembe kitapların veya dizilerin göz boyama çabasıydı sadece. Ne yazık ki sevgi ve aşk da dahil olmak üzere biri hayatımızda irili ufaklı yer kaplıyorsa ondan mutlaka bir beklentimiz olurdu. O beklentiler sağlandıkça mutlu olurduk ve o kişiyle ilişkimiz devam ederdi. Bazen beklentilerimizin ne olduğunu gizlerdik ve karşımızdakine anlaması için fırsat verirdik. Bazense tıpkı Taner Bey gibi apaçık bir şekilde isteklerimizi sıralardık.

Benden istediği şeyi söylemiş, hemen ardından da yapmam gerekenleri anlatmıştı. Daha doğrusu emretmişti çünkü onun her sözü bir emirdi ve ben de diğerleri gibi o emirleri uygulamakla yükümlü olan kişilerden biriydim. Bu işi halledemezsem başıma gelecekleri çok iyi biliyordum. Hem dergideki yerimi hem de onun gözündeki değerimi kaybederdim ve bu, benim hiç de istediğim bir şey değildi.

Elimde telefonla çalışma odasının tam ortasında kalakaldığımda, aklımda sürüklenen binlerce düşünce vardı. *Ne yapmalıyım?* sorusu zihnimde daireler çizerek, dönerken saate bir bakış attım ve neredeyse bire geldiğini fark ettim. Asistanıma mesaj atmak için *WhatsApp*'a girdim ve o an Şüeda'nın çevrimiçi olduğunu gördüm. Parmaklarım klavyede dolandı,

daha sonra vazgeçtim ve doğruca aramaya karar verdim. Mesaj yazmakla zaman kaybetmek istemiyordum.

İkinci çalışta, sanki elinde telefonla bekliyormuş gibi hemen açan asistanım endişeyle, "Feris Hanım, bir şey mi oldu?" diye sordu.

Bu saate aramalarıma alışık olduğu için bir şey dememişti. Şüeda tam olarak gece kuşu olarak nitelendirdiğimiz kişilerdendi. Dergiye çok erken bir saatte gelmesine rağmen sabaha karşı uyurdu ve gün içinde de gayet dinç olurdu. Onun bu alışkanlığına çoğu zaman hayranlık duyardım çünkü uykusuzluk benim için asabiyetle eşdeğerdi. Asla uykusuz kalamazdım, kalırsam da o gün bana zehir olurdu.

Fazla uzatmadan, doğruca konuya girip, "Şu kıza ulaşabildiniz mi?" diye sordum.

"Hayır. Telefonu kapalı ve evine gönderdiğimiz çalışma arkadaşlarımıza da kapıyı açmadı."

Zaten biri konuşabilseydi şaşardım!

"Peki," dedim harfleri uzatarak. "Adresini bana atar mısın hemen?"

"Anlamadım," dedi şaşkınca. "Siz mi gideceksiniz?"

"Evet. Bir de ben şansımı denemek istiyorum," dediğimde Şüeda'nın nefes alıp verişi hızlandı.

Telaş içinde, "Feris Hanım, yapmayın lütfen," dedi. "Gecenin bir yarısı o manyağın evinde ne işiniz var? Allah korusun, size bir şey yapar."

Kaşlarımı çattım.

"Bana ne yapabilir ki?"

Sürekli korku filmi izleyen asistanımın bu konudaki hayal gücü epey genişti ve felaket senaryoları üretmekte çoğu senariste taş çıkarırdı. Bazen Şüeda'nın yanlış sektörde olduğunu ve mevcut senaristlik potansiyelini harcadığını düşünürdüm.

"Ne demek ne yapabilir? Kovulduğu için herkese iftira atan kız, para için sizi kaçırıp fidye bile ister. Her gün Müge Anlı'da neler izliyoruz," dediğinde kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Makul bir saat olsaydı ya da Korhan yukarıda uyuyor olmasaydı buna epey güleceğime emindim.

Müge Anlı fan kulüplerinin başını çekiyor, her gün masasında gizli gizli izliyordu. Hatta programın olduğu saatlerde benim hep toplantım oluyordu ve her nedense bunu planlayarak yaptığını düşünüyordum.

"Abartma istersen Şüeda. Adresi atar mısın lütfen?"

İtiraz ederek, "Ama Feris Hanım..." derken sözünü kestim.

"Dediğimi hemen yaparsan sevinirim," dedim ve onun panik dolu sözlerine daha fazla katlanamayacağım için telefonu kapadım.

Hızlı fakat sessiz adımlar atmaya özen göstererek üst kata çıktım ve doğruca giyinme odasına geçtim. Üzerimdeki geceliği tayt ve kalın bir kazakla değiştirdikten sonra spor ayakkabılarımı da alarak odaya geçtim. Korhan'ın uyuduğundan emin olup aşağıya indim ve salondaki masaya ilerledim.

Kendi arabamı dergi binasında bıraktığım için Korhan'ın arabasını alacaktım. Emanet şeyleri kullanmayı hiç sevmezdim ama gecenin bir yarısı taksiye binemeyecek kadar da paranoyaktım. Belki de Şüeda'yla bu sayede anlaşabiliyordum. Onun kadar olmasa da ne yazık ki kadınların yaşadığı genel korkulara sahiptim.

Bir şey olmamasını ümit ederek arabanın anahtarını aldım ve hızla evden çıktım. Otoparka doğru yürürken Şüeda'nın ilettiği adresi konuma yazdım. Önüme çıkan yol tarifi bana pek de uzak sayılmazdı. Hele bu saatte trafik de olmadığı için maksimum yirmi dakika sürecekti yol.

Korhan'ın arabasına bindikten sonra çantamı yan koltuğa koyarak, telefon ekranına baka baka sürmeye başladım. Yol tam da tahmin ettiğim gibi yirmi dakika bandında sürdüğünde bir apartmanın önünde durdum ve aşağı indim. Mahalle saatten dolayı epey sakindi, in cin top oynuyordu adeta.

Adresteki bina numarasına doğru ilerlerken önümde duran yemek kuryesiyle göz göze geldim. Kibarlık etmek adına gülümsedim ve apartmana ilerledim. Merdivenleri çıkarak kilitli kapının yanındaki zile göz attım ve eski çalışanımızın adını aradım. İkinci katta bulunan dairenin ziline basacaktım ki kaskı hâlâ başında olan kurye gelip, "Nesli Üstün'ün arkadaşı mısınız?" dedi.

Başımı çevirip kuryeye sorgulayıcı gözlerle baktım. Bu bilgi alnımda yazmıyordu ya.

"Evet de nereden biliyorsunuz?"

Adam işaret parmağını omzumun üzerine doğrulttu.

"Şey, onun ziline basacağınızı fark ettim de. Bizden pizza siparişi vermişti, onu getirdim. Eğer ona gidiyorsanız size vereyim diyecektim. Yetiştirmem gereken siparişler var, zaman kaybetmemiş olurum."

Çatık kaşlarım duyduklarımla gevşerken adamın beklentili haline gülümsedim ve ayağıma gelen şansı tepmedim. Sabahtan beri dergidekilerin kovalaması gereken fırsat ayağıma kadar gelmişti.

"Size yardımcı olmak isterdim ama sanırım bu durumda sizin bana yardım etmeniz gerekecek," dediğimde kuryenin kaşlarını kaldırdığını fark ettim. Zaten bir tek gözleri ve kaşları görünüyordu.

"Nasıl?"

Evet, Feris. O üstün yalan yeteneklerini konuşturmanın tam sırası, hayatım.

"Nesli benim yakın arkadaşım ama bu akşam tartıştık ve onda öyle bir katır inadı vardır ki bana asla kapıyı açmaz. Benim de ondan özür dilemem için yüz yüze konuşmam gerekiyor. O yüzden ben sesimi çıkarmasam ve size kapıyı açtığında sizinle girsem olur mu? Emrivaki yaparsam o an beni eve almak zorunda kalır."

Kurye yalan dolandan oluşan derdimi anladığında gülümsedi ve başını salladı.

"Tabii yardım ederim. Küslerin barışmasına vesile olmak büyük sevaptır."

"Çok teşekkürler," deyip geçmesi için kenara çekildim.

Kurye zile bastı ve çok geçmeden diyafondan ince sesiyle, "Kim o?" diyen Nesli'yi duydum.

"Pizza," diye cevap veren kuryeye, "Tamam, açıyorum," dedikten sonra otomatik kapı açıldı. Kapıyı açıp, kuryeyle birlikte üst kata çıkarken ses çıkarmamaya, iki kişi olduğumuzu belli etmemeye özen gösterdim. Nesli'nin bulunduğu kata ilerlerken kurye önüme geçti ve ben de peşinden ilerledim. Kapıyı tıklatıp, beklerken adeta duvara yapıştım ve kapının açılmasını bekledim. Birkaç defa kilitlenen kapı gürültüyle açılırken kurye pizza kutusunu uzattı.

"İyi akşamlar."

Nesli, "Teşekkür ederim," diyerek kutuya uzanmıştı ki ondan önce davranarak kutuyu aldım ve tam karşısına geçtim. Kuryeye gülümseyerek,

"Yardımınız için teşekkür ederim," dedim ve Nesli'ye döndüm. "Nesli, pizza söylemekle ne iyi ettin, hayatım."

Nesli'nin gözleri fal taşı gibi açılırken, botlarımı çıkarıp, onun şaşkınlığından faydalanarak hızlıca içeri girdim. Pizzacıya dönüp, "İyi akşamlar," dedim ve küçük evin koridorunda salon olduğunu düşündüğüm yere doğru ilerledim.

Şu an sergilediğim davranışı asla savunmuyordum fakat Nesli'yle başka şekilde konuşamayacağım da ortadaydı. Böyle bir emrivaki yapmasam diğerleri gibi beni de kapıda bekletecekti. Nesli kuryeyi gönderdikten sonra kapıyı kapadı ve şaşkınlığını gizlemeden, "Feris Hanım," dedi.

"Merhaba, Nesli," dedim ve ardından gözlerimi kıstım. "Pardon, Neslihan."

"Nesli," diyerek düzeltti beni. "Nesli'yi kullanıyorum."

Başımı onaylarcasına salladım ve kimliğindeki gerçek ismini değil de kısaltmasını neden kullandığının üzerinde durmadım. Bundan daha önemli sorunlarımız mevcuttu.

"Öncelikle evine bu şekilde girdiğim için özür dilerim. Amacım saygısızlık yapmak değil ama sabahtan beri eşiğinden içeri bir adım bile atamayan çalışanlarımı görünce daha farklı bir yol izlemem gerektiğini düşündüm."

Kaşlarını kaldırıp tehditkâr bir tavırla, "Şu an haneye tecavüzden polis çağırıp sizi dava edebilirim," dedi. "Biliyorsunuz değil mi?"

"Elbette," dedim şüphe duymadan. Nesli'nin söylediğini yapabilecek kadar gözü kara olduğunu biliyordum. "Ama zaten yeterince davayla uğraşacağız. Üstüne bir yenisini ekleyip eklememek sana kalmış. Ayrıca buraya tartışma çıkarmaya ya da sana zarar vermeye gelmedim. Sadece konuşmak istiyorum." Gözlerim elimdeki kutuya kaydı ve hafifçe havaya kaldırdım. "Ve belki de bir dilim pizza. Çok güzel kokuyor da."

Nesli gülümseyecek gibi oldu ama kendini çabucak toparladı ve başını sallayıp pizzayı aldı. Arkamda kalan kapıyı işaret ederken, "Böyle geçin," dedi ve ardından beni baştan aşağı inceledi. Yorgunluğumu belli eden şiş gözlerim, makyajsız yüzüm, dağınık saçlarım ve oldukça özensiz kombinim onu şaşırtmıştı. Beni sürekli yüksek topuklu ayakkabılarla ve ağır makyajlarla görmeye alışık olan stajyer için bu görüntüm pek

tanıdık değildi. Gerçi aynı şey onun üzerindeki sarı civcivli pijama ve tavşanlı terlikler için de geçerliydi ya, neyse.

Nesli'nin işaret ettiği yere girdiğimde burasının açık mutfaklı, ufak bir salon olduğunu fark ettim. Gri koltuklarla birlikte koyu bir temayla dekore edilen salon aslında benim tarzıma yakındı. Oldukça beğendiğimi inkâr edemezdim. Kabanımı çıkarıp koltuğa koydum ve uygun bir yer bulup oturdum. Nesli mutfak tarafına geçip ikimiz için tabak çıkardı ve ortadaki sehpanın üzerine koydu. Ardından kendisi de karşımdaki tekli koltuğa oturdu ve tabağına bir dilim pizza aldı.

"Sizi dinliyorum."

"Neden burada olduğumu tahmin ediyorsun zaten. O yüzden boşa zamanımızdan çalmayacağım. Neden böyle bir şey yaptın?"

"Niçin suçlayıcı bir şekilde soruyorsunuz bunu? Hak aramak ne zamandan beri yanlış bir eylem oldu?"

Yüz hatları ve sesi sakindi ama ifadesizliğinin maskelediği gerginlikle öfkeyi görmemek elde değildi. Herhangi bir ters sözümde sakin başlayan konuşma büyük bir kavgaya dönüşebilirdi ve ben de bundan olabildiğince kaçacaktım. Nesli haklıydı ya da değildi ama tüm kozlar onun elindeydi ve ben de mecburen alttan alması gereken taraftım.

"Hakkını araman yanlış değil. Dergiyi böyle karalayacak şekilde, herkese açık bir şekilde paylaşmanı doğru bulmuyorum."

"Siz medyacı sayılırsınız. Dergileriniz halka ulaşmanız için bir araç sadece. Köşe yazılarınızı insanların okuması için dergiye bastırıyorsunuz. Ben de söyleyeceklerimi insanlara ulaştırmak için sosyal medyayı seçtim. Ayrıca ortada bir karalama çalışması yok, Feris Hanım. Ben sadece gerçekleri anlattım."

"Gerçekler mi? Sen bu söylediklerine gerçekler mi diyorsun?"

"Size kim, ne anlattı, bilmiyorum. Hatta dürüst olayım, her şeyden haberiniz olduğuna da eminim. Siz ki Feris Doğan, tüm dergiye lafını geçiren kadının bu olanlardan haberi olmayacak. Böyle bir şey mümkün değil."

"Yani söylediklerinin gerçek olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Kendinden son derece emin bir şekilde başını salladı. Ses tonu ve yüzü şüpheye yer bırakmayacak kadar özgüvenliydi ve bu da bana Korhan'ın söylediği şeyleri hatırlatıyordu.

Kimseye o kadar güvenme.

"Noktasından virgülüne kadar."

"Hem Şeyma'yla hem de bahsettiğin asistan Serdar'la konuştum ve ikisi de senin onlara iftira attığını söyledi," dedim tepkisini ölçmek adına.

Kaşlarını kaldırıp alay edercesine güldü. "Ne diyeceklerdi? Serdar aşağılık bir pislik olduğunu kabul mu edecekti ya da Şeyma diğer stajyerin babasından alabileceği marka çantalar için beni harcadığını mı söyleyecekti? Beklentiniz neydi?" derken sesindeki küçümseyici tavrı görmezlikten geldim.

Buraya kavga etmeye gelmedin, Feris. Sakin ol.

"Bir beklentim yok ama Şeyma'yla senelerdir çalışıyorum. Keza Serdar'ı da uzun zamandır tanıyorum ve bugüne kadar haklarında en ufacık bir kötüleme duymadım."

"Sizin kulağınıza gelmemesi ya da dillendirilmemesi var olmadığı anlamına gelmez. Hiç kimse hatasını kabul etmez. En azından o ikisi etmez. Aylardır staj programındayım ve köpek gibi çalıştırılıyorum. Aldığım maaş asgari ücretin çok altında. Kiram, faturalarım, yeme içme harcamalarım... Ayın sonunu zor getiriyorum. Yanlış anlamayın, emeğimin karşılığını alabilsem asla şikâyet etmem. Ama Şeyma'nın arkasını toplamaktan bir şey öğrenemedim ben. Sürekli kendi ayak işlerini hallettirdi bana."

"Peki, niye şikâyet etmedin?"

"Eğer şikâyet etseydim stajı yanacak olan bendim çünkü."

Derin bir nefes aldım ve asıl meseleye geldim.

"Peki, Serdar? Elinde kanıt var mı?"

"Yok ama doğruyu söylüyorum. Serdar moda tarafına geçmemin tek yolunun bu olduğunu söyledi ve Şeyma da bunun normal olduğunu..."

"Elinde kanıt yoksa sana nasıl inanmamı bekliyorsun? Hadi beni geçtim, diğer insanları nasıl inandıracaksın? Dergi olarak sana dava açacağız ve mahkemede doğru düzgün bir delil sunamazsan kaybedeceksin. O yüzden istersen bu konuyu kendi aramızda çözebiliriz," dedim ve çantama uzandım. Bilhassa yanımda getirdiğim çek defterini çıkardım ve açarak Nesli'ye uzattım.

"Yarın sabah tüm söylediklerinin yalan olduğunu, hiçbir kanıtın olmadığını ve işten çıkarılmandan dolayı öfkeli olduğunu söyleyecek, dergiden ve adını geçirdiğin herkesten özür dileyeceksin. Eğer dediklerimi yaparsan bu çeke istediğin miktarı yazmakta özgürsün."

Önüne koyduğum çek defterine bir paçavraymış gibi göz gezdirirken, "Siz ne saçmalıyorsunuz?" dedi hayretle.

"Sana kaybedeceğin bir davaya girmemen için para veriyorum, Nesli. Biraz mantıklı ol. Aslı astarı olmayan bu iddialarınla hukuk önünde hiçbir şey ispatlayamazsın. Birine boş yere iftira atmak basit ama hem Serdar hem de Şeyma sana dava açacak. O zaman kendini nasıl savunacaksın? İnan bana dava sürecine girmek bizim için zor değil. Halihazırda dergi adına çalışan bir düzine avukat var ama ben yargı sonuçlanana kadar derginin alacağı hasardan endişe ediyorum. Sadece tek bir videonla tüm sosyal platformlarda dergiyi kötülemeye başladılar ve zaman geçtikçe bu kaba düşünceler insanların aklında yer edinecek. O yüzden bu işi kolay yoldan halletme taraftarıyım. Her iki taraf da boş yere zaman kaybetmeyecek ve sen de istediğin parayı alacaksın."

"Beni tehdit mi ediyorsunuz siz?" derken öyle sinirlenmişti ki bir an için kahverengi gözlerinden alev çıkacak zannettim.

"Tehdit değil. Seni parayı alman için zorlamıyorum. Sadece ikimizin de çıkarını gözetiyorum."

Sorgulayıcı bakışlarını benden bir an olsun ayırmadan, "Siz kimsiniz?" diye sordu. Başta artistlik taslamak için böyle konuştuğunu düşündüm ama daha çok merak ediyor gibi duruyordu.

"Anlamadım?"

"Bu dergiyi neden bu kadar önemsiyorsunuz? Siz de bir çalışansınız ama herkesten çok siz düşünüyorsunuz. Neden?"

Çünkü Taner Bey öyle istedi ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. İçimden geçenleri her ne kadar söylemek istesem de dudaklarımdan dökülenler bundan çok daha başkaydı.

"Bu dergi benim işyerim, Nesli. Ve her çalışanın yapması gerektiği gibi derginin çıkarlarını gözetiyorum."

"Ne bu parayı kabul edeceğim ne de dediğiniz şeyi yapacağım."

"Öyleyse dava açılır ve sen de iddialarına kanıt bulamayacağın için kaybedersin. Herkes bunu yüklü bir sus payı almak için yaptığını biliyor.

Şeyma seni işten kovduğu için ona sinirlendin ve böyle bir iftira attın. Adını duyurabilmek için de Serdar'ı araya kattın. Gün sonunda herkes işlerin iç yüzünün böyle olduğunu görecek."

"Siz... Siz benimle nasıl böyle konuşabilirsiniz?"

"Senin hikâyelerinde anlattığın kadar rahat konuşuyorum aslında. Üsluplarımız arasında fark göremiyorum."

"Ya kanıtlarsam?" derken gözleri alev alevdi.

Onu öfkelendirmiştim ve aslında tam da istediğim kıvama getirmiştim. Korhan'la konuştuğumuzdan beri yerine oturmayan taşlar vardı. Anlatılan hikâyede kime inanmam gerektiğini çok sorgulamıştım ve nihayetinde aklıma gelen parlak fikirle yola düşmüştüm. Elbette mahkemede kimin doğru söylediği, kimin yalan söylediği ortaya çıkacaktı ama Nesli'ye de dediğim gibi mahkemenin sonuçlanmasını beklemek derginin imajını zedelerdi.

Onu yeterince küçümsediğimden emin olarak, "Kanıtlayabilecek misin ki?" dedim. Birini ne kadar küçük görürseniz bahsi geçen olayı yapması için o kadar teşvik ederdiniz.

Oltaya düştüğünü belli ederek, "Kanıtlarım ama kanıtlarsam ne yapacaksınız?" dedi.

"Sen ne isteyeceksin?" dedim merakla. Daha mı fazla para isteyecekti yoksa?

Kollarını göğsünde birleştirdi ve özgüvenle geriye yaslandı.

"Şeyma'nın yerini. Siz onu kovduktan sonra beni yeniden işe alacaksınız ve ben de onun konumuna terfi alacağım. Tabii onun maaşının çok daha fazlasıyla birlikte."

Dudağımı ısırarak gülüşümü bastırdım. Nesli gerçekten de akıllı bir genç kadındı ve her istediğini elde edecek kadar da hırslıydı. Buraya gelirken böyle bir pazarlık yapacağını düşünmemiştim. Sadece çeke tahmin ettiğimden daha yüksek bir meblağ yazar diye bekliyordum ama o beni şaşırtmıştı. İşe geri dönmesi başka, tepeden kendine yer seçmesi çok başkaydı.

"Bunu Taner Bey'le konuşacağım," dedim geçiştirircesine. Taner Bey sınırsız bir çek yazabilirdi ancak basit bir stajyeri sosyal medya müdürü yapacak değildi.

Nesli aklımdan geçenleri okumuş gibi onu başımdan savmaya çalıştığımı anlamıştı ama bana pabuç bırakmayacak kadar da gözünü karartmıştı.

"Ben sizinle konuşuyorum, Feris Hanım ve bu anlaşmayı da sizinle yapıyorum. Taner Bey'le değil."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Dergi sahibiyle konuşmadan böyle bir karar alamam." Benim elimdeki imkânların da bir sınırı vardı.

"Öyleyse benimle konuşmaya Taner Bey gelecekti ama onun yerine siz geldiniz ve bu yüzden muhatabım da sizsiniz."

Pekâlâ. Nesli'nin fazla dişli olduğunu ve beni zorladığını kabul ediyordum. Taner Bey bana işi halletmemi söylemişti ama başarmak istiyorsam nasıl olacağı konusunda inisiyatif kullanmak zorundaydım. Ayrıca birkaç ay sonra yani her şey normale döndüğünde ve Revista karalamalardan kurtulduğunda onu kovabilirdim. Gerçi bir kovma vakası daha yaşanırsa Nesli yine çirkinleşip video paylaşabilirdi. Bu yüzden belki de pozisyonda yetersiz olduğunu iddia ederek onu müdürlükten alabilirdim.

Tüm ipleri onun eline vermemek adına, "Kabul ama benim de şartlarım var," dedim. "Eğer dediklerinde haklıysan benim, Lerzan'ın ve derginin adını temize çıkaracaksın. Olayın bizimle ilgisi olmadığını, aksine herkesin doğruları öğrenmek için çabaladığını söyleyeceksin. Suçluların Şeyma'yla Serdar olduğunu ve davanla derginin ilgileneceğini de ekleyeceksin. Tabii arada ufak bir özürle birlikte. Konuşma metnini ben hazırlayacağım ve asla revize kabul etmeyeceğim."

"Anlaştık."

"Ne zaman ve nasıl kanıtlamayı düşünüyorsun?"

"Sanırım sadece Serdar'ın dediklerini ispatlamam sizin için yeterli olur," dediğinde başımı salladım. "Ses kaydı alabilir veya videoya kaydedebilirim ama onu nerede kıstıracağımı bilmiyorum ve tabii onun sesini kaydetme ihtimalime karşılık konuşmama durumu da var."

Birkaç saniye sessiz kaldım. Söylediklerinde haklıydı ve eğer doğruları ortaya çıkarmak istiyorsam bize en uygun ortamı yaratmam gerekiyordu. Şirket dışında olmazdı çünkü Serdar ve Nesli'nin yan yana gelme ihtimali yok denecek kadar azdı.

Aklıma gelen fikirle, "Yarın dergide *brunch* etkinliği olacak," dedim. "Herkes yemek katında toplanacak. Bir saat öncesinde şirkete, benim odama gel. Ben bir şekilde Serdar'ı oraya gönderirim. Tesadüf eseri denk gelmiş gibi davranırsın ve ağzından laf alırsın. Asistanımdan Serdar'ın yanında telefonunu senden almasını rica edeceğim. Böylece herhangi bir kayıt alacağına ihtimal vermez. Biraz sinirlenmiş gibi rol yaparsın ve ben de odama bir kamera koyarım."

"Onu hiç beklemediği yerde köşeye sıkıştıracağız yani?"

Umursamaz bir tavırla omzumu silkip, "İnsan her zaman en beklemediği yerden darbe yer," dedim. "Bakalım, sen iddialarında haklı mı çıkacaksın?"

Serdar da bu acı gerçeği yarın öğrenecekti. Herkes eninde sonunda hep gerçeği öğrenirdi.

Günün bana neler getireceğini bilmediğim için pek neşeli uyanmamıştım. Zaten bir saat anca uyumuştum ve bu da uykuya karşı hassas olan bünyemin tadını kaçırmaya yetmişti. Eve gelir gelmez Korhan'ın arabasını onun gibi park etmiş, anahtarı da aynı yere bırakmıştım.

Korhan telefonun sesiyle mırıldanırken, alarmımı kapatıp hızlı bir duş aldım ve bugünün gerginliğini atmak için sevdiğim çalma listesinden rasgele bir parça açtım. Kendimi Serdar Ortaç'ın birbirine benzeyen şarkılarından birine kaptırıp makyajımı yaptım ve hemen sonrasında giyinme odasına geçtim.

Derginin aylık *brunch* etkinliği yarım gün çalıştığımız ve asıl amacı çalışanlarla kaynaşmak olan bir etkinlikti. Bugün oldukça şık olmam gerektiğini biliyordum çünkü *brunch*'a sadece çalışanlar değil, yönetim kurulu üyeleri de katılırdı ve buna Taner Bey de dahildi. Dolabın karşısında ne giysem diye düşündüğüm birkaç dakikanın sonunda tüvit, askılı beyaz bir tulum ve altına siyah bir gömlek giydim. Altına seçtiğim topuklu beyaz çizmelerle güzel bir kombin yaptığıma emin olduktan sonra takılarımı da tulumun düğme detaylarına uygun olarak *gold* seçtim. Yeterince özenli olduğuma kanaat getirdim ve asıl planlarımı gerçekleştirmek üzere evden çıktım.

Normalde dün arabamı almadığım için Korhan bırakacaktı ama onun uykusunu bölüp bölmemek konusunda kararsız kalmıştım. Uzun zamandır yoğun çalıştığı için erken kalkıyordu ve bugün o günlerden biri değildi. Topuklarımın parkede çıkardığı sesle gözlerini aralarken, "Bu güzelliği gördüğüm için günüm aydı," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim iltifatıyla sırıtırken. "Olmuş mu?"

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve beni baştan aşağı alıcı bir gözle süzerken, "Olmuş ama iş için fazla güzelsin," dedi. "Hayırdır?"

Tek cümleyle, "Bugün *brunch* günü," diye açıkladığımda kaşlarını kaldırdı.

Bu açıklama her ikimiz için de yeterliydi. İşe gittiğim her gün özenirdim çünkü bir kadın dergisinde çalışıyorsanız her daim şık görünmeniz gerekirdi. Takılarım, özenli ve pahalı görünen giysilerim, topuklu ayakkabılarım ve marka çantalarım... Hepsi buram buram moda dergisinin hiyerarşisinde, yüksek bir basamakta olduğuma işaret ederdi. Dış görünüş her şeydi ve ben kendimden bir marka yaratmıştım.

Feris Doğan olarak Revista'da bazen dergiden bile daha çok öne çıkan bir ikondum. Magazin hayatının farklı bir segmentinde yer almama rağmen diğer dallar tarafından da tanınıyordum. Hatta fazlasıyla göz önündeydim ve bu da her an magazin haberlerine manşet olabileceğimi gösterdiği için daha özenli olmamı zorunlu kılıyordu.

Korhan uykulu gözlerle bana bakarken, "Büyük patron için süslendim, desene," dedi. Ona arkamı dönüp, aynada saçımdaki dalgaları düzeltirken, "Mecbur, Taner Bey'in karşısına alelade bir şekilde çıkmak istemem," dedim.

"Maazallah, kombinin kötü diye işten kovar falan. Aman diyeyim."

Dalga geçmesini umursamadan üzerindeki yorganı çektim. "Hadi, o güzel poponu kaldır ve beni işe bırak." Madem uyanmıştı, öyleyse dün söz verdiği gibi beni götürebilirdi.

"Emredersiniz, kraliçem. Başka isteğiniz var mı?"

"Arabamı dergide bırakan sensin. Mecbur götüreceksin."

"Ne yapalım, emir büyük yerden. Mecbur götüreceğiz."

"Sen hazırlanırken ben de ikimize sandviç hazırlayayım. Ne dersin?"

"*Hayır*, demem. Hafif bir şeyler olsun ama."

Onu başımla onayladıktan sonra çantamla kabanımı da aldım ve aşağı indim. Korhan'la favorimiz olan pesto soslu, kaşar peynirli sandviçten hazırlarken bir yandan da kafamdaki planı tekrar ediyordum. Korhan'ın hazırlanması benimkinden çok daha kısa sürüp, yanıma geldiğinde hızla kahvaltımızı yapıp çıktık.

Korhan'la yeni gelişmeleri paylaşmayı çok istiyordum ama eğer Nesli haksızsa ben bir aptal gibi ona güvenmiş olacaktım. Şimdi Korhan'a söylersem ve eğer işler umduğum gibi gitmezse onun gözünde başarısız biri gibi görünecektim. Beni bugüne kadar bir kere başarısız görmemişti. Ne o ne de bir başkası... Başarısızlık ve Feris aynı cümle içerisinde kullanılması yasaklı olan kelimelerdi.

Korhan bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp bana döndü. "Gergin görünüyorsun," dedi.

"Yoo, iyiyim."

"İyi falan değilsin, Feris." Ne kadar dikkatli olduğunu tespitiyle gösterirken, "Yarım saattir parmaklarınla oynuyorsun," dedi. Korhan hep böyle ufak detayları yakalar, küçük ayrıntıları görürdü.

Ben bir şey diyemeden, Korhan yeni bir tahminde bulunup, "Taner Bey'le karşılaşacağın için gerginsin, değil mi?" diye sordu. "Dünkü olay kapanmadı ve onun üstüne büyük patronla karşılaşmak seni rahatsız ediyor. Taner'in ne kadar korkutucu bir patron olduğunu ve istedikleri olmadığında çekilmez olduğunu biliyorum ama kendini bu kadar kasma. Dergideki tüm olayların sorumluluğunu sen alamazsın. Şeyma'yla Serdar'ın gerilmesi lazım. Senin değil."

Keşke Taner Bey tek muhatabı olarak beni görmeseydi de tüm bu dediklerin gerçek olsaydı, Korhancığım.

Derginin önüne geldiğimizde Korhan arabayı uygun bir yere park etti. Emniyet kemerimi çıkarıp ona döndüm. "Bugün ne yapacaksın?" diye sordum.

Korhan bakışlarını ön camdan ayırmadan, "İşte olacağım," dedi. "İşim geç bitebilir."

"Birlikte kalmayacak mıyız?"

"Biraz zor görünüyor. Geç saatte sana gelsem dönmek için erken ayrılmak zorundayım çünkü yarın erkenden bir müşteriyle görüşeceğim.

Sadece kalmak için gelsem de sabah trafiğine yakalanırım. Yine de haberleşiriz, olur mu?"

"Ben bugünü de birlikte geçireceğiz diye planlamıştım. Belki akşama bu dergi krizi çözülürse birlikte kutlama yaparız demiştim."

"İki gecedir birlikte kalıyoruz, hayatım. Ne o, beni mi özledin yoksa?"

"Seni her gün özlüyorum, biliyorsun."

"Bir aralar birlikte kalmamak için kırk takla atan kadına ne oldu? *Özel alan, özel alan,* deyip duruyordun eskiden. Şimdi bakıyorum da bensiz yapamıyorsun."

Korhan'la ilişkimin başında duygusal olan, bana aşırı düşkün olan taraf oydu. İlk altı ayımızda o kadar ısrarcı ve istekliydi ki her an elini üzerimde hissederdim. Sürekli mesaj atar, gün içinde en az on defa ararda. Onun bu ilgisi beni aşırı bunaltırdı çünkü ben bu kadar aranıp sorulmayı sıkboğaz edilmek gibi görüp bunalırdım. Yalnız yaşamaya o kadar alışmıştım ki sürekli birlikte olmaktan bir süre sonra sıkılmaya başlamıştım. O her gece birlikte kalmak isterken, ben özel alanlarımız olması gerektiğini söyleyerek görüşmelerimizi azaltmaya çalışmıştım. Bir zamanlar Korhan'ın ilgisinden bunalan benken şimdi sanki ilişkinin tüm dengeleri değişmiş gibiydi. Başta elimin tersiyle ittiğim ilgiyi şimdi yana yakıla arar olmuştum.

"Hâlâ kendi özel alanımı istiyorum, aşkım ama aynı zamanda seninle birlikte olmak da istiyorum. Bu aralar birbirimizi çok fazla ihmal ettik. Hatta dün gece beni ihmal ediş şeklin hiç hoş değildi."

"Merak etme, telafi ederiz ama artık gitmen lazım."

"Doğru!" dedim çantamı koluma takarken. Laflamaya dalmıştık ve işlerimi unutmuştum. "Gidiyorum."

Korhan eğilip yanağımdan öptü.

"Umarım tüm sorunları çözersin."

"Umarım," dedikten sonra onunla vedalaşarak arabadan indim. Şirkete girmeden önce işyerinin bir sokak arkasındaki alışveriş merkezine doğru yöneldim. Serdar'ın foyasını ortaya çıkaracaksam elimde sağlam kanıtlar olmalıydı ve bana bu delili hızla aldığım ses ve görüntü kamerası sağlayacaktı. Kamerayı kimsenin görmeyeceği şekilde çantamın içine sıkıştırdım.

Şirkete girip doğruca odama çıktığımda elindeki kâğıtlarla yanıma koşturan Şüeda'ya içeri girmesini söyledim. Kapıyı arkasından kapatıp masanın önünde durduğunda, "Dün ne yaptınız, Feris Hanım?" dedi. "Size mesaj attım ama geri dönmediniz."

Bizi duyamayacaklarını bilsem de cam odadan dışarıyı kolaçan ettim. "Şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle ve harfi harfine uygula, tamam mı?" dediğim an Şüeda gergince gözlerini kırpıştırdı. Ben ne zaman böyle ciddi konuşsam devamında gelecek cümlelerin ona patlayacağını çok iyi biliyordu.

"Tabii. Ne oldu?" diye sordu korka korka. Onu böyle zora sokmayı sevmiyordum ama burada güvenebileceğim başka kimse yoktu. Mayıs'ı ise bu işe dahil edemezdim.

"Birazdan Nesli şirkete gelecek. O geldiğinde *brunch* başlamış olacak. Onu doğruca benim odama getirmeni istiyorum. Ben yukarıda olacağım ve Nesli'nin geldiğini, onu benim odama aldığını söyleyeceksin. Ben sana biraz beklemesini söyleyeceğim ve benim yanımda kalmanı isteyeceğim. Sana bir şeyler gösteriyormuş gibi yapacağım ve senin bir gözün Serdar'da olacak. Serdar çok yüksek ihtimalle Nesli'nin yanına gelmek için salondan ayrılacak ve sen de o sırada projeksiyona gidip aldığım kamerayı bağlayacaksın," dedim tane tane. Kamerayı masanın üzerine koydum.

"Bu kamera ne için?"

"Nesli, Serdar'ın ona yaptığı teklifi kanıtlayabileceğini söyledi ve ben de nedense ona inanıyorum. O bunu kanıtlarken herkesin izlemesini istiyorum."

Şaşkınlık içinde, "O kızla anlaşma mı yaptınız?" dediğinde başımı salladım.

"Ya kanıtlayamazsa?"

Omzumu silktim. Bu çok da önemli değildi çünkü ben her halükârda kazanan kişi oluyordum. Yalnızca kaybeden belirlenecekti.

"O zaman Nesli yalancı konumuna düşecek ve biz ona dava açarken elimizde güzel bir koz olacak."

"Peki, söyledikleri doğruysa ne olacak?"

Dudağımı büzdüm ve anlaşmanın detaylarına inmemek için tek kaşımı kaldırdım. Bu kadar merak hoş değildi ve sadece söylediklerimin

Ninova

yapılması daha çok işime gelirdi. Şüeda tavrımı anında fark etti ve toparlandı.

"Peki, Serdar odanıza gelmezse ne yapacağız?"

"O zaman da Serdar'a acil bir şey göstermen gerektiğini söyle ve bu kata getir. Ben o sırada seni ararım ve önemli bir şey söylemişim gibi geri dönersin. Buraya kadar geldikten sonra Nesli'nin yanına uğramadan gideceğini sanmıyorum."

Kamerayı kutusundan çıkardım ve cam ofisten herkesin bir şeylerle meşgul olduğunu gördüm. Hiçbir meraklı gözün üzerimde olmadığına emin olduktan sonra kamerayı kitaplıktaki kitapların arasına gözükmeyecek şekilde yerleştirdim.

"Ben Nesli gelmeden kamerayı açacağım. Senin tek yapman gereken doğru zamanda projeksiyona bağlamak. Yapabilirsin, değil mi?"

"Tabii," dedi başını sallarken. "Hiç şüpheniz olmasın."

"Güzel. Öyleyse al şu kabloyu. Bir yere sakla."

"Tamam. Başka bir isteğiniz var mı?"

"Hayır, şu an yok." Şüeda odadan çıkmak için hareketlendiğinde, "Ya da dur," dedim. "Lerzan nerede?"

"Odasında. Avukatlarla görüşüyor."

"Tamam. Sen işinin başına dön. Ben de bir Lerzan'a bakayım."

Şüeda'yla birlikte odadan çıktığımda hız kesmeden Genel Yayın Yönetmeni Lerzan Hanım'ın odasına doğru ilerledim. Asistanı beni görür görmez, "Lerzan Hanım müsait," dedi ve içeri girdim.

"Lerzan Hanım?"

"Gel, Feris. Biz de çok yetenekli ve bizi her durumdan kolayca sıyıran avukatlarımızla görüşüyoruz," dedi oldukça kinayeli bir sesle.

Tırnaklarıyla durmaksızın masasına vurması sinirli olduğunun kanıtıydı. Gerçi sabahtan beri telefonlarının susmadığını düşünürsek haksız da sayılmazdı. Olay tüm camiada büyük bir sansasyon yaratmıştı ve dünden beri tanıdığımız herkes arayıp geçmiş olsun dileklerini sunuyordu ama işin aslı sadece bilgi edinmeye çalışıyorlardı.

Kapıyı kapatıp, içeri girerken, "Bir sorun mu var?" dedim. Odada bulunan ikisi erkek biri kadın olan üç avukatın gözleri *bizi kurtarın,*

dercesine bana döndüğünde dudaklarımı dişledim. Sabah sabah Lerzan'ın gazabına uğramışlardı.

Lerzan öfkeyle diğer elinde çevirdiği tükenmez kalemi sertçe masaya fırlattı.

"Tabii ki var ama o sorun şu an karşımda değil ne yazık ki. Nesli'ye ulaşamıyorlar."

Odadaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attım ve rahat bir edayla, "Hiç dert etmeyin, ben o sorunu hallettim," dedim. Günü kurtaran kahraman olursam bugün benim için fazlasıyla iyi geçecekti.

"Nasıl? Ne demek hallettim?" diye sordu Lerzan şaşkınca.

"Nesli'yle konuştum. Bir iki saat içinde buraya gelmiş olur. Pazarlık yapabiliriz belki."

"Sen ciddi misin? Nasıl ulaştın? Dünden beri yanına kaç kişi gönderdim. Hiçbirinden ses çıkmadı."

Dudaklarıma özgüvenli bir gülümseme yerleşirken, "Ben diğerleri değilim, Lerzan Hanım," dedim. "Bunu çoktan anlamış olmalıydınız."

Lerzan gururla başını salladı. "Doğru. Sen bir şey istersen onu alırsın. Keşke herkes senin gibi olsa," dedi kinayeyle. Yakıcı bakışları avukatların üzerinde gezindi. "Bari kız gelene kadar siz de caydırıcı bir şeyler düşünün. Önce tatlı dille ilerleyeceğiz ve kızı avcumuzun içine alamazsak sertleşeceğiz. Ona göre hareket edin."

Avukatlar Lerzan'ın dediğini yapmak için ayaklandıklarında bana dönüp, "Nasıl yaptın?" dedi ama ondan daha önemli işlerim vardı. Bir an önce Nesli'nin geleceğinin haberini Serdar'a duyurmalıydım. Bu yüzden ayağa kalktım.

"Çok isterdim ama acilen Mert'le toplantı yapmam gerekiyor. Taner Bey gelmeden onu halledeyim. O kısmı bugün baskıya sokmamız lazım."

Lerzan itiraz edercesine, "Ama Feris..." dedi.

"Merak etme, işim biter bitmez gelirim yanına," dedim ve odadan çıktım. Kusursuz bir plan olmasını istiyorsam kusursuz oynamalıydım ama aynı zamanda işlerimi de aksatmamalıydım.

Mert'in odasına girdiğimde, "Merhaba, müsait misin Mert?" diye sordum. Önünde dünün kapak çekimleri vardı ve sıkıntılı bir yüz ifadesiyle işin içinden nasıl sıyrılacağım düşünüyordu.

Beni gördüğünde yüzüne bir tebessüm yerleşti ve koltuğu işaret ederek, "Tabii, Feris," dedi. "Geç şöyle."

Koltuğa otururken, "Dünkü yoğunluktan dolayı atladım ama modacı Damla'yı bu ay kapak kızı yapmaya karar verdim," dedim.

Yüzünü buruştururken, "Duydum ama neden?" diye sordu.

"Manken krizini anca böyle çözebilirdim çünkü. Mankenin giymediği turuncu elbiseyi Damla giyecek ve koleksiyonun çıkış parçasıymış gibi göstereceğiz. Kapakta da o yer alacak. Buna göre bir çekim yaptın, değil mi? Biraz seksilik istiyorum senden. Sayı ses getirsin. Hem dünkü olayları da gölgede bırakmış oluruz."

Düşüncelerim mantığına yatmış olacak ki, "Mayıs söyledi zaten," dedi. "Pozlar tam istediğin gibi oldu. *Photoshop*'tan gelsin, sana da iletirim hemen. Stajyerle ilgili bir gelişme var mı?"

Dünden beri herkesin tek derdi Nesli'ydi.

"Evet. Kıza ulaştık. Bir saate buraya gelecek ve uzlaşmaya çalışacağız," dedim kendimi sıkıntılıymışım gibi lanse etmeye gayret ederek. Mert'le uzun zamandır çalışıyorduk ve eğer onu ikna etmek istiyorsam ekstra özen göstermeliydim. Nesli'nin geleceğini Serdar'a yetiştireceğini adım kadar iyi biliyordum.

"Öyle mi?" dedi kaşlarını kaldırırken. "Umarım işleri zora sokmaz."

Serdar'la yakındı ve bu yüzden Mert'in kulağına su kaçırmamın işe yarayacağından emindim. İşimin burada bittiğini düşünerek ayağa kalktım. "Bakalım. Halletmeye çalışacağız," dedim. "*Brunch*'ta görüşürüz."

Odadan çıkar çıkmaz Şüeda'nın heyecanla yanıma yaklaştığını fark ettim.

"Efendim, Şüeda?"

"Feris Hanım, Taner Bey geldi. Doğruca yukarı, *brunch* alanına çıktı."

Gözlerim irileşirken telefonumdan saate baktım. Saat henüz on bir bile olmamıştı. Etkinliğin başlamasına bir saatten fazla vardı. Şaşkınca, "Erken gelmiş," dedim ve odama doğru yürümeye başladım. Şüeda hızıma ayak uydurmak için büyük adımlar atıyor, bir yandan da konuşuyordu.

"Evet ama zaten çalışanlar da yukarıda toplanmaya başladı."

"Tamam, geliyorum hemen," dedim ve odama girdim. "Sen beni yukarıda bekle."

Şüeda odadan çıkar çıkmaz masama geçtim ve çantamdan rujumu çıkarıp hemen tazeledim. Makyajım akmış mı diye kontrol ettiğimde gayet iyi gözüktüğüme karar verdim ve daha fazla oyalanmamak adına odadan çıkıp doğruca asansöre gittim.

Brunch'ı ve diğer etkinlikleri yaptığımız alana çıktığımda Taner Bey'i Lerzan'la konuşurken görmüştüm. Gözü üzerimde olan birkaç çalışana selam verdikten sonra topuklu ayakkabılarımın zeminde çıkardığı tıkırtılarla onlara doğru ilerledim.

Taner ve Lerzan yan yana hararetli bir şeyler konuşurken sohbetin ana konusunun Nesli olduğuna emindim. Daha doğrusu Nesli'nin çıkardığı kriz. Çünkü Taner Bey için kişiler değil, dergisi önemliydi.

Topuk seslerimi duyduğunu ve benden bir metre önce giden parfüm kokumu tanıdığını biliyordum çünkü bu, onun en sevdiği kokuydu. Hararetli konuşmasının ortasındayken dudaklarına küçük, belli belirsiz bir tebessüm yerleşti ama yine de bana dönmedi. Tamamen yanına gidene kadar beklediğinde dikkatini sanki hiç çekmemişim gibi, "Taner Bey, hoş geldiniz," dedim.

Elimi uzattığımda bana döndü ve tebessümünü korurken kibarca, "Merhaba, Feris Hanım. Nasılsınız?" diye sordu.

"İyiyim, sağ olun. Siz?"

"Çıkan haberlerden ötürü üzgünüm," dedi kaşlarını çatarak. Mavi gözleri imayla üzerimde sabitlendi. "Ben de Lerzan'a, umarım bir çözüm bulabilmişsinizdir diyordum."

Bunun ricadan çok bir uyarı olduğunu biliyordum.

İşler istediği gibi gitmediğinde ne kadar öfkeli olduğunu bildiğim için güven verircesine, "Merak etmeyin," dedim. "Her şey kontrolüm altında. Bugün bu iş daha fazla uzamadan bitecek."

"Umarım, Feris Hanım. Size çok güveniyorum. Güvenimi boşa çıkarmayın."

"Sorun yok. Her şeyi halledeceğim."

"Göreceğiz," diyen adam beni baştan aşağı süzdü ve ardından Lerzan'a döndü. Onlar kendi aralarında sıkıcı bir sohbete başladığında atıştırmalıkların olduğu masaya ilerledim. Kendime bir tabak alıp, hafif şeylerle

doldururken arka fonda çalan yavaş müziğin ritmine de kendimi kaptırmıştım.

Büyük risk almıştım. Nesli'ye güvenip iş yapmak aslında hiç de mantıklı değildi ama şu an başka bir şansım da yoktu. Bir şey yapıp başarıyorsam bunu insanlardan gizlemek yerine göz önünde tutmayı daha çok severdim. Bu yüzden de planımı herkesin görebileceği şekilde organize etmiştim. Şov yapmayı seviyordum ve bu benim *değiştiremeyeceğim* bir özelliğimdi.

Olabildiğince Mert ve Serdar'ın yakınında dolaşırken bir gözüm de kapıdaydı. Bir an önce Şüeda'nın gelmesini ve planımı gerçekleştirmeyi istiyordum. Stresten tabağımı tıka basa doldururken telefonuma gelen bildirim sesiyle ekranı açtım ve Taner Bey'den gelen mesajı gördüm.

"Derhal terasa çık! Konuşmamız lazım."

Başımı kaldırdığımda, Taner Bey'i salonda göremedim. Sanırım dikkat çekmemesi için bana mesajı terasa gittikten sonra atmıştı. Beni neden çağırdığını tahmin ettiğim için rahat bir tavırla asansöre doğru ilerledim ve doğruca terasa çıktım.

Teras kapısını arkamdan kapatırken arkası dönük bir şekilde İstanbul manzarasını izleyen adama doğru ilerledim. Geldiğimin farkındaydı ama bir türlü bana dönmüyor, sanki kendisi çağırmamış gibi beni görmezlikten geliyordu.

"Beni çağırmışsınız, Taner Bey. Bir şey mi oldu?" diye sordum son derece sakin bir şekilde.

Aniden bana döndüğünde her daim kibirli bakan gözlerinden bu defa öfke dökülüyordu. Çenesini sertçe sıkarken, "Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım ve sanki söylediklerinden hiçbir şey anlamıyormuş gibi, "Anlamadım?" dedim ama aslında çok iyi anlamıştım.

Bana doğru bir adım atarak yaklaştı ve aramızdaki öfkeli çekimden hiçbir şey eksiltmeden beni süzdü. Baştan sona kıyafetlerime, yüzüme, ayakkabıma ve en son boynumdaki altın renkli baş harfimin yazılı olduğu kolyeye uzun uzun baktı.

En nihayetinde yeniden gözlerime tırmandığında, "O gözlerindeki bakışın ne olduğunu çok iyi biliyorum," dedi. "Aklında ne var?"

Omuzlarımı silkip, "Hiç," dedim. Aynı zamanda telefonuma gelen bildirim sesiyle gözlerimi ondan ayırdım ve ekranı açtım. Şüeda'dan gelen mesaja tıklarken bir yandan da gülümsememek için kendimi zor zapt ettim.

"Feris Hanım, Nesli geldi. Neredesiniz?"

Asistanıma cevap vermeden yeniden patronuma odaklandığımda, "Feris, bana yalan söyleme," dedi. "Ne yapacaksın?"

Bir an önce aşağıya dönmek istiyordum. Nesli geldiğine göre gösteri başlayacak demekti ve benim her şeyi kontrol altında tutmam gerekiyordu.

"Bana sorunu halletmemi söyledin. O yüzden izninle işimi yapmak istiyorum."

"Eğer derginin imajına zarar verecek bir şey yapacak olursan..." dediği an kaşlarımı çattım.

"Ben ne zaman dergiye zarar verdim ki?" diye sesimi yükselttim. Her şeyi kabul edebilirdim ama Revista'ya zarar verecek hiçbir şey yapmazdım. "Bir kere bana güvenmeyi denesene. Sadece bir kere bak. Çok şey istemiyorum."

Dudaklarına acı bir tebessüm yerleştirdikten sonra, "Sana bir kere güvenmeyi denedim, Feris ama nasıl hüsranla sonuçlandığını hiç unutmadım," dedi. Az önce öfkeyle koyulaşan gözleri bu kez hüzünle süslenmişti. "Bana yaşattığın hayal kırıklığını hâlâ hatırlıyorum."

"Aynı şey değil," dedim reddederek.

"Bir kez daha benim güvenimi zedeleyecek olursan..." dediğinde sertçe sözünü kestim.

"Ne yaparsın? Benden nefret mi edersin?"

Güldü ve benim canımı nasıl yakacağını bildiği için hiç duraksamadan, "Seni işten kovarım ve bir daha bu binadan içeri adımını atamazsın," dedi.

REVİSTA

SAYI: 4

Gözlerim, aldığım tehditle kısılırken kalbim bir anlığına sıkıştı fakat hemen gevşeyerek çenemi dikleştirdim. Bakışlarım, içinde alevlerin harladığı gözlerinden ayrılmazken kendimden emin bir sesle, "Beni işten kovamazsın," dedim.

Şu an patronuma üstünlük tasladığımın farkındaydım. Beni işten kovabilme yetkisi vardı. Hatta bağlantıları sayesinde beni bu sektörde bir daha iş bulamaz hale getirecek gücü de vardı ama ne kadar umurumda olduğunu sorsanız cevabım koca bir sıfır olurdu. Her ne kadar güçlü olsa bile, o da ben de biliyorduk ki beni asla kovamazdı. Hiç kimsenin bilmediği, dudağımdan hiç dökülmemiş sözcükler benim teminatımdı. Bu dergide dokunulmazdım. Patronun kendisi tarafından bile.

Özgüvenli tavrımı ve kendimden emin halimi dikbaşlılık olarak yorumlasa da içten içe hoşuna gittiğini biliyordum. Dudak kenarındaki ince çizgi hafif bir tebessümle belirginleşirken aynı tehditkâr ifadeyle, "Patronun olduğumu unutmuş olamazsın, değil mi Feris?" diye sordu. "İstersem seni terfi ettiririm istersem de kovarım."

Esasen söylemek istediği şey, beni kovabilecek güçte olduğunu hatırlatmaktı ama ben o cümlelerin içinden işime geleni özenle seçip çıkarmıştım.

Terfi etmek.

Genel yayın yönetmeni olmak.

Hem de Revista gibi bir dergide.

Allah'ım lütfen, bu yaşansın, diyerek içimden kısa bir dua ettim. Şu dergideki herhangi birine de gidip sorsanız *bir gün genel yayın yönetmeni olmak istiyorum,* derdi. Bu, kıdem fark etmeksizin herkesin isteyeceği bir statüydü ve doğruyu söylemek gerekirse ben de o listenin başında geliyordum.

İşe girdiğim ilk günden beri emeklerimin karşılığını yükselerek almıştım. Genel yayın yönetmenimiz dergide kimlerin yükseleceğine karar verirdi ama birinin genel yayın yönetmeni olması Taner Bey'in elindeydi.

Tam ona cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki teras kapısının açıldığını fark edince panikle başımı çevirdim ve asistanımla göz göze geldim. Araladığı kapıdan şaşkınca bir Taner Bey'e bir de bana bakarken yakalanmanın verdiği gerginlikle titremeye başladım. Onunla burada görülmemiz hiç hoş değildi, keza Şüeda'nın şaşkın bakışları da bunu kanıtlıyordu. Derginin büyük patronuyla, herkesin aşağıda olduğu bir etkinlikte baş başa terasta olmamı nasıl açıklayabilirdim ki?

"Feris Hanım, ben de sizi arıyordum," deyip gözlerini tamamen Taner Bey'e çevirdiğinde durumu kurtarmak için elimle onu yanıma çağırdım. Gerginliğimi dışarı vurmamak adına rahat görünmeye gayret ettim. İşin iyi tarafı, duygularımı gizlemek hususunda oldukça başarılıydım. Ne düşündüğümü yüzümden anlamak neredeyse imkânsızdı. İstediğim zaman mimiksiz bir ifadeye bürünebiliyordum.

Kapıyı kapatıp terasa çıktığında, "Nesli geldi mi?" diye sordum.

Aslında sorunun cevabını biliyordum. Az önce mesaj atmıştı ama durumu izah etmek istiyorsam Nesli'den ilerlemeliydim.

Şüeda başını salladı ve benim aksime aklından geçen tüm düşünceleri yüzünden okunacak açık bir kitap gibi yansıtarak, "Evet, geldi," dedi. "Mesaj atmıştım aslında. Görmediniz mi?"

Sahte bir şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve hiç haberim yokmuş gibi davranarak, telefonumu açıp mesajını şimdi okumuş gibi davrandım.

"Nesli'yi odama aldın mı?"

"Evet. Bekliyor."

Neşeyle, "Harika," dedim ve Taner Bey'e dönerken gülümsememi resmileştirdim. "İsterseniz aşağı inelim ve dünkü krizi halledelim, Taner Bey. Bir saate her şey ortaya çıkmış olacak."

Ninova

Taner Bey'in onaylamayan bakışları beni çok iyi tanımasından kaynaklanıyordu.

Neler yapabileceğimi, istediğimi elde etmek için ne kadar ileri gideceğimi çok iyi biliyordu. Hırslıydım. Gözü karaydım ve sınır nedir bilmezdim. Hele ki konu işim olduğunda benim için akan sular dururdu.

Dünden beri durumu kurtarmak için yaptıklarım da bu yüzdendi. Nesli'yle işbirliği yapıp hiç tecrübesi olmamasına rağmen onu yüksek bir pozisyona getirecek kadar şuurumu kaybetmem tamamen bu yüzdendi.

Şüeda'ya, "Gel benimle," dedikten sonra ona bir daha bakmadan terastan çıktım.

Hızlı adımlar atarken asistanım da bana ayak uydurmak için hızlı yürümeye çalışıyordu ama sürekli yalpalıyordu. Henüz bu tempoya alışamamıştı ama bir gün bana yetişeceğini umuyordum.

Asansöre bindiğimizde, "Taner Bey'e planınızdan bahsettiniz mi?" diye sordu. "Çok gergin görünüyordu. Yapacağınız şeyden hoşlanmadı, değil mi?"

Oldukça gergin bir konuşma yaptığımızı fark etmişti ama şükürler olsun ki kafasında kurmayı sevmesi bu defa benim işime yaramıştı. Terastaki gizli buluşmamızı açıklamaya gerek kalmamıştı; kendisi benim yerime bahanesini uydurmuştu. Gerginliğimizin sebebinin plan olduğunu düşünüyordu. Aslında çok da haksız sayılmazdı çünkü konunun özünde zaten Nesli vardı.

"Evet. Ve hiçbir zaman da hoşlanmayacak ama yine de bu planı gerçekleştireceğiz," dedim umursamaz bir tavırla. Taner Bey'i memnun etmek, yalnızca onun dediklerini harfiyen uyguladığınızda mümkündü ve ben çoğunlukla kendi bildiğimi okumayı seven bir kadındım. Zaten bu yüzden anlaşamıyorduk ya.

Asansör etkinlik katına indiğinde, "Ben içeri geçiyorum," dedim. "Biraz sonra yanıma gel ve anlaştığımız gibi söylediklerimi unutma."

Şüeda onaylayarak, başını salladığında asansörden inip içeri doğru yöneldim. Gözlerim bir köşede sohbet eden Mert ve Serdar'ı bulduğunda hızımı kesmeden onlara doğru yöneldim. Masadan bir kokteyl bardağı alıp, ortama adapte olduğumda otuz iki diş sırıtarak yanlarında durdum ve Mert'e döndüm.

"Kapak fotoğrafını seçtin mi?"

"Hayır, bu akşam halledeceğim."

"Harika!"

Mert gözlerini devirdi ve yüzünü buruşturdu. Bugün fazlasıyla şıktı. Dergimizin moda editörü olarak her zaman şıktı elbette ama bugün Taner Bey de geleceği için ekstra özenmişti. *Soğuk havalarda koyu renk giyilir* algısını yıkmak için baştan aşağı ekru rengini tercih etmişti. Gömleğinin, dünyaca ünlü bir markanın son koleksiyonunun bir parçası olduğunu biliyordum.

Bazı sponsorlarımız, sırf sponsor olabilmek için bize teşvik edici hediyeler gönderirdi ve bu gömleğin de onlardan biri olduğunu duymuştum. Her ne kadar dergide boy göstermek için rüşvet veriyorlar gibi görünse de biz buna *teşvik hediyesi,* diyorduk. Etik değerlerimizi bir kenara bırakırsak dergideki herkes bu hediyelere bayılırdı. *Ve tabii ben de.*

"Tabii, ne demezsin. Beni o mükemmeliyetçi kadının eline bıraktın resmen. Kadın o kadar kontrolcü ki çekim ekibinin bile işine karışıyor."

Yakınma cümlelerine karşılık ona güven vermek için, "Sen halledersin, Mert," dedim. "Ufak bir çekim seni çok zorlamaz, değil mi?"

Tam o sırada Şüeda, anlaştığımız gibi yanıma geldi.

"Feris Hanım. Sipariş ettiğiniz kokteyller geldi."

"Tamam, hemen dağıtılsın."

Mert kokteyli duyduğu anda gözleri parladı. "Hangi kokteyli yaptırdın?"

İmalı bir gülümsemeyle dudaklarımın kenarını kaldırdım. Revista, yalnızca bir dergi değil, aynı zamanda hayat biçimiydi. Tüm etkinliklerimizde kendine özgü kokteyllerinden ikram edilir, o günün anlamına uygun olanı hazırlatılırdı. Skandallardan, dedikodulara, dostluklardan, ilişkilere kadar birçok çeşit kokteyli vardı ve bazı çalışanlar sırf bu kokteylleri içmek için etkinlik günlerini dört gözle beklerdi.

Mert'in ağzının suyu heyecanla akıyor, bugünkü efsanevi kokteyli öğrenmek için can atıyordu. Onu daha fazla merakta bırakmamak için bugüne en çok yakışacağını düşündüğüm kokteylin adını söyledim.

"Dedikodu Işıltısı."

"Ooo, bugün yeni dedikodular var sanırım."

Omzumu silktim ve ona ofis dedikodusunun şanına yaraşacağını söylemedim. Şüeda da tam o anda beni kurtarmak istercesine rolünü oynamaya devam etti.

"Beklediğiniz misafir geldi. Sizin odanıza aldım."

Şaşırmış gibi kaşlarımı kaldırdım ve kolumu kaldırıp saatimi kontrol ettim.

"Tahmin ettiğimden erken gelmiş. Ona öğleden sonra gelmesini söylemiştim."

Şüeda, şaşkınlığıma ayak uydurarak omuzlarını silkti. Oyunculuğumuzun, gündüz kuşağı dizilerinden daha iyi olmasını umuyordum. Yoksa planımızı gerçekleştirememenin yanı sıra fazlasıyla rezil de olurduk.

"Bilmiyorum ki. Ben de randevunuzun birkaç saat sonra olduğunu söyledim ama *benim gibi önemli birini her saat kabul eder,* dedi."

"Bak sen," dedim harfleri uzatarak. Serdar'la Mert'in dikkatini çektiğimizin farkındaydım ama biraz daha şov yapmaktan zarar gelmezdi, değil mi? "Hanımefendi çoktan moda girmiş. Gerçi açık çeki duyunca kendini bir şey sanması çok normal."

Tuzağıma düşmeyi bekleyen ikili kendi arasında bakıştıktan sonra Mert sözü ele alıp, "Ne oluyor, Feris?" diye sordu. "Kimden bahsediyorsunuz?"

"Şu dün olay çıkartan kız. Neydi adı?" dedim sanki unutmuş gibi. "Hah! Nesli. Konuşmak için onu çağırdım. Taner Bey iddialarını geri çekmesi için açık çek verdi." Serdar'ın suratı bozguna uğramıştı. "Şüeda, benim şu an işim olduğunu, *brunch*'tan sonra yanına gideceğimi söyle ona. Biraz beklesin."

"Tabii, Feris Hanım."

"Sonra da buraya gel. Taner Bey'le bir şeyler konuşacağız. Onları not alman lazım."

Şüeda bizden uzaklaşıp, alt kata indiğinde Mert biçimli kaşlarını kaldırarak, "Taner Bey gerçekten kıza açık çek mi verdi?" diye sordu.

Başımı salladım. Bu yalan sayılmazdı. Sonuçta o, işi parayla halletmeye çalışmıştı. Ben ise açık çekten ziyade Şeyma'nın maaşının iki katıyla durumu kurtarmıştım. Galiba yakında derginin finans bölümüne

de el atacaktım çünkü ülkenin bu zor ekonomik şartlarında açık çek vermek hiç akıl kârı değildi.

"Mecburduk. Bu skandalı atlatmanın başka bir yolu yoktu," dedim yalan söyleyerek.

"Zaten dava etmeyecek miydik? Bir şekilde haklılığımız ortaya çıktığında bu parayı vermek zorunda kalmazdık."

"Evet ama Taner Bey işi uzatmamamızı söyledi. Kızla da konuştum. Parayı kabul edecek." Cümlem biter bitmez birini görmüş gibi başka bir tarafa odaklandım. "Her neyse. Sonra konuşuruz," dedim. Ardından arka tarafta tek başına duran Mayıs'ı gözüme kestirip yanına ilerledim.

Mayıs elindeki kanepelerden bir tanesini ağzına tıkarken, "Sabahtan beri özenle benden kaçmanın sebebi nedir?" diye sordu.

"Kalbimi kırıyorsun. Senden hiç kaçar mıyım hayatım? Sadece çok yoğundum."

Mavi gözleri tehditkârca kısılırken, "Artık işlerini benden gizliyorsun musun yoksa?" diye sordu.

Bugün asi kıvırcık saçlarıyla baş edememiş olacak ki tepesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Üzerindeki buz mavi elbisesi onu her zamanki gibi muhteşem gösteriyordu. Arkadaşım diye demiyorum ama Mayıs gerçekten çok güzel bir kadındı ve bu renkler onu gerçekten inanılmaz gösteriyordu.

"Asla. Ne münasebet?"

İmayla kalkan kaşları beni baştan aşağı süzerken aklımdan geçenleri okumak ister gibiydi.

"O zaman büyük patron az önce aklındakini öğrenmek için neden Lerzan'ı sıkıştırıyordu?"

Gözlerim onu koca odada dergi avukatlarından biriyle konuşurken bulduğunda, "Lerzan'a mı soruyordu?" diye sordum.

"Evet. Şu kızla alakalı aklında bir şeyler olduğunu söylüyordu. Lerzan'dan öğrenmeye çalışıyordu ama o da bir bilgisi olmadığını söyledi." Bakışları kısılırken merakla, "Neler oluyor, Feris?" diye sordu.

Bakışlarım aniden dış kapıya kaydı ve o an kapının önünde karşı karşıya gelen Serdar ve Şüeda'yı gördüm. Dudaklarım keyifle kıvrılırken Serdar'ın oltamıza düşmesinden epey keyiflenmiştim.

"Yok, sen böyle şeytan gibi sırıtmaya başladığına göre kesin başımız belaya girecek. Zaten Dedikodu Işıltısını da hazırlatmışsın. Ne yaptın? En kesin çözüm olarak dergiye bomba falan mı koydun? Onun dedikodusu mu yapılacak ülkede? Sen genelde yeni bir haber bulduğunda yaptırıyorsun bu kokteyli."

Yüzünün şokla donakaldığını fark ettiğimde alnımı kırıştırdım. Bazen işler yolunda gitmediğinde bunu yapmak istiyordum ama bugün rüzgâr benim tarafımdan esiyordu. Yani bombaya gerek yoktu. *Şimdilik.*

Gözlerimi belerterek, "Abartma," dedim. "Öyle bir şey yapacak olsam ikimiz niye burada olalım?"

"Gerçi haklısın. Şu salakları öldürürsün de bana kıyabilir misin bilemem."

"Sana kıymak mümkün mü aşkım?"

Yüzüne anlık olarak bir tiksinti ifadesi yüklendiğinde onda yine ilgi çekici bir hikâye olduğunun farkına vardım ve biraz daha yanma sokuldum. Gözümü kırpıp, "Neler oluyor?" diye sordum.

"Dün gece bir adamla tanıştım," dedi. İlgiyle dinleyecek olsam da kaşlarımı çattım. Bakışlarım kısılırken gözleri benimkileri buldu.

"Ben dün işleri düzelteceğim diye can çekişirken sen âlemlere mi aktın?"

Suratında masum bir ifade, kışkırtıcı bir gülümseme büyüdü. Konuşmadan hemen önce hafifçe omuz silkti.

"Benim için mesai saati bittiğinde işim de biter. Fazladan bir dakika bile çalışmam, biliyorsun."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Keşke senin kadar rahat olabilsem. Ee, kimle tanıştın?" dedim merakla.

"Eve geçmeden önce bir iki kadeh bir şey içeyim dedim. Bir otelin terasında da güzel bir parti vardı, oraya gittim. Ultra yakışıklı, ilgi çekici bir adamla tanıştım. İşte birlikte biraz içtik falan. Sonrası malum zaten. Tek sıkıntı adamın şu an bizi sevgili sanıyor olması. Sabahtan beri *aşkım, aşkım,* diye mesaj atıyor. Az sonra *aşkına da sana da,* diye söveceğim."

Bakışlarım etrafı taradı ve gülmemek için kendimi tuttum.

"E engellesene. Ne uğraşıyorsun?"

"Ben de engellemesini biliyorum ama senin bana geçen yılbaşında hediye ettiğin şalım onun evinde kaldı," dedi üzgün bir sesle.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve ona Milano'dan aldığım renkli şalı hatırladım.

"Mayıs, seni yolarım. O şalı adamda nasıl unutursun?"

"Alelacele çıktım, ne yapayım? Kaç saattir *aşkım*, demesine sırf şalı geri almak için katlanıyorum. İşim bittiği an engelleyeceğim," dedi net bir şekilde.

Mayıs fazlasıyla çapkındı. Birine bağlanmak, kendini adamak onun doğasına aykırıydı. O, erkeklerle vakit geçirmeyi severdi ama duygusal bağlardan hoşlanmazdı. Çabuk sıkılır, işler ciddileşir ciddileşmez de koşarak uzaklaşırdı. Halinden oldukça memnundu fakat onun her gece farklı yerlerde macera aramasından ben memnun değildim. Bu yüzden sık sık tartışırdık. Ben ona düzenli bir ilişki kurmasını öğütlerdim, o ise bu hayattan memnun olduğunu savunurdu.

"Artık düzenli bir ilişki yap da şöyle saçma sapan tiplerle muhatap olma," diyerek milyonuncu kez uyardım arkadaşımı. Ancak bu uyarımın diğerlerinden farklı bir etki yaratacağını sanmıyordum.

Mayıs bıkkın bir sesle, "Sanki düzenli ilişkisi olanlar o tiplere maruz kalmıyor, değil mi?" diye mırıldandı. Kollarını birbirine bağlayıp, sıkıntıyla iç çekerken dikkati yeni manikür yaptırdığı tırnaklarına kaydı. "Erkek, her yerde erkektir, tatlım. Önemli olan, ondan ne kadar çabuk kurtulabildiğindir. Bak bana, engelliyorum ve adam ortadan yok oluyor."

"Günün birinde yanında birini isteyeceksin ama," dedim ona doğru başımı hafifçe eğerek.

"Hiçbir adam benim yanımda olmayı hak edecek kadar önemli değil. Çok yakında senin de bu cazip bekârlarla aynı tarafta yer alacağına inanıyorum. Ciddi ilişki de bir yere kadar."

Tam Mayıs'a inişli çıkışlı olsa bile uzun ilişkilerin sağlıklı olduğunu anlatmaya karar vermiştim ki tam arkamdan bir diğer patronumun sesi geldi.

"Feris?"

"Buyurun, Lerzan Hanım."

Lerzan, "Taner Bey, Nesli'yle ilgili aklında bir şeyler olduğunu söyledi. Neler oluyor?" derken bir yandan da kuşkuyla beni süzüyordu.

Taner Bey gibi o da işle alakalı sınırım olmadığını, kafama koyduğum her şeyi yapabileceğimi biliyordu. Ancak Lerzan, büyük patronun aksine

bu tavırlarımdan hoşnuttu. Çünkü sıkıntılı durumlarda, elini bile sürmesine gerek kalmadan benim sayemde işler yoluna giriyordu.

"Ben..." diye cümleme başladığımda Şüeda'nın projeksiyonun tam yanında durduğunu fark ettim. Gözlerimiz kesiştiğinde, konuşmuş olmamıza rağmen benden onay beklercesine duraksadı. Ona başımı sallayarak onay verdim ve çok geçmeden dergi kapaklarının olduğu görüntü değişti.

Artık herkes benim odama yerleştirilen gizli kamerayı izliyordu. Nesli, masanın önünde otururken içeri aniden Serdar girdi ve lakayt bir tavırla, "Bak sen! Kimler buradaymış," dedi.

"Defol git, Serdar. Bulaşma bana."

Nesli'nin tersleyen cümlesinden sonra herkes tamamen görüntülere odaklandığında odanın diğer ucundaki Taner Bey'e baktım, o da diğerleri gibi olanları izliyordu. Birazdan, gerçekler ortaya çıktığında yüzünün alacağı şekli yakından seyretmek için sabırsızlanıyordum.

"Sen bana bulaşırken her şey iyiydi ama. Senin yüzünden tüm ülke beni tacizci ve sapık olarak yaftaladı. Bunu söylerken ne geçiyordu aklından?"

"Senin nasıl bir pislik olduğunu herkesin anlamasını istedim sadece. Ayrıca neden bu kadar alındın ki? Doğruları duymak hoşuna gitmedi mi?"

"İstediğin kadar doğruyu söyle, küçük kız. Senin gibi bir stajyere mi inanırlar yoksa dergide yıllardır çalışan bana mı?" dedi pişkin bir tavırla. Öyle lakayt davranıyordu ki Nesli'nin güçlü durmasını zorlaştırdığına kalıbımı basardım ama yine de iyi dayanıyordu.

"Kimin inanıp inanmadığı umurumda değil," dedi Nesli çenesini havaya kaldırarak. Gururlu ve dik duruşuyla eğilmeyeceğini, bu durumun onu asla sindiremeyeceğini gösteriyordu.

"Olmaz tabii. Niye olsun ki? Sonuçta her halükârda açık çeki cebine indireceksin. Ne güzel ya, iki mağdur edebiyatı yaptın diye hemen önüne para koydular. Moda bölümüne sayemde çok kız geçti ama hiçbirine senin kadar yüksek piyango vurmamıştı." Sırıttı Serdar, tiksintimi gizlemek için kendimi tuttum. Arsızlığı artık dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı.

Nesli, kollarını birbirine bağlayarak korkusuzca, "Piyango bileti de sen misin?" dedi.

Serdar ellerini ceplerine soktu ve ona doğru yaklaştı. "Bilet benim kadar büyük değil," dedi.

Etraftakilerin meraklı konuşmaları, birbirlerine bakıp olayı anlamaya çalışmaları, fısıltıları ve dedikodularının arasında, dikkati ekranda olması gereken herkes yalnızca yansıtılan görüntüleri seyrediyordu.

"Emin misin? Dergidekiler ne kadar küçük olduğuyla ilgili dedikodu yaparlarken duymuştum da." Merakla olup biteni izleyenlerden ufak tefek kıkırdamalar yükseldi. "Ne o, dün hakkında söylenenler daha ağır olmasına rağmen bu kadar üzülmemiştin."

"Dün söylediklerinle senin yüzünden tepki görmüş olabilirim ama aslına bakarsan bugün çeki aldıktan sonra herkes senin yalan söylediğini düşünecek. Her şeyi para için yaptığın anlaşılacak. Zaten buraya bu yüzden gelmedin mi? Feris sana açık çek yazdıklarını söyledi."

Nesli sessizce başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Benim amacım hiçbir zaman para olmadı, Serdar. Sadece senin yaptıklarından ve Şeyma'nın muamelesinden bıktım. Kadın beni stajyer ayağına modern kölesi haline getirdi ve sen de moda kısmına geçmem için seninle yatmam gerektiğini ima ettin."

Serdar omuz silktiğinde dudaklarında beliren gülümseme hâlâ aynıydı. Pişkinliğinden ödün vermemeye niyetliydi.

"Teklifimi kabul etseydin Şeyma'nın eziyetlerinden çoktan kurtulmuş olurdun."

Editörlerden biri hayret içinde, "Doğruymuş," dedi.

Ardından bir başkası onunla aynı şaşkınlığı paylaşırken, "Serdar gerçekten kıza onunla yatmasını söylemiş," dedi.

Birer birer, farklı insanlardan benzer tepkiler yükselmeye başladığında ne kadar isabetli bir plan yaptığıma emin oldum. Nesli doğruyu söylemişti. *Haklıydı.*

"İnanamıyorum. Şu rezilliğe bak," diye ciyakladı bir diğeri.

"Şeyma'nın yaptıkları ortaya çıktığı için çok mutluyum. O kadının egosundan bıkmıştım."

Herkesin destekleyen tepkilerini duyduğumda neşelendim ve vakit kaybetmeden odamdaki sabit hattı aradım. İlk çalışta açıldığında,

"Nesli, canım, kameraya el sallamaya ne dersin?" dedim. "Serdar'ı da alıp yukarı gelebilirsin."

Lerzan şok içinde bana döndüğü esnada, "Feris, bu..." dedi ama ben onu takmadan projeksiyonun önüne geçtim. Görüntüyü kapatıp herkesin dikkatini üzerime topladığımda, Nesli ve Serdar da içeri girmişti. Nesli'nin başı dik bir şekilde fısır fısır konuşanlara baktığını görmek beni bile gururlandırmıştı.

"Hepinize merhaba ama en çok bugünün kaybedenleri Serdar ve Şeyma'ya," diyerek söze başladım ve tüm dikkatleri kendi üzerime çektim. Fakat benim tüm ilgim bozguna uğrayan Şeyma ve Serdar'daydı.

"Dün olaylar patladıktan sonra Nesli'ye ulaştım ve onun samimiyetine inandım. Yalan söylemediğine emindim ama her şeyi ortaya çıkarmak için size küçük bir gösteri hazırladım. Biz, çalışanlarının çoğu kadınlardan oluşan bir dergiyiz. Aslında biraz da bu yüzden hemcinslerimize ve çalışma arkadaşlarımıza sahip çıkmamız gerekiyordu. Revista'da yükselmek için hiçbir kadının bir erkeğin gücüne ve yatağına girmesine ihtiyacı yok. Yeterince çalışan, emek veren, kendini gösteren ve kanıtlayan herkes olduğu konumdan daha iyi yerlere gelecektir. Bu dergiye ilk girdiğimde Nesli'den hiçbir farkım yoktu. Onun gibi stajyerdim ve bu pozisyona gelebilmek için tek yaptığım şey çalışmaktı. Bir erkeğin beni yükseltmesine ihtiyacım yoktu," dedim gözlerim Taner Bey'e kayarken. İnce kırışıklarla çevrili yüzünde öfke vardı ve bu öfkenin tek sebebi Şeyma'yla Serdar değildi.

"Nesli'den küçük ama önemli bir farkım vardı, o da patronumun beni ayak işlerini yaptırmak için kullanmamasıydı. Önemli kişilerin çocuklarına torpil yapabilmek için benim projelerimin üstüne konmadı. Benim emeğime sahip çıktı. Bu dergi bana sahip çıktı ve ben de bugün aynısını Nesli'ye yapacağım. Serdar gibi aşağılık bir sapık hakkında söyleyecek çok bir şeyim yok. Onunla ilgili konuşacağımız şeyleri açılacak davada görüşürüz diye düşünüyorum ama Şeyma için edecek birkaç lafım var. Senin departmanındaki stajyerler veya çalışanlar senin kölen olmak için buraya gelmediler. Bir şeyler öğrenmek, bildiklerini aktararak dergiyi bir üst segmente taşımak için buradalar. Onlara kendi özel işlerini yaptıramazsın. Buradaki kimseyi kendi kişisel çıkarların uğruna çalıştıramazsın."

Bakışlarım, odadaki tüm çalışanların yüzünde gezindi ve onların şaşkın ifadelerini hafızama kazıdım. Bazıları bu söylediklerimi ilk kez duyuyordu, bazılarıysa zaten bildiklerini sesli olarak dinliyordu.

"Kadın veya erkek fark etmez. Eğer biri haksızlığa uğruyorsa bunu yapanın karşısında durmamız gerekiyor. Hepimiz aramızdakilerin doğruyu söylediğine inanıp yeni gelen, kapıya en yakın olan kişiyi kovmaya çalıştık ama kendi içimizdekinde suç bulmadık. Serdar'ın yaptığı şey taciz boyutunda olduğundan dolayı onunla adalet önünde karşılaşacağız ama sana gelince Şeyma..." dedim ve senelerdir birlikte çalıştığım kadına döndüm. "Bugün derhal bu dergiden gidiyorsun ve emin olabilirsin ki bir daha sektörde hiçbir yerde işe giremeyeceksin. Kusurlu taraf olduğun için tazminat da alamayacaksın. Beni tanıdığını varsayıyorum ve bu olayı herkese anlatacağımı biliyorsun. Seni bu camiadan herhangi bir yere kapı görevlisi olarak bile aldırtmam."

Şeyma, tedirgin ifadesine ve kuyruğunu kıstırmış bir sürüngen gibi görünmesine rağmen çenesini dik tuttu.

"Serdar'ın yaptıklarına tepki göstermekte çok haklısın ama burada benimle ilgili hiçbir şey geçmiyor. Nesli, Serdar konusunda haklı olabilir ama bana iftira atıyor ve sizler benim patronumsunuz. Benim arkamda durmak zorundasınız," dedi sanki hiç suçu yokmuş gibi.

"Biz dergi olarak durmamız gereken kişinin arkasındayız zaten," dedim net bir sesle. O sırada Nesli de yanıma gelmişti. Dimdik durdu ve kadına soğuk, ifadesiz bir yüzle baktı.

"Videoda senin yaptıklarınla ilgili bir şey söylememiş olabilirim ama buradaki herkes benim doğruyu söylediğimi biliyor, Şeyma."

Şeyma panikle etrafındaki çalışma arkadaşlarına baktı. Gözleriyle onlardan yardım dileniyordu ama aldığı tek karşılık ona acıyarak bakan gözlerdi. Ona kimse destek çıkmayacaktı ve kendisi de bunu anladığında titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Herkesin içinde ağlamamak adına kendini sıkarken bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra her ne diyecekse vazgeçti ve arkasını dönerek odadan çıktı.

Halihazırda kapının yanında olan Serdar da rezilliği ortaya çıktığında alacağı tepkiden çekinerek onun hemen arkasından çıktı. Kimse Şeyma'ya laf etmemiş olabilirdi ama Serdar biraz daha kalsa tepkilerden kaçamayacağı kesindi. En azından başına gelecekleri öngörebilmiş ve

kaçmıştı. Bu yaptıkları yanına kâr kalmayacaktı. Terbiyesizliği cezasını bulacaktı ama benden değil, adaletten.

Odadaki fısıldaşmalar sürerken dudaklarıma zafer dolu bir gülümseme yerleşti ve bir kez daha söze girdim.

"Bugün gerçekler ortaya çıktı ama fark ettim ki biz her ne kadar çabalarsak çabalayalım bir şeyler gizlenmek istendiği zaman çok iyi gizleniyor. Biz dergiyiz. Biz medyacıyız. Biz insanların sesi olmak için buradayız ve eğer siz susarsanız, kendiniz için sesinizi çıkarmazsanız daha sonra bir başkası için çıkarmanızın da hiçbir anlamı kalmaz. Haksızlığa uğradığınızı, işinizle alakalı yolunda gitmeyen şeyler olduğunu düşünüyorsanız bunu dile getirmelisiniz. Aksi halde dün olanlar gibi hakkınızı aramanız gerekir. Bu yaşananlar hepimize ders olmalı. Şimdi herkes kutlamaya devam edebilir. Revista'da eğlence her zaman devam eder, unutmayın!"

Ekrana doğru yanaşan kalabalık cümlelerim biter bitmez odanın köşelerine dağıldığında dedikodu kazanları kaynamaya başlamıştı bile. Nesli de onların arasında kendine yer bulduğunda gülümsedim ve o an bir hışımla önümden geçen Taner Bey'le Lerzan Hanım'ı fark ettim. Dudaklarımdaki tebessümü bozmadan yavaş adımlarla onların arkasından ilerledim ve asansörlerin önüne geldiğimizde Taner Bey beni hızla açılan kabinden içeri soktu.

"Taner Bey, kolumu bırakır mısınız?" dediğimde o çoktan yönetim katının düğmesine basmıştı. Canım acımıyordu ama Lerzan'ın yanında bana böyle davranması çok yanlıştı. Bana cevap vermediğinde daha fazla küçük düşmemek için kolumu çekiştirdim ama tabii ki onun gücünün yanında pek bir etkisi olmadı. Birkaç kere daha onun elinden kurtulmayı denedim ama sonra nafile bir çabaya girdiğimi anladığımda pes ederek kabullendim.

Yönetim katına indik. Beni çekiştirerek odasına sürüklediğinde sinirle ona baktım, o da en az benim kadar sinirli görünüyordu.

"Bana hemen bu rezilliği açıkla, Feris!" dedi tok sesiyle.

Yüzümde biraz daha sakin bir ifade belirdiğinde, bakışlarım o tanıdık gözlerle buluşmanın rahatlığıyla kısıldı. Ağzımı açmak üzereydim ki Lerzan araya girip, "Taner Bey, aslında..." dedi.

"Dışarı çık, Lerzan. Bu rezaletin sahibiyle yalnız kalmak istiyorum."

"Peki, Taner Bey," dedi.

Sinirli olduğunu anladığı için fazla uzatmamaya kararlı bir şekilde odadan hızlıca çıktı. Gitmeden bana son bir bakış atmış, ardından sessizce odayı terk etmişti.

Taner Bey kollarını birbirine bağladığında dikkatim ona çevrildi. Yüzündeki öfke, beni baştan ayağa yakıp yıkacakmış gibi duruyordu fakat sessizce onu izlemeye devam ettim. Bu tavırları bana sökmezdi.

"Derginin imajını nasıl böyle yok edebilirsin, anlamıyorum. Sana aklında saçma sapan bir fikir varsa yapma demiştim," dedi öfkeli bir tonda.

"Bu saçma sapan bir fikir değildi. Yapılabilecek en mantıklı hareketti ve ben onu yaptım," dedim itiraz ederek.

Başını histerik bir gülüşle iki yana salladı. Aynı dar kafalılıkla, "Sen sadece bizi rezil ettin," dedi. Sinirle ofladım ve ona laf anlatmanın ne kadar zor olduğunu bir kez daha hatırladım.

"Doğruları ortaya çıkarttım. Serdar kıza gerçekten de o iğrenç teklifi yapmış ve Şeyma da ayak işlerini yaptırmış. Nesli'nin söylediği her şey doğru," dedim kararlılıkla. Yine de fikri pek değişecek gibi değildi.

"Doğrular kimin umurunda ki? İnsanlar Serdar'ı değil, bizi suçlayacak. Böyle olaylarda kişilerin değil, kurumun adı çıkar."

"Sen ne dersen de, ben doğru olanı yaptım. Bizim dergimizde böyle şeyler olamaz."

Sözlerim onu öfkelendirdi.

"Burası *benim* dergim, Feris ve işlerin nasıl yürüyeceğine ben karar veririm. Sen değil."

Benim dergimmiş. Madem bu kadar benimsiyorsun dergini o zaman doğru dürüst davran, diyemedim tabii. Onun yerine telefonumu elime alıp *Twitter*'ı açtım. Ana ekrana baktığımda çoktan TT olduğumuzu görerek gülümsedim. Şüeda'ya tüm olanları *Instagram* hesabımızdan canlı yayınla duyurmasını istemiştim ve izleyici kitlesi bizi çoktan gündeme oturtmayı başarmıştı. Birkaç *tweet*'e göz attıktan sonra telefonu Taner Bey'e verdim.

"Gün geçmiyor ki güzel dünyamda, iş hayatında kendi ayakları üstünde durmak isteyen bir kadın tacize uğramasın."

"Bu şerefsiz sapıklar ne zaman kapatılacak?"

"Magazinden nefret ederim ama bu saatten sonra Revista'ya saygım arttı. Çoğu erkek sevici patron gibi erkeğin arkasında durup kadını kovmadılar."

Ninova

"Kadının dostu yine kadındır, arkadaş. Bugün bunu gördük işte. Bravo, Feris! Bravo, Nesli! Go girl!"

"Yarın ilk işim kadınlara ikinci sınıf muamelesi yapmayan bu dergiyi alıp okumak."

"Bence hiçbir halta yaramayan oyuncular yerine Nesli gibi kimseden korkusu olmayan güçlü kadınları dergi kapağı yapsınlar."

"Feris'in hareketiyle Revista bir kez daha kalitesini kanıtladı."

"Bu dergi halka açıldığından beri yalnızca senin olmaktan çıktı ve görünüşe göre halk kararını vermiş gibi," dedim karşı çıkarak. O inatsa ben daha inattım. Bunu çoktan öğrenmiş olması gerekirdi.

Sessiz kaldı ve atılan *tweet*leri okumaya devam etti. Biraz sakinleşmiş gibiydi ama az sonra söyleyeceklerimden sonra şimdikinden daha öfkeli olacağını biliyordum.

"Nesli'yle bir anlaşma yaptım. Bana haklılığını kanıtlaması karşılığında onu Şeyma'nm yerine getireceğimizi söyledim."

Taner Bey başını öyle bir hızla kaldırdı ki boynundan gelen kemik sesleri ürkmeme sebep oldu. Adam kalpten gitmese bile az daha boynunu koparacaktı.

Başını iki yana sallayıp, "O kızı asla sosyal medya müdürü yapmam," dedi.

Evet, sana kalsa bu dergide herkes kariyerine stajyer olarak devam etmeli ama ne yazık ki iş dünyasında böyle olmuyor, Taner Bey.

Kaşlarım çatıldı.

"Niye? Hitabeti güçlü. Kitlesi yeni nesilden oluşuyor ve sosyal medyası kuvvetli. Kızın dünden beri aldığı etkileşim, Şeyma'nın aylık aldığı etkileşimden yüksek. Derginin son zamanlarda kaybettiği kitleyi yeniden canlandırabilir."

"Daha stajını bile tamamlamamış bir kızı sırf insanlar istiyor diye ekibin başına müdür yapmamı mı istiyorsun?"

Sözlerindeki küçümseyici tavır canımı sıkıyordu. Kollarımı birbirine bağladım ve karşısında durdum.

"Şeyma'nın pazarlama stratejilerinden çok daha başarılı olacağına eminim," dedim meydan okuyarak.

"Yine de bunu asla kabul etmeyeceğim," diye inatlaştı bu kez.

"Nesli'ye söz verdim," dedim soğukkanlılıkla. Bakışları biraz şaşkınlık, bolca da öfkeyle kısılırken kaşlarını çattı. Sesi giderek, yükselirken yine bana hesap sormaya geri döndü.

"Benim dergim üzerinden birine pozisyon sözü mü verdin? Bunu yapma yetkisini sana kim verdi?"

Omuz silktim.

"Bildiğim kadarıyla benden önceki yayın koordinatörünün, yani Lerzan'ın, çalıştığı dönemde işe alma yetkisi vardı. Ayrıca Nesli hakkında yazılanları kendin okudun. Onun arkasında durmamız bizim imajımızı da etkileyecek."

"Çoluk çocuğun lafıyla mı hareket edeceğim?"

Bu cümlesinin birden fazla öznesi vardı muhtemelen ama umursamadım. Böyle direterek bu dergiyi yürütebilmeyi nasıl umuyordu, bilmiyordum ama bu inadı bizi aşağı çekmekten başka bir işe yaramıyordu. Damarlarımda dolanan öfke giderek hızlandı.

"Çoluk çocuk diye küçümsediğin o insanlar dergimizi satın alan kişiler ve bizim için her zaman müşterinin istekleri önde gelir. Bak, neler düşündüğünü anlıyorum ama bu konuda beni dinlemek zorundasın. Hiçbir zaman derginin kötülüğünü istemedim ve bugünden sonra da istemeyeceğim. Eğer Nesli bu sorumluluğun altından kalkamazsa ve bana beklentilerimi veremezse ona verdiğim sözün bir önemi kalmaz. Kızı müdürlük görevinden alırım."

Taner Bey, bakışlarının arkasına sakladığı hayranlığı gizlemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın başarılı olamamıştı. Bu, öfkesinin bile önüne geçiyordu. Çalışkanlığım ve dergideki azmim onu çoğu zaman olduğu gibi şimdi de mutlu etmişti.

"Umarım söylediğin gibi olur. O kızın başarısızlığını senin başarısızlığın sayarım, Feris ve günü geldiğinde işten atılan tek kişi o olmaz."

"Bugün ikinci kez beni işten atacağını söylüyorsun."

Alay edercesine gülüp, "Kovulmak için ısrarcı olan sensin," dedi. "O kız her şeyi eline yüzüne bulaştırdığında..."

Araya girip hızla sözünü kestim. Henüz olmamış ve hiçbir zaman olmayacak felaket senaryoları üzerinden hareket etmeyi sevmezdim. Nesli başarısız olmayacaktı. Gerekirse onunla birlikte çalışacak, dışarıdan

dışarıdan gizlice destek almasını sağlayacaktım ama onun başarısızlığının benim üstüme kalmasına müsaade etmeyecektim.

Çenemi dikleştirdim ve kendimden emin bir şekilde, "Merak etme," dedim. "Ne Nesli'yi işten atmak zorunda kalacaksın ne de beni."

İşten erken bir saatte çıkıp eve geldiğimde, kendimi yorgun ve uykusuz bir şekilde koltuğa atmıştım. Üzerimi değiştirmemiş, sadece tüm gün ayaklarıma işkence çektiren ayakkabılardan kurtulmuştum.

Sosyal medya hesaplarını kontrol edip, insanların dergi hakkında yazdıklarını okurken bayağı heyecanlanmıştım. Nesli'ye güvenerek yaptığım hamle epey riskliydi ancak sonunda her şeye değmişti. Dünden beri dergi hakkında atıp tutulan kötü sözler yerini övgülerle değiştirmişti. Herkes çalışanımızdan öte, bir kadının arkasında durduğumuz için bizi desteklediğini söylemişti ve böylece geçen ay satış kotamızın altında kalan sayının satışları aniden artmıştı.

Tam benim hakkımda yine aynı övgü dolu kelimelerle yazılmış bir yazıyı okurken ekranımda gördüğüm isimle dudaklarımdaki gülümseme genişledi.

"Efendim, Korhan?"

"Gördüğüme göre yine Ferisliğini konuşturmuşsun. Az önce bugün olanları öğrendim."

"Daha yeni mi gördün?"

"Evet. Tüm gün müşterilerle uğraştım. Kafamı kaldıracak zamanım yoktu. Şimdi de annem aradı, o söyledi."

Yerimde doğrulurken, "Öyle mi? Peki, ne dedi?" diye sordum.

Özlem teyze, yani Korhan'ın annesi beni severdi. İlişkimizin daha başlarında tanışmıştım ama o günden sonra beni gelini olarak kabullenmiş ve öyle davranmıştı.

"*Feris yine büyük bir sorunu çözmüş*, dedi. Sızdırılan videodaki konuşmanı çok beğenmiş. Serdar gerçekten de bu şerefsizliği yaptı demek. Sana kimseye güven olmayacağını söylemiştim."

"Evet, haklıydın."

"Peki, Nesli'ye nasıl ulaştın?"

Gelen soruyla dudağımı ısırdım ve ona yalan söylemek istemediğim için geçiştirmeye karar verdim. Aramızda yeterince yalan vardı zaten.

"Bu da benim meslek sırrım. Galeride misin hâlâ?"

"Evet ama birazdan çıkacağım. Çok yorgunum ve hemen eve gidip uyumak istiyorum."

"Buraya gelirsin sanmıştım," dedim hüzünle.

"Aşkım, sabah erken gideceğim işe. Hafta sonunu birlikte geçiririz. Şimdi kapatmam lazım. Seni seviyorum."

"Ben de. Görüşürüz öyleyse."

Telefonu kapadığımda, aniden bilgisayarıma düşen maille doğrulup sehpaya doğru eğildim. Kişisel mailime Lerzan'dan yeni bir ileti gelmişti. Bu saatte benden ne istediğini merak ederken hızlı hareketlerle maile girdim.

"Ferisçiğim, bugünkü şovunu çok beğendim. Nesli krizini çözüp dergiyi kurtardığın için teşekkürler. Sosyal medyada fazlasıyla ses getirdik ve bu olayın satışlara yansıması için Nesli'yle bir röportaj yapmanı ve dergide ona bir sayfa ayarlamanı istiyorum. Umarım baskıya yetiştirebilirsin."

"Lanet olsun sana, Lerzan!" diye bağırdım. *Bu da nereden çıktı şimdi? Bütün düzeni bozacak bu istediği!*

O sırada zilim çaldığında oflayarak ayağa kalktım ve mutsuz adımlarla kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm Mayıs şaşkınca beni izliyordu.

"Neler oluyor? Lerzan'ı lanetlemen kapının dışına kadar duyuluyor."

Öfkeyle, "Bana bu ayki sayıdan bir sayfa silmemi ve yerine Nesli'ye bir sayfa ayırmamı söylemiş," dedim.

O da benimle aynı duyguları paylaşarak, "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi. Başımı iki yana salladım ve içeri geçmesi için kapının önünden çekildim. Mayıs salona doğru ilerlerken az önceki tüm neşem yerini nefrete bırakmıştı. Lerzan'dan nefret ediyordum! Bana son dakika iş kitlemesinden de nefret ediyordum!

"Hayır. Keşke şaka olsa ama resmen benden intikam almaya çalışıyor."

"Ondan habersiz yaptıklarını hoş karşılamayacağını biliyorduk. Resmen genel yayın yönetmenini hiçe saydın."

"Ama sonucu güzel oldu. Dün aldığımız tüm olumsuz tepkiler birdenbire yok oldu ve Revista sabahtan beri gündemden düşmüyor."

Başıyla onayladı.

"Lerzan gibi işkence çektirmeyi seven bir tipin seni zorlayacağına emindim ama *yeni en yakın arkadaşın* için bir sayfa ayıracağını düşünmemiştim."

Sözlerine kaşlarımı çattım. "Kimse benim yakın arkadaşım değil. Senden başka," dedim kesin bir sesle. Mayıs ilerledi ve koltuklardan birine kurulup, bacak üstüne atarken söylediklerimi umursuyormuş gibi durmuyordu.

"Tabii, kesin öyledir. Gizli gizli o kızla yaptığın anlaşmalar yetmezmiş gibi bir de sosyal medya müdürümüz yaptın."

Gözlerimi kısarken suratıma bir sırıtış yerleşti. Ben de koltuğa kurulup arkama yaslandım.

"Ne o, kıskandın mı yoksa?"

Asık suratla, "Elbette kıskandım," dedi. "Ben arkadaşlarımı paylaşamam. Hem de... Falcım bugün bana yeni bir fal baktı. İskambil falı. Kupa ası çektim ve bil bakalım ne anlama geliyormuş? Yeni ilişkilerin, yeni dostlukların ve yeni başlangıçların. Sen kesin o kızla yakın arkadaş olacaksın!"

Evet, Mayıs özel hayatında tekeşlilik düşünmüyor olabilirdi ama bu arkadaşlık ilişkileri için geçerli değildi. Arkadaşlarını herkesten kıskanır, kendini dışlanmış hissettiği an tırnaklarını çıkarırdı. Görünen o ki Nesli'yi de kıskanmıştı.

"Merak etme, her zaman favorim sen olacaksın," dedim ve dikkatini dağıtmak için ilgisini çektim. "Şeyma'nın yaptıklarına ne diyorsun?"

"Şeyma'dan ziyade Serdar'a daha çok şaşırdım."

Bu konuda aynı fikirde değildik çünkü Şeyma çok uzun yıllardır bizimle çalışıyordu ve bir tek gün bile hakkında kötü yorum almamıştık. Tamam, biraz zorlayıcı bir patrondu ama sadece yapısının öyle olduğunu düşünmüştüm. Bazı patronlar iyi polisi oynardı, bazılarıyla kötü polisi. Ben onu hep kötü polis zannetmiştim ama Şeyma direkt hırsız çıkmıştı.

"Aksine ben de Serdar'a şaşırmadım. Sonuçta o bir erkek ama Şeyma'nın böyle biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Tamam, her zaman biraz egoist ve çıkarcıydı ama bu kadar tahmin etmezdim."

"İkisi hakkında da hukuki süreç başlatılacak. Bundan sonrasını avukatlar halleder ama bizim yapmamız gereken daha önemli işler var. Dergide bir sayfayı silmenin ne anlama geldiğini benden daha iyi biliyorsun."

"Evet. Bu bir cenaze töreni. En azından benimle senin için," dedim umutsuzca.

Derginin işleyişinde, o ayın sayısında nelerin yer alacağı çoğu zaman birkaç ay öncesinden yapılan anlaşmalarla doldurulurdu. Yalnızca o ay önemli gelişmelerin ve yeni gündemlerin oluşması ihtimaline karşılık on sayfalık bir boşluk bırakılırdı ama şansımıza biz bu ay o boşlukları da doldurmuştuk.

Ve anlaşmaları çoktan yapılmış olan sayfalardan birini bile öteki aya kaydırmak önümüzdeki üç ayın programını etkilerdi. Normal şartlarda böyle aksaklıklarla Lerzan ilgilenirdi ama anlaşılan o ki mevzu, yazı işleri müdürü olan Mayıs ve yayın koordinatörü olan bana kalmıştı.

Dudakları cezbedici bir zarafetle kıvrıldı. Göz kırparak, "O zaman cenaze törenimizi en güzel şekilde düzenlemeye ne dersin?" dedi. "Hem belki de yeniden diriliriz."

"Açıkçası gömülmektense yeniden dirilmeyi yeğlerim. İşe koyulalım mı? Önce ileri tarihe atacağımız sayfaya karar verelim."

"Daha iyi bir fikrim var. Öncelikle yemek yemeye ne dersin? Favori hamburgercimizden ikimize bir şeyler aldım. Önce yemek yiyelim ve sonra da işe gömülelim, olur mu?"

Gülümseyerek başımı salladım. Henüz akşam yemeğini yemediğim için acıktığımı fark etmiştim. Masaya koyduğu paketleri aldım ve geniş salonumun Amerikan tarzı mutfağındaki tezgâha ilerledim.

"Sen masanın üzerini toparla lütfen. Ben de şunları tabağa koyayım."

Hızlı hareketlerle hamburgerleri servis ederken Mayıs içeriden, "Feris, Lerzan yeni bir mail atmış," diye seslendi. "Açayım mı?"

"Lütfen."

"Nesli'yle röportaj yapman için ona adresini vermiş. Kız yarım saat içinde burada olacakmış."

Çatalları sertçe tezgâha bırakıp, "Bu kadın bana emrivaki yapmaktan zevk mi alıyor?" diye bağırdım.

Mayıs, "Sanırım evet," diye seslendiğinde kapı zili çaldı ve bu defa geleni tahmin ederek kapıyı açtım.

Nesli utangaç bir edayla kapıda dikilirken, "Feris Hanım, merhaba," dedi. "Lerzan Hanım adresinizi verdi ve sizinle konuştuğunu söyledi."

Lerzan'a çok öfkeliydim ama sinirimi Nesli'den çıkarmamak için tebessüm etmeye çalıştım. O da benim gibi emir kuluydu sonuçta ve baskıya yetiştirmek için ne kadar hızlı hareket edersek o kadar iyi olurdu.

"Evet, Nesli. Haberim var. Gel içeri."

Onu kibarca içeri davet ettiğimde birlikte salona doğru ilerledik ve birkaç saniye sonra şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Mayıs Hanım?" dedi bir ona bir de bana bakarken. Çekingen bir tavırla, "Ben yanlış bir zamanda mı geldim?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Hayır, seni bekliyorduk zaten," dedim kendini kötü hissetmemesi için. "Aç mısın?"

"Pek sayılmaz."

"Olsun. Atıştırırsın," dedim ve mutfağa dönmek için hareketlendim. "Bu arada siz zaten tanışıyorsunuz ama Nesli, bilmen gereken bir şey var. Mayıs benim en yakın arkadaşım."

Nesli sanki bu söylediğim şey mümkün değilmiş gibi daha çok şaşırdığında, "Ah, öyle mi?" diyerek kaşlarını kaldırdı. "Ben sizin çok yakın olduğunuzu bilmiyordum. Hatta birbirinizden çok hoşlanmadığınızı duymuştum."

Söylediklerileyle Mayıs'la ikimiz aynı anda gülmeye başladık.

"Biz mi? Asla."

"Belki sadece benim mükemmel ilişki tavsiyelerimi dinlemediğinde," dedi Mayıs bana sataşarak.

Ona karşı gözlerimi devirdim ve dudaklarımı bükerek, "Pardon ama en uzun ilişkisi bir hafta sürmüş birinden tavsiye almayacağım," dedim.

Mayıs düşünürcesine elini çenesinin altına koyup, "O bir hafta bir ömür kadar sıkıcı geçtiyse bin tane tavsiye çıkabiliyor ama sen hiçbirini uygulamıyorsun," dedi.

İkimiz de sürekli birbirimize ilişki tavsiyesi verirdik ama gün sonunda sadece başımızı ağrıtmakla kalırdık çünkü hiçbir zaman birbirimizi dinlemezdik.

"Tam olarak hangi tavsiyeni dinlememi istiyorsun?" dedim onun el hareketlerini taklit ederek. "Yabancı, zengin bir adam bulup onunla evlenmemi mi yoksa tekeşliliğin saçma olduğunu mu?"

"Hmm, Korhan'a tekmeyi basmakla başlayabilirsin."

Olay yine Korhan'a geldiğinde, "Abartmasak mı?" dedim.

Mayıs beni hiç umursamadan ayakta kalan Nesli'ye döndü ve ona yanında yer açarak oturmasını işaret etti. Nesli yanına oturduğundaysa ona döndü ve ilgili bir tavırla, "Sen de en yakın kız arkadaşlarının sevgilisini kıskanıp ondan ayrılması için baskı yapıyor musun Nesli?" diye sordu.

Nesli birkaç saniye duraksadı ama sonra başını salladı. Yumuşak yüz hatlarında sevimli bir tebessüm şekillenirken, "Aslında uzun zamandır pek arkadaşım yok ama evet, yapardım," dedi.

"Neden yok?"

"Ben İstanbullu değilim. Liseye kadar ailemle Mersin'de yaşadım. Üniversiteyi Antalya'da okudum ve mezun olduktan sonra buraya taşındım. O yüzden tüm arkadaşlarım farklı şehirlerde ve bilirsiniz, araya mesafe girince eğer gerçek dostluklar kuramadıysanız o arkadaşlıklar dağılır."

"Peki, burada kendine yeni arkadaşlar bulamadın mı?" diye araya girdim merakla. Arkadaşım olmasa yaşadığım şehir benim için katlanılmaz bir yer olurdu.

"İstanbul'a taşınır taşınmaz dergideki staj programım başlamıştı ve bildiğiniz gibi Şeyma'nın dayattığı işlerden ötürü pek kendi hayatımla ilgilenme şansım olmadı."

Mayıs'ın yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi ve samimi bir tavırla, "Daha önce senin için üzgün olduğumu söyleme fırsatım olmadı," dedi. "Şeyma'nın yaptıklarından çok Serdar'ın arsızlığı utanç vericiydi."

Nesli nazik bir şekilde, "Teşekkürler," dedi. "Hepsi geride kaldı."

Bunları inanarak söylemesi Mayıs'ın dikkatinden kaçmamış olacak ki, "Evet, öyle görünüyor," dedi. "Hem de artık sosyal medya departmanının başındasın."

Bana yandan bir bakış atarken, "Feris Hanım'la bir anlaşmamız vardı," dedi Nesli. Unutmadığını hatırlatmaya çalışıyordu ama ben zaten unutmamıştım. Bir söz verdiysem ne olursa olsun tutardım.

"Evet ama bu anlaşma sen başarılı olduğun süre boyunca geçerli. Biliyorsun, değil mi?"

"Başarısız olmayacağım. Göreceksiniz."

"Göreceğiz," dedim başımı yavaşça sallarken.

O gece sabaha kadar hem Lerzan'ın istediği gibi Nesli'yle röportaj yapmış hem de üç kadın sohbet etmiştik. Nesli gerçekten eğlenceli biriydi ve onunla konuşacağımız o kadar çok ortak noktamız vardı ki kendimizi ertesi sabah iş olmasına rağmen saatlerce konuşurken bulmuştuk. Laf lafı açmış, birbirimizi tanıdıkça aslında üçümüzün ne kadar uyumlu olduğunun farkına varmıştık.

Mayıs'ın senelerdir mütemadiyen gittiği ve hiçbir zaman geleceği göremeyen falcısı bu kez doğruları bilmişti. Kupa ası; bizim hayatımıza yeni dostluklar, yeni ilişkiler ve yeni başlangıçlar olarak geri dönmüştü.

Bugüne dek Mayıs'la aramıza üçüncü bir kızı almamıştık ama bu geceden sonra o kuralın yıkıldığını hissediyordum. İki kişilik arkadaşlığımız bundan sonra üçüncü bir kadınla taçlanacak ve bizim aramızdaki ilişkiyi kuvvetlendirecekti ya da belki de aramızdaki ilişkiyi daha karmaşık bir noktaya götürecekti. Bunu zamanla görecektik. Hayatımızın son sakin dakikalarını yaşarken geleceğin bizim için biçtiği kötü senaryodan bihaber şu anımızın tadını çıkarıyorduk.

REVİSTA

SAYI: 5 | **3 AY SONRA**

Şubat ayının sonlarına geldiğimizde Revista, yılbaşı sayısından beri en huzurlu ve sakin gününü geçiriyordu. Öyle durağan bir gündü ki ne bir kriz çıkmıştı ne de tripleriyle bizi bunaltan ünlüler ortalıkta geziyordu. Telefonum, "Röportajımı beğenmedim," diye arayan oyuncuların mesajlarıyla dolup taşmıyordu ya da turuncu giymemek için inat eden modellerin bitmek bilmeyen kaprislerinden eser yoktu.

Her şeyin bu kadar sorunsuz ilerlemesi, olması gerekenden fazlasıyla sakin bir hava yaratıyordu. Dergide sürekli koşturmaya, aksilikler peşinde savrulmaya o kadar alışmıştık ki bu dinginlik bana fazlasıyla yabancı geliyordu. Aslında bu yalnızca bana değil, derginin diğer çalışanlarına da garip geliyordu. Herkes, sessizliğin ve sakinliğin getirdiği bu belirsiz huzura öyle yabancıydı ki her zamankinden daha gergin görünüyordu. Sanki birazdan büyük bir fırtına kopacakmış gibi herkes tetikteydi.

Alışmadık kalçada tanga durmaz, diye atalarımızın güzel bir sözü vardı ya hani, gerçekten doğruydu.

Buradaki istisnasız herkes kaostan besleniyordu. Biz Revista'nın o koşturmacalı, karışık halini seviyorduk ve bir magazin dergisinde gününüzü geçiriyorsanız entrikaya doymamak elde değildi.

Her yeni gün çıkan aşk üçgenleri, ihanet skandalları, taze evlilikler ve yeni ilişkiler derken hangisine şaşıracağımızı bilemiyorduk. Hele ki ülkenin ünlüleri bile sosyal medya fenomenleri sayesinde ünsüz konumuna düştüğü için işimiz daha da zorlaşmıştı. Beş tane videosu tutan kendini ünlü sanıp menajer tutuyordu ve o menajerler de para paradır diyerek star

ışığı olmayanları dahi ünlü etme çabasına giriyorlardı. Etrafımız ünsüz ünlülerle sarılmıştı adeta.

Şaşırtıcıydı ki Lerzan bile bugün mutluydu. Tabii bu mutluluğu, sabah ikizlerinin olacağını öğrenmesinden kaynaklanmış olabilirdi ya, neyse. Bacaklarımı uzatmış, İstanbul'u tepeden seyrederken havaların ısınmaya başladığını hissedebiliyordum. İlk iki cemre düşmüştü ve üçüncüsünün düşmesine de az kalmıştı. Bahar geliyordu ve bahar demek benim gibi sıcağı sevenler için en büyük mutluluktu. Sonunda kat kat giyinmekten kurtulmuştum.

Telefonuma gelen bildirim sesiyle hiç istemesem de rahatımı bozdum ve şarjdan çıkarıp mesajı açtım.

"Hasta la Vista Revista" grubundan bir yeni mesaj

Mayıs: *Akşam en acilinden dağıtmamız lazım. Cuma gecesini evde geçirmek istemiyorum.*

Nesli: *Bana uyar. Yeni bir mekân açılmış, oraya gidelim.*

Feris: *Beni bugünlük pas geçin. Korhan'la planımız var.*

Mayıs: *Şu sevimsizin adını anma bana. Sinirleniyorum.*

Nesli: *Bir gün de ek, buluşma. Ne olacak?*

Feris: *İki gündür görüşemiyoruz zaten.* Çok çalışıyorum diye trip atıyor.

Mayıs: *Trip atan erkek mi? Allah yazdıysa bozsun.*

Nesli: *Günümüz erkeklerinin bu saçma sapan tavırları nereye kadar devam edecek?*

Mayıs'ın cümlesiyle başımı kaldırdım ve tam çaprazımdaki ofisinde olan arkadaşıma dik dik baktım. Odalarımız tamamen cam olduğu için birbirimizi görebiliyorduk.

Mayıs: *Hiç bana öyle öldürecek gibi bakma, Feris. Devir değişti. Bizim prenses muamelesi görmemiz gereken yerde erkekler prenses gibi ortalarda gezinmek istiyor.*

Nesli: *Resmen rolleri değiştirdik, farkında mısınız? Korhan'ın dişil enerjisi Feris'inkinden daha yüksek ahahahah.*

Mayıs: *Feris, bu yakında senden çiçek de bekler.*

Nesli: *Artık evleneceğiniz zaman biz Korhan'ı istemeye gideriz.*

Feris: *Abartmayın artık ya.*

Mayıs: *Korhan da adam gibi davransın o zaman.*

Mayıs'a cevap vermeden telefonun ekranını kapadım ve geriye yaslandım. Korhan'la Mayıs'ı ilk tanıştırdığımda, aralarında hemen bir sıcaklık oluşmuştu. Mayıs, beni bu kadar mutlu gördüğü için çok sevinmişti. Ancak Korhan'ın tavırları zamanla değiştikçe Mayıs da ona karşı mesafe koymaya başladı. Elbette Korhan'ın yüzüne karşı açıkça bir şey söylemiyordu ama yalnız kaldığımız anlarda imalı sözler söylemekten de geri durmuyordu.

Onu yadırgamıyordum çünkü kız arkadaşınızın sevgilisini yalnızca onu mutlu ettiği sürece severdiniz. Bu, yazılı olmayan kız arkadaşlık kurallarından biriydi ve iyiliğimi istediğini bildiğim için ona bir şey diyemiyordum. Çünkü haklıydı. Korhan benim de geçen sene tanıştığım adam değildi.

Özellikle son üç aydır birbirimizden iyice kopmuşuz gibi hissediyordum. Aramızdaki bağ zayıflamıştı ve zamana bırakmama rağmen düzelmiyordu. Ne kadar düşünsem de sebebini çözemiyordum. Korhan ilgisini benden çekmişti ve artık her gün olan görüşmelerimiz bile azalmıştı. Şimdileri yalnızca hafta sonları görüşebiliyorduk ve bu görüşmelerimiz de genelde tartışmayla sonlanıyordu.

Ona, bana uzak davrandığı için sitem ediyordum ve o da bu sitemlerime sinirlenip beni tavır yapmakla suçluyordu. Amacım ona trip atmak değildi. Yalnızca beni anlamasını ve aramızın düzelmesini istiyordum ama mümkün olmuyordu.

Odamın kapısı tıklatıldı ve Nesli elinden hiç düşürmediği kırmızı ajandasıyla içeri girdi.

"Müsait misin?"

"Tabii, Nesli. Gel," dedim ve arkadaşımı baştan aşağı süzdüm. Kızıl saçları düz şekliyle göğüslerine kadar iniyordu. Üzerindeki siyah bluz ve krem renkli etekle gayet hoş görünüyordu.

Kapıyı arkasından kapatırken benim yaptığım gibi o da yüzümü inceledi ve gördüğü şeyden pek memnun kalmamış olacak ki kaşlarını memnuniyetsizce çattı.

"Mayıs'a mı bozuldun? Suratın niye asık?"

"Yoo, hayır. Bozulmadım," dedim gerçekleri söyleyerek. Mayıs benim arkadaşımdı ve dozunu aşmadığı sürece ona alınmazdım. "Sadece düşünüyordum."

Sıkıntıyla ofladıktan sonra elindeki dosyaları masamın üzerine koydu ve tam karşıma geçip oturdu. "Korhan'ı mı düşünüyordun?" diye sorduğunda içimdekileri ondan gizlemeden başımı salladım. "Kendini böyle üzme, Feris. Biraz zamana bırak. Düzelecektir elbet. Dönemseldir. Belki canı başka bir şeye sıkkındır."

Nesli'ye hiçbir şey demeden onu süzdüğümde bugün epey şık olduğunu fark ettim. Son üç ayda o kadar değişmişti ki buraya ilk geldiği haliyle arasındaki değişime şaşırmamak elde değildi.

Başta, Taner Bey'in Nesli için duyduğu endişelere ben de sahiptim. Elbette Nesli'ye güvenmiş, bu işin altından kalkacağına inanmıştım ama bir yandan da tereddütlerimin olması kaçınılmazdı. Hiç tecrübesi olmayan birini müdür yapmak büyük riskti ama neyse ki Nesli beni yanıltmamıştı. Kendini hem bana, hem dergidekilere hem de Taner Bey'e kanıtladığında olduğu konumu hak ettiğini göstermişti.

Her gün yeni fikirlerle sosyal medyamızı dirilttiğinde Şeyma'nın yıllardır yapamadığını başarmıştı. Nesli gençti. Henüz yirmi üç yaşındaydı ve bu sayede dergimizin kitlesinin dilinden en iyi o anlıyordu. Hesaplarımızı öyle ustaca kullanmıştı ki onun sayesinde derginin satış rakamlarında ciddi artışlar olmuştu.

Böylelikle pazarlıkla geldiği pozisyonu hak ettiğini tüm camiaya duyurmuştu. Tabii ki bizim aramızdaki anlaşmadan kimsenin haberi yoktu ama dergideki muhbirim sayesinde başta Nesli'ye sus payı vermek için onu müdür yaptığımız söylentileri yayılmıştı. Aslında bu bir noktaya kadar doğruydu ama Nesli, hepsinin çenesini kapatmayı başarmıştı ve şimdi derginin içinde adından övgüyle bahsediliyordu.

Giyimi, duruşu, tavırları... Kısacası Nesli her şeyiyle değişmişti ve o stajyer kızdan kendinden emin bir müdüre dönüşmüştü. İşinde olduğu kadar kişiliğiyle de iyi birisiydi. Enerjik, renkli bir karakteri vardı ve sanırım bu tavrı Mayıs'la beni çok etkilediği için onunla arkadaş olmuştuk. Evet, senelerdir iki kişilik arkadaş grubumuz artık üç kişilikti ve kısa bir zaman geçmiş olmasına rağmen sanki uzun süredir tanışıyormuşuz gibi hissediyorduk.

Sık sık işten sonra mesai saatlerimizin dışında vakit geçiriyor, hafta sonlarımızı eğlenceli aktivitelerle değerlendiriyorduk. Derginin içindekiler arkadaşlığımızın seviyesinden haberdar değildi çünkü bu tip yakınlıklar ofiste gereksiz dedikodulara yol açabiliyordu. Birbirimizin arkasını kolluyorduk ancak bunu diğer çalışanlara hissettirmeden yapıyorduk. Çünkü eğer arkadaş olduğumuzu düşünürlerse bizim birbirimize torpil yaptığımızı zannederlerdi ve bu, benim en son istediğim şeydi. Mayıs'la senelerdir çok yakın olmamıza rağmen dışarıdan bakanlar sadece iş arkadaşı olduğumuzu düşünmüştü. Daha doğrusu biz böyle düşünmelerini sağlamıştık. Şimdiyse aynısını Nesli için yapıyorduk.

Ofiste birbirimize karşı gayet resmi davranıyorduk. Elbette öğle yemeklerine beraber çıkıyor, mesai sonrasında birlikte vakit geçiriyorduk ama dışarıdan bakan bir göz, aramızdaki ilişkinin yalnızca iş arkadaşlığı üzerine kurulu olduğunu düşünürdü.

Nesli bacak bacak üstüne atıp, arkasına yaslanırken sakin görünüyordu. Bense onun aksine bugün ters tarafımdan kalkmış olduğum için uzlaşmacı yaklaşamıyordum. Korhan'a haddinden fazla tolerans tanımıştım ama artık sabrımın son demlerini yaşıyordum.

Tehditkâr bir edayla elimdeki kalemi masaya vururken, "Korhan'ın canı neye sıkkın bilmiyorum ama böyle devam ederse onun canını sıkan asıl kişi ben olacağım," dedim. Kendine çekidüzen verse iyi olurdu yoksa aşkmış, sevgiymiş dinlemeden gemileri yakacaktım.

Nesli gerginliğim yüzünden aklımdan neler geçtiğini anlamış olacak ki, "Sen de yangına körükle gitme, be kızım," dedi. "Biliyorsun ki erkeklerin de regl dönemleri olabiliyor. Belki Korhan da o dönemdedir."

Nesli aramızda en iyimser olanımızdı. Her zaman bardağın dolu kısmını görür, kötü durumların bile ardında güzellikler olduğunu düşünürdü. Benim gibi felaket senaryoları kurmaya meyilli bir kişilik için Nesli'nın bu tavrı fazlasıyla garip geliyordu.

"Dört aydır mı regl oluyor, Nesli?" diye sorduğumda dudaklarını dişlerinin arasında ezdi ve omzunu silkti.

"Ay, ne bileyim! Erkekleri anlasam sap sap gezer miydim?" dedi sesini biraz yükselterek.

"Bunu üç senelik ilişkisi olan biri mi söylüyor?"

"Sanki adamla yan yanaydım da erkekleri çözme şansım oldu. Üç senenin altı ayını yan yana geçirmişizdir. O sırada da beyefendinin karakterini çözme fırsatım olmadı. Gerçi boynuzlarım sayesinde karakteri olmadığını da anladım ya, neyse," dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra cümlesinin devamını getirmedi.

Arkadaşların kaderleri birbirine benzer, derlerdi de inanmazdım. Hiçbirimizin aşktan yana yüzü gülmemişti ama sanırım haline en çok üzüldüğüm kişi Nesli'ydi.

Tam üç sene, üniversitede tanıştığı bir çocukla sevgili olmuş. Başta her şey iyiymiş, Mehmet Nesli'ye aşırı düşkünmüş ama sonra bölüm değiştirmeye karar vererek başka şehre taşınmış. Nesli çok âşık olduğu için ilişkisini bitirmek istememiş ve tam üç sene boyunca uzak mesafe ilişkisi yürütmüşler. Eh, çoğu uzak mesafe ilişkinin olmazsa olmazı üçüncü biri yüzünden ilişkileri bittiği için Nesli kendini zar zor toparlamış ama Mehmet'i unutmayı başarmış. Ama yine de hâlâ hayatına birini almaktan çekiniyor, yeniden aynı şeyleri yaşamaktan korkuyordu.

"Karakterli erkek var ama biz bulamadık henüz," dedim yana yakıla.

Millet bebek gibi sevildiği, el üstünde tutulduğu ilişkiler yaşıyordu ve bunları gözümüze soka soka yapıyorlardı. Sevilmek de nasipti ve biz bundan henüz yararlanamamıştık. Bizim eksiğimiz neydi? Bazen, özellikle Korhan'la aramızın bozuk olduğu dönemlerde, neden o kadınlar gibi olamadığımı sorguluyordum. Başlarda, aşktan dolayı ayakları yerden kesilen o kadınlardan biri de bendim ancak onlarınkinin aksine benim güzel günlerim kısa sürmüştü.

Ben yine kendi içimde düşüncelere dalmışken aniden odamın kapısı açıldı ve Mayıs meraklı gözlerle içeri girdi.

"Birileri karakter ve erkek kelimesini aynı cümle içinde mi kullandı yoksa ben mi yanlış anladım?"

"Evet, son erkek bükücü de geldiğine göre kadro tamamlandı."

Nesli'nin bu sözlerine güldükten sonra Mayıs'ın karşımıza oturmasını seyrettim. Binada genel yayın yönetmeni hariç herkesin odası tamamen camdan oluşuyordu ve böylece herkes içeride neler olduğunu görebiliyordu. Bu yüzden dışarıdakilere çok belli etmeden sanki işle ilgili konuşmamız gerekiyormuş gibi davranıyorduk.

"Baktım benden gizli dedikodu yapıyorsunuz, hemen gelmeliyim dedim." Gıybet yapmayı ne kadar sevdiğini bir kez daha hatırlatarak, "Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu.

İki dakika onsuz konuşmamıza dayanamamış, soluğu hemen yanımızda almıştı. Fakat konuştuğumuz konu içini açacak tarzda değildi. Bu yüzden ben sessiz kaldım ama Nesli durumu açıklamak konusunda ısrarcıydı. Tabii Mayıs'tan alacağı tepkiden habersiz olarak.

"Ben Korhan'ın tavırlarının geçici olduğunu söylüyordum," der demez Mayıs'ın onu her an öldürecekmiş gibi baktığını fark etti ama korkuyla dudaklarını ısırdığında her şey için geç kaldığını anlamıştı.

Mayıs dışarıdan duyulmayacak bir şekilde bağırırken eşzamanlı olarak kaşları da çatılmıştı. Erkeklere karşı hiç tahammülü yoktu. Özellikle de Korhan gibi dengesiz tavır sergileyenlere.

"Ay, saçmalama, Nesli. Ne geçicisi? Kaç ay olmuş, adam hâlâ ilgisiz davranıyor, kızı umursamıyor. Bir hafta, iki hafta sürse anlayışla karşılardım ama bu kadarı fazla."

Gözucuyla ne tepki vereceğimi görmeye çalıştığında sessizliğimi korudum çünkü Korhan'ı savunmak için ağzımdan çıkan her bir kelime, Mayıs'ın üstüme atlaması için bir sebep demekti. Herkesin gözü önünde dayak yemek istemiyordum çünkü Mayıs'ın beni yolunmuş tavuğa çevireceğinden emindim. Hem artık içimden Korhan'ı savunmak da gelmiyordu. Davranışlarıyla onun arkasında durmamı engellemişti.

"Bebeğim, erkeklerin ilgi ve alakası elde edene kadar sürüyor, biliyorsun. İlişkinin en başında gösterdikleri o ilgiden eser kalmıyor. Benim de benimle ilgilensin diye Mehmet'e yalvarmaktan sıdkım sıyrılmıştı."

Mayıs benden tepki alamayacağını anladığı an yeniden Nesli'ye odaklandı. "Mehmet'in ilgisizliğinin sebebini hepimiz gayet iyi biliyoruz. Adam aynı anda iki kadına ilgi verememiş." Cümlenin sonunda yeniden bana odaklanarak, "Sence Korhan seni aldatıyor olabilir mi?" dedi.

Sunduğu kötü ihtimalle sessizliğimi bozdum ve hızla başımı salladım.

"Hayır, tabii ki. Tamam, bu aralar bana uzak davranıyor olabilir ama beni asla aldatmayacağını biliyorum. Korhan öyle biri değil."

Sevgilimi, bana olan tavırları hususunda savunamayabilirdim ama bana ihanet etmeyeceğini adım kadar iyi biliyordum. Korhan beni aldatacak karakterde biri değildi.

Mayıs bıkkın bir tavırla gözlerini devirip, "Hayatım, bunlar erkek ve erkek demek ne demektir?" dedi. "Karaktersizlik tabii ki. Bu yüzden hiçbir erkek için *bunu yapmaz*, dememelisin. Ayrıca hepimizin daha önce en az bir kez aldatıldığını hatırlatmak istiyorum. Hangimiz o ilişkinin içindeyken sevgililerimizin bizi aldatacağına ihtimal vermiştik ki?"

Erkeklere güvenmemek, kadınların öğrenmesi gereken en önemli denklemdi ancak tüm erkekleri aynı kefeye koymak kolaya kaçmak anlamına geliyordu. Ben de onlara güvenmemem gerektiğini biliyordum ama yiğidi öldürüp hakkını yememiz gereken konular da vardı. Korhan da bu kesimde yer alıyordu işte.

"Haklısın ama Korhan öyle biri değil ve açıkçası beni aldatması için gereken ortamı yakalaması mümkün değil. Ona öyle bir alan bırakmadığımı biliyorsunuz."

Kıskançtım ve bunu ilişki içinde olduğum erkeğe yansıtmaktan gocunmazdım. Benim olan bana aitti ve onu paylaşamazdım. Böyle dediğimde insanlar kısıtlayıcı davrandığımı düşünüyorlardı ama aslında olay kısıtlamak değildi. Kısıtlamak ve kıskanmak arasındaki ince çizgiyi hiçbir zaman geçmezdim fakat genel anlamda nereye gitse ben de her zaman yanında olurdum. Sık sık telefonda görüntülü konuşur, nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı birbirimize bildirecek mesajlar atardık. Hal böyleyken Korhan tarafından aldatılmam pek mümkün değildi.

"Tüm erkeklerin aldatma potansiyeli vardır ama yalnızca imkânı olanlar eylemi gerçekleştirebilir."

Mayıs herkesin bildiği bir şeyi söylediğinde Nesli'yle ikimiz ona hak vermeden edemedik. Bu lanet olası erkek ırkı doyumsuz, elindekilerle yetinmeyi bilmeyen mahluklardı. Şımarık çocuklar gibi gördükleri tüm oyuncaklara sahip olmak istiyorlardı ve onların bu doyumsuzluğu yalnızca kadınlarla sınırlı değildi. Arabalarından, tatillerden, işlerinden, kıyafetlerinden, telefonlarından... Kısacası akla gelecek her şeyden sıkılıp yenisini istiyorlardı. Sahip olma içgüdüsüyle yönetiliyorlardı ve bu da onları ilkel hayvanlar gibi gösteriyordu. Bir oyuncaktan sıkılınca yenisini istiyordu. Ondan sıkılınca bir başkasını. Bu döngü böyle sürerken aniden sıkılıyor, bu defa ilk oyuncaklarına dönmek istiyorlardı. Ve sonra her şey sil baştan başlıyordu. Hiçbir oyuncakta sabit kalamıyor, hep başkasını istiyorlardı.

Tabii bu, olanağı olan erkekler için geçerliydi. Eyleme dökecek kadar cesaretli olanların dışında bu istekleri yalnızca düşünceyle sınırlı kalanlar da vardı. Korhan ise ikinci grupta yer alıyordu. Bugüne kadar ilişkimizi hep diri tutmaya çalışmış, ona benden sıkılması için hiçbir neden vermemiştim.

"Ben de Korhan'a o imkânı sağlamadım işte," dediğimde Mayıs dudaklarını büzerek birkaç saniye düşündü.

İlişkimize yakından şahit olduğu için birçok şeyden haberi vardı. Bu yüzden sunduğu aldatma teorisinin çürüdüğüne kanaat getirip kaşlarını çattı ve merakla, "E o zaman bu adam neden böyle davranıyor?" diye sordu.

Evet, bir milyon değerindeki kritik soru bir kez daha gündeme getirilmişti. Hiç kimse Korhan'ın yaptıklarına anlam veremiyordu ve herkes anlattığım zaman şaşkına dönüyordu. Bunların en başında da annemle halam geliyordu. İkisi de ilişkimizin başlarında tanıştıkları adamla şu an benim anlattığım kişi arasında dağlar kadar fark olduğunun farkındaydı.

Ağrıyan başımı ovuşturarak, "Bir anlasam ben de ona göre davranacağım ama yok," dedim memnuniyetsizce. "Eski düşünceli, ilgili adam gitti, yerine öküzün teki geldi."

Nesli, "O öküzü yontmak senin elinde," dediğinde Mayıs kaşlarını kaldırıp sertçe başını salladı.

"Feris neden adamı daha ilgili yapmak için uğraşsın ki? Bir erkeği değiştiremezsin. Bu yüzden kökten çözüm olarak erkeği değiştirmen gerekiyor," diyerek hepimizi güldürdü. Kendisi de söylediklerine güldükten sonra aniden ciddileşti. "Güzel kadınsın. Şimdi şu kapıdan çıksan sana kul köle olacak elli tane adam bulursun. Ne diye şu adamla uğraşıyorsun, anlamıyorum."

Tebessümüm yüzümde donduğunda sessizce iç geçirdim. Söylediklerinde sonuna kadar haklıydı. Ben de Korhan'la mutsuz bir ilişki yürütmek yerine zamanımı daha faydalı değerlendirebileceğimi biliyordum ama duygular işin içine girdiği an ben bile kendimi tanıyamaz hale gelmiştim. Her zaman ağır basan yanım mantığımken şimdi safi duygularımla yönetiliyor gibi hissediyordum.

Farkında olduğum acı gerçekle yüzleşmekten kaçmayarak, "Çünkü seviyorum," dedim.

"Seninki artık sevgiden çıktı, farkında mısın? Tamamen hırs yaptın. Kaçan kovalanır stratejisi sadece erkekler için değil, kadınlar için de geçerli ve sen de şu an Korhan uzak davrandığı için onun üzerine daha çok düşüyorsun."

Anında itiraz ettim.

"Hayır."

"Evet."

Mayıs'la zıtlaşıp aynı noktada buluşamadığımız için aynı anda Nesli'ye döndük. Ters düştüğümüz zamanlarda birinin bizi yönlendirmesi gerekirdi çünkü burçlarımız gereği ikimiz de inatlaşma konusunda ustaydık ve genelde bize hakemlik eden kişi Nesli oluyordu.

Nesli, canlı bombanın kucağına bırakıldığını fark ettiğinde kendini kurtarmak için ellerini havaya kaldırdı. Panikle geri çekilirken *bana iliş-meyin,* der gibi bakıyordu.

"Hiç bana bakmayın. Bu yorumu yapacak kadar hayatında yoktum. Biz arkadaş olalı daha üç ay oldu ama biraz hırs yaptığın konusuna ben de katılıyorum," dedi korka korka.

Mayıs, onun bu sözlerinden yüz bularak bana daha fazla yüklendi. "Korhan'a ahım şahım âşık değilsin," dedi. "Bunu sen de biliyorsun. Bugüne kadar hep öküzün önde giden erkekleriyle ilişki yaşadığın için Korhan'ın o ilgili tavırları sana kendini iyi hissettirmişti. Onu herkesten daha farklı görmüştün ama Korhan'ın da onlardan bir farkı yokmuş."

Bir anlığına Mayıs'ın söylediklerinde haklılık payının olup olmadığını düşünmek için kabuğuma çekildim. Lisede ders çalışmaktan dolayı pek aşk meşk işleriyle alakam olmamıştı ama her zaman kitaplardaki ve filmlerdeki gibi romantik bir ilişki yaşayacağımın hayalini kurmuş, hep o tarz bir aşk aramıştım. Aramıştım aramasına da bulamamıştım işte.

Üniversiteye geçtiğim sene artık kendime ve hayatıma odaklanmam gerektiğini düşünmüş, kendimi güvenli bir aşkın kollarına atmak istemiştim ama beni sarıp sarmalayacak doğru erkeği bulamamıştım. Kime güvenmek istesem fos çıkmıştı. Korhan'dan önce yalnızca bir sevgilim olmuştu ama o da beni altı ayda aldattığı için ilişkimiz kısa sürmüştü. Diğerleri de flört aşamasında takılı kalmış, daha sevgililiğe dönemeden karşımdakiler yüzünden bitmişti. Ya amaçları farklıydı ya da hiçbiri kendini ciddi bir ilişkiye hazır hissetmiyordu.

Böyle saçma erkeklerle dolu geçmişimin üstüne Korhan'la tanıştığımda gördüğüm hiç kimseye benzememesi beni çok etkilemişti. Yediğim yemekten giydiğim kıyafete kadar her şeyi benim yerime düşünmesi o kadar güzeldi ki belki de onun bu tavırlarından hoşlanmıştım.

Mayıs bacak bacak üstüne atıp, "Sen Korhan'ı değil, onun ilgisini seviyorsun, Feris ve artık ortada ilgi kalmadığına göre hisler de yok demektir," dedi rahatça. Onun için her şey bu kadar basitti işte. Duygularını bile yüzeysel yaşardı ve bu yüzden çok önemsizdi.

"Abartma, Mayıs," dedim reddederek. Hissettiklerimi ben biliyordum. O değil.

"Abartmıyorum," dedi gözlerimin direkt içine bakarak. "Sen de içten içe biliyorsun ama kabullenmek istemiyorsun."

Ne yazık ki ben artık ne hissettiğimi bile bilmiyorum, Mayıs.

Nesli birden ayağa kalktı. "Lerzan geliyor. Kaçın," dedi. Mayıs da onun hemen peşinden ayaklandı ve odadan çıktılar. Onlar gittikten birkaç saniye sonra Lerzan odaya girdi ve sarı saçlarını savura savura oturdu.

"Feris, müsait misin?"

"Tabii, Lerzan Hanım. Buyurun lütfen," dedim ama davet beklemeden yerine yerleşmişti bile.

"Şirket araçlarının yıllık bakımının yaptırılması gerekiyor. Korhan Bey'in galerisini aramışlar ama ulaşamamışlar. Şu evrakları sen ulaştırır mısın?" dedi elindeki dosyayı uzatırken.

Akşam zaten Korhan'la olacağım için sıkıntı olmazdı.

"Tamam. Ben hallederim."

"Şimdi halletmeye ne dersin? Zaten yoğun değiliz," dediğinde bu cazip teklife atlamamak için kendimi zor tuttum.

Elbette mesai saatlerim diğer çalışanlarınki kadar sıkı değildi. İstediğim saatte çıkıp istediğim saatte gelebileceğim bir pozisyondaydım. Fakat eğer çalışanlarınızın işini doğru yapmasını istiyorsanız onlardan önce gelecek, onlardan sonra çıkacaktınız. Aksi halde hepsi savsaklardı ve işler aksardı. Yine de bugün, bir istisna yapıp erken çıkabilirdim. Korhan'la son zamanlarda işten dolayı birbirimize doğru düzgün vakit ayıramıyorduk ve birlikte geçireceğimiz fazladan birkaç saatin iyi geleceği kesindi.

"Olur. Çıkıyorum ben o zaman."

Çantamı topladıktan sonra Lerzan'a veda ettim ve şirketten çıktım. Kızlara da mesajla Korhan'ın yanına gittiğimi haber verdikten sonra doğruca arabaya bindim ve galeriye doğru yola koyuldum. Hafta başında cumartesi ve pazarı birbirimize ayıracağımıza söz vermiştik. Sabah erkenden Sapanca tarafına gitmeyi planlamıştık ama bu gece evde takılacak, yemek yiyecek ve dizi izleyecektik. Yavaş ilerlesek dahi bitirmeyi beklediğimiz bir dizi vardı ve tek ümidim o dokuz sezonluk diziyi birlikte bitirmekti.

Yol boyunca akşam hangi yemekleri yapacağımızı ve gecenin nasıl ilerleyeceğini kafamda planlamıştım. Önce güzel bir yemek yiyecek, daha sonra dizimizi izleyecektik ve en sonunda da geceyi tutkulu bir sevişmeyle kapatacaktık. Tabii Korhan isterse.

Eskiden libidosu çok yüksek bir çift olmamıza rağmen son aylarda sanki ilişkimiz gibi sevişmelerimiz de monotonlaşmaya başlamıştı. Sürekli onu heyecanlandırmak ve diri tutmak için türlü türlü şeyler deniyordum. Bugün de onun aklını başından alacak yeni bir iç çamaşırı seçmiştim ve giymek için sabırsızlanıyordum.

Galerinin önüne geldiğimde arabayı uygun bir yere park ettim ve içeri girdim. Burası oldukça büyük bir galeriydi ve Korhan'a birkaç sene önce babasından devredilmişti. Zamanında babası işletiyordu ama yaşlandığı zaman tüm işlerini tek çocuğuna bırakmıştı ve Korhan da o günden beri gün geçtikçe işleri büyütmeyi hedeflemişti.

Galeriden içeri girdim ve beni envaiçeşit lüks araç karşıladı. Odağımı kaybetmemeye çalışarak doğruca üst kata yöneldim. Korhan'ın odasının önüne geldiğimde asistanını göremediğim için kapısını tıklatıp kapıyı açtım.

Onu hararetli hararetli çalışırken bulduğumda ağzım kulaklarımda gülümsedim.

"Sevgilim... Nasılsın?"

Sesimi duyduğu an başını kaldırdı ve gerçekten şaşırdığını belli edercesine, "Feris, ne işin var burada?" diye sordu. Ayağa kalktığında ona doğru ilerledim ve yanaklarından öptüm.

"Lerzan arabaların yıllık bakımının yapılması için beni gönderdi. Bilgiler burada," dedim dosyaları masasına bırakırken.

Gözlerini kısarak, "Sen neden getirdin ki?" diye sordu ve oturmam için işaret etti. Sandalyeye oturduğumda o da kendi yerine yerleşti.

"Galeriyi aramışlar ama ulaşamamışlar. İçeri girerken Sevda'yı ben de göremedim. İzinli mi?" diye sordum.

Sevda, yaklaşık üç senedir asistanlığını yapıyordu ve çoğu zaman benim buradaki gözüm kulağım oluyordu. Korhan'a ulaşamadığım vakitlerde sık sık asistanıyla iletişime geçer, ondan haber alırdım.

"Evet. Düğün hazırlıkları için bugünlük izin istedi."

"Ne zaman evleniyordu?"

"İki hafta kaldı sanırım."

"Allah mesut etsin."

"Âmin, hayatım. İşe geri dönecek misin?"

"Hayır. Eğer işin yoksa çıkalım mı diyecektim ben de."

Beklentiyle bakmaya devam ettiğimde başını öne eğerek güldü. "Olur, çıkalım. Önce alışverişe gidelim. Sonra da eve geçip diziye başlayalım," dedi. Sonra da toparlanmaya başladı.

Ayağa kalkarken, "Harika olur," dedim ve el ele tutuşarak dışarı çıktık.

Korhan bir benim arabama bir de kendi arabasına bakarken kararsızca iç çekti. Sonrasında ne yapacağına karar vermiş olacak ki, "Seninkiyle gidelim," dedi. "Ben akşam kendi arabamı bıraktırırım."

"Olur. Akşam hafta sonu için bir otele rezervasyon yaptırmayı da unutmayalım."

Arabanın kapısını açıp bindiğimde, o da sağ koltuğuma yerleşti. Kemerlerimizi bağlarken, "Sağ koltuk prensesi mi oldum ben şimdi?" diye sordu.

Kendimi gülmemek için zor tuttuğumda, "En yakışıklı sağ koltuk prensi sensin, aşkım," dedim.

Arabanın üstündeki güneşliği kaldırdı ve aynayı açıp kendini inceledi.

"Gerçekten çok yakışıklıyım, değil mi? Elimi sallasam ellisi."

Övgülerinin tamamen beni sinirlendirmek için olduğunu bilmeme rağmen oltasına yine düşmüştüm. Kirpiklerimi sahte bir şirinlikle kırpıştırdıktan sonra, "Seni elli defa öldürmemi istemiyorsan çeneni kapalı tut, Korhan," dedim.

"Tamam, sustum."

"Ha şöyle! Yola gel," dedim teslimiyetiyle keyiflenerek.

"Gelmezsem ne yaparsınız, Feris Hanım?"

"Sizi yolarım, Korhan Bey."

"Çok korktum! Neyse. En iyisi ben susayım."

"Akıllıca olur. Ne yiyelim? Canın ne istiyor?" dedim merakla. Henüz acıkmadığım için şu an aklıma hiçbir yemek gelmiyordu.

"Bana makarna yapsan çok mutlu olabilirim."

Ufak bir kahkaha atıp, "Her gün makarna yiyemezsin, hayatım," dedim. Korhan bu hayatta makarnayı en çok seven kişi olabilirdi.

Omzunu silkip, "Yoo, yiyebilirim," dedi. "Feris, bize makarna yap! Feris, bize makarna yap!"

Onun çocuklaşmasına karşılık, "Ben yemek yapamıyor muyum da sürekli makarna istiyorsun benden?" dedim. Kötü yemek yapmazdım hatta fazlasıyla becerikliydim ama her gün her gün de makarna istenmezdi ki canım.

"Ne alaka?"

"Öyle."

"Yine kafanda kuruyorsun. Hem senin zor yemeklerle yorulmanı istemiyorum hem de makarnayı çok seviyorum. Üç gündür makarna yemiyorum ve kendimi güzel, tavuklu, kremalı bir makarnayla ödüllendirmek istiyorum."

"Peki, yapalım. Yanına da salata yapalım bari."

"Olur. Şu yol üstündeki AVM'ye gidelim o zaman. Market market dolaşmayalım."

Başımı sallayarak onayladıktan sonra AVM'nin otoparkına doğru yöneldim. Arabayı uygun bir yere park ettikten sonra birlikte aşağı indik ve arabanın arkasındaki torbaları aldık. Her zaman arabada alışveriş poşeti bulundurur, böylelikle sürdürülebilir yaşamı bir yerden desteklemeye çalışırdık.

Markete girdiğimizde Korhan reyonların arasında kaybolmamak için, "İş bölümü yapıyoruz ve hızlıca eve gidiyoruz," dedi. "Ben salata malzemelerini hallediyorum. Sense makarnayı."

"Ayrılmasaydık," dedim memnun olmadığımı belirtircesine. Son günlerde onu öyle çok özlemiştim ki bir dakika bile ayrı kalmaya tahammülüm olmadığını fark etmiştim.

"Hayatım, daha hızlı hareket edelim ki bir an önce eve gidelim."

"İyi, peki."

İstemeye istemeye, ondan uzaklaşıp kendi alışverişime odaklandığımda çok geçmeden alacağım her şeyi tamamlamıştım. Hatta hızımı alamamış, sepetimi bir sürü abur cuburla da doldurmuştum. Cipslere, çikolatalara ve abuk sabuk yiyeceklere asla hayır diyemezdim. İşimi halledip yeniden manav reyonuna döndüğümde, Korhan'ı bir köşede telefonu elinde mesajlaşırken buldum. Yüzündeki yarım yamalak gülümseme anında canımı sıktı. Beni yanından gönderip kuytu köşede birileriyle mesajlaşması tadımı kaçırmıştı.

Sessizce dibine kadar girdim ve aniden, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Hayalet ekrandan dolayı kimle konuştuğunu görememek beni daha çok meraklandırmıştı.

"Hiç, aşkım. Her şeyi aldım. Ben de seni arayacaktım. Sen hallettin mi?"

"Beni birileriyle mesajlaşarak arayacaktın herhalde."

"Ne alakası var?"

Korhan kaşlarını çattığında ben de aynı hareketi tekrarladım.

"Kimle konuşuyordun?"

"Çocuklarla," dedi. "Hayırdır, beni sorgulamaya mı başladın?"

"Bilmem. Olabilir. Sadece sevgilimin market köşelerinde kimle sırıtarak yazıştığını merak ettim," dedim üstüne basa basa. Gerilmeyeyim, kavga çıkmasın diyordum ama her defasında tadımı kaçıracak bir şeye şahit oluyordum.

Korhan öfkeyle telefonunu cebine koydu. "Gören de beni pavyonda yakaladın sanacak. Arkadaşlarımla gülüşerek mesajlaşmam mı sorun senin için? Sen de kızlarla gayet kahkahalarla konuşuyorsun ama ben sana bu tarz imalarda bulunmuyorum." Ses tonu olması gerekenden çok daha yüksek çıktığında kendini durdurdu. "Neyse. Bugün tartışmak istemiyorum. Hadi gidelim," deyip arkasını döndü.

Manav reyonuna doğru ilerlerken şimdiden günümüzün içine edilmişti. Belki haklıydı, dediği gibi arkadaşlarıyla konuşuyordu ama

reyonların arasında mesajlaşmasının da mantıklı bir açıklaması yoktu. Normalde ondan asla şüphelenmez, söylediklerine inanırdım ama hem Mayıs'ın aldatma teorileri hem de Korhan'ın bu saçma tavırları beni olduğumdan daha gergin bir insana dönüştürmüştü. Artık ne söylesem kavga çıkıyordu aramızda ve ben sürekli diken üstünde gezmekten çok usanmıştım.

Sebzeleri seçerken az önce yaşanan tatsız olayın etkileri suratımızdan kendini belli ediyordu fakat bir süre sonra normale dönmüş, yeniden gülmeye başlamıştık. Alışverişimizi tamamlayıp eve döndüğümüzde poşetleri tezgâhın üzerine bıraktık ve yorgunlukla iç geçirdik.

Korhan ceketini çıkarıp koltuğun üstüne bırakırken, "Üstümü değiştirip hemen geliyorum," dedim ve üst kata yöneldim.

"Tamam, ben de bir duş alayım. Sonra salataya başlarım."

Korhan'la aynı anda üst kata yöneldik ve o banyoya geçerken ben de giyinme odasına yöneldim. Bu gece için özel olarak aldığım jartiyer takımını giydim ve sürpriz olması açısından evde giydiğim sabahlığı da üzerime geçirdim. Korhan duştan çıkmadan önce afrodizyak etkili parfümümü de sıktım ve yeniden mutfağa geçtim.

Önce suyu ısınması için koydum. Sonrasındaysa tavukları ve mantarları yıkayıp dilimledim. Elim değmişken salata malzemelerini de yıkadım ve sularının süzülmesi için süzgece koydum. O esnada arkamdan gelip belime sarılan Korhan boynuma uzun bir öpücük bıraktı. Belime dokunduğunda iç çamaşırımın sert korsesine denk gelip, "Bu ne?" diye sordu.

Sırtımı ona iyice yasladım ve cilveyle, "Gecenin ilerleyen saatleri için sürpriz," dedim.

"Bak sen," dedi harfleri uzatarak. Sabahlığın kuşağını açmaya yeltendiğinde eline vurdum ve geri çekilmesi için hafifçe ittim. Onu istiyordum ama onu delirtmeyi daha çok istiyordum.

"Sürpriz dedim. Biraz daha sabredebilirsin."

Korhan sözlerime hiç aldırış etmeden, korsemin üstüne bastırarak tenimi okşamayı sürdürdü. Dudaklarından dökülen ılık nefesi beni günaha sürükleyecek kadar cezbediciydi fakat kendimi tutmam lazımdı çünkü onu yavaş yavaş çıldırtacak, aklını başından alacaktım.

Saçlarımı eliyle toplayıp boynumu açığa çıkardı ve ufak ufak öpmeye başladı. "Ben sabırlı bir erkek değilim, biliyorsun, değil mi? Acaba yemekten önce seni mi yesem diyorum," diyerek aklımı çelmeye çalıştı ama ben dirayetli bir kadındım ve böyle şeylerle beni kandıramazdı.

Kalçamla onu itmeye çalıştım ama tek yaptığım kendimi onun sertliğine bastırmak olmuştu.

"Önce yemek aşkım çünkü çok açım."

"Ben seni doyururum."

"Sevişmek karın doyurmaz," dedim domatesleri doğramaya başlarken.

"Önce ağzını doldurup daha sonra da karnını doyurmaya yarayacak bir şey var bende."

Ne ima ettiğini anlayamadığım için, "Doyma kısmını tam anlayamadım," dedim merakla ve jeton sonra düştü. Yüzümü buruşturdum.

"Bence kestirip atma. Hem sen doyarsın hem de başka yerlerin."

Dudaklarından edepsizlik aktığında dirseğimi karnına geçirdim.

"Korhan!"

"Adımı başka tonda söylemeye ne dersin? Mesela inlerken."

"Karnımızı önce güzel bir makarnayla doyurmaya ne dersin?"

"Hayallerimi yıktın, Feris."

"Az sonra hayallerini süsleyecek yeni şeyler göstereceğime emin olabilirsin, sevgilim."

"Peki, öyle olsun," dedi ve hayal kırıklığıyla geri çekildi.

Birlikte hızlıca yemeği hazırladık ve sonra sofrayı kurup yemeklerimizi yedik. Aldığımız abur cuburları ve içkileri de alarak koltuğa yerleştiğimizde, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"İnanır mısın aşırı sakindi."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp, "Revista?" diye sordu.

Onun bu haline gülüp, "Ben de hâlâ şaşkınım ama gerçekten hiçbir sorun yaşanmadı," dedim. İşe başladığımdan beri derginin tek bir gününün bile böyle dingin geçtiğini görmemiştim.

Korhan cips kâsesini kucağına alırken, "Kıyametin kopması yakındır, desene," dedi.

"Aynen öyle. Diziyi başlatayım mı?"

"Tuvalete gidip geleyim, öyle başlayalım."

"Tamam, bekliyorum."

Korhan gittikten sonra sehpanın üzerine bıraktığı telefonu dikkatimi çekti. Aynı anda sabah Mayıs'ın aldatmakla alakalı söyledikleri ve Korhan'ın gizli saklı mesajlaşması aklıma geldi. Acaba... Acaba Korhan gerçekten beni aldatıyor olabilir miydi? Bir an için bu düşünce içime şüphe tohumları ektiğinde, normalde asla yapmayacağım bir şeyi yaptım ve telefonu elime aldım. Son sohbetlerine göz atarken bugün yalnızca erkek grubunda arkadaşlarıyla konuştuğunu gördüm. Normalde asla onun grup sohbetlerine girmez, erkek arkadaşlarıyla neler konuştuğuna bakmazdım ama dürtülerime engel olamadım ve mesajlarına girdim.

***Alper**: Bu gece âlemlere akmamız lazım.*

***Kerem**: Alkol ve kızlar!*

***Önder:** İşte en sevdiğim şey.*

***Korhan**: Ben bekârken hiçbirinizin aklı eğlenmekte değildi. Ben ilişki yapınca takılasınız tuttu.*

***Alper**: Sus, lan! Senin karın var.*

***Önder:** Senin gece gezmelerine götün yemez. Feris bir yakalasa götünden kan alır, kan.*

***Kerem**: Uğraşmayın benim manitasının dizinin dibinden ayrılmayan arkadaşımla. Onun ciddi ilişkisi var.*

***Korhan**: Ciddi ilişki yapan kafamı sikeyim zaten.*

***Alper**: Haydaaa!*

***Kerem**: Ne oluyor, oğlum? Feris'le aranız mı bozuk?*

***Korhan**: Sıkıldım.*

***Önder:** Neyden?*

***Korhan**: İlişkiden. Eskiden ne güzel istediğim her şeyi yapıyordum ama şimdi öyle değil. Bir kız dikkatimi çekiyor ama bir yandan da ciddi ilişkim var, diyorum.*

***Alper**: Takılmak mı istiyorsun? Feris'i mi aldatacaksın, lan?*

***Korhan**: Hayır. Ona asla öyle bir şey yapamam ama kafam çok karışık. Eski hayatımı özledim.*

***Alper**: Ha, sen gece kuşu Korhan'ı özledin yani.*

Korhan: *Takılmayı, hiçbir şey düşünmeden hareket etmeyi özledim. Şimdi bir şey yapmadan önce Feris'i de düşünmek zorundayım.*

Önder: *O zaman ayrıl, kardeşim.*

Telefon elimde donakaldığımda kapının sesini duydum ve hızla uygulamadan çıkıp telefonu eski yerine bıraktım. Hayal kırıklığı olağanca ağırlığıyla üstüme yıkıldığında yüzümü ifadesiz tutarak ayaklandım. Korhan içeri girdiği an yanından geçerek, banyoya yöneldiğimde bana sarılmak için kalkan kollarını havada bırakıp, "Birazdan geliyorum," dedim.

Sesim buz gibiydi ve bir sorun olduğunu bas bas bağırıyordu ama önemsemedim. Az sonra sorunu yüzüne doğru haykıracaktım zaten ama önce kendime gelmem gerekiyordu. Banyoya girdikten sonra kapıyı sertçe kapadım ve sırtımı yasladım.

Hiçbir zaman Korhan'ın telefonunu karıştırmamıştım. İlişkimizin ilk anından itibaren ona öyle çok güvenmiştim ki herhangi bir güvensizlik yaşamadığım için özel alanına bu şekilde müdahale etmemiştim. Evet, belki beni aldatmamıştı ama o hayata özendiğini anlamıştım.

Korhan tahmin edileceği gibi güçlü bir soyadın ve yüklü miktarda paranın getirisi olan çapkın erkek hayatına sahipti. Biz tanışmadan önce gece hayatını çok sevdiğini, partilerde sabaha kadar gününü gün ettiğini biliyordum. Tabii böyle bir yaşamda kaçınılmaz son olan flörtler ya da tek gecelik ilişkiler sürdürmüştü. Onu hiçbir zaman geçmişiyle yargılamamıştım çünkü benden öncesi beni ilgilendirmezdi. Ben sevgili olduktan sonraki tavırlarına odaklanmıştım ve aslında bugüne kadar o eski hayatını geri istediğini hiç düşünmemiştim. Düşünmem gerekiyormuş. Uzak kaldığı bir yılda o hayatını deli gibi özlemişti.

Tüm o soğukluğu bu yüzden miydi yani? Bazen bana bakışlarında öfke sezerdim ve anlam veremezdim. Benden nefret ettiğini hissederdim ama asla konduramazdım. Meğer benden sıkıldığı içinmiş o tavırları. Ne salaktım. Geçici olduğunu düşünmüş, sanki sorun bendeymiş gibi kendi kendime normalleştirmeye çalışmıştım. Evet, ortada bir sorun vardı. Hem de çok büyük bir sorundu ama kaynağı ben değildim.

Aniden içeriden Korhan'ın sesi yükseldiğinde korkarak yerimden zıpladım.

"Feris?"

Kaşlarım çatılırken neden bu kadar öfkeli bir şekilde bağırdığını anlamamıştım. Yoksa telefonunu karıştırdığımı mı öğrenmişti? Bu saatten sonra yakalanmak ne kadar umurumdaydı ki? Zaten onunla yüzleşecek, o mesajların ne anlama geldiğini soracaktım. Hırsla kapıyı açıp dışarı çıktığımda, Korhan da aynı öfkeyle karşımda dikiliyordu. Elindeki telefonu hınçla sallarken aniden bağırdı.

"Senin patronunla ilişkin mi var?"

Donakaldım.

"Taner denen o yavşakla otelden çıkarken fotoğraflarınız çekilmiş. Onunla ne bok yiyordun otelde?"

Evet, üçüncü cemre az önce benim evime düşmüştü.

REVİSTA

SAYI: 6

Başımdan aşağı kaynar sular dökülürken sanki nefes almak bile zor geliyordu. Göğüs kafesimi saran korku, çaresizliğimin boyutunu öyle bir arttırıyordu ki titreyen bir sesle sadece, "Ne diyorsun, Korhan sen?" diyebildim. "Saçmalama." İçimdeki panik dalgası akreple yelkovanın birbirini kovaladığı her saniye daha da büyüyordu.

Korhan'ın gözlerinden bu kez tanımadığım bir öfke akıyordu. Belki de onu ilk defa böyle görüyordum. "Ben mi saçmalıyorum? Ben saçmalıyorum, öyle mi?" dedi ve sonra telefonunu gözüme sokarcasına uzattı. "Herkes bunu konuşuyor!"

Sessiz çığlıklar beynimde yankılanıyor, her geçen saniye Korhan'ın haklı olabileceğini fark ettiğimde korkunun bütün benliğimi ele geçirmesine izin veriyordum. Titreyen ellerimle telefonu aldım, ekranın üzerindeki haberi okumaya başladım. "Skandal Aşk" başlığının altında Taner Bey'le bir otelden çıkarken çekilen fotoğraflarımız haber sayfasını süslemiş, her yere yayılmıştı. Sayfayı aşağıya kaydırdıkça yazılan kelimeler sanki bıçak gibi bedenime saplanıyor, acısı haberi okumamın önüne geçiyordu.

"Doğan Grup bünyesindeki magazin dergisi Revista'nın yönetim kurulu başkanıyla yayın koordinatörü arasındaki skandal aşk! Geçtiğimiz günlerde Crown Otel'den birlikte çıkarken görülen ikilinin yaş farkı bizi şaşırtmakla kalmadı, aynı zamanda bu ilişkinin nasıl başladığını da merak ettirdi."

Dudaklarım şok içinde aralanırken kalbim öyle hızlı çarpmaya başlamıştı ki sanki yer ayaklarımın altından çekiliyordu. Uğuldayan kulaklarım, bulanıklaşan görüşüm bana

durumun vahametini anlatmakla kalmıyor, aynı zamanda bu işten acilen sıyrılmam gerektiğini de hatırlatıyordu. Allah kahretsin! Ben ne yapacaktım şimdi? Bu haberi yapanı elime geçirirsem saçını başını yolmakla kalmayacak, onu doğruca öldürecektim. Panikle dolu düşüncelerim her geçen saniye beni daha dibe çekiyordu.

"Bu..." diye başladım ama titreyen sesim sözümü yarıda bıraktı. Beni boğan bu endişe nefes almamı bile zorlaştırıyordu. Derin bir nefes aldım ve öyle devam ettim. "Bu haber yalan. Magazinde çıkan her olaya inanmıyorsun, değil mi? Biz haber bulamadığımızda kendimiz skandal yaratırız. Bu da onlardan biri."

Her ne kadar sesimi sakin tutmaya çalışsam da içimdeki fırtına dur durak bilmiyordu. Oysa bu yalanı sonuna kadar sürdürmek zorundaydım yoksa tüm bunlarla başa çıkmam imkânsız olurdu. *Lanet olsun!* Bugün, daha önce hiç olmadığı kadar magazinden nefret ediyordum.

Korhan sinirle ellerini saçlarının arasından geçirdi. Gözlerindeki öfke ateşi beni yakacak cinstendi.

"Feris, boy boy fotoğraflarınızı çekmişler. Sen bana ne yalanından bahsediyorsun? Beni nasıl aldatırsın sen?"

Gözlerim irice açıldığında içimdeki panik daha da büyüdü. "Saçmalama, ben seni aldatmadım!" diye çıkıştım. Allah'ım, bu işin içinden nasıl sıyrılacaktım? Şu an resmen onu aldattığımı düşünüyordu ve böyle düşünmekte o kadar haklıydı ki ne desem boştu. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti. İçimdeki korku ise her şeyin üzerine bir karabasan gibi çöküyordu ve bu yüzden makul bir açıklama yapamıyordum.

Gözlerini devirdi ve sesini daha da yükseltip, "O zaman patronunla otelde ne işin vardı?" dedi. "Kafayı yiyeceğim ya! Sen elin adamıyla otelde ne yapıyordun?"

Normalde krizleri yönetmek, anlık gelişen sorunlardan kurtulmak benim işimdi ama sorun doğrudan benimle ve Taner Bey'le ilgili olunca işin içinden nasıl sıyrılacağımı bilemiyordum. İşin kötüsü Korhan o kadar mantıklı sorular soruyordu ki ona nasıl cevaplar vereceğimi şaşırıyordum. Hemen bir şeyler düşünmeli, düzgün bir yalan bulmalıydım.

Haliyle aklıma gelen ilk şeyi, yani işi bahane ederek, "İş toplantısı vardı," dedim. Sanki her şey kontrolüm altındaymış gibi görünmeye çalışıyordum ama içimde patlayan fırtınaları, buz gibi bir gerçekliğin ortasında donup kaldığımı yalnızca ben biliyordum.

Başını yana eğdi ve imayla, "Otelde?" diye sordu.

Tamam, biraz saçmaydı, kabul ediyorum ama aklıma başka hiçbir şey gelmiyordu. Ona patronumla otelde ne işim olduğunu başka nasıl açıklayabilirdim ki? Düşüncelerim korkuyla boğuluyor, mantıklı bir açıklama bulmak için çırpınıyordu.

"Evet. Biliyorsun ki nadir de olsa önemli toplantıları gizlilik için otellerde yapabiliyoruz."

Sözlerim dudaklarımdan dökülürken bile ne kadar kırılgan olduklarının farkındaydım fakat mecburdum. Ne olursa olsun bu yalana sığınmak zorundaydım. Aksi halde işler iyice sarpa saracaktı.

Korhan telefondaki fotoğrafı bir kez daha inceledi, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Öfkeyle parlayan gözleri, bana karşı duyduğu güvensizliğin açık bir işaretiydi. Gerçekten çok sinirliydi, gördüklerini kabullenemiyordu. Onu haksız bulamıyordum çünkü yazılanlar ve fotoğraflar ortadaydı.

"Diğerleri nerede peki? Toplantıyı baş başa yapmışsınız gibi görünüyor."

Evet, Feris. Hemen yeni bir şeyler bulmalısın yoksa sıvayacaksın. Kendime bu uyarıyı yaparken bile öfkem içimde kontrol edilemez bir hal alıyordu. Korkularımın üzerine örtmeye çalıştığım bu savunma her an daha da kırılganlaşıyordu.

"Saçmalama, Korhan. Orada hep birlikteydik ama sadece ikimizi çekmişler. Hepsinden bunun hesabını soracağım. Kimse kolay kolay bu şekilde iftira atamaz," dedim sesimi yükselterek. Farkındayım, şu an üste çıkmaya çalışıyordum çünkü her an ortalık kızışabilirdi.

Bana doğru bir adım attı ve şüpheyle, "Ne zamandı bu toplantı?" diye sordu. Sözlerimin doğruluğunu ölçmeye çalıştığı yüzündeki allak bullak olmuş ifadeden belliydi.

O an hiç düşünmeden, Korhan'ın ısrarcılığına dayanamadığım için direkt, "Geçtiğimiz hafta," dedim ama daha o an bu yalanın altında ezildiğimi hissettim.

Bakışları kısılırken yüzündeki belirsizlik yerini tekrar kızgınlığa bıraktı. "Geçen hafta sen bana toplantıya gideceğini söylemedin. İki gün görüşmedik ve o günlerde de evde uyuyacağını, başının ağrıdığını

söyledin," dedi ve alayla güldü. "Doktorunu otelde bulmuşa benziyorsun. Yazıklar olsun. Senin gibi bir kadınla geçirdiğim zamana yazık!"

Sözleri kalbime bıçak gibi saplandı. Kor'an'ın gözlerinde gördüğüm nefret, dünyadaki en aşağılık şeymişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Ona doğru bir adım attım ama o hemen geri çekildi ve elini havaya kaldırdı. Bu hareketi, aramızda çizdiği görünmez sınırdı; bana daha fazla yaklaşmamam gerektiğini hissettiriyordu.

Uyarırcasına, "Ağır konuşuyorsun ve bu söylediklerine çok pişman olacaksın," dedim ama dinlemedi. Kontrolünü tamamen yitirmişti ve bu da bana kuracağı daha ağır cümlelerin zeminini hazırlıyordu.

"Pişmanlık duyacağım tek şey, seninle sevgili olmak. Onca zaman beni ayakta uyuttun. Doğruyu söyle, ne zamandır ilişkiniz var?"

Derin bir nefes aldıktan sonra üstüne basa basa, "Benim Taner Bey'le ilişkim yok," dedim. Kararlı görünmeye çalışıyordum ama ilk mağlubiyetime titrek sesim sebep oluyordu. Konuşuyordum ama sesim neredeyse bir fısıltı kadar cılız çıkıyordu.

"Sevgilinden *bey* diye bahsetmene gerek yok. Yakalandığınıza göre doya doya *sevgilim* diyebilirsin."

Utanç ve korku aynı anda hissedilir miydi? Ben hissediyordum. "Bu habere inanmana inanamıyorum gerçekten," dedim çatallı sesime rağmen.

"Ne kadardır devam ediyor ilişkiniz? Ne zamandır ayakta uyutuyorsun beni?"

Sesinin yankısı odanın her köşesine yayılırken dolu gözlerle adını mırıldandım.

"Korhan..."

"Gerçekten beni baban yaşındaki adamla aldatacak kadar aşağılık biri miydin?"

Ona bir noktaya kadar hak veriyordum ama söyledikleri artık o denli ağır gelmeye başlamıştı ki kendimi tutamadım ve bu defa ben onun yüzüne doğru bağırdım.

"Senin aksine ben seni hiç aldatmadım."

Suratı iyiden iyiye öfkeden kasıldığında dişlerini sıktığını fark ettim. "Ne saçmalıyorsun sen? Kendi hatanı beni suçlayarak mı kapatmaya çalışacaksın? Yakalandın, Feris. Aylarca, belki de bir yıl boyunca beni

ayakta uyuttun," diye patladı. Sesi sert ve bir o kadar da kırıcıydı. Biz birbirimizi üzmekten korkan bir çifttik. Bu hale nasıl gelmiştik?

Elimle hâlâ açık duran telefon ekranını gösterdim.

"Bu haber iftira. En kısa zamanda da ortaya çıkacak ama senin arkadaşlarına *ben sıkıldım,* diye ağlamaların gerçek."

Sakinliğim fazlasıyla yüzeyseldi. Derinlerde hissettiğim şey ise tarifsiz bir üzüntüydü ve bu üzüntünün sebebi kendi hatamı es geçersem onun beni hiç tanımıyormuş gibi bu haberlere inanmasıydı. Ben herkese karşı o beni aldatmaz diyebiliyorken kendisi ilk olayda benim onu aldatabileceğime inanmıştı.

Sözlerimi duyduğunda afalladı, bu defa şaşırma sırası ona geçmişti. Kararsızlık ve öfke arasında gidip gelen bakışları, söylediklerimin ona ne kadar ağır geldiğini gösteriyordu. Tepkisinde haklıydı belki de ama bana bu kadar yüklenmeden önce kendine de bakması gerektiğini düşündüm. İçim rahattı çünkü onu asla aldatmamıştım ama onun benden sıkıldığını herkese duyurmuş olması içimi acıtıyordu.

"Ne diyorsun sen?" dedi. Sesi kızgınlıkla titrese de bir anlık boşlukta kaldığını belli eden o tanıdık ifadeyi yakaladım. Evet, her çift gibi biz de zaman zaman kavga ederdik ama bu, bizim aramızda yaşanan en şiddetli ve en derin tartışmaydı. Hiçbir zaman bu kadar yükselmemiştik. Bu bizim için de bir ilkti. İlk ve son belki de.

"*Eski, çapkın hayatımı özledim*, diye sızlandığını gördüm."

Ben bunu der demez hayretle, "Sen benim telefonumu mu karıştırdın?" diye sordu.

Korhan'ın bu kadar şaşırması elbette doğaldı. Magazinci olmama rağmen özel hayata her zaman saygılıydım. Onun telefon şifresini bilmeme rağmen bugüne kadar ne mesajlarına girmiştim ne de kurcalamıştım. Ama bu sefer hata ettiğimi düşündüm. Belki de telefonunu karıştırsaydım bu yakınmalarını çok daha önce öğrenirdim.

"Pişman değilim."

Suratını buruşturup, "Özel hayatıma burnunu sokacak kadar mı düştün?" dedi. "Gerçi beni aldatan birinden ne bekliyorum ki?"

Kendi öfkesiyle beslenip durdukça bana olan nefreti büyüyordu. Ama ben buna daha fazla izin vermeyecektim. Sütten çıkmış ak kaşık gibi davranıp tüm suçu bana yıkamazdı.

"Ben seni aldatmadım ama saygısızlık konusuna gelirsek aylardır bana saygı göstermeyen sensin. Tüm o triplerin, benden uzak kalmaların hepsi başka kadınlarla görüşmek için yanıp tutuşmandan kaynaklanıyormuş."

Gerçekleri yüzüne haykırdığımda bu defa Korhan'ın yüzü bembeyaz oldu. Küçümseyerek beni baştan aşağı süzdü. "Beni aldattığını hissettiğim için öyle davranıyorumdur belki de," dedi.

Sözlerinin ne kadar acımasızca olduğunu anlaması için bekledim ama gözleri sadece nefretle doluydu.

"Korhan, ben..." derken aramızdaki tüm bağların tek tek koptuğunu hissettim. Gözlerindeki kızgınlık, en küçük bir sevgi kırıntısının bile kalmadığını gösteriyordu.

Ama beni daha da sarsan şey, "Kes sesini!" dediğinde oldu. "Artık senin yüzünü bile görmek istemiyorum. Ne halin varsa gör, Feris ama sakın bir daha benim karşıma çıkma." Sözlerinin sertliği ve içimde açtığı yara, tüm umutlarımı bir çırpıda yıkıp geçti.

Korhan hızla döndü. Kapıyı çarparak, çıkarken çıkan sesin, içimde yankılanan bir vedadan başka bir şey olmadığını fark ettim. Bir daha geri dönmeyecek bir ayrılığın kapısını işaretliyordu.

"Lanet olsun!" dedim saçlarımı geriye atarken.

Ne yapacağım ben şimdi, diye düşündükten sonra hızla salona geçtim ve telefonumu elime aldım. Ekranda onlarca arama ve mesaj vardı ama benim dikkatimi ilk olarak kızlarla olan grup konuşması çekti.

Nesli: *Feris, neden telefonlarımızı açmıyorsun?*

Mayıs: *Kızım, alooo? Aç şu telefonu.*

Mayıs: *O haberi yapanı bulduğumda dergi niyetine panoya asmazsam bana Mayıs demesinler.*

Nesli: *Sen de bir dur ya! Zaten ortalık karışık.*

Mayıs: *Tamam işte. Ben ortalığı karıştıranı bulacağım diyorum.*

Nesli: *Hangi geri zekâlı yaptıysa kör herhalde. Feris'in babası yaşındaki adamla ne işi var?*

Mayıs: *Gerçekten... Tamam, bu kızın erkek seçimleri her zaman iyi değil ama yaşlı başlı adama da bakacak değil.*

Mesajlardan çıktım ve doğruca arama kayıtlarına baktım. Arayan onlarca kişi arasında gözlerim Taner Bey'in adına takıldı. Onu bulur bulmaz, tereddüt etmeden aradım. Telefon daha ilk çalışta açıldı ve Taner Bey'in soğuk, mesafeli sesiyle yüzleştim.

"Haberleri mi gördün?" dedi. Sesinde gizli bir öfke tınısı vardı. Gözlerimi kısarak pencereden dışarı baktım. Yağmur damlaları camı acımasızca dövüyordu. Şehir gri bir örtüye bürünmüş, kasvetli bir atmosfer içindeydi.

"Evet. Konuşmamız lazım," dedim alelacele.

Bu durumdan tek başıma kurtulmam imkânsızdı. Onun yardımına ihtiyacım vardı. Bugüne dek ondan hiçbir talepte bulunmamıştım ama bu sefer farklıydı, çaresizdim. Pencereye vuran yağmurun hüzünlü ritmine kulak verirken camda oluşturduğu karmaşık izler gibi düşüncelerim de birbirine dolanmıştı.

Taner Bey derin bir nefes aldı, ardından ikimizin de sessizliği birkaç saniye boyunca telefonu doldurdu. Son zamanlarda aramız daha iyiydi. Nesli olayından sonra dergiye yaptığım katkıların olumlu sonuçlarını görmüş, bana karşı tavırlarını yumuşatmıştı. Ancak aramızdaki ilişki ne zaman düzelecek olsa illa bir pürüz çıkıyor, mesafelere rağmen aştığımız onca yolda en başa geri dönüyorduk. Biz düzeltilemez, umutsuz bir vakaydık ve bunu kabul etmemiz gerekiyordu. Yan yana gelmemesi gereken canlı bombalardık ve ne kadar uğraşırsak o kadar riske giriyorduk.

"Bizi takip eden birileri mutlaka vardır," dedi soğukkanlılıkla. "Şimdi yan yana görülmemiz, bu haberleri doğrulamaktan başka bir işe yaramaz."

Onun haklı olduğunu biliyordum ama bu düşünce beni daha da çaresiz bırakıyordu. Sokak lambalarının solgun ışığı altında ağır ağır süzülen yağmur sanki her şeyi yavaşlatıyordu. Zaman, hislerim, umutlarım... Bir çözüm yolu bulmazsak her şey daha çok sarpa saracaktı. Patronla çalışanının, gecenin bir yarısı otelden birlikte çıkması olacak iş değildi. Nasıl bu kadar dikkatsiz davrandığımızı aklım almıyordu.

"Lanet olsun! Ne yapacağız? Bu işin içinden nasıl sıyrılacağız?" dedim korkuyla. İçimdeki paniği kontrol edemiyordum; ellerim terliyor, dizlerim titriyordu.

"Korhan gördü mü?" diye sordu bir anda.

Boğazım düğümlenerek, "Gördü," dedim. Sesim ince bir çizgi misali sanki her an kopacakmış gibi titriyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gözlerim doldu. Korhan'ın öfkeli bakışları, kırgın yüzü zihnimde bir hayalet gibi dolaşıyordu. Beni suçluyordu ve böyle düşünmesine engel olamıyordum.

"Ne tepki verdi peki?"

Gözlerimi kapattım, Korhan'la az önceki kavgamızın yankısı kulaklarımda çınladı. Başımı geriye yaslayıp derin bir nefes aldım.

"Çok sinirlendi tabii ki. Esti gürledi," dedim. Korhan'ın sesindeki öfkeyi tekrar duyuyor gibiydim. Her kelimesi, her bakışı sanki bir bıçak gibi içime saplanmıştı.

Kuşkuyla, "Sana bir şey yapmadı, değil mi?" diye sorduğunda gerildiğini hissettim.

"Hayır ama bağırıp çağırdı, daha sonra da gitti."

Korkmuştum ama korkum Korhan'ın bağrışlarından değil, her şeyin kontrolümden çıkıyor olmasındandı.

"Ne yapacaksın? Sen bir şeyler düşünmüşsündür," dedi, benden bir plan beklercesine. Sesindeki hafif titreme, ondan da tam olarak bir destek bulamayacağımı anlatıyordu bana.

"Haberi yalanlayacağım." Sözlerim buz gibi havaya karıştı. Sanki ciğerlerim daralıyor, odadaki hava ağırlaşıyordu. Gerçekleri söylemek, her şeyi ifşa etmek istiyordum belki ama sonuçlarının bizi nasıl etkileyeceğini tahmin bile edemiyordum. Onunla olan ilişkimizi açığa çıkarmak tüm dengeleri bozardı. Gerçekler, bize daha çok zarar verirdi.

"Kimin yaptırdığını biliyor musun ki?"

"Öğrenmek zor olmaz."

"Sonra?" dediğinde sesinde merakın kıvılcımları belirgindi.

"Özür yazısı ve kapanış işte," dedim geçiştirerek. Prosedürleri en az benim kadar iyi biliyordu. "Biz de resmi hesaplardan işle ilgili birkaç toplu fotoğraf paylaşıp yalnızca iş için görüştüğümüzü gösteririz."

Sokaktan geçen insanların hızlanan adımlarını izledim. Her biri kendi dünyasında, kendi dertlerinden kaçmaya çalışıyordu. Tıpkı bizim gibi.

Sorarcasına, "Yalanlayacağız yani," dedi. Bundan memnun olmadığını anlamak için ilk cümlesini duymam yeterliydi. Ona göre doğruları söylemeli, sonuçlarıyla yüzleşmeliydik.

"Ne yapmamı istiyorsun? Çıkıp gerçekleri söylememi mi?"

"Fena olmazdı. Bu kadar sakladığımız yeter. Çocuk gibi oyunlar oynamaktan, seninle gizli saklı buluşmaktan sıkıldım."

"Üzgünüm ama gerçekleri açığa çıkarıp kendimi rezil edemeyeceğim," dedim direterek. En başından beri söylemem için ısrar ediyor, beni fırsat bulduğu her an sıkıştırıyordu. İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin gizleyecek, onun baskılarına boyun eğmeyecektim. Onun istediği gibi hareket etmeyecektim. Bu kez patron o değil, bendim.

"İlk geldiğin gün herkese söyleseydin şimdi böyle rezil bir duruma düşmeyecektik."

Acaba Revista'ya ayak bastığım ilk gün onu tanımamazlıktan gelmek yerine aramızdakilerden insanlara bahsetsem neler olurdu? Başımı iki yana sallayarak bu puslu düşüncelerden sıyrıldım. Olası senaryoları düşünmenin faydası yoktu. Olan olmuştu. Geçmişi değiştiremezdim.

"Üzgünüm, söyleyemezdim," dedim konuyu kapatmak adına. Aramızdaki bu konuşma, duvarlara çarpan yankılar gibi dönüp duruyordu zihnimde.

"Peki, Korhan'ı ne yapacaksın?"

Sorusunu duyduğumda sessizleştim. Korhan'a artık yalan söyleyemezdim. Gerçekler açığa çıkmışken onu daha fazla kandıramazdım. Onu aldattığımı düşünüyordu, bu yüzden bir an önce durumu düzeltmeliydim. Odadaki hava bir anda buz gibi soğumuştu, kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Ona söyleyeceğim," dedim yavaşça. Bunca zaman saklamaya uğraştığım şeyi dan diye söylemek düşündüğümden çok daha zordu ama artık son noktaya gelmiştik. Ya doğruları söyleyecektim ya da ayrılacaktık.

"Emin misin?"

"Evet, mecburum."

"Sana çok öfkelenecek," dediğinde sözleri kulağıma ağır bir yük gibi geldi.

"Biliyorum ama şu an ilişkimiz olduğunu düşünmesinden iyidir."

Korkusunu bastıramayarak, "Ya gidip birilerine anlatırsa?" diye sordu.

"Anlatmaz," dedim kendimi ikna etmeye çalışarak. Korhan'a güvenmek istiyordum, başka çarem yoktu. "Neyse, kapatıyorum. Ben halledeceğim."

Telefonu kapatır kapatmaz yapılacak işleri hızla sıraya koydum. Zihnimdeki karmaşaya rağmen adımlarım netti. Korhan'la konuşmak öncelikliydi ama ondan önce, şu saçma sapan haberi yalanlatmak zorundaydım. Telefonumu açarak magazin sayfalarında dolaşmaya başladım. Haberi kimin yaptığını öğrenmeye çalıştım ancak hiçbir bilgiye ulaşamadım. Eğer haberi yalanlatmak istiyorsam bunu yapan kişiyle yüzleşmeliydim. Aksi halde kimse bana inanmazdı.

Düşüncelerim aklımda hızla dönüp, dururken yüzüme sinsi bir gülümseme yayıldı. Tek bir kişi vardı bu ismi bulabilecek kadar azimli olan:

Şüeda.

Telefonu elime alır almaz asistanımı aradım. Sanki telefonu elinde bekliyormuş gibi ilk çalışta açtı ve bana fırsat vermeden konuşmaya başladı. Sesi her zamanki gibi heyecanlı ve hızlıydı.

"Feris Hanım! Aslında ben de sizi arayacaktım ama çok uygun bir zaman değildir belki diye düşündüm." Duraksadı ve sonra çekine çekine, "Şey..." dedi. "Haberleri gördünüz mü?"

"Gördüm," dedim ters ters ve Şüeda sanki bunu bekliyormuş gibi patlayıverdi.

"Geri zekâlılar nasıl yalan haber yapıyorlar, görüyor musunuz? Hayır, bari böyle bir şey uyduruyorlarsa düzgün ve mantıklı bir şeyler sallasınlar. Taner Bey'le siz, olacak şey mi Allah aşkına? Böylelerini falakaya yatıracaksınız ki akılları başına gelsin."

Elimle başımı ovuşturmaya başladım. Beynim zonkluyordu adeta. "Sen yine *Muhteşem Yüzyıl* mı izledin?" diye sordum bıkkın bir sesle.

"Ay, evet!" diye bağırdı Şüeda. Sesinde dizinin etkisiyle oluşan çocukça bir sevinç vardı. "Hürrem'in haremi ele geçirdiği bölümdeyim. Siz diziyi bitirmiştiniz, değil mi?"

"Evet."

Tam on kere.

Onun bu heyecanını anlamam zor değildi fakat konunun nereye gideceğini bildiğimden zaman kaybetmek istemiyordum.

Şüeda bu bilgiyle hemen moda girdi ve espriyle karışık bir ciddiyetle, "Hürrem sevmediklerini ve canını sıkanları falakaya yatırıyordu," dedi. "Biz de o uygulamaya geçeriz. Beni derginin haznedarı yaparsınız, hallederim."

Ona izin versem bu konuşmayı uzatacağını bildiğimden, "Lütfen diziden çıkıp gerçek hayata dönebilir misin?" diye sordum. Sesimdeki tahammülsüzlük anlaşılır olmalıydı ama Şüeda hiç bozuntuya vermedi.

"Tabii," dedi gülümseyerek. Onunla bu kadar rahat konuşabilmemizin sebebi aramızdaki samimiyetti. Sınırları zorlasak bile bu tarz şakaları sorun etmezdik.

"Haberi kim yaptırmış, biliyor musun? Ben baktım ama kaynağa dair bir şey göremedim."

Telefondan hafif bir mırıltı geldi. Şüeda, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. "Habercinin kimliği gizli tutulmuş," dedi sonunda.

Bu gizlilik bizim için alışıldık bir durumdu. Çoğu zaman haberi yapanlar, kimliklerini gizleyerek kendilerini koruma altına alırdı. Ama sektörde mutlaka onları tanıyan birileri olurdu. Bu gizli oyunların ardındaki kişiyi bulmalıydım.

"Ne kadar gizli olduğu umurumda değil. Bana bunu yaptıranı bulmanı istiyorum, hem de yarım saat içinde," dedim kararlılıkla. Şüeda'nın her zamanki ağırdan alma huyunu bildiğim için bu süreyi kısaltmak en iyisiydi ancak onun coşkulu sesi beklediğimden hızlı bir dönüş yaptı.

Şüeda işini çok severdi ama ondan tam verim almak için acele ettirmeniz gerekirdi. Yumurta kapıya dayanmadan işleri halletmezdi.

Gülerek, "İsteyeceğinizi tahmin ettiğim için buldum zaten," dedi.

Şaşkınlıkla, "Ciddi misin?" diye sordum.

Birlikte geçirdiğimiz senelerin sonunda artık beni tanımış, isteklerimi benden önce anlamaya başlamıştı. Bu hareketiyle kalbimi bir kez daha kazanmıştı. Karşılığını vermek için ona zam yapsam iyi olacaktı. Sanırım bu zamla birlikte Lerzan'ın asistanından bile daha çok maaş alacaktı ama sorun yoktu.

"Evet. Sevim Erarslan yaptırmış. Fotoğrafçıları bilerek oraya göndermiş."

Duyduğum isimle irkildim, bir an duraksayıp hemen sonra hızla yerimden kalktım. Bu ismin bana getirdiği öfkeyi bastırmaya çalışarak, "Ciddi misin sen?" diye bağırdım. Tabii ki ondan başkası olamazdı. Sektördeki herkes benim kim olduğumu biliyordu ve böyle bir haberi yaptırmanın sonuçlarını göze alamazdı. Ancak Sevim... O cesaret edebilirdi.

Şüeda çekine çekine, "Evet," dedi. "Sanırım şu iptal olan işini duyurduğunuz için intikam almaya çalıştı."

Bana birkaç ay önce yaptırdığım haberi hatırlattığında bir yanım keyiflendi ama diğer tarafım daha çok öfkelendi.

Sevim, bir filmin yönetmen koltuğunda oturacaktı. Tüm sektör bir magazincinin yönetmen olacağı dedikodusuyla çalkalanırken yapımcıyla yollarını ayırdıklarının haberini ben yapmıştım. İlk çekimlerde yönetmenliğinin beğenilmediğini yazmıştım ve görünen o ki Sevim'in kuyruğuna basmıştım. Gerçek sebebini örtbas ettiğim haber için bana dua edeceğine intikam alması o kadar saçmaydı ki.

"İyi ama ben gerçek olmayan bir haber yapmadım ki," dedim kendimi savunarak. Sonuçta kadını yönetmen koltuğundan kovmuşlardı ve ben yalan söylememiştim.

"İşte buna bilenmiş sanırım. Yoksa sizi neden takip ettirsin ki?" dedi Şüeda ve ardından duraksadı. Sessizliği kısa sürdü ve her zamanki meraklı tavrıyla, "O gün başka birimlerden de birileri var mıydı yanınızda?" diye sordu. Bu sorunun geleceğini en başından hissetmiştim.

Şüphelenmişti. Haberi okuyan herkes bizi tanımasına rağmen şüphelenmişti çünkü hiçbir zaman ateş olmayan yerden duman çıkmazdı. Eğer fotoğraflarımız çekilmeseydi ya da otel çıkışında görülmeseydik bir bahane bulup kendimiz yalanlayabilirdik ancak şu durumda insanları inandırmamız mümkün değildi. Şüeda bile sevgilim olmasına rağmen gerçekliğini sorguluyordu.

"Hayır, yoktu. Taner Bey çok acil görüşmek istediği için oraya gittim. Bir iş yemeğindeymiş ve Lerzan'ın hamileliğini öğrenmiş. Sonraki süreçte nasıl ilerleyeceğimizi sordu. Onun üzerine konuştuk," dedim, Korhan'a sunduğum yalanı devam ettirerek. Dikkatleri başka yöne çekersem bu olaydan daha hızlı sıyrılırdım.

Şüeda tam da beklediğim gibi oltama düşerek, "Yoksa yeni genel yayın yönetmeninin kim olacağını mı söyledi?" diye sordu. Heyecanı sesine yansıdığında başarılı olduğumu anladım.

"Hayır, henüz aklında birisi yok."

"Kendinizi önerdiniz, değil mi?"

"Hayır, tabii ki. Üst düzey bir pozisyon için kendimi önermem hoş olmaz."

"Ama genel yayın yönetmeni olmak için en uygun aday sizsiniz. Sonuçta dergide Lerzan Hanım'dan sonra sizin sözünüz geçiyor."

"Merak etme, kime sorsa zaten beni önereceği için sorun yok."

"Bu şekilde açıklayıcı bir tekzip yazısı yazdıramayız ki. Gizli toplantınızı açık edemeyiz. Konusunu söylemesek Lerzan Hanım ondan habersiz olduğu için küplere biner. Konuyu söylesek ben daha gitmeden yerimi kapmaya çalışıyorlar diyecek."

Şüeda'nın düşünceleri son derece doğruydu. Lerzan karşıma alamayacağım kadar sıkıntılı bir yöneticiydi ve şimdiden yerinde gözüm olduğunu açık açık hissettirirsem doğum iznine gidene kadar dergiyi bana zehir edecek güçteydi. Şirkettekilere baş başa görüşmemizin sebebini başka şekilde açıklamalıydım ama bu daha sonranın işiydi.

Kafamda dönüp duran tilkileri susturmaya çalışırken, "Tekzip yazısı sonraki iş," dedim. "Benim önce Sevim'i bulmam lazım."

Asistanım güldü. "Siz aramadan önce ben de onu *stalk*lıyordum. Sizin o taraftaki bir kafeden hikâye paylaşmış," dedi.

Henüz ben istemeden aklımdaki şeyleri tahmin etmesi ve hazırlaması o kadar mutlu ediciydi ki bir kez daha doğru asistan seçimi yaptığımı anladım.

"Konumu atsana bana."

"Gidecek misiniz yoksa?"

"Evet. Gitmeyip ne yapacağım? Bakalım derdi neymiş, anlayalım."

"Ama..." dediğinde konuyu uzatacağını fark ettiğim için sözünü kesip, "Görüşürüz, Şüeda," dedim.

Telefonu kapatır kapatmaz ayaklandım ve hızla odama çıktım. Üzerimdeki korseli iç çamaşırını sökercesine çıkardım ve sinirle yere fırlattım. Korhan'la güzel bir gece geçireceğim umuduyla giymiştim ama ortada ne gece kalmıştı ne de Korhan.

Üzerimi değiştirdikten sonra Şüeda'nın attığı konuma baktım ve garaja indim. Kısa bir yolculuktan sonra kafenin önüne geldiğimde arabayı park ettim ve içeri girdim. Geniş alanda köşede oturan kadına doğru ilerledim ve onun kömür karası saçlarını yolup eline vermemek için kendimi zor tuttum. Onu dövecektim ama fiziki olarak değil. Ona öyle şeyler yapacaktım ki birkaç seans psikolog randevusu almak zorunda kalacaktı.

Karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum ve gözlerimin derinliklerine işleyen bir özgüvenle, "Merhaba, Sevim Hanım," diye selam verdim.

Metal ayakların zeminde çıkardığı tiz ses, Sevim'in dikkatini çekti. Başını kaldırdığı anda şaşkınlık yüzünde dalga dalga yayıldı. Gözlerini hızla kırpıştırarak beni süzdü. Düşünceleri yüzüne yansımıştı. Burada ne işim olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Feris Hanım, sizin burada ne işiniz var?" diye sordu. Sesindeki tedirginlik, ince bir iplik gibi cümlelerine dokunmuştu. Sahte bir tebessümle gülümsedim.

"Kuşlarım bana burada olduğunuzu söyledi. Ben de bu akşamki bomba haberinizi yüz yüzeyken tebrik etmek istedim. Kutlarım. Sayemde güzel reklam yaptınız."

Söylediklerimi anlamıyormuş gibi davranıyordu ama sinsiliğini yüzüne sürdüğü pahalı fondöten bile saklamaya yetmiyordu. Masum masum, "Bir yanlışınız olmalı çünkü eğer sizinle ilgili haberden bahsediyorsanız ben yapmadım," dedi ancak her kelimesi yalanın ince iplikleriyle örülmüştü ve ben, ona her kelimenin hesabını sormak için kararlıydım.

"Birbirimizi kandırmayı bırakmaya ne dersiniz?"

Sözlerimle aramızdaki sahte maskelerin tek tek düştüğünü hissediyordum. Kendimden emin bir şekilde arkama yaslandım ve içimdeki öfkeyi perdeledim. Soğukkanlılığım, sessizliğin altındaki fırtınanın habercisiydi. Beni tanıyan herkes bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu bilirdi. Sevim beni tanımıyordu ama az sonra fırtınanın gücüyle tanışacaktı. Kendisinden emindi, belki biraz da cesurdu ama bu gereksiz özgüven sadece aptallara mahsustu. Onun yerinde olsaydım geçmişimde patlamaya hazır bir bomba taşırken kimseye bulaşmazdım. Özellikle bana hiç bulaşmazdım.

Sesime gizli bir tehdit tonu ekleyerek, "Senelerdir bu sektördeyim ve gizli tutulmak istense bile haberi kimin yaptırdığını tek telefonla öğrenebilirim," dedim.

Gücümün sınırı yoktu. Yıllarca edindiğim bağlantılar öyle sağlamdı ki hatır gönül başlığı altında her istediğimi yaptırabilecek konumdaydım çünkü gereken kişilere aynı yardımı ben de sağlıyordum. Sonuçta iş dünyasında her şey karşılıklıydı, değil mi? Eğer bir gün işimin düşeceğini biliyorsam o kişilerin bana işi düştüğünde yardımcı olurdum.

Sevim, saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken mavi gözleri sinir bozucu bir keyifle parladı. Sesine alaycı bir ton katarak, "Revista'nın size sağladığı imkânlardan sonuna kadar faydalanıyorsunuz yani," dedi. Ardından işaret parmağını havaya kaldırdı. "Ah, pardon! Taner Bey'in olanakları mı demeliydim yoksa?"

Gözlerimin içine bakarken bu cesareti nereden bulduğunu anlamaya çalışıyordum. Haberi onun yaptırdığına artık emindim ama bu oyunun kazananının kim olacağını birazdan görecektik. Ona seve seve hatırlatmam gereken önemli bir detayı atlamıştı: Ben onun gibi değildim ve bu durum onu alt etmem için yeterliydi.

Sevim herhangi bir dergiye mensup değildi. Yıllar önce magazin haberlerinde spikerlik yaparak başlamıştı iş hayatına ama reytingler yüzünden sektöre tutunamamış, kısa sürede işinden olmuştu. Sosyal medyanın gelişmesi ve insanların bu platformlara ilgisinin artmasıyla birlikte kendine orada bir magazin blogu açmıştı ve edindiği bilgileri orada paylaşmaya başlamıştı. Kıyafet yorumlarından son dakika haberlerine kadar bulduğu her şeyi magazin gurmesi edasıyla yorumlarken sektördekilere bulaşmaktan da geri kalmamıştı.

Kafayı bizim gibi üst düzey dergi yöneticileriyle bozduğunda, artık bizim de özel hayatımıza sayfasında yer vermeye başlamıştı. Bizler ünlü değildik. Biz ünlüleri ünlü eden kişilerdik ama Sevim rolleri karıştırıp, bizi de ünlü sanarak paylaştığında hayatımızı gözler önüne sermişti. Okurlar Revista'yı bilirdi ama orada kimlerin çalıştığını ya da çalışanların hayatlarıyla ilgili hiçbir şey bilmezdi. Sevim haberleriyle bizi de görünür kıldığında birçok kişiden tepki almıştı. Sektördeki çoğu kişiyi kendine düşman etmiş, saçma sapan haberler çıkararak onları karşısına almıştı. Tıpkı beni aldığı gibi.

"İkinci sınıf magazincilerin haber bulamadığı için yalan haberler yarattığını duymuştum ama sizin de onlardan biri olduğunuzu bilmiyordum. Tabii ki birinci sınıf haberci olduğunuzu düşünmüyordum ama bu kadar seviyesizleşeceğinizi de aklıma getirmemiştim doğrusu."

Kindar, intikam almayı seven bir tarafım vardı ama bunu fiziki değil, genel olarak sakinliğimin arasına sıkıştırdığım cümlelerle veya hareketlerimle yapardım.

Sevim, tam da beklediğim gibi öfkelendiğinde yerinde dikleşti.

"Benimle düzgün konuşun."

Başımı hafifçe yana eğdim ve onu kışkırtmak adına, "Konuşmazsam ne olur?" diye sordum. Oltama düşecekti, herkes düşerdi. Amacım onu delirtmek ve bana atakta bulunmasını sağlamaktı. Böylelikle üstünlük bende olacaktı.

Sevim'in sesinde hem sinir hem de meydan okuma vardı.

"Bu kadar öfkelenmenin sebebinin haberin doğruluğundan kaynaklandığını düşünüyorum. Senelerdir burnun bir karış havada geziyordun. *Ben Türkiye'nin en prestijli dergisinin yayın koordinatörüyüm,* diye dolaşıyordun. Egonun kaynağı mevkiinden değil, Taner Bey'denmiş meğer."

Kendi egosunu benim üzerimden tatmin etmeye çalışırken ben sinsice sıradaki hamlemi düşünüyordum. Yavaşça, sakin bir tonla, "Bir sevgilim olduğunu biliyorsun, değil mi Sevim?" dedim. "Tabii ki biliyorsun çünkü Korhan'la ilişkimi basına sızdıran yine sendin." Ona aylar önce ansızın magazine düşen fotoğraflarımızı hatırlatmıştım. "Peki, bunu bile bile böylesine saçma bir haberi nasıl yapabildin?"

Sevim'in yüzü hafifçe buruştu, gözlerinde çirkin bir ışıltı belirdi. "Hadi ama tatlım! Ben gölge ilişkilerden çok gördüm." Kelimeleriyle yarattığı yalan dünyayı süsleyerek, "Korhan, Taner Bey'le olan ilişkini gizlemek için bir araçmış sadece," dedi.

Küçümseyici bir edayla gözlerimi devirdim. Ona acıyarak, bakıp, "Zaten sadece senin gibi zavallı bir insan böyle düşünürdü," dedim.

Sözlerimden hiç etkilenmemiş gibi, "Yaptığım haberin doğru olduğunu biliyorum," dedi. "Zaten dergide basit bir stajyerken birden yükselmenin başka ne anlamı olabilirdi ki? Ultra lüks giyimin, pahalı mekân *story*lerin... Ama tebrik etmek lazım, iyi gizlemişsin."

Kendimi yüksek sesli bir kahkaha atmaktan alıkoyamadım. Bahsettiği şeylerin hepsi doğruydu. Gelir düzeyim ortalamanın üstündeydi ama bu maddi gücüm tamamen kendi kaynaklarımdandı. Bir başkasının parasına ihtiyacım yoktu çünkü kendim yeterince iyi kazanıyordum. Tabii ki maaşlı bir çalışana göre olduğundan daha lüks bir hayat sürüyordum ama dergide işe girdiğim ilk günden itibaren paramı çar çur etmek yerine biriktirmiştim. Doğru finansal yatırımlar yapmış, elime geçen üç kuruş parayı değerlendirmek için uğraşmıştım. O yüzden şimdi dönüp kimse bana bu gücün bir erkek sayesinde olduğunu iddia edemezdi.

Öne doğru eğildim ve dirseklerimi masanın üstüne yasladım.

"Sevim, senin benim maaşımın ne kadar olduğundan haberin var mı? Revista bugün zirvedeyse benim sayemde. Bu emeklerimin karşılıksız kaldığını düşünmüyorsun, değil mi? Ben uzaya fırlatılan *euro* üzerinden maaş alıyorum. Kaç bin *euro* olduğunu söylemeyeyim. Maazallah, kalbine falan iner. Sadece şunu bil ki kendime zengin ve yaşlı bir adamdan sevgili yapmayacak kadar yetiyor bana."

Sevim'in yüzündeki bozguna uğramış ifade, söylediğim sözlerin ona ne kadar dokunduğunu gösteriyordu. Eski sevgililerini hatırlatmıştım ve bu ona pek iyi gelmemişti.

Telefonu çaldığında bana cevap vermek yerine aramayı cevapladı.

"Efendim, Cansel? Şu an müsait değilim. Birazdan arayacağım seni, görüşürüz."

Telefonu kısa kesip kapattığında aramızdaki sahteliği daha fazla uzatmamak için bir an önce sadede gelmeye karar verdim.

"Hemen şimdi bir tekzip yayınlayacaksın. Haberi senin yazdığını ve sosyal medyadan *fake* bir hesaptan geldiğini söyleyeceksin. Haberin doğruluğunu kontrol etmeden paylaştığın için de hem benden hem de Taner Bey'den özür dileyeceksin," diye isteklerimi sıraladığımda gülerek başını yere eğdi.

"Niye böyle bir şey yapayım ki?"

Anlaşılan zoru oynayacak, isteklerimi yapmamak için ayak diretecekti. Demek ki benim de güler yüzlü davranma dakikalarım son bulmuştu. Sevim'le onun anladığı dilden konuşacaktım.

"Eğer yalanlamazsan geçen sene yönetmenliğini yapacağın filmden neden atıldığını haber yaparım. Hem de skandal olarak ve derginin kapak sayfasında."

İnsanların diline düşen en büyük başarısızlığını hatırlatmamdan memnun olmamıştı, suratını astı. "Sayende herkes yönetmenliğimi beğenmedikleri için yapamadığımı biliyor," dedi.

"Gerçek sebebini gizleyerek sana iyilik yapmıştım ama sen bugün iyilikten anlamadığını belli ettin."

Gerilmişti. Oturduğu yerde dikleşirken, "Ne diyorsun sen?" diye sordu kuşkuyla. Gerçekten bilmediğimi mi zannediyordu? Eğer öyleyse gerçek Feris'le tanışma zamanı gelmiş demekti.

"O filmdeki başrol oğlanı hatırlıyorsun, değil mi? Hani on sekiz yaşında olanı. Bildiğim kadarıyla ilk *teaser* çekimlerinde başrolün karavanında pek de uygunsuz olmayan bir pozisyonda yakalanmışsınız. Elbisenin askılarının dizlerine kadar indiğini duymuştum," dedim alayla.

Elbette Sevim'de yönetmen olma potansiyeli yoktu ama o işin perde arkasındaki olay onun beceriksizliğinden çok daha fazlasıydı. Aralarındaki yirmi yaşlık farkı görmezlikten gelen tutkulu çiftimiz sette basıldıklarında yapımcı bu duruma göz yummamış, anında gerekeni yapmıştı. Skandal değeri taşıyan olayı sessizce hallettiklerini düşünmüşlerdi ama burası magazin dünyasıydı ve ne kadar gizleseniz de gerçekler er ya da geç ortaya çıkardı.

Sette çalışan biri bu yakınlaşmayı kayıt altına alıp bana ilettiğinde haber çok ilgimi çekmişti. Halihazırda Sevim'den hazzetmediğim için haberi patlatmak istemiştim ama Lerzan oyuncu olan erkeği yakından tanıdığı için arkasını kollamak istemişti. Ben de bu yüzden Sevim'in beceriksizliği yüzünden kovulduğunu yazdırmıştım.

Başını iki yana sallayarak söylediklerime itiraz edeceğini belli etti ama gözleri onu ele veriyordu.

"Yalan bu. Öyle bir şey yok. Kendi paçanı kurtarmak için bana iftira atıyorsun."

"Yerinde olsam meydan okumazdım, Sevim. Biri gizlice fotoğraflarınızı çekmişti. O zamanlar çok ilgimi çekmediği için silmiştim ama yeniden bulmam çok zor olmaz." Gülümsedim. "Bence de yayılmasını istemezsin. Ee, dediğimi yapıyor musun şimdi?"

Sinirle sıktığı dişlerini biraz daha zorlasa kıracaktı ama oralı olmadım ve tuzağıma düşmesinin verdiği keyifle güldüm.

Bir yılan gibi tıslayarak, "Allah belanı versin!" dediğinde planımın ilk aşamasını hallettiğim için epey rahatlamıştım.

"Bunu çok kişi söyledi ama Allah'ın sevdiği kuluyum sanırım. Henüz bir şey olmadı." Bu kez alenen tehdit ederek, "Dediğimi yapmazsan gerçekten herkes senden yirmi yaş küçük birisiyle birlikte olduğunu öğrenir," dedim.

Sevim isteksizce başını salladı. Kaçarı yoktu, teklifimi kabul etmekten başka çaresi de. "Tamam, haberin yanlış olduğunu yazacağım," dedi.

İstediğimi yaptırmanın verdiği keyifle, "İyi tercih," dedim ve rahatça arkama yaslandım.

Sevim'e güvenmediğim için hızlıca özür ve tekzip yazısını hazırladım. Yeni bir gönderiyle haberin yalan olduğunu, kaynağını doğrulamadan paylaştığını açıkladı. Çekilen fotoğrafın bir davet çıkışı olduğunu ve eski olduğunu söylediğinde geriye sadece dergidekilere bulacağım yalan kalmıştı.

Haberleri kaldırtıp yalanladıktan sonra Sevim'le işim tamamen bitmişti. Onunla bir daha karşı karşıya gelmemeyi umarak kafeden çıktım ve park ettiğim arabama doğru ilerlemeye başladım. O esnada telefonumun ekranında annemin aramasını görerek adımlarımı yavaşlattım. Şaşkınca telefonu açarken annemin heyecan dolu sesi sanki uzaklardan yankılanıyormuş gibi geldi.

"Feris?"

"Anne? Sen yurtdışında değil miydin?"

Normalde haberleri görür görmez beni arar, öfkeden gözü dönerdi ama yurtdışında olduğu için görmeyeceğini düşünmüştüm. Annem bir ay kadar önce iyice bunaldığı için kendine uzun bir tatil ayarlamıştı.

"Evet."

"Hani telefonunu açmayıp dinlenecektin?" dedim gülerek. Güya sosyal medya detoksu yapacak, kendini her şeyden uzak tutacaktı ama tam da tahmin ettiğim gibi başarılı olamamıştı.

"Ne yapayım, dayanamadım. Birazcık sosyal medyaya gireyim dedim. Onda da çıkan haberleri gördüm." Merakı artmıştı. "Ne olacak şimdi?" diye sordu.

"Haberi yalanlatacağım," dedim arabama binerken.

"Peki, dedikoduların önüne geçebilecek misin? Yalanlansalar bile herkes şüphe edecek."

Kaşlarım çatılırken cümlelerinin altında yatan isteği anlamıştım.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Konuştuğu zaman tam da beklediğim cevabı verdi ve direterek, "Doğruları söylemeni," dedi.

"Asla söylemem. Herkes ne düşünür?" dedim hayretle. Çıkacak dedikoduları ve manşetleri şimdiden görebiliyordum. Senelerce gizlemiştim. Biraz daha gizleyebilirdim. Yani sonsuza kadar.

"Canım benim. Bu senin hayatın. Kimin ne dediğinin bir önemi yok."

Annemin sesi, sanki içimdeki korkuları dindirmek istercesine sakinleştirici bir tınıda yükselmişti.

İçimdeki çatışmayı görmezlikten gelerek, "Var," dedim.

"Feris, hayatını başka insanların ağzından çıkacak kelimelere göre belirleyemezsin. Bu çok yanlış."

Hiddetlenerek, "Anne, hakkımda neler düşüneceklerini tahmin edebiliyor musun?" dedim. "Şimdi birden doğruları anlatamam."

"Gençken bir hata yaptığını ve pişman olduğunu söylersin. Böylece kimse seni yargılayamaz."

"Hayır, anlatamam. İnsanların o saçma bakışlarıyla baş edemem. Arkamdan konuşulacak şeyleri düşünebiliyor musun?"

"Böyle daha kötü. Senden şüphe etmelerinden daha çok etkileneceksin."

"Birkaç aya unutulur. Ülkece B12 eksikliğimiz var. Neler neler unutuldu. Basit bir haber mi hatırlanacak?"

"Başkasının yaptığı on dakika olsa unutulur ama senin yaptığın on sene unutulmaz. Bu her zaman böyledir. O yüzden söyle, kurtul."

"Onlara değil ama Korhan'a söyleyeceğim," dedim net bir şekilde. Kimseye açıklama yapmak zorunda değildim ama Korhan'ın yalanlattığım haberlere inanmayacağına da emindim. Gerçekleri bir tek ona söyleyebilirdim. Tabii bir şeyleri düzeltmek için geç kalmadıysam.

Annem telefonun diğer ucundan gergince iç çekti. "Doğru, bir de o vardı," dedi. "Ne tepki verdi?"

"Çok sinirlendi. Çekip gitti. Beni anlar mı sence?" diye sordum umutla. Şu an annemin dizlerine yatmaya ve saçlarımı okşarken her şeyin geçeceğini söylemesine o kadar ihtiyacım vardı ki...

Annem sanki üzüntümü anlamış gibi yumuşak bir sesle, "Anlar, bebeğim," dedi.

"Sen ne zaman döneceksin?"

"İki hafta sonra bitiyor tur. Ama istersen erken dönebilirim."

Teklifi her ne kadar cazip gelse de tatilini erken bitirmesine gönlüm razı olmadı.

"Hayır, gerek yok. Ben başımın çaresine bakarım. Her şeyi düzelteceğim."

Annemle telefonu kapadıktan sonra başımı arabanın deri koltuğuna yasladım ve gözlerimi kapattım. Buradan doğruca Korhan'a gidecektim ama kendimde her şeyi açıklama cesaretini de bulamıyordum. Yıllardır dile getirmekten bile kaçındığım, neredeyse benim bile unutmaya yüz tuttuğum gerçeği ona nasıl söyleyecektim ki? Hem de bu konu hakkında onlarca yalan söylemişken.

Annem haklıydı. En başından yalan söylememeliydim. Herkese doğruları söylemem gereken ilk gün öyle davranmasaydım şimdi her şey çok daha farklı olurdu. Dişlerimi sertçe, dudaklarımı kanatmak istercesine bastırdım ve bu yalanı başlattığım ilk güne döndüm.

İçeri adımımı attığım ilk dakikada terleyen avuç içlerimi eteğimin pamuklu kumaşına sürttüm ama bu, yalnızca geçici bir rahatlama sağladı. Gerginliğim, dakikalar ilerledikçe avuçlarımı yeniden ıslatacaktı, biliyordum. Özenle maşaladığım saçlarımı yüzümü kapatmasın diye geriye attım ve önümdeki kızı takip ederek hemen arkasından ilerledim.

Revista'daydım. İçinde bulunduğum bu dergi, birçok insanın hayali, benimse en derin arzularımın bir parçasıydı. Birçok insanın kapısına bile yaklaşamayacağı o derginin staj programına kabul edilen on kişiden biriydim. Yüzlerce başvuru arasından seçilen elli kişi arasına girmiş, şimdi ise bu toplantı odasına adım atmıştım. Altısı kız, dördü erkek olan diğer stajyerlerle birlikte odanın ortasına doğru ilerlerken masanın etrafında oturan yüzleri tek tek süzdüm. Hepsini tanıyordum. Genel Yayın Yönetmeni Merve'nin gözlerinde kararlılık vardı. Cesur ve soğukkanlıydı. Tıpkı olması gerektiği gibi. Yayın Koordinatörü Leyla notlar alıyor, ciddi bir duruş sergiliyordu. İnsan Kaynakları Müdürü Kerim ise sessizce ortamı izliyor, tek bir ayrıntıyı bile kaçırmamaya çalışıyordu.

Yanımdaki kıvırcık saçlı kızın, "Az sonra bayılacağım," dediğini duyunca hafifçe başımı salladım. Ben de gergindim ama bu gerginlik beni zayıflatamazdı. Çenemi dikleştirip içimde büyüyen kararlılığı besledim. Buraya gelmek için çok uğraşmış, çok bedel ödemiştim. Şimdilik getir götür işlerini yapacak basit bir stajyerdim ama bir gün hakkım olan yere, Merve'nin bulunduğu o koltuğa oturacaktım. Oraya adım adım ilerleyecektim, bundan emindim.

Merve'nin sesi odanın dört bir yanında yankılandı. Sözleri keskin ve disiplinliydi. "Bu derginin CV'niz için ne kadar önemli olduğunun farkındasınızdır. Revista'da otuz gün çalışmak bile birçok kişinin hayal edemeyeceği bir ayrıcalıktır." Sözleri titizlikle seçilmişti ama her bir kelimenin ardında yatan tehdit açıkça hissediliyordu. Gözleri birer bıçak gibi üzerimizde geziniyordu. "Sizi çok çalıştıracağız. Uykusuz bırakacağız. Herhangi bir personelimiz kadar yorulacaksınız, belki daha bile fazla."

İçimde bir anlık tereddüt hissettim ama çabucak bastırdım. Zayıflık göstermek yoktu. Merve'nin gözleri bir bir hepimizi tararken hepimizin sınırlarını anlamak ister gibiydi. Bakışları odada dolaşırken, "Kalbinizin ne işe yaradığını biliyor musunuz?" diye sordu. Soru basit gibi görünse de altında bir sınav gizliydi.

Bir erkek stajyer, titreyen bir sesle, "Kan pompalar," diye yanıt verdi. O da endişeliydi ama korkusunun üzerine gitmeye çalışıyordu. O cesaret bana da bir güç verdi.

Merve, adama odaklandı.

"Adın neydi?"

"Mete," derken sesindeki tedirginlik hâlâ barizdi.

"Mete, kalbin kan pompalamayı bırakırsa ne olur?"

Merve'nin sesi daha da tehditkâr bir hal almıştı. Sanki onu daha fazla zorlamak ister gibiydi. Eğer doğru anlıyorsam soru sadece bir bilgi testi değil, bir karakter sınavıydı.

"Ölürüm," diyen Mete'nin cevabı net ve kararlıydı.

"Güzel. Kalp asla durmaz. Sen uyursun ama kalbin uyumaz ve yedi yirmi dört çalışmaya devam eder." Merve'nin yüzünde bir gülümseme belirdi ama bu gülümseme de içinde bir tehdit barındırıyordu. "Revista modanın kalbi ve biz modayı öldürmemek için hiç durmayız. Eğer bizden biri olacaksanız siz de durmayacaksınız. Mutlak çalışma istiyorum. Eğer ben bunu yapamam, ağır şartlar altında çalışamam diyorsanız şimdi çıkabilirsiniz."

Sözleri netti ama ben çoktan kararımı vermiştim. Burada kalacak, bu savaşı kazanacaktım. Merve'nin gözleri, her birimizdeki potansiyeli keşfetmek istercesine parlıyordu.

"Güzel. Öyleyse hepiniz hoş geldiniz."

Tam o sırada, kapı aniden açıldı. Tüm gözler o yöne çevrildi ve içeri giren figürün etkisi hemen hissedildi. Taner Doğan... Herkesin saygı duyduğu, derginin sahibi. Geniş omuzları, karizmatik tavrıyla odaya girdiğinde, oradaki herkesin üzerindeki baskı iki katına çıktı. Ama benim için bu an daha farklı bir anlam taşıyordu. Onun yüzünü tekrar görmek... Yıllar sonra ilk kez... Kalbim göğsümde atmaya çalışırken tüm vücuduma ağırlık çöktü.

"Taner Bey, sizi beklemiyorduk."

Taner Bey, odanın ortasına adım atarken, "Yeni stajyerlerimizin geldiğini duydum, bir göz atayım dedim," dedi. Sesi sakin ve kararlıydı ama içindeki duyguları sadece ben görebiliyordum. O an gözlerimizin kesişmesiyle yılların öfkesi, pişmanlığı ve hayal kırıklığı aramızdaki görünmez duvarı daha da kalınlaştırdı.

Merve, gözlerinde bir gurur parıltısıyla, "İyi yapmışsınız," dedi. "Buyurun lütfen. Taner Doğan'ı hepiniz tanıyorsunuz, değil mi? Derginin sahibi."

Odadaki stajyerler Taner'e dönüp, heyecanla başlarını sallarken ben içimdeki o tanıdık acıyı bastırmaya çalıştım.

Babam...

Beni yıllar önce terk eden adam şimdi karşımdaydı. Ellerimi, titrememeleri için yumruklarımın içine sakladım.

Mete, heyecanını kontrol etmek için çabalayan bir sesle, "Merhaba, efendim," dedi. "Ben Mete Yücel. Sizinle tanışmak büyük bir onur."

"Hoş geldin, Mete. Hayırlı olsun," diye yanıtladı gülümseyerek.

Ve ardından bana döndü. Bakışları, bir anlığına karışık bir duyguyla dondu. Birlikte geçirdiğimiz zamanların, yüzleşmediğimiz anıların ağırlığını hissettiğini görebiliyordum.

"Hoş geldin, Fe-" dedi ama tam ismimi söyleyecekken onu durdurdum. O an, içimdeki kararlılık ve öfke birbirine karıştı.

Elimi uzattım ve resmi bir tavırla, "Hoş buldum, efendim," dedim. "Ben, Feris. Feris Doğan. Derginizin büyük bir hayranıyım, sizinle tanışmak benim için bir onur."

Her kelimeyi dikkatle seçtim, her bir yalanımı özenle hazırladım.

Babamın gözlerindeki şaşkınlık bir an için koyulaştı. Bakışlarındaki o derinlikte, yıllar önce kaybolan babalığın izleri vardı. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Seneler önce babam olma hakkını da kaybetmişti. Şimdi

onun karşısında sadece bir stajyer, aynı soyadı taşımaktan gurur duyan biri gibi duruyordum. Babam ise bir yabancıydı ve bu hiçbir zaman tanıştığımızı resmetmeyecekti.

Buradaki kimse derginin vârisi ve patronun kızı olduğumu bilmemeliydi. Beni en tepeye taşıyan şey babamın soyadı değil, yeteneğim olmalıydı. Taner Doğan'ın kızı olarak değil, Feris Doğan olarak bir kariyer inşa edecektim kendime.

Merve, aramızdaki tuhaf gerilimi fark etmemiş gibiydi. Sözlerine devam ederken hafif alaycı bir tonla, "Ne güzel, soyadlarınız aynıymış," dedi yüzünde merak dolu bir ifadeyle.

Babam bir an duraksadı. Gözleri yeniden bana döndü, bakışları bir anlam bulmaya çalışıyordu. Tam o an aramızda görünmez bir anlaşma yapıldı. Aramızdaki kopuk bağ sır olarak kalacaktı. Bu binadaki herkes bizim sadece soyadı benzerliği olan iki insan olduğumuzu sanacaktı.

"Evet," dedi soğuk bir ifadeyle. "Tesadüf."

Tesadüfler yoktu; yalnızca yüzleşmekten kaçınan insanlar vardı. Gözlerimin içine bakarken bu gerçeği saklayacağını anlamıştım. Bu sahnede herkes bizim sadece yeni tanıştığımızı sanacaktı ama aramızdaki bağ, yılların yarattığı derin yaraları içinde taşıyordu.

Senelerdir bir kere bile *baba,* dememiştim ona. Taner Doğan... İlahi güç bizi öyle ayrılmaz bir bağla bağlamıştı ki onu ne hayatımdan çıkarabilmiştim ne de hayatıma alabilmiştim. Kırgındım. Hem de öyle kırgındım ki en büyük acıyı hep içimdeki çocuk taşımıştı. Peki, daha konuşmayı bile beceremeyen çocuk, Korhan'a gerçekleri nasıl anlatacaktı? Tedirginlikle arabayı çalıştırdım ve düşünceler eşliğinde yola koyuldum.

Korhan'ın oturduğu siteye girdim ve beklemeden onun dairesine çıktım. Zili çalıp, gergince beklerken bir yandan da kapıyı açmasını ümit ediyordum. Saat geç olmuştu ama öfkesinin onu uyutmayacağına emindim.

Kapı açıldı ve Korhan beni görür görmez asabiyetle, "Ne işin var senin burada?" diye sordu.

"Korhan, konuşmak istiyorum," dedim üzgünce. Zaten cesaretimi zor toplamıştım. Bir de onun kötü tavırlarına katlanamazdım.

Nefretle, "Konuşacak bir şey yok," dedi. "Senin yüzünü bile görmeye tahammülüm yok."

"Beni dinlemek zorundasın."

"Ne o, Taner'le yatak maceralarınızı mı anlatacaksın?"

"Hayır. Bak, beni bir dinle. Her şeyi yanlış anlıyorsun."

"Defol git, Feris," dedi ve kapıyı suratıma kapatmak için hareketlendi ama o an sesimi yükselttim ve senelerdir içimde bir yara gibi taşıdığım o sırrı dile getirdim.

"Taner benim babam! Sevgilim değil!"

REVİSTA

SAYI: 7

Kelimeler zamanı durdurabilir miydi? Peki, sözcükler acıları dindirebilir miydi?

Acım dinmemişti belki ama zamanı durdurduğuma emindim. Kapının önünde beklerken zaman sanki daha da ağırlaşıyordu. Zihnimde kelimeler birbirine çarpıyor, dağınık bir düşünce yumağına dönüşüyordu. Ne demeliydim? Hangi cümleler bu karmaşık durumu açıklamaya yeterdi?

Bir anlığına her şey nasıl bu noktaya geldi, diye düşündüm ama sonra Revista'daki ilk günümü anımsadım. İşleri bu zor ve karmaşık hale sürükleyen kişi bendim. Sızlanacaksam bile benim yüzümden olduğunu kabullenerek yapmalıydım.

Hayatımda açılacak yarıklar, o anın karanlığına karışarak beni içine çekmek üzereydi. Kalbim, bir kuşun kanat çırpışı gibi korkuyla çarpıyordu. Elimdeki kimliği sıkı sıkıya kavradım. Bu küçük kart az sonra açığa çıkacak devasa bir gerçeği taşıyordu.

Bacaklarımın titrediğini hissettim. Az önce söylediklerimi geri almak ve buradan kaçıp gitmek istiyordum ama sanki ayaklarım olduğu yere mıhlanmıştı.

Sesi gergin bir yay gibi titrerken, "Feris, ne diyorsun sen?" diye çıkıştı. Beni anlamakta zorlanıyordu çünkü bir bilinmezliğin eşiğindeydi fakat açıklamamı dinlemeye de mecburdu.

"Taner Doğan benim öz babam," derken içimdeki ağırlık çözüldü fakat aynı zamanda, o ağırlığın Korhan'a geçtiğini hissettim. Yüzü bir anda kaskatı kesildi. Şaşkınlık, öfkenin yerini aldığında gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaşları havaya kalktı.

Bu büyük gerçeği sindirebilmesi için ona zaman tanımam gerekiyordu ama elimdeki kimlik bu bekleyişi hızlandırmak zorundaydı. Yavaşça, hâlâ elimde tuttuğum kimliği ona uzattım.

"Bu da kimliğim. Baba adı yazan yere bakarsan anlarsın. Hatta istersen internetten soyağacımı da açabilirim."

Sözlerim sanki daha fazla şüpheye yer bırakmak istemiyormuş gibi sertti. Derinlerde bir yerde, bu sert tavrın, Korhan'ın öfkesini tetikleyebileceğini biliyordum ama gerçeklerin yükünü taşıyamayacak kadar yorgundum. İpler zaten kopmanın eşiğine gelecek kadar incelmişti. Varsın bundan sonra benim öfke patlamalarımla kopsundu.

Korhan, elimdeki kimliğe bakmadan önce kısa bir an duraksadı. Sanki bütün bu söylediklerimin şaka olmasını bekler gibiydi. Bakışlarını yavaşça kimliğe kaydırdı ve gördüklerinin üstüne hayretle, "Bu nasıl olur?" dedi. Sesi, gürlüğünü kaybederek alçalmıştı.

Yandaki dairelerden birinin çıkmasından endişe ederek, "İçeride konuşsak olur mu?" dedim. "Kapının önü bu konuşma için pek uygun değil."

Kapının önünden çekilerek, "Ta-tabii, geç," dedi. Sesi bu sefer daha yumuşaktı ama hâlâ tam olarak anlamamış gibiydi. Beni içeri buyur etse de aramızdaki mesafenin hiç kapanmayacağı bir geceye adım attığımızı hissediyordum.

Eve girdiğimde evin sıcak ve tanıdık ortamının beni karşılamasını umdum ama bu kez duvarlar bile yabancı bir hava taşıyordu. İkimiz de içeri geçerken hiç konuşmadık. Korhan arkamdan kapıyı kapadı. Sessizlik o kadar yoğundu ki nefes alışlarımız yankılanıyordu.

Kabanımı çıkarıp koltuğun üstüne attım ve sakince oturdum. Korhan, bir süre ne söyleyeceğini bilemedi. Bir yandan kafasındaki düğümü çözmeye çalışıyor, bir yandan da durumu anlamlandırmaya çalışıyordu. Beni tanıyordu ama artık önünde bambaşka bir gerçek duruyordu. Dönüp bana doğru bakarken gözlerindeki şaşkınlık ve hayal kırıklığına eklenen bir öfke dalgası vardı.

"Bana babanın öldüğünü söylemiştin," derken sesi neredeyse bir fısıltı kadar zayıftı. Yüzündeki ifade kelimenin tam anlamıyla *yıkılmış* gibiydi. Onun karşısında dururken bu kadar kırılgan hissettiğimi hiç hatırlamıyordum ama bugün ilişkimizde birçok şeyin ilkini yaşadığımız için yadırgamadım.

Gözlerimi ondan kaçırmadım çünkü artık yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Gerçeği en ağır haliyle anlatmak zorundaydım ve bundan daha fazla kaçmayacaktım.

"Yalan söyledim," derken sesimin çatlamasını engelleyemedim. Karşısında ne kadar güçlü durmaya çalışsam da kelimeler boğazımdan güçlükle döküldü. Bu itiraf, içimde yıllardır sakladığım bir sırrın kapısını aralamıştı ve o kapı bir daha asla kapanmayacaktı.

Korhan'ın yüzü taş kesilmiş gibiydi. Neden böyle bir yalan söylediğimi anlamaya çalışıyordu fakat yüzünden okuduğum kadarıyla epey zorlanıyordu.

"Aklım almıyor. Bir insan neden yaşayan babası için öldü der ki?"

"Çünkü benim için öldü. Taner Doğan benim biyolojik babam olabilir ama hiçbir zaman öyle davranmadı."

Bu cümlelerin her biri, içimde yıllardır birikmiş bir acıyı tekrar su yüzüne çıkardı. Gözlerim doldu ama ağlamamaya kararlıydım.

"Feris, biraz daha açık konuşursan sevineceğim."

"Annemle babam ben yedi yaşındayken boşandı. Babam hayatımızdaydı ama bir o kadar da yoktu. Revista'nın ilk zamanlarıydı ve babam bu dergiyi var edebilmek için kendi ailesinden vazgeçip bizi terk etti."

Sözlerimle birlikte geçmişin acı anıları zihnimde yeniden canlandı. Babamın yokluğunu ve varlığının gölgesinde hissettiğim yalnızlığı yeniden yaşıyordum. O küçük kızın çaresizliğini Korhan'a açıklarken içimdeki yük biraz hafifliyormuş gibi hissettim.

"Doğru düzgün eve uğramaz, tüm gününü şirkette geçirirdi. Başta sadece akşam yemekleri için ve duş alıp kıyafet değiştirmek için eve gelirdi. Daha sonra hepsi teker teker azaldı. Önce yemeklere gelmedi. Sonra kıyafetlerini yavaş yavaş şirkete yakın olan otele taşıdı. Çocuktum, o yüzden neyin ne olduğunun pek farkında değildim ama bir sorun olduğunun bilincindeydim. Tüm arkadaşlarım babalarıyla gittikleri seyahatleri, yedikleri yemekleri ve gezdikleri yerleri anlatırken ben onunla hiçbir şey yapamadığımı fark ediyordum."

"Bana baban ölmeden önce aranızdaki ilişkinin çok güzel olduğunu anlatmıştın," dedi hüsranla.

Dudaklarıma acı bir tebessüm yerleşti. "Sana anlattıklarım olmasını hayal ettiğim anılardı. Benden duydukların babamla hiç gidemediğim

sinema salonuydu. Oynadığımız oyunlardı. Ama gerçekler hiç de öyle değildi işte. Sırf o dergiyi var edebilmek için bizi ihmal etti," dedim boğuk bir sesle.

Korhan yavaşça oturduğu yerde doğruldu. Söylediklerimi anlamlandırmaya çalışıyor, kalbinin derinliklerine gömdüğü sevgisiyle savaşıyordu sanki. Kimin kazanacağının önemi yoktu zira yenik düşen benim geçmişimdi.

"Revista'yı bu yüzden o kadar benimsedin. Bir gün sana kalacağını bildiğin için." Gözlerinin içine bakamıyordum artık. Dudaklarımı sıktım. Tahmin yürüterek, "Ben sadece işkolik olduğun için her şeye koşturduğunu düşünmüştüm," dedi.

Onca acının ağırlığı altında ezilirken silik bir tebessümle, "Tabii ki işkolik olmamım da etkisi var," dedim. "Bir şey yapıyorsam en mükemmel haliyle olmalı."

"Ne olursa olsun o senin babandı. Neden gizledin ki?"

"Boşanmalarının ardından ben de annemle Yalova'ya taşındım. Üniversiteye kadar annemle birlikte orada kaldım ve babamı sadece çok zorunlu olduğum durumlarda, yılda bir kere gördüm. Kimse onun babam olduğunu bilsin istemiyordum. İçimde ona karşı büyük bir öfke vardı ama ondan ne kadar nefret ediyorsam Revista'yı da bir o kadar seviyordum. Çünkü bir gün bu derginin bana miras kalacağını biliyordum. Yarı hisse halamda ama onun çocuğu yok. Haliyle tek mirasçı benim. Revista'da çalışmayı çok istiyordum ama patronun kızı olduğumda istediğim gibi davranamayacağımı da biliyordum. Bu derginin en başına geçeceğim, Korhan ama bu babamın sayesinde olmayacak. Kendi çabamla, kendi emeğimle yöneteceğim ve kimsenin aklında haksız yere geldiğimle alakalı bir şüphe olmayacak."

"Sırf sana torpilli denmesin diye mi senelerce üstlerin tarafından eziyet çektin?"

"Tek sebebi bu değil. Ben gelmeden önce ve ilk geldiğim zamanlar derginin içinde çok büyük bir kaos ortamı vardı."

"Senelerdir değişen pek bir şey olmamış," derken sesi adeta duvar gibi soğuktu. Yüzüme bir an bile bakmıyor, yerdeki halıya diktiği gözlerini hiç kaldırmıyordu.

"O zamanki haline şahit olsaydın şimdiki haline şükrederdin. Şimdilerde yaşanan kaoslar derginin kendi işleyişiyle ilgili. O zamanlar üst birimlerin *mobbing*lerinden geçilmezdi."

Yıllarca içimde taşıdığım haksızlıkları dile getirdiğimde, "Yani birkaç ay önce Nesli'nin yaşadığı gibi," dedi.

"Şeyma ve Serdar gibi onlarcasının olduğunu düşün bir de. Babam doğru düzgün dergiye uğramazdı ve haliyle patronun uğramadığı işyerinde disiplin de olmaz. İçeriden bir göz olarak çalıştım ve tüm eksikleri onunla paylaşarak yavaş yavaş düzelttik."

Korhan derin bir nefes aldı, bakışlarını nihayet gözlerime çevirdi. Yüzündeki sertlik biraz yumuşamıştı ama hâlâ tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"En azından bana söyleyebilirdin, Feris. Patronum diye bahsettiğin adamla ilişkin olduğunu düşünmezdim en azından."

"Söyleyemezdim. Kimseye söylemediğim bir şeyi sana nasıl anlatırdım?"

Dudakları bir an için sertçe kıvrıldı.

"Gidip başkalarına anlatacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Hayır, sadece..." Cümlemi tamamlayacak kelimeleri bulmakta zorlandım. "Söyleyemedim işte."

"Feris, sen yıllardır bana hiç yalan söylemediğini söylerdin hep. Ama şimdi, en büyük gerçeği benden sakladığını öğreniyorum."

Başımı öne eğdim, gözlerimden birkaç damla yaş istemsizce süzüldü. Onun hayal kırıklığını görmek, içimde kâğıt kesiği gibi bir sızı bırakıyordu. "Özür dilerim," dedim zoraki bir nefesle. "Sana söylemeliydim. Ama yapamadım."

"Neden?" dedi merakla. Hâlâ anlamıyordu ve sanırım hiçbir zaman da anlamayacaktı.

"Biliyorum, sana yalan söyleyerek hata yaptım ama bunu senin için yapmadım, Korhan. Kendim için yaptım. Babamla olan ilişkim ya da ilişkisizliğim... Bu beni içten içe yiyip bitiren bir şeydi. Bunun yükünü bir başkasıyla hatta seninle bile paylaşmak istemedim. Çünkü bunu paylaştığımda, bu gerçek daha da somut hale gelecekti."

"Feris, bana söylemiş olsaydın bu akşam hiç yaşanmamış olurdu. Sana olan güvenim sarsılmazdı. Belki de..."

"Sadece benim seni aldattığımı düşünmeyecektin. Benden sıkıldığın ve takılmak istediğin gerçeğiyle yüzleşecektik sadece."

Korhan'ın yüzündeki sert ifade söylediğim bu sözlerle yumuşadı ama gözlerinde derin bir şaşkınlık kaldı.

"Yanlış anlamışsın."

Başımı iki yana salladım.

"Ben yazılanları okudum. Bunda yanlış anlayacak herhangi bir şey yok. Bence bitirelim. Böylelikle sen de o çok özlediğin hayatına geri dönmüş olursun."

O an Korhan'ın yüzündeki kararsızlık kırıldı ama aramızdaki duvar yıkılmamıştı. Gözleri bana odaklanmışken içindeki karmaşayı çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Yüzündeki kırışıklıklar daha da derinleşti ama bir türlü ne hissettiğini tam olarak anlayamıyordum. Kafasındaki düşünceler birbiriyle savaşıyordu. Sevgi, hayal kırıklığı, öfke... Bir süre sessiz kaldı. Bu sessizlik adeta bir bataklığa saplanmış gibiydi. İçimizdeki tüm duygular bu sessizliğin içinde yankılanıyordu.

"Saçmalama, Feris. Bitirmek istediğim falan yok." Kelimeler aceleyle ağzından dökülüyordu. Sanki kontrolünü kaybetmişti, ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Bizimkiler darlıyordu. Erkek muhabbeti işte. Gerçek olduğu falan yok."

"Kusura bakma, Korhan ama o gün yazdıklarını ben erkek muhabbeti deyip geçiştiremeyeceğim."

"Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Sadece o an erkek muhabbeti döndüğü için katılmak zorundaymışım gibi hissettim. Söylediklerim asla doğruyu yansıtmıyordu."

Sözleri beni tam anlamıyla ikna etmemişti. Bu yüzden bakışlarım sertti, öfkemi daha fazla saklamaya gerek görmüyordum.

"Eğer başkalarıyla takılmak istiyorsan ve düzenli ilişkiden sıkıldıysan söyleyebilirsin. Bunu anlayışla karşılayabilirim."

Korhan'ın yüzü hızla değişti, gözleri bir an için şaşkınlıkla büyüdü. Ellerini saçlarının arasından çekip yüzüne götürdü.

"Saçmalama, Feris. O güzel kafanı böyle saçma sapan teorilerle meşgul etme lütfen. Ben seni seviyorum ve şu anki halimden çok memnunum."

Bir an durup onun gözlerine baktım. İçimdeki güvensizlik o kadar derinlere işlemişti ki söylediklerine inanmam zor oluyordu. Kaşlarımı

hafifçe kaldırarak, "Emin misin?" diye sordum. Sesimde hem meydan okuma hem de bir umut kırıntısı vardı. Belki de bana dürüst bir cevap verir diye bekledim.

"Evet, elbette. Sadece senden bir isteğim var."

"Tabii."

"Ben babanı, yani Taner Bey'i aradım," dedi bir anda.

Kalbim bir an için durdu, gözlerim büyüdü, nefesim hızlandı.

"Ne?"

"Çok sinirliydim ve beni onunla aldattığını düşünüyordum. İnternetten numarasını buldum ve aradım."

"Ne söyledin? Ya da o sana ne söyledi?" diye sorduğumda sesimdeki şaşkınlık ve öfke kontrol edilemez haldeydi.

"Ben öfkeyle bağırıp çağırdım."

"Ne dedi?"

İçimdeki gerilim, damarlarımda yankılanıyordu.

"Hiçbir şey. Dinledi ve sonra yüzüme kapattı. Engellemiş beni."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. İçimdeki öfke, yerini bir tür çaresizliğe bırakmıştı. "Aferin, Korhan," dedim alaycı bir tonla.

Korhan omuzlarını düşürdü, yüzünde pişmanlık ve suçlulukla karışık bir ifade vardı. "Kusura bakma ama baban olduğunu bilmediğim için beni suçlayamazsın," dedi. Sesinde sanki kendini savunmakla özür dilemek arasında kalmış bir tını vardı. "Babandan özür dilemeliyim."

"Gerek yok."

"Var, Feris. Adam senin baban ve ben ona küfrettim," dedi bir şeyleri düzeltmek istercesine.

Israrcılığına dayanamayarak, "Tamam, çok istiyorsan arayayım," dedim.

"Aslında yüz yüze dilesem daha iyi olur."

Gözlerimi devirdim.

"Abartma lütfen."

"Ne abartma, Feris. Babanla tanışmak istiyorum. Bu sevgilin olarak en doğal hakkım değil mi?"

Onu sabırla süzerken, "Onunla aramda doğru düzgün bir baba-kız ilişkisi olmadığını anlattım sana," dedim. "Hâlâ ısrarla tanışmak mı istiyorsun?"

"Evet çünkü ne olursa olsun o senin baban," dediğinde tavrı bu sefer tartışmaya yer bırakmayacak kadar güçlüydü.

Onunla uğraşacak mecalim kalmamıştı artık. Bir an önce bugünün bitmesini ve evime gidip, yorganı kafama kadar çekip dünyayla bağımı koparmak istiyordum. Nihayetinde pes etmiş bir tonla, "Tamam, bir şeyler ayarlamaya çalışırım," dedim.

Korhan, gözlerime dik dik bakmaya devam ediyordu.

"Şu an beni geçiştirdiğinin farkındayım. Hemen ara ve ne zaman müsaitse tanışmak istediğimi söyle."

"İstediğini alana kadar vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Korhan hafifçe gülümsedi ama o gülüşte bir inat vardı. "Bilirsin, yapımda yok," dedi. Sesinde her zamanki özgüvenli tavrı vardı.

"Tamam, eve gittiğimde arayacağım. Orada söylerim."

"Kal burada," dedi.

"Hayır, eve gitsem iyi olacak. Çok yorgunum."

"Burada da dinlenebilirsin," diye ısrar etti ama ben, onun teklifini kabul edecek halde değildim.

"Kendi evimde dinlensem daha iyi olur."

Korhan derin bir nefes aldı ve gözlerini hafifçe kıstı. "Mesaj meselesini uzatacak mısın?" dedi.

"Uzatılmayacak bir konu olduğunu düşünmüyorum. Birkaç saat önce sevgilimin erkek arkadaşlarına benimle ilişkisinden ne kadar sıkıldığını anlatmasını okudum. Hem evimde daha rahat ederim hem de belki senin de gece kulübüne gidesin vardır. Gidip arkadaşlarınla eski günlerinizi yâd etmelisiniz bence."

"Ben de birkaç saat önce sevgilimin yasak aşkını haber başlıklarından öğrendim. Haber doğru olmayabilir ama bu bir sene boyunca gözümün içine baka baka bana yalan söylediğini değiştirmiyor. Konu her ne olursa olsun beni kandırdın ve bana uyuyorum deyip gece habersizce dışarı çıktın. Kim bilir daha kaç defa böyle yalanlar söyledin bana. Ha?"

"İlk değildi."

Korhan başını salladı, yüzünde hayal kırıklığının derin çizgileri belirdi. "Tahmin ediyorum zaten." Gözlerindeki o parlaklık kaybolmuş, yerine derin bir boşluk yerleşmişti. Aramızda gerilimle dolu bir sessizlik büyüyordu. Birbirimize bakıyor ama içimizdeki o büyük kırılmayı tamir edemiyorduk. "Aramıza güvensizlik soktun, Feris," diye devam etti, dudakları titreyerek. "Ve bu nasıl düzelecek bilmiyorum."

"Ortada büyük bir güvensizlik olduğu doğru ama bunu tek başıma yapmadım. Kendince haklısın. Saklamam hataydı, kabul ediyorum ama benim dün telefonunda gördüklerim de yenilir yutulur cinsten değil. İstediğin kadar şu an üstünü kapatmaya çalış, sıkıldığını görebiliyorum."

Korhan ellerini başının arkasında birleştirip derin bir iç çekti. Sanki kendi içinde bir savaş veriyordu, öfkeyle dolup taşan bu anı daha fazla büyütmek istemiyor gibiydi. "Saçmalama Feris ya," diye karşılık verdi. Sesindeki çaresizliği görebiliyordum. Belki daha fazla kavga etmek istemiyordu. Belki de sadece haklı çıkmanın bir anlamı kalmadığını düşünüyordu.

Kısık bir sesle, "İstersen bir süre ara verelim," dedim. Korhan'ın yüzündeki şaşkınlık, ona hissettiklerimi daha da zorlaştırıyordu.

"Ara mı?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. Sanki söylediklerim tüm bu yaşananların üstüne bir darbe daha vurmuş gibi şaşkındı.

"Evet. Böylece sen de biraz düşünmüş olursun. Gerçekten sıkıldın mı yoksa sıkılmadın mı emin ol. Ben böyle şeylere gelemem," dedim netçe.

Ben onun gelgitleriyle, bunalmalarıyla uğraşacak bir kadın değildim. Canının istediği gibi davranacağı, bir gün iyi bir gün soğuk yapacağı bir kadın hiç değildim.

"Nasıl ara vereceğiz? Ne yapacağız yani?" dedi. Sanki bu kavramı hiç duymamış gibiydi.

"Düşün. Benimle olan ilişkini gözden geçir. Aşkını, sevgini..."

"Aşkımdan şüphen mi var?" dedi şaşkınlıkla. "Var mı Feris?"

"Benden sıkılabiliyorsan bunun adı aşk olmaz ki."

"Sıkılmadım, Feris. Yapma. Erkek grubunda konuşulanları fazla önemsiyorsun."

"Neresi olursa olsun benim hakkımda, ilişkin hakkında böyle konuşamazsın. Dediğim gibi sen birkaç gün iyice düşün. Sonra oturup konuşuruz. Birlikte bir karara varırız."

"Karar? Ayrılmak mı istiyorsun?"

"Orada burada benden sıkıldığını söyleyen, garip garip tavırlar içine giren bir erkekle ilişkiye devam etme niyetim yok."

Daha fazla konuşmasına izin vermeden kabanımı ve çantamı alıp kendimi evden dışarı attım. Şehrin buz gibi havası tenime çiviler saplarken adımlarım yavaştı. Bir yanım peşimden koşup, gelmesini istiyorken diğer yanım ondan çok uzaklara kaçmak istiyordu ve ben hangisinin daha ağır bastığını asla bilmiyordum.

Beni sevdiğini biliyordum ama bazen sevgi tek başına yetmiyordu. İkimiz de birbirimize olan güvenimizi kaybetmiştik ve bunun sonucunda bizden geriye ne kalacağını düşünmeden edemedim. Bana bu kadar düşkünken nasıl sıkılabilirdi ki? Bir zamanlar saniye yanımdan ayrılmak istemezdi. Şimdi ne değişmişti?

Adımlarımı hızlandırdım ama ne kadar hızlı yürürsem yürüyeyim içimdeki o sıkışmışlık duygusundan kaçamıyordum. Sanki göğsümde büyük bir ağırlık vardı ve her nefeste daha da derinleşiyordu. İçimde bir ses, ona tüm bunları anlatmanın en başından beri hata olduğunu söylüyordu. Keşke o dedikodular çıkmasaydı da her şeyi gizli tutabilseydim.

Eve girer girmez çantamı bir kenara attım ve saatlerdir sessizde tuttuğum telefonumu elime alarak kendimi koltuğa attım. Elim istemsizce babamın numarasına gidiyordu. Ona baba bile diyemiyor, sanki bir yabancıymış gibi ismiyle sesleniyordum. Korhan'ın ondan özür dileme isteği aklımda dönüp, dururken ne yapacağımı bilemiyordum.

Taner Doğan... Onunla ilişkim hep karmaşık olmuştu. O sadece annemi değil, beni de terk etmişti ve beni arayıp sormadığı her gün içimdeki baba sevgisini azar azar yok etmişti. Yalnızca önemli günlerde aramış, bir dakikalık konuşmalarla kendi vicdanını rahatlatmıştı. Dönüp, kendi yaptıklarına bakmadan Revista'ya geldiğim gün onun babam olduğunu herkesten gizlediğim için beni suçluyordu.

Ondan babam olarak bahsetmeyi bırak, babam olduğunu bile düşünmek yeterince garipken bir de Korhan'ın karşısında bir baba figürü olarak durmasını kabullenemezdim.

Bir süre öylece telefona bakarak oturdum. Kafamda bir sürü düşünce dolanıyordu. Korhan'la olan ilişkim mi daha karmaşıktı yoksa babamla aramdaki bu soğuk mesafe mi?

Biraz kafamı dağıtmak adına hem ondan hem de Korhan'dan uzak kalmayı istedim. Yapılan haberden ötürü yüzlerce cevapsız arama ve mesaj vardı ama ben yalnızca arkadaşlarımın tepkisini merak ediyordum. Tekzip yazısının paylaşıldığını gördüğümde hızla arama kısmına girdim ve Nesli'yle Mayıs'ı görüntülü aradım. Birkaç saniye sonra sanki bu anı bekliyorlarmış gibi telefonumu açtılar. Saat epey geç olmuştu ve pijamalarını giymelerinden uyumak üzere olduklarını anlamıştım. Uykulu görünüyorlardı ama sonra ikisi de heyecanına yenik düştü.

Mayıs aniden tüm rezidansı inletecek şekilde, "Be geri zekâlı!" diye bağırdı. Ne kadar sinirli olduğunu gerek yüzünden gerek sesinden anlayabiliyordum. Mayıs kesinlikle bu kadar merakta bırakılmaya gelemiyordu.

Nesli de ona destek çıkarak, "Saatlerdir neden telefonumuza bakmıyorsun?" diye sordu. Yataktan doğrulup dikleşti ve telefonunu yatağın üzerine koydu. Ayıcıklı pijamalarının sevimliliğine bakakaldığımda onun bu hallerine özendiğimi fark ettim. Aklıma gelen ilk fırsatta ben de kendime böyle pijamalar alacaktım. Sürekli saten takımlar giymekten sıkılmıştım.

Mayıs sitemle, "Seni bin defa aradık," dedi.

"Yüz kere de sesli mesaj gönderdik," diye devam ettirdi Nesli. Kollarını çapraz bağlayıp geriye yaslandığında ben de koltuktan kalktım ve merdivenlere yöneldim.

Üst kata çıkarken gözlerimi devirdim. Başım ağrıyordu ve onların hızına yetişmeye çalışmak bile enerjimi tüketiyordu. Asabiyetle, "Ay, susun be!" dedim ve telefonu makyaj masasının üzerine bıraktım. "Başım kazan gibi oldu zaten. Her şeyi anlatacağım, bir sakin olun." Giyinme odasına geçip, kendime bir pijama takımı alırken Mayıs'ın ıslık çaldığını duydum.

"Hey! Gel, önümüzde soyun."

Nesli, "Sapık mısın Mayıs?" dediğinde Mayıs kahkaha attı.

"Evet, bebeğim. Sizin sapığınızım!"

Onlara gülmeye bile halim yoktu. Pijamalarımı giyip ben de yatağa geçtim.

"Tamam, anlat çabuk."

"Haberi yalanlattığımı görmüşsünüzdür zaten."

"Tabii ki gördük. Pis şıllık hem yazılı olarak gönderi paylaştı hem de videolu *story* attı. Çok pişmanmış, haberi doğrulatması gerekirmiş. Hem senden hem de Taner Bey'den özür dileyecekmiş," dedi Nesli kaşlarını çatarak.

Mayıs alaycı bir şekilde gülümserken merakla, "Ben senin neler yapabileceğini az biraz biliyorum da Taner Bey ne tepki verdi, onu çok merak ediyorum," dedi.

Huzursuzlukla iç geçirirken, "Konuştum onunla," dedim. "Daha doğrusu haberi görür görmez, arayıp söyledim. Elbette ki çok sinirlendi."

Gergince, "Bu çok normal de benim anlamadığım şey, neden otelde olduğunuz?" dediğinde o akşamki konuşmamızın bir kısmından bahsetmeye karar verdim.

"Lerzan doğum iznine çıktıktan sonra uzun bir süre olmayacak, biliyorsunuz."

"Evet?"

"Ve onun yokluğunda bir genel yayın yönetmenine ihtiyaç var," derken az önceki huzursuzluğum gitmiş, yerine heyecan gelmişti.

Mayıs irkildi ve elleriyle ağzım kapadı.

"Sen... Sen şaka yapıyorsun!"

Nesli de aynı heyecanla hızla atıldı. "Sana mı teklif etti?" Gözleri parlıyordu ve bu duruma en az benim kadar heyecanlanmaları arkadaşlığımızı pekiştiriyordu.

"Pek sayılmaz ama fikrimi sordu. *Kim olabilir sence*, dedi."

Mayıs gözlerini kısarak bana baktı.

"Umarım kendini söylemişsindir."

Gergin bir gülüşle, "Saçmalama, Mayıs, kendimi nasıl söyleyeyim?" diye sordum.

Tabii ki içimden bunu bana teklif etmesi için dualar etmiştim ama bu isteğimi ona asla yansıtmamıştım. Yayın koordinatörlüğüne kadar kendi emeğimle gelmiştim. Genel yayın yönetmeni olurken de tamamen adil

olacaktım. Sırf babam olduğu için ondan iltimas istemiyordum. O pozisyonu gerçekten hak ettiğimi biliyordum ve tamamen kendi emeklerimle alacaktım.

Mayıs aniden ciddileşirken gözlerini devirdi. Hafif bir telaşla, "Ya istemediğini düşünüp seni seçmezse?" dediğinde beni boğazlayacakmış gibi bakıyordu.

"Merak etme, ona isim vermedim ama en uygun adayın sahip olması gereken özellikleri uzun uzun açıkladım."

Duydukları hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. Tabii ki açık açık babama *beni seç,* diyemezdim ama beni seçmesi için gereken her şeyi yapardım. En uygun aday bendim ve onun da bunu görmesini sağlamaktan başka çarem yoktu.

Gözleri sinsice parlarken tek kaşını kaldırdı.

"Yani senin..."

Derin bir nefes aldım ve tüm akşam çektiğim sıkıntıdan biraz olsun uzaklaşıp, kendimi yükseltirken, "Evet," dedim. "Senelerdir bunun hayalini kurduğumu biliyorsun, Mayıs ve şimdi her şeye o kadar yaklaştım ki bu fırsatı değerlendirmek zorundayım."

İçim içime sığmıyor, Revista'nın genel yayın yönetmeni olmayı düşledikçe kendimi sanki bulutların üzerinde geziniyormuş gibi hissediyordum. Bu istek o kadar güçlüydü ki bu akşam yaşanan her şeyi hafızamdan silebilirdi.

"Bence kesin seni seçecek. Hem hiyerarşi sıralaması olarak Lerzan'dan sonra sen geliyorsun hem de gizli gizli seni çağırıp fikir aldığına göre ağzını yoklamaya çalışmış."

Nesli başını sallayarak destekledi.

"En kuvvetli aday sensin. Senelerdir bu pozisyon için ne kadar uygun olduğunu herkes çok iyi biliyor. Taner Bey'in de illa ki ofis içinde ajanları vardır ve senin en kuvvetli aday olduğunu biliyordur."

"Umarım. Benden başka kimi seçecek ki zaten?" derken amacım biraz da kendime güven vermek içindi.

Nesli bir kahkaha atıp, "Senden sonraki aday Mayıs," dedi.

Mayıs gülümsedi ama gözleri biraz sıkıntılıydı. "Alınmayın ama ben kendi pozisyonumdan çok memnunum. Şu an sadece editoryal şeylerle

ilgileniyorum. Yayın koordinatörü olursam Mert'inden Nesli'sine kadar herkesle ilgilenmek zorundayım," dedi bıkkınca.

Nesli alınarak, "Hey! Neyim varmış benim?" diye atıldı.

"Kusura bakma da senin ne kadar zor bir yönetici olduğunu sektördeki çaycı bile öğrendi."

Nesli ellerini havaya kaldırarak savunmaya geçti.

"Ben zor değilim. Sadece işimi mükemmel yapmaya çalışıyorum. Güzel şeyler tüm gün yatarak gerçekleşmiyor."

"Off, abartmayın. İş işte. Bizim üçümüzün kötü yapacağı bir şey yok. Neden, biliyor musunuz? Çünkü biz mükemmeliz. Eh, haliyle yaptıklarımız da mükemmel oluyor."

Araya girdim ve arkadaşıma destek çıktım.

"Ben bu konuda Nesli'ye katılıyorum. Yönetici ne kadar zorlu olursa çalışanlar da işi o kadar dikkate alıp düzgün yapıyor."

Mayıs gözlerini devirdi. Bizim bu hallerimizden gına gelmiş gibi davranıyordu.

"Al birini, vur ötekine. İkiniz de işkolikseniz ben ne yapayım? Benim tüm hayatım Revista, dergiler ve makaleler değil. Bunlardan daha önemli işlerim var."

Nesli, "Neymiş onlar? Bir anlat bakalım," dedi merakla.

Mayıs gözlerini kısıp gülümsedi. "Erkeler, alkol ve tabii ki olmazsa olmazım seks. Tabii sen üç senedir kimseyle sevişmediğin için önem sıralamasını unutmuş olabilirsin. Gerçi senden daha vahim durumda olanlar var. Senin en azından *sevgilim yok* bahaneni anlayabiliyorum ama sevgilisi olup sevişmeyen tonlarca insan var ve biri bizim aramızda şu an," dedi bana laf atarak.

Allah beni her duruma düşürebilirdi. Yeter ki Mayıs'ın ağzına düşürmesin.

"Benim seks hayatımı bir kenara bırakıp almak üzere olduğum terfiye mi odaklansak?"

Konuyu değiştirme çabam barizdi ama Mayıs'ın bu kadar kolay pes edeceğini sanmıyordum.

Çok ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi kameraya yaklaşıp, "İSKS diye bir şey duymuş muydunuz?" dedi.

Şüpheyle, "Hayır," dedim.

Nesli de altından ne çıkacağından endişe ederek, "O ne yine?" diye sordu.

Mayıs gevrek bir kahkaha atıp, "İyi Sevişmemiş Kadın Sendromu," dedi. "Aslında sevişmemiş değil ama diğer türlüsünü söylesem beni aforoz edersiniz. Neyse. İSKS yaşayan kadınların gündelik hayatlarında çok gergin olduklarını ve kendilerini odaklanacak başka şeylere verdiklerini duymuştum. Yani siz, ikiniz, bu kadar işkolikseniz bu İSKS'den kaynaklanıyor."

Nesli gözlerini devirdi. Alayla, "Ben İSKS değil, SKS yaşıyorum," diye karşılık verdi.

Mayıs'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"SKS ne, be? Götünden terim uydurma."

"Sevişmemiş Kadın Sendromu. Çünkü iyi veya kötü olarak değerlendirebileceğim bir seks hayatım yok."

"Bir hafta benimle takılsan sendrom falan kalmaz sende," dedi kendinden emin bir şekilde.

Nesli başını iki yana sallarken gözlerinde hafif bir korku parıltısı vardı.

"O haftanın sonunda hastalık falan kaparım ben kesin. O yüzden kalsın."

"Korunmak teriminin varlığından haberdar mısın?"

Düşünür gibi birkaç mırıltı çıkardıktan sonra yüzünde şeytani bir gülüş oluştu.

"Zamanında eski sevgilime, annenle baban korunsaydı sen de benim hayatımı mahvetmemiş olurdun, demiştim."

Duyduklarımızla kahkahalara boğulduk. Nesli'nin o kadar komik anıları vardı ki her anlatışında Mayıs'la kendimizi uzun bir gülme krizinin içinde buluyorduk. Nefesimizi zar zor toparladığımızda ufak tefek gülüşmeler devam ediyordu.

"Erkeklerin bu hayatta becerebildikleri tek şey sekstir ama bazıları bunu bile yapamayacak kadar âciz. Neyse, konumuz çok dağıldı. Şimdi Feris'e odaklanalım. Terfiye odaklandık ve Korhan'ın ne tepki verdiğini sormayı unuttum. Haberleri görünce ne yaptı?"

Ciddileştiğinde hepimizin yüzündeki tebessüm solmuş, yerini gerginliğe bırakmıştı. Onlar bu haberin yalan olduğunu biliyorlardı ama Korhan hakkında şüpheliydiler ve aslında çok da haklıydılar.

"Başta sinirlendi ama sonra her şeyi açıkladığımda bana inandı." Hâlâ içimde bir huzursuzluk hissediyordum ama bunu onlara yansıtmamaya çalıştım. Bu yalanı sürdürmek o kadar zordu ki. Korhan'a anlattığım zaman üstümdeki bir yükten kurtulmuştum ama kızlara yalan söylemem de hayli ağırdı. Hele ki Mayıs'a.

"Bir zahmet inansın. Yaşlı başlı adamla yatıp kalktığını düşünecek hali yoktu ya."

Mayıs gözlerini belertti. "Sevimsiz. Erkek beyniyle düşünmüş olabilir," dedi.

"Canım, sen hem erkeklerden nefret ediyorsun hem de erkeklerle takılmaya bayılıyorsun."

Mayıs omuz silkti, gözleri parıldıyordu. Göz kırparak, "Benim bayıldığım kısım erkekler değil, onların bir organı," dedi.

"Resmen kullanıyorsun."

"Yıllarca kadınlar seks objesi olarak görüldü. Bırakın da biraz erkekler bu durumu yaşasın."

"Buna katılıyorum. Her zaman erkekler kadınları kullanacak değil ya."

Mayıs, Nesli'ye bakarak sinsi bir gülümsemeyle, "Bu kızda potansiyel var ama kullanmayı bilmiyor," dedi. "Hayatım, seninle erkeklerin canına okuyacağımız günleri iple çekiyorum."

"Tamam, rahibe değilim ama senin kadar cozutacağımı da sanmıyorum, Mayıs."

"Henüz benim kadar kafayı kırmamış olabilirsin ama bir gün seninle takılacağımızı biliyorum."

Nesli hafifçe gülümseyip, "Çok beklersin," dedi ama yüzündeki hafif tebessüm, Mayıs'ın haklı olabileceğini düşündüğünü gösteriyordu.

Aradan geçen iki haftanın sonunda dergide işler yavaş yavaş yoluna girmeye başlamıştı. Magazinde bomba etkisi yaratan o haber unutulmuş, tüm suçlamalar sahte haberci Sevim'e yöneltilmişti. İlk başta her şeyin kaosa sürükleneceğini, bu kadar büyük bir skandalın altından kalkmanın imkânsız olacağını düşünmüştüm. Ancak çıkan haber o kadar akıl almazdı ki kimse doğruluk payı olabileceğine inanmadı.

O olay öylece unutulup gitmişti ama Korhan'la aramız henüz tam anlamıyla düzelmemişti. Aramız hâlâ açıktı. Mesafelerimiz varlığını koruyordu ve öyle kolay kolay aşılacağa da benzemiyordu.

Ne ben onun benden sıkıldığı gerçeğini unutabilirdim ne de o benim ona yalan söylediğim gerçeğini. Bu iki gerçek, aramızda sessiz bir uçurum yaratmıştı. Yüzeyde her şey sakin gibiydi. Konuşuyor, görüşüyorduk. Zoraki de olsa temas halindeydik. Ama o eski sıcaklık, o samimiyet yerini buz gibi bir soğukluğa bırakmıştı. İlişkimizi düzeltmeye çalışıyorduk ama bu, içimde bir yerlerde, uzun ve sancılı bir süreç olacak gibi hissediliyordu. Bu süreçte beni mutlu eden tek şey babamın yurtdışı seyahatinde olmasıydı. O burada olmadığından, Korhan'la ikisini tanıştırma seremonisinden kurtulduğum için fazlasıyla memnundum.

Aradan geçen zamanın ve yaşanan onca şeyin ardından şimdi Revista'nın yirmi beşinci kuruluş yıldönümü partisinin yapılacağı otelde, bir odada hazırlanıyordum. Tasarımcı Damla'nın benim için özel olarak hazırladığı, kan kırmızısı straplez elbise bedenime mükemmel bir şekilde oturmuştu. Aynaya yansıyan görüntüm kusursuzdu. Saçım ve makyajım için saatler harcanmıştı. Özellikle gözlerimdeki derin, dumanlı makyaj yüzüme bir özgüven katıyordu. Ama ne kadar mükemmel görünsem de içimdeki heyecan kontrol edilemez boyutlara ulaşmıştı. Kalbim göğsümde sıkışıyor, derin nefesler alarak bu gerginliği dindirmeye çalışıyordum. Bugün hiçbir kötü düşünceye yer yoktu.

Mayıs ve Nesli hazırlıklarını çoktan tamamlamıştı. Bense oyalandığım için biraz geç kalmıştım ama bu gece için her şeyin mükemmel olmasını istiyordum. Makyözüm, makyajın son dokunuşlarını yaparken beni rahatlatmaya çalışıyor, sık sık derin nefes almamı hatırlatıyordu. O

an tek düşündüğüm şey bugünü tüm karamsar düşüncelerden uzak bir şekilde geçirip anın tadını çıkarmaktı.

Bugün Korhan'ı düşünmeyecektim. Bugün babamı düşünmeyecektim. Kötü hiçbir şeyi aklıma getirmeyecektim çünkü bugünün hayalini o kadar uzun zamandır kuruyordum ki hiçbir şeyin bugünü mahvetmesine izin veremezdim.

Sonunda makyöz, elbisemle uyumlu koyu kırmızı bir rujla son dokunuşunu yaptı. Aynaya baktım, sonuçtan memnun bir şekilde teşekkür ettim. Oda arkadaşlarımla baş başa kaldığımda, ilk olarak Nesli'yi süzdüm. Lacivert askılı elbisesi tüm vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu ve saçlarını tepeden sıkı bir balerin topuzuyla toplamıştı. Kendine has bir zarafeti vardı.

Mayıs ise Nesli'nin aksine daha iddialı görünüyordu. Kıvırcık saçlarını serbest bırakmış, abartılı makyajı ve tek omuzlu, uzun siyah elbisesiyle dikkatleri üzerine çekiyordu. Bu gece üçlü olarak ortamdaki herkesi kıskandıracağımızdan emindim ve bu düşünce beni daha da keyiflendirdi.

Mayıs şarap kadehlerini elimize tutuşturup, "Feris'in genel yayın yönetmenliğine," diyerek kadeh kaldırdı.

Kadehlerimizi tokuştururken dudaklarımdan yüksek sesli bir kahkaha döküldü. Bundan tam dört gün önce Lerzan ikizlerinin hamileliğini zorlaştırdığını bahane ederek işinden istifa etmişti. O günden beri derginin tek gündemi, yeni genel yayın yönetmeninin kim olacağıydı. Babamın birini seçtiğini ve bu akşamki davette açıklayacağını söylemesiyle ofis dedikoduları iyice alevlenmişti. Herkesin tahmini aynıydı: Bu pozisyonun yeni sahibi bendim.

Bu düşünce, içimde kontrol edilemez bir heyecan yaratmıştı. Hem pozisyon olarak Lerzan'dan sonra en uygun kişi bendim hem de derginin tirajını yükselten birçok başarılı projede imzam vardı. Babamın birkaç hafta önce beni dolaylı yollardan yokladığını fark etmiştim. Beni seçeceği zaten belli olmuş gibiydi.

Nesli, "Taner Bey dün sabah Türkiye'ye geri dönmüş," dediğinde başımı sallayarak onayladım.

"Biliyorum. Dün davet hazırlıklarıyla ilgili son gelişmeleri anlattığımda konuştuk."

"Herhangi bir şey dedi mi peki?" diye sordu Mayıs. Gözleri merakla parlıyordu.

"Terfiyle ilgili mi?" dedim ve ardından ikisinin de merakla gözlerimin içine baktığını gördüm. "Hayır, hiçbir şey demedi. Ama zaten bu gece açıklayacak."

"Şimdilik bu ufak kutlamayla idare et, hayatım. Gece seni çok güzel bir mekâna götüreceğim. Bizim için harika bir yer ayarladım."

"Sadece üçümüz mü olacağız?" diye sordu Nesli, şüpheyle bakarak.

Mayıs dalga geçerek, "Evet," dedi. "Taner Bey'i de mi çağıralım? Ne istiyorsun?"

"Hayır, canım ama kız belki bu özel gününde sevgilisini de yanında ister."

"Nesliciğim, sen ver şu şarabı bana. Daha içmeden kokusuyla sarhoş olmuşsun belli ki."

"Ne oluyor ya?"

"Kızım, Korhan burada mı? Adam araba fuarı için Almanya'ya gitti ya. Bir hafta yok."

"Ay, doğru! Ben onu tamamen unutmuşum. Keşke seni böyle bir günde yalnız bırakmasaydı. Ne zaman dönecek?" dedi Nesli düşünceli bir ifadeyle.

Hafif bir hüzünle, "Ben de bu gece gelmesini isterdim ama söylediğimde çoktan gideceği belliymiş," dedim. "Dört gün sonra gelecek. Onunla da o zaman kutlarız artık."

Kızlar, Korhan'la aramızın limoni olduğunu biliyordu. Ama sadece geçen hafta çıkan haber yüzünden olduğunu sanıyorlardı. Gerçekleri anlatmaya cesaret edememiştim. Korhan'ın benden sıkıldığını nasıl dile getirebilirdim ki? Hem Mayıs'ın Korhan'ı öldürmesinden korkuyordum hem de bu durumdan utanıyordum.

"Hadi ama surat asmak yok!" dedi Nesli neşeyle. "Korhan olmayabilir ama biz buradayız ve sonuna kadar yanındayız."

"Çok gerginim," dedim, heyecanımı dizginlemeye çalışarak.

"Saçmalama. Her şey çok güzel olacak. Bu anın hayalini kaç senedir kuruyorsun, Feris? Şimdi gerginlikle sakarlık falan yapma sakın."

"Tamam, sakinim," dedim ama içim içime sığmıyordu.

Kızlarla birlikte aşağıya, davetin yapılacağı salona indik. Her adımda kulağıma dolan fısıltılar ve heyecan dalgaları beni daha da tetikliyordu. Gözlerim sahneye kilitlenmişti. Babam konuşma yapmak üzere sahneye çıkarken kalbim göğsümde hızla çarpıyordu. O an bir rüyanın içindeydim. Her şey birkaç saniye içinde açıklığa kavuşacaktı.

Mayıs yanıma yaklaşıp elime bir şarap kadehi tutuşturdu. Kulağıma eğilip, "Şunu elinde tut," diye fısıldadı. "Poz verirken havaya kaldırırsın. Daha estetik görünür."

Heyecandan lal olan dilimin iki kelimeyi bir araya getiremeyeceğini anlayınca yalnızca başımı salladım ve kadehi aldım. Babam mikrofona yaklaştı ve konuşmasına başladı:

"Revista'nın bizler için önemi herkesin malumu. Bu dergiyi kurarken bu noktaya geleceğini tahmin etmiyordum, gibisinden klişe bir yalanla karşınıza çıkmayacağım. Çünkü ilk günden beri Revista'nın hak ettiği yere ulaşacağına adım kadar emindim. Bir yatırım ya da para kaynağı olsun diye başlamadım bu dergiye. Benim annem yok ve ablam büyürken ona yol gösterecek bir figür de yoktu doğal olarak. Ablam da kendini dergilerle keşfetmeye başladı. Modayı, eğlenceyi, dedikoduları, neyi alması gerektiğini, aşkı ve belki de burcunu bu sayede öğrendi. Çünkü o zamanlar herkesin elinde dünyaya bu kadar rahatça ulaşabileceği bir telefon yoktu ve ablam alması gereken tüm tavsiyeleri dergi okuyarak öğrendi. Bu arada kendisi okumayı hep çok severdi ve bugün işi olduğu için gelemeyeceğini söyledi. Muhtemelen yalan, kesin bir kütüphanede uyuyakalmıştır," dediğinde herkes güldü.

"Revista zamanla giderek büyüdü ve birçok kadının tavsiye aldığı o gizli anne ya da ablaya dönüştü. Şimdiyse, kuruluşunun yıldönümünde o ablayı yönetecek yeni bir kişi var. Senelerdir sektöre kattığı değer ve misyon bu pozisyona en uygun olan kişinin o olduğunu gösterdi bana. Sabah akşam demeden tüm benliğini sektöre adayan bu güzel isim dergimizin yeni genel yayın yönetmeni olacak."

O konuşmaya devam ederken içimdeki heyecan doruğa ulaşıyordu. Babamın birazdan adımı anons edeceğinden emindim. Kulağımda uğuldayan hızlı kalp atışlarım biraz sonra heyecandan bayılabileceğimin sinyalini verirken, titreyen dizlerimin bana ihanet edip rezillik çıkartmamasını umdum. Hayatımın en güzel anında düşüp, bayılarak

magazincilere malzeme olmak istemiyordum. Dalgalı saçlarımı son kez düzelttim ve saniyeler sonra resmen adımın duyurulacağı anı bekledim.

Babam gözlerini hepimizin üzerinde hızlıca gezdirirken, "Herkes epey meraklı," dedi. "Öyleyse çok uzatmadan sizi tanıştırayım." Elini uzattı. Bir adım attım ve o an, "Karşınızda müstakbel eşim ve Revista'nın yeni Genel Yayın Yönetmeni Cansel Ardak," dedi.

Atacağım adım havada asılı kalırken hayretle bana dönen gözlerin üzerimdeki baskısıyla gözlerimi kırpıştırdım ve doğru anlayıp anlamadığımdan emin olmak için Mayıs'a baktım. Şok içinde ve üzgün gözlerle beni izleyen arkadaşım doğru duyduğumu tescillerken bir kez daha sahneye döndüm ve kısa sarı saçlı kadının sahneye çıktığını gördüm.

Sahte bir sesle teşekkür konuşması yaparak, beni çileden çıkarırken elimdeki kadehi öyle bir kuvvetle sıkmıştım ki elimde parçalandı ve kırmızı şarap aynı renkteki elbisemle buluştu.

REVİSTA

SAYI: 8

Babamın ağzından çıkan kelimeler beynimde yankılanırken tüm dünya bulanıklaştı. Avcumda ince bir sızı vardı ama bu, kalbimdeki acının yanında bir hiçti. Gözlerimin odağı, sahnede gururla gülümseyip mikrofona bir şeyler söyleyen kadındaydı ancak ne söylediğini anlayamayacak kadar uyuşmuştu beynim. Sahte bir şekilde ettiği teşekkür konuşmasının tek bir cümlesini bile anlayamıyordum çünkü aklım hâlâ az önce duyduklarımda takılı kalmıştı. *Müstakbel eşim ve yeni Genel Yayın Yönetmeni Cansel Ardak* cümlesi tek cümlelik bir kaset gibi zihnimde dönüp duruyordu.

Müstakbel eşim.

Allah seni kahretsin, Taner Doğan!

Bunu anneme nasıl yaparsın?

Bunu bana nasıl yaparsın?

Hayır, bu doğru olamazdı. Şu an yaşananlar sadece kötü bir kâbustu. Az sonra uykumdan uyanacaktım ve her şey geçecekti. O sahnede şu an teşekkür konuşması yapan ben olmalıydım. Bu benim terfim, benim zaferimdi. Öyle olmalıydı. Diğer yandan, başkasıyla evleneceği gerçeği beynimde yankılandı. Babam, başkasıyla... Kalbim o an tıpkı elimdeki kadeh gibi paramparçaydı. Kan damlaları da parmaklarımdan yere akıyordu. Cam parçaları, derime derinlemesine saplanmıştı.

Dünya üzerime yıkılıyor, her şey yerle bir oluyordu sanki. Etrafımdaki fısıltılar bir uğultuya dönüşmüştü, şok olmuş yüzler dönüp bana bakıyordu. Sadece ben değildim bu yıkımı yaşayan. Günlerdir tahmin yürüten hatta üzerime bahis oynayan iş arkadaşlarım bile şaşkındı. Herkes yeni genel

yayın yönetmeninin ben olacağımı zannederken büyük patronun kararı hepimizi şoka uğratmıştı.

"Feris!"

Mayıs'ın çığlığı, uğultuları dindirecek şekilde kulaklarımda patladı. Bir anda yanımda belirdiğinde, Nesli'yle birlikte beni kolumdan tutup yürütmeye çalışıyorlardı.

Nesli bir peçete yumağını elime koyduğunda onlara direnmedim ve beni sürüklemelerine izin verdim.

"Eli kanıyor! Feris, elin..." Nesli'nin sesi panik doluydu. Gözlerim onun şaşkın bakışlarına kaydı ama bakışlarım donuktu.

Kendimi toparlamaya çalıştım ama başaramadım. Kan elbiseme damlıyordu ama acı hissetmiyordum. Tek hissettiğim, içimde büyüyen o boşluktu. Hayal kırıklığı, ihanet, hüzün ve öfke... O sahnedeki adamın seçiminden dolayı hayal kırıklığına uğramamıştım. Bu adam benim babamdı. Ve kimse bunu bilmiyordu.

Kalabalık üzerimize doğru yığılmaya başlamıştı. Fısıldaşmalar giderek artıyor, herkes şaşkınlık ve merakla bize bakıyordu. Dedikodular anında başlamıştı ve çığ gibi büyüyecekti. Kulaklarıma gelen mırıltılar içerdiği tüm küçümsemelerle beynime kazınıyordu.

"Ne oldu? Feris niye böyle tepki verdi?"

"Elini mi kesti? Ne kadar da dramatik!"

"Acaba Taner Bey'in açıklamasıyla ilgisi var mı?"

"Hani Feris olacaktı?"

Bu anlar sanki sonsuzluk kadar uzun sürdü. Her fısıltı, her bakış içimdeki sancıyı daha da körüklüyordu ama kimse bilmiyordu, kimse anlayamazdı. Bu sadece terfiyle ilgili değildi.

Mayıs, elimden akan kanın bir türlü durmadığını fark edince çığlık attı. "Kan kaybediyorsun! Bunu hemen halletmemiz lazım." Kızlar beni daha sıkı kavradı ve hızlı adımlarla otelin revirine doğru sürüklemeye başladı. Onlara karşı koymadım zira birinin beni buradan kurtarmasına ihtiyacım vardı.

Dedikodular ardımızda yankılanırken Mayıs'ın öfkesi patlamaya hazır bir volkan gibiydi. "Lanet olsun! Feris, bir şey söyle. İyi misin?" Sustum ama ben sustukça Mayıs konuştu. "Feris, cevap versene. Ay, Allah'ım, kız dilini yuttu!"

"Çabuk revire, Mayıs."

Otelin revirine vardığımızda ellerim titriyordu. Kanı durdurmaya çalıştılar. Hemşire elime müdahale ederken gözlerimi kapadım. Dışardaki acı, içimdekini asla bastıramayacak kadar hafifti. Parmaklarımın arasına giren cam parçaları çıkarıldıkça içimdeki kırıklar dağ gibi büyüyordu. Babam sadece genel yayın yönetmenliğini elimden almamıştı, beni kızı olarak bir kez daha unutmuştu.

Kızlar endişeyle tepemde dikilirken ben gözlerimi kapadım ve boşta kalan elimi öfkeyle yumruk haline getirdim.

"Taner Bey neyin peşinde? Cansel de kim ayrıca?"

Nesli'nin sesi hem meraklı hem de son derece öfkeliydi. O her zaman en aklı başında ve mantıklı olanımızdı ama onun bile sabrı tükeniyordu.

"İnan bana hiçbir fikrim yok. Sektörde daha önce hiç görmemiştim," diye cevapladı Mayıs. "Adama bak ya! Kart zampara! Genç kadını bulmuş tabii. Parası tavlamaya yetmedi herhalde. Baksana derginin başına getirdi."

Acaba Mayıs kart zampara diye yerdiği adamın babam olduğunu bilse aynı cümleleri kurabilir miydi? Öfkem kelimelere dökülemeyecek, içime sığamayacak kadar büyüktü. Beni hiçe saymıştı. Öz babam başka bir kadını yücelterek beni görmezlikten gelmişti.

Doktor elimdeki cam parçalarını temizledikten sonra sargılamaya başladı. Kestiğim yerler acıyordu ama içimdeki acının yanında hiç kalırdı. Bir nebze kendime geldiğimde başımı kaldırdım ve tepemde dikilen Mayıs'la Nesli'ye baktım. İkisinin bakışlarındaki şaşkınlık ve öfke o kadar belirgindi ki görmemek mümkün değildi.

Mayıs kendime geldiğimi fark ettiğinde artık dayanamayarak, "Feris, bir şey demeyecek misin?" dedi. Böyle gergin ortamlara asla giremediği yetmezmiş gibi sessiz kalmama da tahammülü yoktu.

Kendimde konuşacak gücü bulduğumda yorgun bir sesle, "Ne diyeyim, Mayıs?" diye sordum. Gerek ağrı kesicinin etkisi gerek hissettiğim tarifsiz yorgunluktan dolayı hantallaşmıştım.

Oturduğum sedyenin önüne çöktü ve gözlerimin içine baktı.

"Herhangi bir şey söyle. Sen böyle sustukça daha çok korkuyorum."

Boş bir ifadeyle, "Korkma," dedim. "Korkması gereken sen değilsin." Çünkü korkması gereken babamdı. Beni böyle bir duruma soktuğu için, beni böyle rezil ettiği için kendine kaçacak delik araması gerekiyordu.

Bir anlık öfkeyle dişlerimi öyle sert sıktım ki başıma saplanan ağrıya vücudumdaki ilaçlar bile tesir etmiyordu.

Mayıs gözlerini bana dikti. Yüzünde merak ve endişe vardı. "Bu ne demek? Ne var aklında, Feris? Sanırım sonunda dergiye bomba atma fikrine sıcak bakmaya başladın," diye espri yapmaya çalıştı ama biraz ciddiydi de. O an Mayıs'ın aslında ne kadar korktuğunu fark ettim.

Mayıs'ın esprisine Nesli'nin dalgın bir gülüşle karşılık verdiğini gördüm. O her zaman mantıklı ve soğukkanlı olandı ama şimdi o bile olanlar karşısında afallamıştı. Babamın yaptıkları sadece beni değil, çevremdeki herkesi sarsmıştı.

Nesli en sonunda sessizliği bozup, "Feris, yaşadığın hayal kırıklığını anlıyorum ama..." dedi.

"Rezil oldum. Herkese rezil oldum. Hepsi şu an benimle alay ediyor."

Mayıs sinirle yüzünü buruşturdu.

"Saçmalama. Kimse buna cüret edemez. Sen hâlâ bu derginin yayın koordinatörüsün. Onların üstüsün."

"Taner Bey beni herkese rezil etti."

Mayıs bir an sustu, daha sonra sakin bir sesle, "Hissettiklerini anlayabiliyorum ama böyle deme," dedi. "Birisi duyacak."

"Kim duyarsa duysun. Umurumda değil."

Nesli araya girerek uyarırcasına, "Kulağına giderse Taner Bey gözyaşına bakmaz," dedi.

"Umurumda bile değil. İsterse kovsun. Bu saatten sonra derginin ne önemi var?" dedim boş bir ifadeyle. Gerçekten de bu noktada her şey anlamını yitirmişti.

"Saçmalama, Feris. Her şey bitmiş gibi konuşmayı bırak. Şimdi olmadıysa bile daha sonra genel yayın yönetmeni olacaksın. Hâlâ en kuvvetli aday sensin."

"Geçti artık," dedim umutsuzca.

"Boş konuşma lütfen," diyen Mayıs'ın çaresiz sesi bir umut arayışı gibi çıkıyordu.

O anda kapı aralandı ve içeriye babam girdi.

"Taner Bey?" diye fısıldadı Mayıs. Gözleri büyük bir şaşkınlıkla açılmıştı. O an nefesimi tuttum, yüzleşmeye hazır değildim.

"Geçmiş olsun, Feris Hanım. Elinizi kesmişsiniz sanırım."

Babamın sesinde soğuk bir nezaket vardı.

"Sağ olun," dedim kısa ve kuru bir cevapla. İçimde bir fırtına kopuyordu ama dışarıya karşı bu kadar sakin kalmam inanılmazdı.

"Hanımlar, Cansel Hanım sizinle tanışmak istiyordu. Salonda olmalı. Onun yanına uğrayabilir misiniz?" diye ekledi babam emir verircesine.

Nesli ve Mayıs ne yapacaklarını bilemez halde birbirlerine baktı. Mayıs gözleri bana kayarken itiraz etmeye çalıştı.

"Ama..."

"Bir de yeni genel yayın yönetmenimizi sosyal medyada paylaşın lütfen, Nesli Hanım. Haber bizim resmi sayfamızdan girilsin."

Bu, *bana itiraz etmeyin* anlamına geldiği için Nesli istemeyerek de olsa başını salladı.

"Tabii, Taner Bey."

Mayıs odadan çıkmadan önce hafifçe eğilip, "Biz hemen geleceğiz," diye fısıldadı. "Sen burada dinlen, tamam mı? Sonra hep birlikte eve gideriz."

Kızlar gittikten sonra babamla odada baş başa kaldık. Aramızdaki sessizlik her saniye ağırlaşırken, bakışlarımı ondan kaçırmadan gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

En sonunda bu suskunluğa dayanamamış olacak ki beni gerçekten umursuyormuş gibi bir tavırla, "Ne yaptın sen eline, Feris?" diye sordu.

Sertçe, "Sana ne?" diye çıkıştım. Onun sahte ilgisine tahammül edemiyordum. Gerçekten beni düşünebileceğine inanmıyordum çünkü.

Gözlerini kısarak ciddileşti.

"Bu tavrın ne? Ne oluyor sana?"

"Ne varmış tavrımda?"

"Elini paramparça etmişsin. Seninle ilgilenmek istiyorum ama bana suratını asıyorsun."

Ona bakıp nefretle güldüm. "Ne yapmamı bekliyorsun? Yeni sevgilinle seni kutlamamı mı beklerdin? Ellerimi sizi alkışlamak için mi kullanmalıydım?" diyerek sargılı elimi havaya kaldırdım.

Söylediklerim, hissettiğim öfkenin ufak bir kısmını yansıtıyordu. Kalbimdeki kırgınlık dağ gibi büyürken onun bu kadar rahat oluşu beni çileden çıkarıyordu.

Biraz duraksadı ve yüzünde suçlulukla karışık bir savunma hali belirdi.

"Biraz ani oldu, farkındayım ama bana anlayış göstermeni bekliyorum. Sana Cansel'i annenin yerine koy diyemem ama..."

"Anne yerine mi? Sence de biraz fazla genç değil mi bu rol için?" dedim alayla.

"Cansel yaşından çok daha olgun bir kadın. Ayrıca hisler yaşa takılamayacak kadar önemlidir." Sabrım gittikçe tükenirken yüzüm öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Feris, şu an bana öfkeli olman çok saçma. Ben annenle ayrılalı yıllar oldu. Bundan dolayı..."

Kaşlarımı imayla havalandırdım.

"Sence tek kızgınlığım bu yüzden mi?"

"Bu ne demek? Başka ne var?"

"Genel yayın yönetmeni olmak istediğimi biliyordun."

Rahat bir tavırla, "Evet," dediğinde alayla gülümsedim.

"Ve bunu bildiğin halde beni seçmedin. Benim bu pozisyonu ne kadar istediğimi bilerek nasıl başkasını tercih edersin? Bunu nasıl yaparsın?"

Birkaç saniye sessiz kalıp sonra derin bir nefes aldı.

"İstediğini biliyorum ama bu pozisyona henüz hazır değilsin. Daha yolun çok başındasın. Yeterli deneyime sahip değilsin ve genel yayın yönetmenliği senin sandığın kadar kolay bir pozisyon değil."

"Ben bu dergiye yıllarımı verdim. Gece gündüz demeden çalıştım. Bundan bir gün bile gocunmadım. Bu pozisyona gelmek için çok fedakârlık yaptım. Karşılığı bu muydu?"

"Bu pozisyona geldiysen benim sayemde geldin. Bunu unutma!"

Sesi sertleşmişti.

O an içimdeki sabır tamamen tükendi ve hızla ayağa fırladım. Sağlam elimi havaya kaldırıp, işaret parmağımı tehdit edercesine salladım.

"Sakın! Sakın bana bu cümleyi kurma. Ben senden sıyrılmak için seni tanımamazlıktan geldim. Sırf kimse torpilli olduğumu düşünmesin diye kendi kimliğimi gizledim. Biri eski karın olarak hatırlamasın diye annemle hiçbir arkadaşımı tanıştırmadım ben. Şimdi dönüp *benim sayemde,* diyerek benim emeklerimi hiçe sayamazsın. Sen geceleri evinde rahat rahat uyurken ben ofiste sabahlıyordum. Revista batmanın eşiğinden döndüyse ve şimdi adından bir numara olarak söz ettiriyorsa hepsi benim sayemde. Ama şimdi kalkıp *benim sayemde,* diyecek yüzü buluyorsun. Asıl sen unutma. Senin değil, benim başarım bu!"

Babamın yüzü gerildi ve gözlerinde inatçı bir ifade belirdi.

"Senin mi? Sen daha yürümeyi bilmiyorken ben Revista'yı kurdum, küçükhanım."

"Evet, kurmuş olabilirsin. Ama onu ayakta tutan benim. Senden habersiz nice krizi ben çözdüm. Dergiyi dolandırmaya kalktılar, ben önledim. Satışlar dibe vurdu, ben yükselttim. Yanlış yöneticilerin hatalarını ben düzelttim. Bu dergiyi sen inşa etmiş olabilirsin ama onu hayatta tutan ve başarılı kılan bendim."

Cümlelerimi duyduğunda yüzü bembeyaz kesildi. Bu halini görünce biraz ileri gittiğimi fark ettim ama geri adım atmak gibi bir niyetim yoktu. Babamın suskunluğu, aslında söylediklerimin doğruluğunu kabul ettiğinin sessiz bir onayı gibiydi.

Normalde böyle bir durumda esip gürlerdi ama bu kez yaptığı hatanın farkında olduğu belliydi ki sesini çıkarmadı.

"Her ne olursa olsun, kararım bu. Cansel, Revista'nın yeni genel yayın yönetmeni olacak. Sen ise yayın koordinatörü olarak devam edeceksin. Bir gün bu dergi sana kalacak, tek mirasçı sensin. Ama o gün henüz gelmedi. Zamanı var, kızım."

Gözlerim dolsa da bu zayıflığı göstermemeye kararlıydım. Dişlerimi öfkeyle sertçe sıktım.

"Bana sakın *kızım*, deme. Sen o hakkı kaybedeli çok oldu."

Bir adım geri attı ve yüzünde kırgın bir ifade belirdi.

"Sen bana hiç babalık yapma fırsatı vermedin ki..."

O an sesim kısık ama bir o kadar keskin çıktı.

"Babalık yapmak için izin almana gerek yoktu. Asıl mesele buydu işte. Hiçbir zaman gerçekten babam gibi davranmadın. Beni yönetmeye

çalıştın, sevmeye değil ama ben senin çocuğundum. Yönetilmesi gereken dergin değil."

Babamın gözleri hafifçe kısıldı, şakaklarında atan damarlar belirginleşmişti. Yine de kendini sakinleştirmeye çalışarak, "Şu an çok öfkelisin," dedi. "Bence evine git ve dinlen. Senin için bir araba ayarlatacağım. Seni eve bıraksın. Bu akşam ağrın olması ihtimaline karşılık evine bir de hemşire göndereceğim."

"Evet, öfkeliyim çünkü bana hakkım olanı vermedin. Bu dergide o pozisyonu benden daha çok hak eden biri yok."

Babam, derin bir nefes alarak gözlerini benden kaçırdı. Sabrı tükenmiş gibiydi ve bu beni daha da öfkelendirdi. Masanın köşesindeki kalemi alıp usulca döndürmeye başladı. Bu onun stres anlarındaki tipik hareketiydi.

"Feris, duygularını kontrol etmelisin. Bu kadar hırslı olmak seni tüketir. Sadece iş dünyasında değil, hayatta da daha fazla deneyime ihtiyacın var. Şu an o koltuğa oturursan seni yok eder."

Söylediklerinin beni yatıştırmasını bekliyor gibiydi. Ancak sesindeki babacan tavır, her zaman olduğu gibi bu sefer de beni durdurmaya yetmiyordu. Onun bu tavrı, bana *çocuk* muamelesi yaptığını bir kez daha hatırlatıyordu. Sıktığım yumruklarımı gevşettim ama gözlerimdeki ateş sönmüyordu. Yıllardır verdiğim emekleri bir çırpıda göz ardı etmesini kabullenmek çok zordu.

"Cansel Hanım çok mu deneyimli? Kaç yaşında sahi? Benden üç ya da dört yaş büyüktür sadece. Aranızda kaç yaş fark var?"

Babamın kaşları hafifçe çatıldı. Bu sorunun onu nasıl köşeye sıkıştırdığını biliyordum.

"Otuz üç ama bunun bir önemi yok."

Sözleri, içimde hafif bir hayal kırıklığı yarattı. Kaşlarımı kaldırarak şaşkın ama alaycı bir ifade takındım.

"Sana inanamıyorum. Kızın olacak yaşta biriyle evleniyorsun resmen. Ne kadar çalışırsam çalışayım ve ne kadar başarılı olursam olayım senin için hep bir *eksik* oldum!"

"Henüz hazır olmadığın bir sorumluluğu almaman için..."

"Hazır değilmişim! Peki, Cansel hazır mı? Yıllarını vermiş mi bu dergiye? Bu derginin ruhunu anlamış mı? Kim bu kadın? Adını bile

duymadığım, kimsenin tanımadığı bir kadını derginin başına getiriyorsun."

"Cansel yıllardır *Centilmen* dergisinde çalışıyor."

Şokla açılan gözlerim bu gerçeği sindirmek istercesine donakalmıştı. Kalbimdeki hiddet bir volkan gibi patlamaya hazırdı.

"Centilmen mi?" diye sordum titrek bir sesle. "Ekonomi dergisinde çalışan birini magazin sektörünün zirvesine mi oturttun gerçekten? Ekonomi dergisinden gelen biri bizim sektörden ne anlar? Sen bu derginin ruhunu tamamen hiçe sayıyorsun."

Babam çenesini sıkıyor, şakaklarındaki damarlar belirginleşiyordu.

"Sektör ne kadar farklı olsa da Cansel'in yeteneklerini küçümseme. O bu pozisyonu hak ediyor. Onunla iş dünyasında aynı ligde olduğun zaman..."

"Aynı ligde olamayız çünkü aynı sahada top koşturmuyoruz. Ekonomi dergisi diyorsun! Bizim dergimiz modanın, magazinin nabzını tutuyor. Cansel ne yapacak? Moda sayfalarını bütçe tablolarıyla mı dolduracak? Revista, yılların emeğiyle oluşmuş bir marka. Sen bu markayı bir ekonomi uzmanına mı teslim ediyorsun?

"Cansel'in deneyimi yalnızca ekonomiyle sınırlı değil. O, yönetim becerisiyle bu dergiyi daha ileriye taşıyabilir. Yeni bir perspektif..."

Başımı hızla iki yana sallayarak onun söylediklerini duymazlıktan geldim. Bu dergiyi gerçekten anlayan birinin böyle bir şey söylemesine imkân yoktu.

"Yeni bir perspektif, dergiyi finansal bir rapor gibi yönetmek mi? Revista her satırında, her kapağında bir ruh taşıyor. Bu ruhu anlamayan biri o koltuğa oturamaz. Cansel bu sektörde yeni. Derginin ruhunu kavramış değil. Onun ekonomiye olan hâkimiyeti, buranın sanatına, yaratıcılığına yetmez. Beni bir kenara itip Cansel'i seçmen sadece ona olan kişisel ilginden. Bunu göremediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu kadar dar düşünme, Feris. Dergi sadece sanat ve moda değil, aynı zamanda bir iş. Yönetimi, büyümesi, sürdürülebilirliği var. Cansel bu konularda yardımcı olacak. Onun bakış açısı dergiyi daha da büyütecek."

"Zamanında satışlar düştüğünde de aynı düşünceye sahiptin. Bu dergiyi bir iş olarak gördüğün an kaybediyorsun, farkında mısın? Burası bir iş değil. Magazinin evi."

"Para kazandıran her şey iştir. Evet, zamanında satışlar çok düştü ama yanlış stratejiyle ilerlediğimiz için olmuştu. Cansel sayesinde aynıları yaşanmayacak."

"O sadece bir fırsat buldu ve seni kullandı. Dergiyi değil, seni yönetiyor."

Babam kaşlarını çatarak bana doğru eğildi.

"Cansel şimdilik doğru bir seçim. Öfkeni kişiselleştirme."

Damarlarımda dolaşan adrenalin, sakinleşmeme izin vermiyordu.

"Öfkeli olmamın sebebi, beni bir kenara itip bir yabancıyı seçmen değil sadece! Benim bu dergi için ne kadar çalıştığımı, ne kadar fedakârlık yaptığımı bile bile... Sen, Cansel'i seçerek bana en büyük ihaneti ettin. Ekonomi dergisinden gelen bir kadının bu dergiyi yönetmesine nasıl izin verebilirsin?"

"Sıkıldım, Feris. Kararım bu yönde ve asla değişmeyecek. Cansel'le tanıştığında sen de onu seveceksin. Onun deneyimlerinden faydalanacak, zamanı geldiğinde kendini bu göreve hazır hissedeceksin."

"Ben zaten hazırım."

"Hayır, küçüğüm. Sadece öyle sanıyorsun."

Ses tonu eskisinden daha yumuşaktı ama keskinliğini de koruyordu. O an anladım ki onu kararından vazgeçirmek imkânsızdı. Taner Doğan elindeki gücün farkındaydı ve bu gücü beni yerle bir etmek için kullanmıştı.

Bir şeyler daha söylemek için dudaklarımı araladım ama o, son bir kez gözlerimin içine bakmadan, revirden çıkıp gitti. Yorgundum. Olduğum yere çöktüm ve bir süre kapanan kapıyı izledim.

Bu yapılan yalnızca haksızlık değil, aynı zamanda bir ihanetin sembolüydü. Onca fedakârlığı yapan, uykusuz geceler geçiren, dergiyi yüceltmek için mücadele veren bendim ama o koltuğa oturan Cansel'di.

Nefretle dişlerimi sıktım ve onun ardından ayaklanıp odadan çıktım. Davet salonundan gelen sesleri umursamadım ve hızlı adımlarla otelden çıktım. Danışmadaki kadından benim için çağırmasını istediğim taksi geldikten sonra hızla arabaya geçtim.

Mayıs ve Nesli'ye eve gittiğimi belirtip bu gece yalnız kalmak istediğimi de söyledikten sonra taksiciye evimin adresini verdim. Arkama yaslandıktan sonra trafiğin ne kadar yoğun olduğunu fark ettim. Bu trafikte eve gitmeye kalksam neredeyse bir buçuk saatimi alacaktı. Ağrı kesicinin etkisi geçmeye başladıkça elimin ağrısı da şiddetleniyordu. Bu yüzden bir an önce eve gitmek ve ilaç almak istiyordum. Korhan'ın evinin yakınlarında olduğumu fark ettiğimde evin anahtarını kontrol ettim. Yanımda olduğunu görünce taksiciye adresi değiştirttim.

Hem onun evi daha yakındı hem de Mayıs'la Nesli'nin aniden baskın yapma ihtimaline karşı bu geceyi boş evde geçirmem iyi olacaktı.

Yirmi dakika gibi kısa bir sürede eve ulaştığımda aşağı indim ve yavaş adımlarla apartmana çıktım. İçeri girdiğimde ışıkların açık olduğunu fark ettim. *Ah Korhan, ah! Işıkları açık unutup mu gittin gerçekten?*

Söylene söylene içeri girdim ve o an yerdeki kıyafetler dikkatimi çekti. Kaşlarımı çatarken adım seslerini duydum ve yurtdışında olduğunu sandığım erkek arkadaşımın yatak odasından yarı çıplak bir şekilde çıkışını boş gözlerle izledim.

"Sen..." dedi şaşkınca. "Senin burada ne işin var?"

"Asıl senin burada ne işin var?"

Korhan titrek bir sesle, "Feris, ben..." diye mırıldandı. Havada asılı kalan kelimeler ağır bir yük misali içimde yankılandı.

Şaşkındı. Şaşkındım. Ne o beni burada görmeyi bekliyordu ne de ben onu burada bulmayı.

"Ne sen? Ha? Ne sen?" dedim biraz sesimi yükselterek. "Senin yurtdışında olman gerekmiyor muydu? Ve sen neden çıplaksın?" Bu hali, yurtdışından yeni dönmüş biri gibi değildi. Saçlarının dağınıklığı, çıplak bedeni ve gözlerinde saklanan tedirginlik az sonra her şeyin altüst olacağının habercisiydi.

Kelimeler ağzımdan hızla döküldü ama aslında cevabını duymaktan korkuyordum. Gözlerimi ondan kaçırmak istedim ama yapamadım. Bir yanım kaçmak, diğer yanım her şeyi görmek ve bilmek istiyordu. Ben de bu defa kafamı kuma gömmek yerine bilmeyi tercih ettim çünkü bilmek, acıtsa bile belirsizlikten iyiydi. Korhan'la aramızda olan sorunları bugüne dek görmezlikten gelmiş, daha fazla problem çıkmasın diye aptalı oynamıştım ama daha fazla kendime haksızlık yapamayacaktım.

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Gözlerimin içine bakıyordu ama o bakışlar artık bildiğim Korhan'ın bakışları değildi. Soğuk ve mesafeli... Sanki karşımdaki bir yabancıydı. Boğazımda bir düğüm oluşurken zihnime sızan şüphe, damarlarımda dolaşan bir zehir gibi ağır ağır yayılıyordu. Yalan söylemişti. Bana yurtdışında olduğunu söylemişti ama onu evinde, üstelik yarı çıplak bulmuştum. Evin her köşesini tarayan gözlerim, bir kadının izlerini arıyordu. Yatak odasına

kaçamak bir bakış attım. O oda... Belki de ihaneti ikimizin anılarıyla dolu olan o odaya saklamıştı. Orada başka bir kadının izlerini mi bulacaktım?

Hiçbir şey diyemedi. Yalnızca, "Feris..." diye adımı tekrarladı.

O tek kelimelik suskunluğu, içimde birikmiş tüm şüpheleri aniden su yüzüne çıkardı. Onu herkese karşı savunmuştum. Herkes ilgisizliğini başka bir kadınla bağdaştırırken ben *asla yapmaz,* demiştim. Fakat artık onu koruyamazdım. Elimden her şeyimi alarak bana savunulacak hiçbir şey bırakmamıştı.

Sesimin titremesini engelleyemedim ve üzgün bir halde, "*Yapmadım*, de," dedim. "*Seni aldatmadım*, de bana."

Bugün bir ihaneti daha kaldıramazdım. Ben o kadar güçlü değildim. Kalbim korkuyla kasıldı ve midem bu düşünceden iğrenerek bulanmaya başladı.

"Saçmalama, tabii ki aldatmadım," dedi ama hiç de inandırıcı gelmiyordu.

Öfkem kontrolsüz bir şekilde patlarken, "Neden bana yurtdışındayım diye yalan söyleyip evde çıplaksın o zaman?" dedim ve hızlı adımlarla yatak odasına ilerledim. "Daha bir saat önce konuştuk ve bana fuarda olduğunu söyledin!" Kapıyı sertçe açıp odaya göz gezdirdim ama Korhan'dan başka birinin izini bulamamıştım.

Arkamdan bıkkınca, "Feris, evde kimse yok," dediğinde yeniden salona döndüm.

Dişlerimi sıkarken, "Seni dinliyorum, bana bir açıklama borçlusun," dedim.

Korhan, derin bir nefes aldı. Sanki ağırlığını taşıyamıyormuş gibi omuzları çöktü. Bakışlarını kaçırdı. Yüzüne yayılan boşluk, sözlerinin önündeki bir duvar gibiydi. "Ben..." diye başladı ama devam edemedi. Kaçamak bakışları bana acı veriyordu. "Oturmak ister misin?"

Sakinliği beni daha da öfkelendirirken tahammül sınırımı çoktan geçmiştim. Sabırsızca, "Korhan, bana açıklama yapmanı bekliyorum," dedim.

Birden gözleri elimdeki sargıya kaydı. "Senin eline ne oldu?" diye merakla sordu. "Ayrıca saat çok erken. Davetten erken mi çıktın?"

Gözlerinde aşina olduğum o endişeyi görmek beni bir nebze memnun etti fakat bana yalan söylediği gerçeğini aşamıyordum.

Soğuk ve kararlı bir şekilde, "Korhan, bak sabrım taşmak üzere," dedim. "Hemen bana neler olduğunu anlat."

Bana söylediği bu yalan kalbime ağırlık yapıyordu. Şu an ne söylemekten korktuğunu bilmiyordum ama artık dayanacak gücüm kalmamıştı.

"İstanbul'dan hiç ayrılmadım." Sesi alçaldı. "Fuara gitmedim."

Bir an kalbim durdu sanki. Söyledikleri beynimde yankılandı. "Ne? Neden?" diye sordum ama o an cevaplarını gerçekten merak edip etmediğimi bile bilmiyordum. Zihnim, kafam allak bullaktı.

"Biraz yalnız kalıp düşünmek istedim çünkü."

"Neyi?"

"Beni. Seni. Bizi."

Gözlerimi ondan kaçırdım. Boğazım kurumuştu.

"Bir şeyleri düşünmek için bana yalan mı söylemen gerekiyordu?"

"Yalnız kalıp düşünmek istedim, Feris," dedi sanki bu bir açıklama olabilirmiş gibi.

"Bu isteğini bana normal bir şekilde dile getirebilirdin. Bana *yurtdışına gidiyorum, bir hafta sonra geleceğim,* diye yalana başvurmana gerek yoktu."

"Uzak kalmak istedim. Bir süre kafamı toparlamak, kaçmak istedim."

"Neyden?"

İç çekerek, "Ben çok yoruldum," dedi. "Sürekli birilerinin beklentilerini gerçekleştirmek zorundaymış gibi hissediyorum."

Şaşkınlıkla, "Korhan, ne diyorsun sen?" diye sordum.

"Ben artık bu ilişkinin yükünü taşıyamıyorum. Bunaldım, kendimi kaybettim artık. Sanki kendi hayatımda bir figüran gibiyim." Yüzüm ne haldeydi, bilmiyorum ama Korhan başını yere eğdi. "Bana öyle bakma. Ben bu hayata alışık değilim. Benim için hayat, sonraki adımımı düşünmeden kafama estiği gibi yaşamaktır ama artık bunu yapamıyorum. Kendimi bir kafesin içindeymiş gibi hissediyorum. Kendim olmaktan çıktım. Hayatımı sana göre şekillendirdikçe kendimden uzaklaştım."

Cümleleri o kadar ağır gelmişti ki yutkunamadım bile. Ben neler duyuyordum şu an?

"Ben mi seni kafese koydum, Korhan? Biz, ikimiz... Her şeyi birlikte yapıyorduk. İlişki dediğin ortak bir zeminde buluşmaktır. İkimizin de isteklerine göre yaşıyoruz, farkında değil misin?" derken içimdeki acı yüzüme vuruyordu artık.

"Hayır, Feris," dedi kararlılıkla. Söyleyeceklerini o kadar uzun zamandır içinde tutuyordu ki sonunda patlama noktasına gelmişti. Aylardır bizi birbirimize bağlayan ip öyle incelmişti ki kopmanın eşiğindeydik. "Bu ilişki yalnızca senin isteklerine göre ilerliyor. Sen nasıl istersen ve işine nasıl gelirse öyle yaşıyoruz. Ben bu düzene alışık değilim. Sana göre her şey planlı programlı olmak zorunda. Gününü önceki geceden düşünüyor, hiçbir şeyi şansa bırakmıyorsun. Her şeyi kontrol altında tutmak istiyorsun. İş dünyasında bunu yapmanı anlayabiliyordum ama beni de kontrol altında tutmaya çalışıyorsun."

Bu sözler beni iyice çileden çıkardı.

"Saçmalıyorsun. Şu an tamamen bahane üretiyorsun."

Ayrılmak istiyordu, anlamıştım ama kendi isteklerini beni suçlayarak gizlemeye çalışıyordu. Onun da farkındaydım.

"Ben artık bu ilişkinin sorumluluğunu taşıyamıyorum. Bu kadar ciddi bir ilişkiye henüz hazır değilim."

Sesinde bir yorgunluk vardı fakat bu yorgunluk ruhunun derinliklerinden taşıyor gibiydi.

İçimdeki öfke daha da büyüdü. Gözlerim kardı ve o an, aylardır fark ettiğim ama kabul etmek istemediğim gerçeklerin yüzüme tokat gibi çarptığını hissettim. Çoktan kırılmış bir vazo gibi içim paramparça olmuştu ama bunu ona belli etmeyecektim.

"Belliydi zaten. Aylardır kıvranıyorsun. Keşke yalanların arkasına saklanmadan bana gerçekleri söyleme cesaretin olsaydı," dedim sitemle.

O an gözlerime baktı. Ama bakışlarında cesaretsizlik vardı.

"Anlatamadım çünkü sebebini ben de bilmiyordum. Sadece bunalmaya başlamıştım."

Kalbimdeki son umut kırıntısı da o an yok oldu. O an anladım ki Korhan, bu ilişkiye çoktan veda etmişti. Yutkundum ama boğazıma oturan o büyük düğüm geçmiyordu. "Beni kandırdın," dedim. Artık

sesim titremiyordu. "Arkadaşlarına mesaj attığın gün gördüklerime inanmalıydım. Sana değil."

Hata etmiştim. İki haftadır görmezlikten gelmiştim ama gerçekler o günden beri belliydi. Korhan doğruları bir tek bana söylememişti.

"Ben seni kandırmadım, Feris. Bu hissettiklerimi kabullenmek benim için de çok zordu. Sen kolay olduğunu mu zannediyorsun?"

"Doğru, senin için her şey çok zor. *İlişkinin sorumluluğunu taşıyamıyorum*, ne demek? Bu kadar mı âcizsin sen? Biz henüz sevgiliyiz. Daha aramızda ciddi bir şey yok. İşler evliliğe bile evirilmedi ama sen şimdiden korktuğunu söylüyorsun."

Yutkundu, sanki söylemek istemediği bir gerçeği daha açığa çıkaracaktı.

"Ben kendimi bir evliliğin içinde hayal edemiyorum. Bu ilişkinin gideceği ciddiyet beni korkutuyor."

Bu sözlerle beraber içimde kopan fırtına durdu. O an sadece sessizlik vardı. Boşluğun içinde yankılanan tek şey hayal kırıklığımdı.

"Merak etme," dedim. Sesim artık titremiyordu. Sakin ama keskin bir bıçak gibiydi. "Artık ben de seninle bir evlilik hayal edemiyorum. Sevgiliyken sıkılan, evliyken neler hisseder acaba?"

Dolu gözlerle bir zamanlar her şeyimi adadığım adama baktım. Artık karşımda sevdiğim, değer verdiğim, bir gün hayatımı birleştirmek istediğim adam yoktu. Başta ayaklarımı yerden kesen, beni büyüleyen o adam gitmiş, yerine benden, bizden korkan biri gelmişti.

Korhan, yüzünde ezik bir teslimiyetle başını öne eğdi.

"Ben senin hayallerindeki o kişi değilim sanırım."

Bu itirafla içindeki yükten biraz olsun kurtulmuş gibiydi ama bu, beni daha da yıktı. Herkes bana yabancılaşmıştı. Babamı, varoluş sebebimi tanıyamadığım yetmezmiş gibi artık sevgilimi de tanıyamıyordum.

Başımı dikleştirdim ve doğrudan onun gözlerine bakarken, "Evet, değilmişsin," dedim. "Ne o tanıdığım kararlı, dik duruşlu ne de ne istediğini bilen adamsın. Ne oldu? Ne değişti? İlk zamanlar dibimden ayrılmıyordun. Ben kendimi ilişkiye hazır hissetmezken beni ikna etmek için uğraşan sendin. Beni deliler gibi istiyorken şimdi istemediğini söylüyorsun. İkinci ayda beni ailenle tanıştırdın. Altıncı ayımız dolmadan evlilik hayallerine girişttin. Şimdiyse karşıma geçmiş *ben sorumluluk*

alamıyorum, diyorsun. Madem alamıyordun neden bunları yaptın? Benimle olmak istediğini söyleyen, evlenmek için planlar kuran sen değil miydin?"

Elleriyle çenesini sıvazladı. Fazlasıyla sıkıntılı görünüyordu. Bunları duymak benim için ne kadar zorsa ona anlatması da bir o kadar zordu.

"Hayır, sadece bu hayat tarzı bana göre değilmiş, onu anladım."

Hayat tarzı diye bahsettiği şey ilişkimiz miydi?

"Bir buçuk sene sonra mı anladın bunu?"

"Feris..."

Korhan'ın derin nefesi odada yankılanırken içimdeki hayal kırıklığı daha da büyüdü. Beni susturan bir sessizlik vardı artık. Sözlerinin ardındaki gerçekler, ruhuma işleyen bir soğukluk gibi damarlarımda dolaşıyordu. Korhan, tam karşımda olmasına rağmen ondan ne kadar uzaklaştığımı hissettim.

İçimdeki öfkeyi daha fazla tutamayarak, "Sana inanıp güvenen kafamı sikeyim!" dedim. "Madem istemiyordun, madem sevmiyordun gelip bana söyleseydin. Triplerinin, uzak kalma bahanelerinin arkasına sığınmasaydın."

Sesi titriyordu.

"Ağzımdan *seni sevmiyorum*, diye bir kelime çıkmadı. Seni hâlâ çok seviyorum."

Bir zamanlar dudaklarından dökülmesini dört gözle beklediğim cümlelerin ardında artık hiçbir gerçeklik yoktu. O eşsiz kelimeleri oluşturan harflerin artık hiçbir anlamı kalmamıştı.

Bu sözler, içimdeki son kırıntıyı da paramparça etti.

"Korhan, artık yalan söyleme. Bu iş burada bitti. Ben senin dengesizliklerinle, gelgitlerinle uğraşamam."

Boş bir savunma çabasına girerken, "Dengesizlik değil bu," dedi.

"Evet, bunun daha ağır bir tanımı var ama onca zamanın hatırına sessiz kalıyorum."

"Her şey için üzgünüm. Böyle olmasını istemezdim."

Kapıyı arkamdan sertçe kapadım ve o eve bir daha girmemek üzere çıktım. Bir insanın hayatı, bir gecede baştan sona değişebilir miydi? Önce babamın ihaneti, daha sonraysa Korhan'ın bahanesi... Göğsümün

tam üstüne çöreklenen acı, aldığım nefesleri bile boğazıma diziyordu. Korhan'la yaşadığımız anılar birer birer gözlerimin önünden geçerken şimdi bu hale nasıl geldiğimizi sorguluyordum.

Benden sıkılmıştı. İlişki istemiyordu.

Bu iki gerçek tokat misali suratıma indiğinde ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım ve güvenliğe bana taksi çağırmasını söyledim. Taksiyi beklerken içime işleyen soğuk havanın bedenim gibi hislerimi de dondurmasını diledim. Kalbim her defasında böyle parçalara ayrılacaksa hepten yok olabilirdi.

İlişki sorumluluğu alamıyorum... Bu ne demekti? Onca zaman her şey sorunsuzca ilerlemişti. Beni hayatına dahil etmek için gecesini gündüzüne katmışken birden nasıl atmak için uğraşabilirdi? Bir insan bu kadar değişebilir miydi? Yoksa ben mi ona fazla anlam yüklemiştim?

Taksinin gelmesini beklerken soğuk hava istediğim gibi ne kalbimi donduruyordu ne de içimdeki yangını dindiriyordu. *Ben ilişkinin sorumluluğunu taşıyamıyorum,* cümlesi tekrar tekrar zihnimde yankılanırken ben de bu yaşananları taşıyamıyordum.

Hayatını benimle şekillendirmeye çalışmıştı ama belki de hiç istemediği bir hayata doğru sürükleniyordu ve bunu çok geç fark etmişti. Bu düşünce midemi bulandırdı. Onun için ben bir hata mıydım? Bunu kabul etmek, bana tüm o yaşadıklarımızın sahte olduğunu hissettirdi.

İnsanlar değişmezdi. Bu gerçekle bugün bir kez daha yüzleşmiştim. Korhan, biz tanışmadan önce eğlence neredeyse onu takip eden bir adamdı. Yani işin aslı fazlasıyla çapkındı. Tek gecelik ilişkiler yaşamaktan çekinmez, duygusallık olmadan yalnızca ten çekimine dayanan ilişkiler kurardı. Erkek arkadaşlarıyla gece kulüplerinden çıkmaz, keyfi ne isterse öyle davranırdı. Ve şimdi o hayatına geri dönmek için benden vazgeçiyordu.

Taksi önümde durduğunda derin bir nefes alıp araca bindim. Kapıyı kapadığımda, içimdeki acı bir anlığına dışarıda kalmış gibi hissettirdi. Ancak aracın hareket etmeye başlamasıyla birlikte içimdeki hisler tekrar geri geldi. Yolda ilerlerken her köşe başı, her tanıdık sokak birlikte geçirdiğimiz vakitleri hatırlatıyordu. Sanki anılarımın üstünde yürüyen bir hayalet gibi hissettim kendimi.

O an, Korhan'la yaşadığım her anının üstüme çökmüş yük gibi ağırlaştığını fark ettim. Geçmişteki mutluluklarımın bile şimdi birer yük

haline geldiğini düşündüm. O anılar, o gülüşler, o vaatler... Hepsi birer yalanmış gibi. Ne kadar çok zaman harcamıştım onunla! Ne kadar çok hayal kurmuştum onunla! Artık tüm bunlar sadece birer hayal kırıklığıydı.

Taksi yavaşça eve yaklaşırken artık hiç hissetmediğim bir boşlukla karşılaştım. O an, Korhan'ın benim için ne ifade ettiğini düşünmek bile istemiyordum. İlişki sorumluluğunu almaktan kaçan biri, nasıl benim hayatımın merkezinde olabilirdi ki? Oysaki ben, ilişkimizi geleceğe taşıma konusunda kararlıydım. Ama o, adımlarını geri çekerek beni yarı yolda bırakmıştı.

Taksiden inince içimde bir şeylerin daha fazla ağırlaşmasına neden olan bir hisle karşılaştım. Gözlerim yaşlıydı ama ağlamaktan korkuyordum. Kendimi parçalara ayıran acıyla yüzleşmek istemiyordum. Belki de bu yüzden içimde bir direnç vardı. Her şeyin bittiğini kabul etmek ama yine de yeni bir başlangıç yapmanın korkusuyla doluydum.

Hızlı adımlarla eve çıktım ve titreyen ellerimle zor bela kapıyı açtım. Kapıyı kapadığım anda bastırdığım tüm acı bir anda serbest kaldı ve saatlerdir tutunmaya çalıştığım o gücün aslında ne kadar kırılgan olduğunu fark ettim. Dizlerimin bağı çözülürken olduğum yere, zemine çöktüm.

Gözlerimde biriken yaşları engellemeye çalışsam da nafileydi. Süzülen ilk damlayla birlikte inşa ettiğim duvarlar da birer birer yıkılmaya başladı. Öfkeliydim ama asıl öfkem kendimeydi. Çünkü ben, ağlamaktan nefret eden biriydim.

Aslında kendime sinirleniyordum. Nasıl bu hale gelmiş, nasıl bu kadar zayıf düşebilmiştim? Ben, Feris Doğan'dım. Her zaman güçlü durmuştum ama şimdi... Şimdi bu zayıflık beni utandırıyordu. Gözyaşlarım durdurulamaz bir şekilde akarken, başımı dizlerimin arasına gömüp derin derin nefes aldım. Korhan... O, hayatımda ne zaman bu kadar güç kazanmıştı? O uslanmaz, benden kaçmaya çalışan, korkularıyla yüzleşemeyen adam... Ona mı âşık olmuştum gerçekten? İlgisizliğini bile fark edememiştim. Belki de en başında ayrılmalıydım. Gözlerimin önündeki gerçeği göremediğim için kendi kendime lanet ettim.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bedenim öyle ağırdı ki... Sanki göğsümde koca bir taş taşıyormuşum gibi nefes almak bile zor geliyordu. Bir nebze teselli bulmak adına kendime sarıldım. Nice zorluklar aşmıştım

ama hiçbirinde bu denli yıkılmamıştım. Sanki tüm dünya üzerime çöküyordu. Hayatıma aldığım iki adam anlaşmış gibi beni tek bir gecede mahvetmişti.

İçimde koca bir savaş verdim ama sonunda hepsini kaybettim. Hem aşkı, hem güveni hem de kendime olan inancımı... Dizlerimin üzerinde duracak gücüm yoktu artık. Gözyaşlarımın sıcaklığı göğsümdeki soğukluğu biraz olsun hafifletse de içimdeki yangını söndürmeye yetmiyordu.

Birden kapı çaldı ve ben bu beklenmedik sesle birlikte irkildim. Kimin geldiğini önemseyecek mecalim bile yoktu. Bir süre yerimden kıpırdamadım ve gelen her kimse evde olmadığımı düşünüp gitmesini umdum. Ama kapı tekrar çalınca derin bir nefes aldım ve ağlamamı durdurmaya çalıştım. Yerden zar zor kalktıktan sonra Mayıs'ın sesini duydum.

"Feris, içeride olduğunu biliyoruz. Aç şu kapıyı!"

Derin bir nefes aldım ve sargısız elimle yüzümdeki yaşları silmeye çalıştım ama akan makyajımı nasıl toparlayabilirdim ki? Kullandığım ürünler ne kadar suya dayanıklı olsa da onlar bile gözyaşlarım karşısında şok geçirmişlerdi. Elime bulaşan rimeli silmek için elbisemin pahalı kumaşını kullandım ve bu gece için özel yapılan elbiseyi mahvettim. Hevesle giydiğim elbiseden de nefret ediyordum! Bugün her şeyden nefret ediyordum!

Kızların kapının arkasındaki sabırsız seslerini duyduğumda daha fazla direnmedim. Kapıyı açtım ve birkaç saniye sonra her ikisinin de yüzünün aynı şaşkın ifadeye bürünüşünü seyrettim. Karşımdaki şaşkın bakışları gördüm.

Nesli, "Feris, ne oldu sana böyle?" dedi hayretle. Yumuşak sesi bir teselli gibi geliyordu ama içimdeki acıyı dindirmekten çok uzaktı.

Ona hiçbir şey diyemedim. Gözlerinin içine bakıyordum ama ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. İçeri geçmeleri için kapının önünden çekildim ve kendimi külçe gibi koltuğa bıraktım. Ayağımdaki yüksek topuklu ayakkabıları çıkarıp, kenara fırlatırken kızların da sessizce içeri geçtiklerini duydum. Az önce ne kadar ağlamamı dindirmeye çalışsam da çok başarılı olamamıştım. Gözyaşlarım benden izin almadan, usul usul akarken Nesli yavaşça yan tarafıma oturdu. Mayıs onun aksine sert adımlarla geldi ve tepemde dikildi. Sinirli bir şekilde ellerini beline koymuş, bana bakıyordu.

Gözlerini kısıp fevri bir tavırla, "Aptal bir pozisyon için kendini bu kadar üzmeye değer mi be kızım?" dedi.

Nesli ise ona nazaran daha sakin bir tavırla, "Feris, zamanı geldiğinde hakkın olan konuma geleceksin," dedi.

Kolumu sıkarak yanımda olduğunu hissettirmeye çalışıyordu ama benim yalnızlığım onların desteğiyle geçecek gibi değildi ki.

Başımı iki yana salladım. Beni teselli etmeye çalışıyorlardı ama söyledikleri içimdeki boşluğu doldurmaya yetmiyordu. Onlara ne söyleyebilirdim ki? Kelimeler boğazımda düğümlenmişti.

O an fark ettim ki patlamak üzere olan o fırtınayı uzun süredir bastırıyordum. Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım ama gözyaşlarım kaçınılmazdı. Kızların sözleri havada asılı kaldı ve hiçbir faydası olmadı. Mayıs, benim bu halimi görünce sinirlenir gibi oldu.

"Feris, tamam, sinirlenmeni anlıyorum. Hatta elinde bardak kırmanı bile anlıyorum ama ağlamana asla anlam veremiyorum. Kafayı falan yemedin, değil mi? Bak, beni korkutuyorsun." Sert bir nefes aldı ve sonra, "Bunu atlatmak için çok güçlü olman lazım, Feris," dedi. "Sen güçlü bir kadınsın. Terfi bugün olmaz, yarın olur. Zamanla o koltuğa oturacaksın, emin ol."

Söylemek istedim. Onlara böyle darmaduman olmamın tek sebebinin dergiyle alakalı olmadığını anlatmak istedim ama ağzımı açar açmaz yalnızca hıçkırık döküldü. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama bu da sadece ağlamamı güçlendirmişti.

"Feris? Neden ağlıyorsun? Başka bir şey mi oldu?"

Mayıs yanımdan ayrıldı ve geri döndüğünde elinde bir bardak su vardı.

"Tabii ki olmuş! Feris bu kadar basit bir şey için bu hale gelmez. Olamaz yani! Söylesene! Ne oldu?"

Ellerim titriyordu. Bardaktaki suyun sesi kulağımda yankılanıyordu. Derin bir nefes aldım ama kelimeler boğazımdan zar zor dökülüyordu. "Korhan..." dedim, neredeyse bir fısıltı gibi.

Bir anlık sessizlik odayı doldurduğunda ortama bomba gibi düşen tek kelime onun ismiydi. Kızların gözlerindeki ifade anında değişmişti. Artık sadece şaşkınlık değil, öfke de vardı yüzlerinde. Mayıs derin bir

nefes aldı, gözleri kararmıştı. "Ne? Korhan mı? Aldattı mı seni yoksa?" diye patladı.

Gözlerimdeki yaşları silmeden, "Beni aldattı mı bilmiyorum," dedim. "Ama bana yalan söyledi. Fuarda olduğunu söylemişti ama evde yarı çıplak buldum. Yurtdışına gitmemiş bile. Her şey... Her şey yalanmış."

Mayıs'ın yüzü kıpkırmızı oldu. O, böyle şeyleri asla kaldıramazdı. "Ne? Peki, ne yaptın? Ona ne dedin? Yüzüne tükürdün mü?" diye sordu.

"Bana artık ilişkinin yükünü kaldıramadığını söyledi. Sıkılmış benden. Kendini ciddi bir ilişkiye hazır hissetmiyormuş."

"Sikerim onun hislerini ama!"

Evet, herkes gibi ben de bu cümleyi kuranın Mayıs olmasını beklemiştim ama işin şaşırtıcı tarafı bunu diyen Nesli'ydi. O her zaman içimizdeki ılımlı ve sakin olandı ama ilk defa başka bir yüzünü görüyordum.

Hayretle ona bakarken Mayıs gururla, "Bu kız oldu," dedi ve tekrar bana odaklandı. "Nesli'ye kesinlikle katılıyorum. Ciddi ilişkiye hazır olmadığını bir buçuk sene sonra mı anlamış? Sıkılmış da ne demek?"

Nesli hırsla başını salladı. "Beyni olmadığı için anca anlamış galiba," dedi bu defa. Artık o da Mayıs gibi Korhan'dan nefret ediyordu.

Kızların tepkileri bir an için içimi soğutsa da gerçekler değişmiyordu. Kesik bir nefes aldım. "Belliydi zaten. Aylardır bana uzak. Soğuk davranıyor. Bu işin altından böyle bir şey çıkacağı belliydi." Sözlerim acı bir kabullenişti. "Ya adam sırf beni görmemek için yurtdışındayım diye yalan söylemiş."

"Evde başka bir kadın olmadığına eminsin, değil mi?"

"Evet, eminim. Başta ben de öyle düşünüp evi gezdim ama kimse yoktu. Aldatmadı ama aldatmak için ayrıldı," dedim başımı eğerek.

Nesli'nin gözleri dehşetle açıldı.

"Bu ne demek?"

"Korhan eskisi gibi takılmak istiyor. Hiçbir şeyi düşünmeden hayatını yaşamak istiyormuş."

Her bir kelime dikenli teller misali tenime saplanıyordu. Âşık olduğum, bir gün hayatımı birleştirmeyi düşündüğüm adamın söylediklerini bir kez daha tekrarlarken sanki o anları yeniden yaşamıştım. Tüylerimi diken diken eden gerçek, nefesimi daraltıyordu.

Nesli bir anda, "Şerefsiz, haysiyetsiz köpek!" diye yükseldi.

Mayıs ise daha da ileri gidip, "Lan, ben döverim bunu," dedi yumruklarını sıkarak. "Bu ne demek? Sevgilisiyle sevişemeyen adam başka kadınlarla nasıl takılacak?"

Nesli uyarırcasına, "Mayıs!" dedi ama belli ki öfkesi onun da aklını bulandırıyordu.

"Ne Mayıs, ne? Adama baksana."

"Feris, sakın bu adam için üzme kendini. Değmez bak, hayatım. Sana aylardır eziyet ediyor. Yaptığı şeyin adı psikolojik şiddet. Düzelir diye sabrettin ama buraya kadarmış. Bunun üstüne sakın devam etmeyi düşünme."

Geriye yaslanarak gözlerimi kapadım. "Düşünmüyorum tabii ki. Ayrıldık zaten. Her şey bitti. Ben bittim," dediğimde sesim içim kadar karanlık çıkmıştı.

"Saçmalama."

"Bir gecede her şeyimi kaybettim. İşimi. Sevgilimi..."

Hayatımın ipleri ellerimden kayıp gitmişti. Kontrolü tamamen yitirdiğim o an sanki sonsuz bir uçuruma bakıyormuşum gibi hissettiriyordu. İçimdeki boşluk büyüyordu. O kadar derindi ki onu kapatmanın bir yolu yoktu. Tam bu düşüncelere dalmışken Mayıs bacağıma ani bir tekmeyle vurdu. Sert ve beklenmedik bir hareketti ama beni bulunduğum derin boşluktan çekip çıkardı.

"Korhan gibi sorumluluk almaktan âciz bir adamı kaybettiğin için üzülmek yerine kurtulduğun için sevinmelisin."

Onun bu sert tavrı beni hislerimden uzaklaştırıp içimde bir yerlere dokunuyordu ama yine de acıyla başa çıkmam için yeterli değildi.

Kırılgan bir şekilde, "Ben şu an sevinmekten çok uzağım," dedim. "Bir gecede hayatım başıma yıkıldı, farkında mısınız?"

Hani güçlüydüm ben? Hani beni kimse yıkamazdı? Tüm dünyaya çizdiğim imajım tek gecede nasıl da yok olmuştu ama değil mi? Günlerdir genel yayın yönetmeni seçileceğim diye havalarda geziyordum. İnsanların arkamdan fısıldaşmalarına izin vermiş, herkes Lerzan'ın yerine benim geçeceğimi düşündüğü için havalanmıştım. Nasıl da rezil olmuştum şimdi! Kesin benimle dalga geçiyorlardı. Benim nasıl moda

girdiğimi görmüşlerdi çünkü. Tabii bu gece yaşadığım hayal kırıklığımı da. Şimdi onların karşısına nasıl çıkabilirdim ki?

"Hiçbir şeyin yıkıldığı falan yok," diye çıkıştı. Gözlerindeki kararlılık benim korkaklığıma meydan okuyordu. "Günü geldiğinde genel yayın yönetmeni olacaksın zaten."

"Olay o değil." Olay hayatımdaki iki adamın da bana sırtını dönmesiydi. Hem de anlaşmış gibi aynı gün. Ben yalnızca patronumdan değil, babamdan da kazık yemiştim ama onların bundan haberi yoktu. "Bir süre her şeyden uzak kalmak istiyorum. Hatta belki de işi bırakmak..."

Sonunda derin bir nefes aldım ve o soğuk gerçek dudaklarımdan döküldü. Kelimeler ağzımdan çıkarken sanki bu karar beni biraz olsun hafifletmişti. İçimdeki bu devasa boşluk, hiçbir şeyin anlamının kalmadığını fısıldıyordu bana. İstifa, belki de bu yükten kurtulmanın tek yoluydu. Ne iş ne aşk... Hiçbir şey bana huzur vermiyordu artık.

Mayıs, gözleri alev alev yanarken aniden ayağa kalktı.

"Kızım, deli deli konuşma. Terfi alamadın diye işi bırakamazsın."

Başımı kaldırmadan, "Niye bırakamayayım ki?" dedim çaresizce. "Zaten yeni ekonomistimizle dergi birkaç aya batacak." Her ne kadar dile getirmek istemesem de olacakları şimdiden kabullenmek lazımdı. Benim senelerce kalkındırmak için canımı dişime taktığım dergi yanlış bir kişinin elinde heba olmak üzereydi.

Nesli şaşkınlıkla, "Ekonomist mi?" diye fısıldadı.

Dolgun dudaklarıma alaycı bir gülümseme yerleşti ve cici annemin yüzü gözlerimin önünde belirdi.

"Cansel Hanım, Centilmen dergisindeymiş önceden. Kadının farklı bir bakış açısı varmış ve o dergiye yenilik getirecekmiş."

"Allah'ım, ne kadar da sıkıcı! Gerçekten magazin dergisinin başına bula bula o kadını mı bulmuş?"

Cümlesindeki küçümseme durumu daha vahim bir hale getiriyordu. Revista'da çalışan ve birazcık mantıklı düşünme yetisi olan herkes o kadının yanlış seçenek olduğunu görebilirdi. Bir tek babam göremiyordu.

"Maalesef, evet."

"Bizim patronumuzda da pek akıl yok galiba."

Nesli, "Ona akıl değil, aşk derler, canım," dedi bu trajikomik duruma açıklık getirerek. Evet, patronumuzun gözünün kör olmasının tek sebebi buydu.

"Gerçekten öyle. Bugün bir kere daha öğrendim ki torpil her şeydir, arkadaşlar."

Mayıs o kadar haklıydı ki bu gerçeği kabullenmek beni daha da ağırlaştırıyordu. Her şeyin birilerinin ilişkilerine dayanarak belirlendiği bu dünyada, ben neredeydim? Sırf torpilli denmesin diye kendi kimliğimi gizlemiştim ben. Derginin bir sonraki sahibi olmama rağmen yaşadığım hiçbir zorlukta sesimi çıkarmamış, benim için ne kadar zor olsa da tüm eziyetlere boyun eğmiştim. Yeri geldiğinde azarlanmış, insanların önünde küçük düşürülmüştüm ama olduğum yeri hak etmek için elimden geleni yapmıştım. Peki, ya sonucunda ne olmuştu?

"Kadın resmen patronun sevgilisi diye genel yayın yönetmeni oldu."

Cansel'in bu torpille yükselmesi, benimse hayallerimin yerle bir olması... Bu kadar basit miydi her şey?

"Nasıl yönetecek ki işi?"

Mayıs, odanın içinde gezinmeye başladı. Adımları yankı yapıyordu. Bakışlarındaki kararlılık fırtına öncesi sessizliği andırıyordu ama bir yandan da hoyrat tavrı öfkesini ele veriyordu. Aniden gözleri parladığında hem bir dostun şefkati hem de bir savaşçının amansızlığı vardı.

"Feris, eğer meydanı bu kadına bırakırsan seni yolarım."

Sesi havada keskin bir kılıç gibi yankılanırken sözleri adeta bir meydan okuma niteliğindeydi.

"Ne yapmamı istersin, Mayıs?"

Bana dik dik baktığında bir anlığına seneler önce tanıştığım o genç kadını görür gibi oldum. Eski, tanıdık hırsına yeniden şahit olmak beni o günlere götürmüştü. Bir stajyer olarak girdiğimiz dergide ikimiz de en tepeye çıkmak istiyorduk. Bazıları olmayacak hayaller kurmamamız gerektiğini söylese de onları hiç dinlememiştik. El ele vererek kendi bildiğimizi okumuş, önümüze taş koyan herkesin canına okumuştuk.

Mayıs'ı anlıyordum. Yine aynı şeyi yapmamı bekliyordu. Cansel onun gözünde, yıllar önce önüme çıkan engellerden biriydi ama benim artık savaşacak gücüm kalmamıştı. Uzak durmakta kararlıydım. Kimseye bulaşmayacak, insanların istediği gibi at koşturmasına izin verecektim.

"O kadın dergiyi mahvettiğinde birinin günü kurtarması gerekecek. O kişi de sen olmalısın. Kalıp savaşman gereken yerde kaçmak sana yakışmaz. Nerede benim güçlü duran arkadaşım? Sen bu karakterde biri değilsin ki," dedi beni silkeleyip kendime getirmek için. Gerçekten dışarıdan o kadar anlaşılıyor muydu umurumda olmadığı?

"Bilmiyorum."

"Bilmeyecek bir şey yok," dedi bu defa Nesli. "Mayıs çok haklı. Eğer o kadın dergiyi batma noktasına getirecekse düzeltecek kişi de sen olacaksın ve sonunda istediğin koltuğa yerleşeceksin."

Arkadaşlarımın bana olan inancı öyle büyüktü ki bu güven yükünün altında da eziliyordum. Onların gözünde hâlâ o güçlü kadındım. Ama kendi içimde fırtınalar koparken o gücü nerede bulacağımı bilmiyordum. Gözlerim doldu ama daha fazla ağlamak istemiyordum. Gözlerimi silerken Nesli'nin sözleri kulağımda yankılandı.

"Yeter artık, ağlama."

"İçine cin kaçtığını düşüneceğim cidden. Seni bu kadar ağlarken görmeye alışık değilim ben."

Buruk bir tebessüm ettiğimde Mayıs, "Hadi, odana çık ve uyu biraz," dedi. "Biz bu gece seninle kalacağız."

"Gerek yok."

"Seni bu halde yalnız bırakamayız. Misafir odan hazırdır zaten," dediğinde başımı salladım.

Bende ilk kez kalmıyorlardı. Misafirler için hazır tuttuğum kıyafetlerin nerede olduğunu da biliyorlardı. Onları kendi hallerine bıraktım ve eteklerimi toplayarak kendi odama çıktım. Üzerimi değiştirip hızlıca makyajımı temizledim ve doğruca yatağa girdim. Komodinin üstüne bıraktığım telefonu aldım ve bu gece hakkında yapılan haberleri görmek için sosyal medyaya girdim. Derginin etiketlendiği gönderilere bakacakken arama kısmındaki Korhan'ın profili dikkatimi çekti. Hesabındaki kırmızı yuvarlaktan yeni bir hikâye paylaştığını anladığımda üstüne tıkladım.

Arkadaşlarından biri, ünlü gece kulüplerinden birinde fotoğraf paylaşmıştı. Hepsi bir locada oturmuş, gülerek ekrana bakıyorlardı. Benim ağlamaktan yüzüm gözüm şişmişken Korhan yaşananlardan hiç etkilenmemiş gibi eğleniyordu.

Söylediğini yapmıştı. Ayrılmamızın üzerinden iki saat bile geçmeden hemen kendini dışarı atmıştı. Bu ilişkiden o kadar sıkılmıştı ki kendini doğruca başkalarının kollarına atmıştı. Kalbim acıyla sancırken biraz bile üzülmedi mi gerçekten, diye düşündüm. Beni nasıl bu kadar kolay bitirebilmişti? Şu hayat için mi beni, bizi harcamıştı? Beynimde yankılanan sorularla boğuşurken sinirle Korhan'ı ve orada olan tüm arkadaşlarını takipten çıktım. Artık hayatımda değildi, listemde de olmasına gerek yoktu.

Sanki bu küçük eylemle bir nebze olsun kontrolü elime alıyordum. Ama gerçekte, sadece daha da dibe çekiliyordum. Telefonu kenara bırakıp gözlerimi kapadım, bu gecenin bir an önce bitmesini istiyordum.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda yorganın altında, sanki bedenimle birlikte ruhum da ağırlaşmıştı. Yatağımdan kalkmak istesem de içimde en ufak bir enerji kıpırtısı bile yoktu. Her şey koca bir boşluk gibiydi. Kalbim ise sanki bir taş parçasına dönüşmüştü; ağır, soğuk ve hissiz. Başımı çevirdiğimde telefonum başucumda sessizce duruyordu ama ona bile uzanmak zor geliyordu şu an bana. Hem elime alıp ne yapacaktım ki?

Kalkıp kızların yanına gitmek ya da sadece kendime bir kahve yapmak için ayağa kalkmam gerektiğini biliyordum ama hiçbir şey yapmak istemiyordum. Dün gece yaşadıklarım zihnime keskin bir acıyla birlikte hücum etti. Korhan'ın o hikâyedeki yüzü gözümün önüne geldi. O kadar umursamazdı ki sanki hiç benimle olmamış, hiç beni sevmemiş gibiydi. Üstüne, işyerinde yaşananlar... Bu iki farklı dünya aynı anda üzerime çöküyor ve beni nefessiz bırakıyordu. İkisinden birini bıraktığımda tutunacağım bir dal vardı ama şimdi ikisi de ellerimin arasından kayıp gitmişti.

Derin bir nefes aldım. Her şey çok fazla geliyordu. Hayatım böyle mi olacaktı? Her şey elimden kayıp giderken, ben burada, bu yatakta, kendimle boğuşarak mı geçireceğim günlerimi?

Kızların misafir odasında olduklarını biliyordum. Mayıs, muhtemelen hâlâ sinirli bir şekilde bir plan yapmaya çalışıyor, Nesli ise daha sakin bir şekilde beni nasıl toparlayacaklarını düşünüyordu. İkisinin de

benim iyiliğimi düşündüğünü biliyordum ama bana ne kadar yardım etmeye çalışırlarsa çalışsınlar başarılı olamazlardı çünkü istemiyordum. Tek isteğim sonsuza kadar bu evde kalmaktı. Dışarı adım atmak bile istemiyordum. Ayağa kalkmakta zorlandım, attığım her adım sanki yere çakılıyormuşum gibi ağır geliyordu.

Yavaşça yataktan kalkıp aynaya baktım. Gözlerimdeki yorgunluk, geceden kalan izler, şişmiş gözkapaklarım... Bu ben miyim? Bu kadar dağılmış, bu kadar kaybolmuş...

Yüzümü yıkayıp biraz olsun toparlanmaya çalıştım ama içimdeki ağırlık, suyun soğukluğu bile bana bir şey hissettirmiyordu. Aşağıdan gelen mis gibi kahve kokusu kızların çoktan uyandığını işaret ediyordu fakat onlarla yüzleşmeye hazır değildim.

Bir süre amaçsızca banyoda bekledim. Ardından ağır ve isteksiz adımlarla mutfağa indim. Nesli ve Mayıs, masada oturmuş, sessizce kahvelerini yudumluyordu. İkisi de beni görünce başlarını kaldırdı ama yüzlerindeki ifade, bir şey söylemelerine gerek kalmadan her şeyi anlatıyordu. Mayıs'ın kaşları hafifçe çatılmıştı. Dünkü sertliğinden hâlâ ödün vermemiş gibiydi. Nesli ise biraz daha yumuşak bir ifadeyle bakıyordu, sanki ne desem beni anlayacak gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Nesli. Sesi alçak ve şefkat doluydu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Sesim o kadar kısık ve zayıftı ki kendim bile zar zor duydum. Gerçekten bilmiyordum. Dün geceyle birlikte neye dönüştüğümü, ne hissedeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece bu boşluk vardı.

Mayıs, kahvesini masaya bırakarak bana baktı. "Böyle sürüp gitmesine izin veremezsin, Feris," dedi. "Kalkıp savaşmalısın."

Onun bu sert sözleri içimdeki acıyı daha da yoğunlaştırdı. Belki de haklıydı, belki de güçlü olmam gerekiyordu. Ama şimdilik sadece sessiz kalmayı tercih ettim. Nesli gözleriyle Mayıs'a baktı. Sanki *biraz sakin ol,* der gibiydi.

Nesli, yumuşak bir ses tonuyla, "Daha fazla düşünmeni istemiyorum," dedi. "Bugün hiçbir şey yapmana gerek yok. Biraz rahatla, kendine zaman ver. Yarın her şey daha farklı olabilir."

Yarın ne olacaktı ki? Yarın da aynı boşluğu hissetmeyecek miydim? İş, aşk, hayat... Hepsi elimden kayıp, giderken ben burada boş gözlerle

bakıyordum. Ama yine de sanki söylediklerini anlamış gibi Nesli'ye başımı salladım. Belki de gerçekten zamanla geçecekti, belki de sadece biraz sabretmem gerekiyordu. Ama şu an, içimde sadece bu ağırlık vardı.

Mayıs sabırsız bir nefes aldı. "Bu şekilde devam edemezsin, Feris," dedi tekrar. "Bir noktada ayağa kalkman lazım. Korhan'ın da derginin de canı cehenneme."

Belki de haklıydı. Ama o savaşın nerede başlayacağını bile bilmiyordum. Bugün, sadece bu sessizlikle kalmak istiyordum.

"Bugüne kadar hep sana verilenlerle yetindin. Korhan'ın sana verdiği sevgi kadarını yaşadın ama hak ettiğin bu değildi. Şimdi aynısı Revista'da oluyor. Cansel'e verilen o koltuğu sen hak ediyorsun. Artık sana verileni değil, hakkın olanı alma vaktin gelmedi mi?"

"Ne yapayım istiyorsun? Revista'da sekiz sezon *Game Of Thrones* mu çekelim?"

"Neden olmasın? Tahtı hak etmeyenlere bırakamazsın. Tarih bu kez tekerrür edemeyecek."

"O ne demek? Daha önce de mi hak etmeyen birileri genel yayın yönetmeni oldu?"

"Hayatım, Bran Stark, Şehzade Selim ve Prens Charles'tan bahsediyorum. Şimdi Cansel de bunların yanına eklendi. Bunlar benim tahta çıkmasına üzüldüklerimin tam listesi. Feris bu durumda Şehzade Mustafa, Jon Snow ve Prens William oluyor."

"Bendeki bu şansla anca Mustafa gibi boğdurtulurum zaten."

"Biz de seni zaten anca *aman şehzadem, gitmeyin,* diye uyaran yeniçeriler oluruz. Tüm ülke onları dinlemedi diye Mustafa'ya sövmüştü. Sen de dahil. Yani bizim lafımızı dinle."

Bir süre mutfakta, başım önümde sessizce oturdum. İçimdeki düşünceler karmaşık bir düğüm gibi birbirine dolanmıştı. Kahve kokusu odayı doldurmuştu ama bana huzur vermekten oldukça uzaktı. Nesli ve Mayıs da yanımdaydı fakat ben çok uzaklardaydım; sanki bambaşka bir evrende, kendi içimde kaybolmuş gibiydim.

"Artık hiçbir şey yapmak istemiyorum. Dün Korhan hikâye atmış. Gece arkadaşlarıyla dışarı çıkmış. Adam gram üzülmedi ya, şaka gibi! Koşa koşa kendini başka kadınların kollarına attı."

"Karaktersiz bir adamdan ne bekliyorsun ki? Adam açık açık sana ne yapacağını söylemiş."

"Allah belasını versin!"

"Beddua etme, bize dönüyor sonra."

"Vallahi kime ne dönüyor, bilmem ama Korhan'ın yüzü götüne dönsün inşallah! Şerefsiz, yavşak!"

Sustum ve yeniden konuştuğumda içimde büyük bir kırgınlık vardı.

"Ben hiçbir şey yapmak istemiyorum artık. Revista'ya da dönmek istemiyorum."

Mayıs sabırsızca sandalyesini geriye çekip ayağa kalktı. Gözlerindeki kararlılık, içimde bir şeyleri kıpırdatmaya şu an yetmiyordu.

"Tamam, Feris. Dinlen ama bir noktada geri dönmen gerekeceğini unutma. Kendini toparlayacaksın, bu kadına bırakmayacaksın meydanı. Savaşman gereken yerde kaçamazsın."

Savaşmak... Şu an bu kelime bana ne kadar da uzak geliyordu. Savaşacak gücüm yoktu, ne iş yerinde ne de kişisel hayatımda. Ama Mayıs'ın haklı olduğunu biliyordum. Bu böyle devam edemezdi. Gün gelecek, tekrar ayağa kalkmak zorunda kalacaktım. Ama bugün değil... Bugün sadece bu sessizlikte, kendi içimde kalmak istiyordum.

Bir anlığına sessizleştim ve düşünmeye başladım. Korhan'dan ayrılmak, kalbimde bir yük gibi duran o büyük taşın nihayet yerinden oynamasına neden olmuştu. Derinlerde yankılanan bir rahatlama vardı esasında. Son birkaç aydır Korhan'la olan ilişkimde boğulduğumu ve kaybolduğumu hissetmiştim fakat bunu kendime bile itiraf edememiştim. Şimdi ise onun gibi bağlanmaktan korkan, yüzeysel bir hayat yaşayan bir adamın arkasından yas tutmam büyük hataydı. İlişkimizin başından beri belki onu değiştirebilirim diye düşünmüştüm ama artık fark ediyordum ki Korhan gibiler değişmezdi. Onlar sadece hayatlarına giren insanları da kendi boşluklarına çekerdi.

Sanki dakikalar geçtikçe öfkem ve hayal kırıklığım yerini derin bir kabullenişe bırakıyordu. *Beni aldatmadı*, diyordum içimden ama sonuçta beni terk etmişti. Beni özgürlüğüne dönmek için bırakmıştı. Ve belki de bu terk ediliş bana özgürlüğü getiriyordu.

Önümdeki tabağa baktım; peynirler, zeytinler, sıcacık ekmekler... Ama midem bulanıyor, bir lokma dahi istemiyordu canım. Gözlerim masadaki yiyeceklerde dolanırken Mayıs'ın sesi yankılandı.

"Feris, biraz yemelisin." Sesi sert ama dostçaydı. Elinde tuttuğu çatalı sallayarak bana bakıyordu. "Bak, o adamı unutmanın en güzel yolu karnını doyurmak. Açken sadece yemeği düşünürsün. Erkekler sıcak ekmeğin üstüne konan yağ gibidir. Eriyip gider ama tadını bırakır. Tadı damağında kalır, yeterli gelmez ve eriyip gidecek yeni yağlara ihtiyaç duyarsın."

Başımı iki yana sallarken zorlukla gülümsedim.

"Canım hiçbir şey istemiyor, Mayıs. Lokmamı yutamıyorum bile."

Nesli, kahvesinden bir yudum alıp yumuşak bir tonla, "O zaman bugün sadece dinlenelim," dedi. "Hiçbir şey yapmamız gerekmiyor. Yalnız kalmanı istemiyoruz. Bütün gün burada seninle olacağız." Gözlerinde derin bir şefkat vardı. Nesli, her zaman durumu hassasiyetle idare edendi.

Mayıs bir anda ayağa kalktı. Elini havaya kaldırıp, parmaklarını şıklatarak, "Evet, aynen öyle!" dedi. "Hadi kızlar, bugün dizi günü! Oturup kafa dağıtacağız." Gözlerinde bir parlama vardı. "*Aşk-ı Memnu*'nun finalini izleyelim. Tam bu an için yapılmış bir dizi."

Nesli, gözlerini hafifçe kırpıştırdı. "Bu biraz ağır olmaz mı?" dedi ama sesi şakacıydı. Geçtiğimiz aylarda en baştan başlayıp izlemiştik ama bu yeterli gelmemiş olacaktı.

"Ağır ama tam yerinde!" diye karşılık verdi Mayıs. "Bak, Feris kendini Nihal'e benzetip ağlayabilir bile. Hatta Bihter'in trajedisini izleyip, 'Bu kadar dramayı sadece o hak eder,' diyebiliriz!"

İçimde bir direniş vardı ama bir yandan da haklıydılar. *Aşk-ı Memnu*... Final bölümü, hafızalara kazınmış o trajik son... Sonunda ısrarına dayanamayarak, "Tamam," dedim. "Ama izlerken beni Nihal'e benzetirseniz fena yaparım."

Kızlarla birlikte sofrayı kaldırdık ve sonra oturma odasına geçtik. Salonun geniş, sıcak atmosferinde kızlar yerlerine kurulmuş, diziyi açmak için televizyonu hazırlıyordu.

Televizyonun karşısına oturduğumuzda, ekranı kaplayan Bihter'in görüntüsü içime ağır bir taş gibi çöktü. O çaresiz bakışları, her şeyin

bittiğini kabullenen o sessiz trajedisi beni derinden etkiledi. Ekranın parlaklığı, o kasvetli atmosferi daha da yoğunlaştırıyordu. Bihter'in her adımı, içimde yankılanan bir kırılma gibi geliyordu. Her şey bir anda gözümde büyüdü. Korhan'ın yüzü, Behlül'ün gamsızlığıyla birleşti. Korhan da Behlül gibi kaçmayı seçmişti. Ama asıl trajedi bu değildi. Trajedi, benim hâlâ Korhan'ı değiştirebileceğime inanmamdı.

Dizi ilerledi. Nihal'in gözyaşları içinde bağırdığı sahne geldiğinde, bir an kendi içimde patlayan bir fırtına hissettim. Kendimi Nihal gibi gördüm. Çaresizce sevdiği bir adamın arkasından bakan ama hiçbir şey yapamayan bir genç kız. Gözlerim ekrana kilitlenmişti, içimde büyüyen o acı, o çaresizlik... Derin bir nefes aldım, bu sahne her zaman ağır gelirdi ama bugün farklıydı. Bugün kendimi onun yerine koymuş, bu hikâyenin bir parçası gibi hissetmiştim.

Nihal'in gözyaşları içinde çığlık attığı sahne geldiğinde, içimde bir şeyler kırıldı. Sesim titreyerek, "Belki de Nihal'in trajedisi benimkine çok benziyor," dedim alçak bir sesle.

Mayıs kahkahalarla bana dönüp omzuma hafifçe vurdu. "Nihal'in trajedisi mi?" dedi eğlenerek. "Bak, Feris, senin trajedin tamamen farklı. Sen Nihal değilsin, sen hayatını kendi ellerine alan bir kadınsın. Bihter gibi güçlü ama Nihal gibi saf değil."

Nesli, derin bir nefes alarak, "Hiçbir aşk Bihter'in hayatını yok etmesine değmezdi," dedi. Yavaşça, kahvesinden bir yudum daha aldı. "Hayat bazen büyük bir oyun gibi. Ama her oyunun sonunda kazananlar ve kaybedenler oluyor."

"Bence ben de Firdevs'e benziyorum."

"Evet. Sadece ortada *aptal,* diye dolaşman eksik."

"Ben ikinize de *aptallık etmeyin,* diyorum ama dinleyen kim?"

Dizi sona erdiğinde derin bir sessizlik çöktü. *Aşk-ı Memnu*'nun dramatik kapanış müziği içimde yankılanırken gözlerim ekrandan ayrıldı. Mayıs'ın derin düşüncelere dalmış yüzüne baktım. O anda fark ettim ki belki de Korhan'ın bıraktığı boşluk sonunda beni kendime getiriyordu. Bir trajedinin ardından yeni bir başlangıç doğabilirdi. Nihal, belki masumiyetini kaybetmişti ama ben kaybettiklerimden çok daha fazlasını geri kazanacaktım.

Mayıs bir anda ayağa kalkıp, "Tamamdır!" dedi. "Bu kadar dram yeter. Bu gece dışarı çıkıyoruz! Feris, bu kadar düşünmeye gerek yok. Bu gece kendimizi kutlayacağız. Kafanı dağıtmak için gece kulübüne gitmeliyiz. Eğlenip bütün bu saçmalıkları unutacağız!"

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Şu an tek istediğim yatakta kalmak." İçimde bir direnç vardı ama Mayıs her zamanki gibi beni zorlayacaktı.

"Hayır!" diye karşılık verdi Mayıs. "Korhan'ı düşünerek geçireceğin bir geceye asla izin vermem. Dün sana yasını tutman için izin verdim ama bugün yas bitti. Bir erkeğin kırkı gün olarak değil, dakika olarak tutulur. Bu akşam bir arada olacağız ve sen de bizimle eğleneceksin."

Nesli de gülümseyerek omzuma dokundu.

"Evet, Feris. Bu gece ayrılığını kutluyoruz. Korhan'ın seni bir trajediye sürüklemesine izin vermeyeceğiz. Bir de süslenip püslenmek iyi gelir, ne dersin?"

İçimde bir kıpırtı hissettim. Belki de kızlar haklıydı.

Kıyafet dolabımın önünde dikildiğimde, ne giyeceğimi seçmek her zamankinden zor geldi. Siyah bir elbise mi? Yoksa daha gösterişli bir şey mi? Ellerim elbiselerin kumaşlarına dokunurken içimdeki ses hangisinin bana daha fazla güç vereceğini soruyordu. En sonunda siyah, sırtı açık, zarif bir elbise seçtim. Şıklığıyla beni güçlü hissettiren ama aynı zamanda sade ve zarafeti olan bir elbiseydi. Aynada kendime bakarken yüzümde bir gülümseme belirdi. Bu gece kendimi yeniden bulmalıydım.

Mayıs, göz alıcı kırmızı bir elbiseyle ortaya çıktığında, odada bir neşe dalgası esti. Gözleri parlıyor, saçları omuzlarına dalgalı bir şekilde düşüyordu. "İşte bu!" dedi bana bakarak. "Feris, bu gece çok şıksın. Korhan seni görse eminim pişman olurdu."

Nesli ise sade bir bluz ve şık bir etekle odanın ortasında dönerek, "Bu geceyi Feris için yapıyoruz. Onun yeniden doğuşunu kutluyoruz!" diye ekledi gülerek.

Hepimiz hazır olduğumuzda vakit kaybetmeden, bir taksi çağırıp en ünlü kulüplerden birine doğru yola çıktık.

Kulübe girdiğimizde, müzik vücuduma bir dalga gibi vurdu. İçerisi kalabalıktı, her yer parıl parıldı. Kulübün ışıkları, dans eden bedenlerin üzerinde yanıp sönüyor, ritimler kulaklarımı dolduruyordu. Barın

yanında durduk. Mayıs hemen bir kadeh içki sipariş etti. İçtikçe içimdeki kasvetin dağıldığını hissettim. Başım hafifçe dönmeye başlamıştı ama bu his hoşuma gidiyordu.

Mayıs, bir anda gözlerini barda oturan bir gruba dikti. "Hey! Bakın şu çocuklara," dedi gözleri parlayarak. "Gelin, hep birlikte eğlenelim. Birkaç yakışıklı buldum bile!"

Nesli, gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Hayır, teşekkürler. Bu gece sadece biziz."

Ben de Nesli'yle aynı fikirdeydim.

Mayıs hayal kırıklığıyla kaşlarını kaldırdı ama içinde bitmek tükenmek bilmeyen bir enerji vardı.

"Siz çok sıkıcısınız!"

Hepimiz *shot* bardaklarını elimize aldık ve bir ağızdan, "Bu geceyi kutluyoruz!" deyip bardaklarımızı havaya kaldırdık.

İçimde bir rahatlama dalgası hissediyordum. Bütün gece kızlarla gülüp, dans edip eğlenmiştik. Bir noktada barmen bize yaklaştı. Uzun boylu, kaslı ve çekici bir adamdı. Gözlerini bana dikerek hafifçe gülümsedi. Bana bir *shot* uzatarak, "Bu içki benden," dedi. Gözlerinde parıltılı bir flört havası vardı.

Başta bir adım geri çekildim. "Teşekkürler ama gerek yok," dedim biraz soğuk bir tavırla. Flörtleşmek istemiyordum. Bu gece başka birine ihtiyacım yoktu.

Ama sonra içimde bir kıpırtı hissettim. *O takılıyorsa ben de takılırım,* dedim içimden. Gülümsedim, barmenin verdiği içkiyi alıp başımı salladım.

"Peki, madem öyle..."

Barmen adımı sordu. Birkaç dakika sohbet ettik. Hafif bir flört havası oluşmuştu ve kendimi daha rahat hissetmeye başlamıştım. Ama o sırada, gözüm locaya kaydı. Ve o an, nefesim kesildi. Korhan... Oradaydı. Yanında, kahkahalarla gülen bir kadın vardı. Kadının eli Korhan'ın omzundaydı. Onlar da eğleniyorlardı bizim gibi. Ama onu görmek benim kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı.

REVİSTA

SAYI: 10

Biz tam olarak ne zaman bu hale gelmiştik? Her şey bir anda mı olmuştu yoksa biz farkında olmadan yavaş yavaş mı sürüklenmiştik uçurumun kenarına? Ayrılık, tek bir günde gelmezdi ki. Önce aranıza mesafeler girer, daha sonra kelimeler tükenirdi. Biz yalnızca kelimeleri değil, kendimizi de tüketmiştik.

Son zamanlarımızı hatırlıyorum da bir kalbi paylaşmaktan ziyade birbirimizi hayatımızda tutmaya çalışıyorduk. Ellerimizin arasından kayıp giden bir ilişkiye o kadar sıkı tutunmuştuk ki kalbimizin sesini bile dinleyememiştik. Ya da dinlememiştik. İnsan bazen acıtacağını bildiği gerçekleri görmezlikten gelmeyi maharet sanıyordu. Halbuki bu sadece bir kaçış, kendinden bile saklanmaya çalışmaktı.

Susmuş, kavga dahi etmeden onunla son günlerimi geçirmiştim. Sessizlik, odanın dört bir yanını saran görünmez bir duvar gibiydi. Konuşmuyor ama yan yana oturuyorduk. Ellerimiz birbiriyle temas etmiyor, gözlerimiz çoktan uzaklara dalıyordu. En son ne zaman birbirimize gerçekten güldüğümüzü hatırlamıyordum. O kahkahaların yerine, yüzümüzde asılı kalan o sahte gülümsemeler geçmişti.

Ve o an anladım. Ayrılık bazen bir kavgayla gelmezdi. Bazen sadece içten içe büyüyen o sessizlikle gelirdi. Elinizi tutmayan bir el, gözlerinizin içine bakmayan bir çift göz... Birlikte izlediğimiz bir filmde birbirimizden habersiz kopup gitmek, yan yana olmaktan öteye geçememek... İşte ayrılığın işaretleri oradadır. Siz görmek istemeseniz bile.

O gün ayrıldık ama asıl ayrılık çok daha önce olmuştu. Biz sadece o gün adını koyduk ve onu locada başka bir kadınla

gördüğümde, onun için de çoktan bittiğini gördüm. Kalbim bir an için durdu. Nefesim kesildi, ellerim titredi. O an, içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Zihnimde yankılanan tek bir düşünce vardı: *Beni nasıl bu kadar çabuk unuttu?* Daha iki gün önce bana telefonda *seni seviyorum,* diyen bu adam, şimdi bir başkasıyla, sanki ben hiç hayatında var olmamışım gibi gülüp eğleniyordu. İçimde bir ateş yükseldi. Yanaklarım kızarıyor, gözlerim bulanıklaşıyordu. Korhan'ın omzuna elini atan kadını görür görmez midemde bir yumruk hissettim.

Nasıl da kandırmıştı beni! Değiştiğini, benden başka kimseyi gözünün görmediğini söylerken nasıl da yalan söylemişti bana. Hani ben onun için bir milattım? Hani benden önce benim gibisi olmamıştı ve benden sonra da benim gibisi olmayacaktı?

Bu sahneyi yalnızca ben görmüş olmamalıydım ki Mayıs, "Ulan, şerefsiz!" diye patladı. "Ben seni dövmez miyim?"

Gözleri alev alev parlıyordu ve dudakları sinirden kıvrılmıştı. Tüm neşesi yerini bir anda keskin bir öfkeye bırakmıştı. Yumruklarını sıkıp bir adım atacakmış gibi öne doğru eğildi.

"Mayıs, bir sakin ol! Dur," dedim ama sesim bile cılız çıkıyordu. Kafamda o kadar çok düşünce vardı ki neye tutunacağımı bilmiyordum. Hem kızgındım hem de tuhaf bir şekilde kayıtsız. İçimdeki öfke bir balyoz gibi kalbime vuruyordu ama ne yapabilirdim ki? Biz bitmiştik. Ona gidip hesap sormaya hakkım yoktu.

"Ne dur, kızım?" diye devam etti Mayıs. Sesi müziği bastırmak için daha da yükselmişti. "Adam ayrılır ayrılmaz kendini başkalarının kollarına atmış. Karaktersiz köpek. Lan, bu kız sana kaç senesini verdi! Ayıp be! Feris, bir daha şu lavuk için ağladığını görürsem seni de döverim, anladın mı?"

Gözlerini gördüğümde onun da benimle aynı duyguyu paylaştığını fark ettim. İkimiz de aynı hayal kırıklığını taşıyorduk. İlk anından son saniyesine kadar şahit olan yakın arkadaşım ilişkimi en az benim kadar benimsemişti. Tevekkeli değil, bir zamanlar benimle sevinirken şimdi de benimle birlikte üzülüyordu.

Nihayet gözlerimi Korhan'dan ayırarak, "Hadi gidelim," dedim. O an bile bir şeyler yapma isteği içimde kabarıyordu ama aynı zamanda bir boş vermişlik de vardı.

Nesli bana baktığında onun da yüzünde hem üzüntü hem de bir öfke vardı. Bana destek olurcasına, "Hiçbir şey demeyecek misin?" diye sordu yavaşça. Bakışlarında beklenti vardı.

Derin bir nefes alıp omuzlarımı silktim.

"Ne diyeyim ki? Biz ayrıldık. İstediğini yapmakta özgür. Zaten bu yüzden ayrılmadı mı benden? Şu hayatı yaşamak için kıvrandı aylarca. Kendine de eziyet etti bana da. Kurtuldu işte benden. Daha söylenecek bir şey yok."

Korhan, bu hayatı seçmişti. Ve şimdi o hayatı yaşıyordu. Ben de aynısını yapmalıydım. O nasıl hayatına devam ediyorsa ben de etmeliydim. O, yaşananları unutmuştu. Hem de tek bir günde. Ben de unutacaktım.

Mayıs derin bir iç çekip, "Kurtulan biri varsa o da sensin," dedi.

Nesli ise daha olgun bir ses tonuyla, "Bir ilişki bittikten sonra kurtulana zaman karar verir," dedi.

Sözlerine istemsizce gülümsedim fakat bu, daha çok acının dışavurumuydu.

"Ben neyi kazandım ki bunu da kazanayım?"

Mayıs, gözlerini Korhan'a dikmişti. Adeta dişlerini sıkarak, "Korhan'ın yanına gidip onu dövmek istiyorum gerçekten," dedi. Söylediği her kelime, öfkesini bir nefes gibi havaya karıştırıyordu.

Korhan kızla gülüşürken başını bir an olsun kaldırmadığı için bizi görmemişti. Tavırları, mimikleri o kadar tanıdıktı ki bir anlığına onunla ilk aylarımıza dönmüştüm sanki. Bana da tıpkı böyle ilgi gösterir, bana da aynı böyle bakardı.

"Feris, sen ne hissediyorsun?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum," dedim. Bu cevabı bile zor verdim. Ne hissediyordum gerçekten?

Mayıs sabırsızca araya girip, "Bir şey hissediyorsun ama değil mi?" diye sordu.

"Eski günleri özlüyorum ama özlediğim Korhan mı yoksa o günlerdeki huzurum mu bilmiyorum. Onu çok seviyordum ama sanırım ilişkimizin son zamanlarında çok yıprandım. Mayıs haklıydı. İlişkiyi sevgiden değil de alışkanlıktan dolayı yürüttüm belki de."

"Sonunda bunu fark etmene o kadar sevindim ki... Korhan'la aranın iyi olduğu zaman sizi en çok destekleyen kişi bendim. O seni seviyordu,

sen de onu seviyordun ama sonra bu sevgi bitti. Korhan senden uzak kaldıkça, sana olan ilgisini yitirdikçe bu seni tüketti. Senin sevgini bitirdi. Şimdi doğru konuşalım, sen başarısız olmayı kendine yediremiyorsun. Bu iş hayatında sana makul bir hırs sağlıyor olabilir ama özel hayatında da aynı hataya düşüyorsun. İlişkilerini bir ring gibi görüyorsun. Onca yaşanan şeye rağmen Korhan'dan ayrılmama sebebin buydu. Bırakırsan kaybedeceğini düşündün."

Sözleri beynimde yankılandı. Belki de haklıydı. İlişkimiz bitmişti ama bu benim için bir kayıp gibiydi.

Mayıs'ın gözleri kısılırken dudakları gerilmişti. "Bir şey söylemeyecek misin?" Onun sabırsızlığı ortamı geriyordu.

Başımı iki yana salladım. "Diyecek bir şeyim yok," dedim yorgun bir sesle. "Haklı olabilirsin."

O esnada gözüm yeniden locaya takıldı ve Korhan'la kızın kulüpten dışarı çıktıklarını fark ettim. Bu görüntüyle içim daha çok acıdı ama aynı zamanda daha da kinlendim. Aklımda dönen düşüncelerle gözlerimi kıstım ve çantamı aldım.

Kızlara, "Gidelim mi?" dedim. "Bir şey yapmam gerekiyor ama burası çok gürültülü."

Nesli anlamayarak, "Gidelim de ne yapacaksın?" diye sordu.

"Çıkınca anlatırım," dedim içimde patlamaya hazır bir volkanla.

"Ne oluyor, Feris?" dedi Mayıs.

Barın önüne çıktığımızda bir an durakladım. Telefonumu çıkartıp, o an yapacağım şeyin absürtlüğünü düşünemeden polis merkezini aradım.

"Alo, merhaba. Trafik şube, değil mi? Ben bir plakayı şikâyet etmek istiyorum. Hayır, yasaklı madde değil. Korsan taksi plakası. Evet, az önce bir müşteri aldı. Cumhuriyet Caddesi'nden ilerliyor. Tamam, teşekkürler, sağ olun."

Sen başka kadınlar için benden ayrılırsan ben de o kadınları senden alırım, Korhan Bey.

Telefonu kapatıp çantama geri koydum ve kızlara döndüm. Mayıs ve Nesli bir an için şoka girmiş gibiydi.

Nesli hayretle, "Sana inanamıyorum," dedi ama sonrasında gülüşünü bastıramadı. Kahkahalar arasında neredeyse nefessiz kalmıştı. "Sen gerçek bir kraliçesin."

Soğukkanlılıkla, "Hadi, yürüyün," dedim. Adımlarım kararlıydı.

Nesli şaşkınlıkla, "Nereye ya?" diye sordu.

"Ben Korhan'ı boşuna mı şikâyet ettim? Uzaktan fotoğraflarını çekip basına vereceğiz."

Mayıs başını geriye atıp güldü. "İyi ama korsan taksi çok büyük bir suç değil ki. Keşke uyuşturucu taşıyor diye şikâyet etseydin," dedi hayıflanarak.

"Evet, fahiş fiyatlar yüzünden korsan taksiyi biz de kullanıyoruz."

"Kullanmamız bunun illegal olduğu gerçeğini değiştirmiyor ama değil mi? Hadi, tutmayın beni. Acil işimiz var!"

Onlara arkamı döndüğümde Mayıs, "Ya ne acili?" diye bağırdı. "Ay kadın resmen kafayı yedi! İçerideki yakışıklı adam beni bekliyor."

Taksi durağının önüne geldik. İlk sıradaki taksinin arka kapısını açarken ona göz kırptım.

"Az sonra yaşanacaklardan, o adamla eğleneceğinden daha fazla zevk alacaksın, inan bana."

Şu an bu durumdan epey keyif alıyordum. Dünkü üzgün kadın gitmiş, yerine onu üzen adamdan intikam almak isteyen bir kadın gelmişti.

Arka koltuğa bindiğimizde şoföre, "Merhaba," dedim. "Dümdüz ilerleyebilir misiniz rica etsem?"

Bir yanımda Mayıs, diğer yanımda Nesli vardı ve her ikisi de heyecanlıydı. Çantamdan telefonumu çıkartıp bir uygulamaya girdim. Mayıs kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Uygulamadan Korhan'ın aracını bulduğumda, tam olarak nerede olduğunu görebiliyordum.

"Oha! Sende Korhan'ın konumu mu var?"

Gülümsedim.

"Galerideki araçlarında araç takip sistemi var. Hesap şifresi de bende var. Bazen şarjı bittiğinde araçları benim telefonumdan takip ediyordu."

Taksici gözlerini dikerek, "Öndeki arabayı mı takip edeceğiz, ablacığım?" dedi.

"Yok, abi. Önümüzde ama biraz mesafesi var. Hızlanırsan yetişiriz," dedim hafif bir heyecanla. İçimdeki öfke ve adrenalin birleşmiş, patlama noktasına gelmiştim.

"Bu kulüpte nasıl bir büyü var, ben anlamadım ki. Herkes birini takip ediyor," dedi gülerek.

Mayıs araya girip, "Biz çok hayırlı bir iş için takip ediyoruz ama," dedi. Kendini akışa o kadar kaptırmıştı ki anında uyum sağlamıştı.

Şoför merakla, "Ne işi?" diye sordu. "Hayırdır? Sarkıntılık falan mı yaptı yoksa? Hemen polise gidelim."

Kafamı koltuktan öne doğru uzattım ve ortamı biraz daha kızıştırmak için, "Yok, abi," dedim. "Adam korsan taksicilik yapıyor. Emek hırsızı, şerefsiz. Sizin malınızdan, müşterinizden çalıyor."

Son zamanlarda normal taksicilerin, korsan taksicilere olan nefretinden haberdardım. Eğer Korhan'ın başının biraz daha belaya girmesini istiyorsam işi arşa çıkarmam gerekliydi.

Şoför bir anda ciddileşti. "Ne? Sen ciddi misin? Vay, pezevenk! Ben seni bulmaz mıyım şimdi?" Gözleri alev alevdi. "Versene sen bana şunun konumunu," deyip telefona uzanmak için elini geriye attı. Gülümseyerek telefonu adamın eline verdim ve keyifle arkama yaslandım.

Duygu değişimimi bu kadar ani yaşamam fazlasıyla şaşırtıcıydı. Dün akşam hüngür şakır ağlarken şimdi Korhan'a yapacağım eziyetler sayesinde keyiften dört köşe olmuştum.

Mayıs göz kırparak, "Feris, sen gerçekten manyaksın," dedi.

Nesli ise, "Ben hep derim bunun birkaç tahtası eksik diye," deyip güldü.

Sessizce, "Susun be, adam duyacak!" dedim ama kahkahalarımı tutamıyordum.

"Kızım, adamı polise şikâyet ettiğin yetmedi bir de taksiciye gammazladın."

Şoför telsizi alarak durağına bağlandı.

"Durak, alo! Duyuyor musun beni?"

"Duyuyoruz, 01. Söyle."

"Bizim durağa 34 KRH 011 plakalı bir araba yaklaşıyor. Puşt, korsanmış. Tutun onu. Ben de peşindeyim geliyorum."

Duraktaki diğer şoförler, "Anlaşıldı," dedi. "Anons geçiyorum. Durdursunlar."

Kızlar hayretle aynı anda bana döndüğünde işin çığırından çıkmasına hepimiz şaşırmıştık. Dudaklarımı ısırarak, "Bu kadarını ben de beklemiyordum," dedim.

Nesli, nefesini tutmuş bir halde, "Taksi çetesi resmen korsanı, ay pardon, Korhan'ı yakalayacak," dedi. "Allah'ım sen yardım et."

"Umarım döverler." Mayıs gülerek ellerini ovuşturdu. Yaramaz bir çocuk gibi parlayan gözlerinde umut vardı.

Nesli ise kısık bir sesle uyarırcasına, "Mayıs!" dedi. Ama o da gözlerini kocaman açmış, neler olacağını merak ediyordu. O an hepimiz, içinde bulunduğumuz absürtlüğün farkındaydık ama garip bir şekilde zevk de alıyorduk. Korhan'a dersini vermek için bu kadar tuhaf bir plan yapmış olmamız bile bizi neşelendiriyordu.

"Ne be? Bizi kazıklayacaklarına Korhan'ı dövsünler işte. Ekstra adam tutturup dövdürtmemize gerek kalmaz," dedi Mayıs alaycı bir tavırla. Yüzünde, Korhan'ın yakalanacağı anı hayal eden tatmin dolu bir ifade vardı.

Nesli derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak, "Böyle bir şey yapmayacaktık," dedi ama sesindeki inançsızlık her kelimesinden belliydi. Ben de ona katılmak istedim ama onun aksine Mayıs'a güvenmediğim için ağzımı bile açmadım. Dün pek yorum yapmamıştı ama en kısa zamanda hain planlara girişeceğine emindim.

Mayıs omuzlarını silkti.

"Kendi adına konuş. Benim planlarım arasında vardı. O şerefsizi dövdüklerini görmezsem gözüm açık gider, yemin ederim."

Nesli dua eder gibi ellerini birleştirip yüzünü taksinin tavanına doğru kaldırdı.

"Allah'ım, sen bana sabır ver."

Mayıs, Nesli'nin bu duasını duymazlıktan gelerek, "Allah'ı boş dualarınla meşgul etme," dedi.

Nesli gözlerini belerterek, "Tövbe ya Rabbi'm, sen affet bu cahili," diye mırıldandı.

Ciddiyetle kaşlarımı çatıp, "Dini şaka yapmayın, çarpılacağız," dedim.

Mayıs yine araya girip, "Az sonra adamlar Korhan'a çarpacak," dedi. "Allah'ım çok heyecanlı." Ardından öne doğru eğildi. "Abiciğim, hızlı ol biraz. Vallahi adamı elimizden kaçırırsak yakalayamayız."

Taksici hızını artırarak gözleriyle dikiz aynasından bana baktı. "Ben mi elimden kaçıracağım? Bana Adanalı Hüseyin derler. Bugüne kadar elimden kimse kurtulamadı," dedi göğsünü gere gere. Gözleri Korhan'ın arabasını ararken, "Umarım bu da kurtulamaz," diye ekledi. Sonra bir anda ciddileşip bana döndü. "Siz onun korsan taksi olduğunu nereden biliyorsunuz? Polis misiniz yoksa? Gizli görev falan?"

Nesli, "He, biz mitiz," diye alaylı bir ses tonuyla cevap verdi. "Korsan taksi avına düştük." Dirseğimle onu hafifçe dürttüm.

Biraz yalandan kim ölmüştü ki?

"Yok, hayır," dedim. "Önümüzden müşteri aldı. Öyle gördük. Benim babam da taksici. Böyle emek hırsızlarına pabuç bırakmamalıyız."

Taksici birden ciddileşti.

"Yaa, tabii. Çok haklısınız. Şimdi bulacağım ben onu. Görsün bakalım sonra dünya kaç bucak."

Mayıs kahkaha atarak, "Feris'in öğretmen olup vefat eden babasının ortama girişi..." dedi ama lafını bitiremeden kıkırdamaya devam etti.

"Mayıs, sus artık, duyacak," dedim fısıldayarak.

Tam bu sırada şoförün yüzünde zafer dolu bir ifade belirdi. "Yakaladım işte seni!" diye heyecanla bağırdı. Elindeki telsizi hızla kapıp duraktaki diğer şoförlere seslendi. "Alo, durak! 34 KRH 011 plakalı araba birazdan yanınızdan geçecek, tutun onu!"

"Bu iş nereye varacak, bilmiyorum ama komik olmaktan çıkıyor sanki."

"Abi, sen bizi burada indirir misin?" dedim hızlıca. Gözüm Korhan'ın arabasına kilitlenmişti.

Şoför bizi de macerasına ortak etmek ister gibi, "Niye?" dedi. "İzleyin siz de."

"Yok, biz eve çok geç kaldık. Borcumuz ne kadar?"

Şoför bir an bile gözlerini kırpmadan, düşünmeden, "800 TL," dedi.

Anasının gözü! Bu fiyatlarla neden korsan taksi türüyor acaba, dedim içimden taşan öfkeyle ama ona direnmeden parayı verdim.

"Al sen buradan." Ardından Nesli'yi itekledim. "İn hadi, in."

"Ne yapacağız inip?" dediğinde ona bir bakış attım ve beni sorgulamadan başını salladı.

Taksi yavaşladı ve biz indik. Birkaç dakika içinde polis arabalarının mavi kırmızı ışıkları yola yansıdı. Korhan arabasını sağa çekmişti. Etrafı hızla toplanan taksiciler ve polislerle çevrilmişti. İki polis, arabasının kapısını açarken diğer polisler yolu kapatmıştı. Korhan'ın yüzündeki şaşkınlık gecenin kaosunu tamamlar nitelikteydi.

Polisler Korhan'ı arabadan çıkarırken iki taksici hızla ona doğru ilerledi. Gözlerindeki parıltı, sanki yıllardır bu anı bekliyorlarmış gibi sabırsız ve bir o kadar nefret doluydu. Bir an için Korhan'ın üzerine doğru yürüdüler. "Ulan, korsan! Bizim ekmeğimizi çalıyorsun, ha?" diye bağırdı biri.

Korhan ellerini kaldırarak geri çekilmeye çalıştı. "Bir yanlışlık var, ben korsan taksici değilim!" diye bağırdı panik içinde.

O anda taksicilerden biri hızla elini kaldırdı ama polis onu durdurdu. "Tamam, sakin olun! Durun, sorunuzu biz çözeceğiz," diye araya girdiler. Birkaç polis memuru taksicileri sakinleştirirken, bir diğeri Korhan'ı arabanın yanına çekip kimlik kontrolü yapmaya başladı.

Nesli gülerek, "Allah'ım, resmen taksi çetesi adamı yakaladı," dedi. "Bunu rüyamda görsem inanmazdım!" İçindeki endişe yerini tamamen neşeye bırakmıştı.

O an taksicilerden biri kendini tutamadı ve yumruğunu Korhan'ın suratının tam ortasına indirdi.

"Ohh, canıma değsin! Yemin ederim, o yumruğu yedi ya, benim de içimin yağları eridi."

Nesli, bir yandan kahkaha atarak, "İyi oldu şerefsize," diye ekledi.

"Şimdi gitsin, derdini polise anlatsın.

Eve adımımı attığım an, üzerimdeki ağırlık katlanarak büyüdü. Kapıyı kapatırken ardımda bırakmaya çalıştığım gecenin kaosu zihnimin içine sızmıştı. Ceketimi askıya astım ve yavaşça salona yürüdüm. Mutfaktan kendime rahatlamak için bir kadeh şarap aldım. Camın önündeki

koltuğa oturdum ve dışarıyı seyretmeye başladım. Şehir karanlıkta parıldıyordu. Her yerde ışıklar, hayat dolu insanlar... Ama benim içimde, o parıltılarla hiçbir bağı olmayan derin bir boşluk vardı. Elimdeki şarap kadehini ağır ağır çevirdim. Soğuk camın karşısında, içimde kaynayan duygularla baş başaydım.

Korhan'ı bir başka kadının yanında görmek, içimdeki son kırıntıları da döküp saçmıştı ama şimdi oturup, düşündükçe fark ediyordum ki o kırılma çok daha önce başlamıştı. Bana *seni seviyorum,* derken bile, o soğuk bakışlarının ardında yavaşça tükenen bir şeyler vardı. Zamanla beni saran o sıcaklık azalmış, yerini sessiz bir soğukluk almıştı. Aslında benden ayrılması şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan, benim onun soğukluğuna nasıl bu kadar uzun süre katlandığımdı.

Şarap kadehini dudağıma götürdüm. Her yudumda, içimde kalan son kırgınlıkları da eritmeye çalışıyordum sanki. Korhan'ın bana olan sevgisi çoktan tükenmişti. Ben de bu gerçeği kabullenmeli, kendi içimde o bitişi sindirmeliydim. Sevgiden çok alışkanlıklarla yürüyen bir ilişkimiz vardı, artık emindim buna. Korhan beni bıraktığında aslında bana en büyük iyiliği yapmıştı. Onun benden kopması, benim de kendimi yeniden bulmamı sağlayacaktı. Şimdi daha net görebiliyordum ki asıl kurtulan bendim.

Gözlerim şehrin ışıklarında dolanırken zihnimde başka bir düşünce belirdi: Babam... O an göğsüme bir ağırlık çöktü. Yıllarca ona layık olmak için çabalamış, dergi için her şeyimi vermiştim. Kaç gece uykusuz kalmış, kaç kez fedakârlık yapmıştım. Ama o ne yaptı? Kendi kızı yerine başkasını seçti. O kadar emek verdiğim dergide genel yayın yönetmeni olmayı hak ettiğimi biliyordum. Ama babam... Babam beni sırtımdan vurdu.

Kadehi yavaşça masaya koydum. Ona layık olabilmek için ne çok çabalamıştım. Dergiyi ayakta tutmak için yaptığım her şey... Hatırladıkça içim daha da ağırlaşıyordu. Çoğu sayının teması benim fikrimdi. Yaptığım yaratıcı kampanyalar, pandemi sonrası dergiyi canlandıran yazılar... Hepsi benim elimden çıkmıştı. Ama bunların hiçbiri yeterli olmadı. Babam, gözlerimin içine bakarak bana *başarısız* demiş gibiydi.

Yıllarca onun onayını aramış, gözüne girmek için her şeyimi feda etmiştim. Ama şimdi anlıyordum ki ne yaparsam yapayım, onun gözünde

hak ettiğim değeri bulamayacaktım. Kendimi bir kez daha yenik hissediyordum.

Bilgisayarı açtım. Ellerim klavyeye giderken içimde bir şeyler yeniden kırılmaya başladı. Parmaklarımın ucunda bir karar şekilleniyordu. İstifa etmek. Pes etmek. Yıllarca çabaladığım her şeyi bırakmak... Yavaşça klavyede gezdirdim parmaklarımı. Pes ediyorum. Bu cümle zihnimde yankılandı ama bir şeyler beni durdurdu. Şimdi değil. Yarın verecektim bu kararı. Yarına bırakacaktım fakat giderken en azından bu vedanın da hakkını verecektim.

Sabah uyandığımda hava biraz karanlıktı. Bir fırtına geliyordu ama içimdeki fırtına çoktan kopmuştu. Dün akşam aldığım kararın ağırlığı, sabah ışığında yerini tuhaf bir rahatlamaya bırakmıştı. İstifa edecektim. Tüm bu kaosun, ihanetin ve yorgunluğun son bulacağı gün bugün olacaktı. Yatağın kenarına oturup derin bir nefes aldım. Bu bina, bu iş, bu insanlar artık benim umurumda değildi. Tıpkı babam ve Korhan gibi.

Kendi kendime, "Bugün son günün olacak," dedim. Yavaşça kalktım ve dolabımın önüne geçtim. Dün akşam verdiğim kararı hatırlayıp kendi kendime gülümsedim.

"Bari gidişim gösterişli olsun."

En sevdiğim elbiseyi seçtim. Haki, sıfır kollu ve diz altı kalem bir elbiseydi. Üzerime ikinci bir ten gibi otururak tüm vücut hatlarımı öne çıkarıyordu. Sade ama şık, güçlü bir görüntü bırakacaktı arkamda. Aynada kendimle göz göze geldim. Uzun süre kaldım öyle. Bu işin sonu gelmişti lakin gururum hâlâ dimdik ayaktaydı. Babam beni küçük düşürmek istemişti ama bunu o bile başaramayacaktı.

Hazırlanıp, evden çıkarken içimde bir özgürlük hissi vardı. Artık her şeyi geride bırakacaktım. Derginin kapısına vardığımda, içimde garip bir heyecan hissettim. Yıllarca çalıştığım bu bina, sayısız anımın olduğu bu yer, artık beni hak etmiyordu. Ama ne olursa olsun buradan gururlu ayrılacaktım.

Ofise ayak bastığımda, yüzümde hafif bir tebessüm vardı. Elbette ayrılacağım için üzgündüm ama gerçek hislerimi kimseye belli etmeye

niyetim yoktu. Bu dergiden istediğini elde edememiş, yenik biri olarak değil, başı dik bir şekilde ayrılacaktım.

Beni görenler önce *günaydın*, dediler ve hemen ardından kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Sargılı elimi kabanımla gizlemeye çalıştım ama zaten herkes dikiş atıldığını biliyordu. Birkaç gün önce terfi alacağım konuşulurken şimdi seçilemediğimi konuşuyorlardı. Onlara hiç aldırmadan yürümeye devam ettim.

Koridorlardan geçip odama vardığımda her şeyin ne kadar tanıdık olduğunu fark ettim. Masamın üzerindeki kâğıtlar, duvarlardaki eski dergi kapakları... Ofisteki her oda yetenekli mimarların elinden çıkmıştı ama benim odam hepsinden farklıydı. Buranın her detayıyla bizzat kendim ilgilenmiştim. Son üç senedir bu odada evimden daha çok vakit geçirmiştim. Kaç kez bu masada sabahlara kadar çalışmıştım.

Sabah çıktısını aldığım istifa dilekçesini çantamdan çıkarıp masanın üstüne koydum. Her şey buraya kadardı. Revista benim yuvamdı ve ben yuvamı terk etmek üzereydim. Sandalyemde geriye yaslanırken camekân duvardan Şüeda'yı gördüm. Kapının dışında, içeriye alınmayı bekleyen yavru kedi gibi beklerken elimle içeri girmesini işaret ettim.

Gergin bir gülümsemeyle içeri girdiğinde, "Eliniz nasıl oldu?" dedi. "O gün yanınıza geldim ama gitmiştiniz. Telefonlarıma da bakmadınız."

"İyiyim, sorun yok."

"Eğer ağrınız olursa diye ilaç getirdim size," dedi ve bir kutuyla birlikte suyu masaya koydu.

"Teşekkür ederim ama hissetmiyorum bile." Duraksadığını gördüğümde devam ettim. Şimdiye kadar içinde tutması bile mucizeydi. "Söyle."

"Feris Hanım, inanamıyorum! Taner Bey sizin yerinize nasıl o kadını seçer, anlamıyorum," dedi. Elleri havada çaresizce sallanıyordu.

Şüeda'nın her kelimesi, içimde sakladığım hayal kırıklığını daha da derinleştiriyordu. Sakin bir tonla, "Ne yapabilirim ki Şüeda?" dedim. "Bazen çabalamak yetmez. Kararları biz vermiyoruz, başkaları veriyor. Bu da patronumuzun takdiri."

Sesimdeki sakinlik, onun içindeki öfkeyi daha da alevlendirdi.

"Ama siz buranın asıl yüzüsünüz! Herkes sizi konuşuyor. Cansel'in ne işi var bu koltukta? Sizin gibi biri dururken nasıl ona verilir bu

pozisyon?" Şüeda adeta nefes nefese konuşuyordu. Gözleri, yaşadığı hayal kırıklığının kanıtıydı. "Üstelik bu dergiyi yücelten sizsiniz. Kadın, ekonomi dergisinden gelmiş. Bizim sektörden kimse Cansel'i tanımıyor bile! Kadın nişan yüzüğüyle birlikte ortaya çıktı."

Ona bakarken içimde tuhaf bir dinginlik vardı. Kimse Taner Bey'in benim babam olduğunu bilmiyordu. Herkes, o koltuğa kimin oturduğunu merak ediyordu. Ama bilmiyorlardı ki asıl ihanet içeriden gelmişti. Babam, benim en büyük düşmanım olmuştu ve şimdi bu gerçeği kimseyle paylaşamıyor olmanın yükü, içimde derin bir yara gibiydi. Yavaşça masaya bıraktığım istifa dilekçesine baktım.

O sırada Şüeda bana yaklaştı ve dilekçeyi gördü. Gözleri fal taşı gibi açılırken, "Şaka, değil mi?" diye sordu. "*İstifa etmeyeceğim*, deyin bana. Asla inanmam. Ya, elin kadını patronu tavladı diye resmen genel yayın yönetmeni oldu."

"Nasıl olduğu önemli değil. Sonuç olarak oldu mu oldu."

Ben adım torpille aynı kelimede anılmasın diye bunca sene gerçek kimliğimi gizlemişken, başkalarının bas bas bağırarak söylemesi gerçekten gücüme gidiyordu. Babamla evlenmesi yetmezmiş gibi işimi de elimden almıştı kadın.

"Bu şekilde pes mi edeceksiniz? Onca emek, çaba... Bunların hepsi boşa mı gidecek?"

İçimdeki kırgınlık biraz daha alevlendi. "Bilmiyorum, belki de pes etmek en doğrusu." Sesimdeki yorgunluğu hissettim. Ama o an Şüeda'nın söyledikleri içimde bir şeyleri kımıldattı. Belki de haklıydı. O sırada Şüeda derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı ve bana bir kâğıt uzattı.

"Bu arada, Cansel toplantı yapmak istiyor. Yeni genel yayın yönetmeni tanışma konuşması yapacakmış." Yüzündeki hayal kırıklığı ve çaresizlik o kadar belirgindi ki.

İçimdeki isyan alevlendi. Cansel... O koltuğu asla hak etmiyordu. Ama babam böyle istemişti. Ne yapabilirdim ki? Dilekçeye bir kez daha baktım. Vermek için zamanım vardı. Sonra veririm, diye düşündüm.

Merakım ağır basıyordu. Davette onu uzaktan görmüştüm ve açıkçası nasıl biri olduğuna odaklanamamıştım.

Toplantı odasına girdiğimde Cansel çoktan yerini almıştı. Odanın merkezine hükmediyordu. Yüzünde, zaferini kutlayan bir generalin kibirli gülümsemesi vardı. Gözlerini odadakilerin üzerinde gezdirirken sanki her birimize *ben buradayım,* diyordu. Kalabalığın üzerinde yükselen sesi, tüm dikkatleri toplamakta ustaydı. Yıllardır bu dergi için çabalayan ben değil de o oturuyordu o koltukta.

Sessizce yerime geçtiğimde herkesin gözü üzerimdeydi. Hepsi acır gibi bakarken bu tavırları beni öfkelendirmekten başka bir şeye yaramıyordu ama sakin kaldım. İşte bu yüzden buraya gelmek istemiyordum zaten. İnsanların bana acımasındansa beni kimsenin tanımadığı bir şehre hatta ülkeye taşınırdım.

"Merhaba, arkadaşlar," derken, sesi yankılanarak her köşeye ulaştı. "Bugün burada olmak benim için büyük bir gurur ve heyecan. Genel yayın yönetmeni olarak atandığım bu pozisyon, sadece benim değil, hepimizin başarısını yansıtacak. Artık benim başarım, derginin başarısı. Bu dergiyi hep birlikte yeni bir seviyeye taşıyacağız. Hem içerik hem de yönetim anlayışı açısından büyük değişiklikler yapacağız."

Mert'in ve diğer tüm birimlerdeki yöneticilerin bakışları bana kaydığında elimden geldiğince kayıtsız kaldım. Herkes benim tepkimi ölçmeye çalışıyordu fakat ben tepkimi istifa ederek gösterecektim.

Gözleri odadaki herkesi dikkatle tararken, duraksayıp kendinden daha da emin bir şekilde devam etti.

"Aranızda beni tanıyanlarınız vardır."

Beklentiyle gözlerini odadakilerin üstünde gezdirdi fakat istediği etkiyi alamadı çünkü bizim sektörden kimse onu tanımazdı. Finans, ekonomi... Bunlar bizim ilgi alanlarımız değildi.

Cansel hiç bozuntuya vermeden, "Ben aslında ekonomistim," dedi. "Finans dünyasında uzun yıllar çalıştım. Bu deneyim, dergiyi yönetirken bana büyük bir avantaj sağlayacak. Analitik düşünme yeteneğim, pazar trendlerini öngörme kabiliyetim ve bütçeleri verimli kullanma becerim, bu dergiyi sadece yaratıcı bir güç olarak değil, aynı zamanda finansal açıdan da daha güçlü bir marka haline getirecek."

Övgüsü bittiğinde kendi kendine güldü ama kimse gülmüyordu. Herkes gergince kopacak fırtınayı bekliyordu ama benim rüzgâr estirmeye bile niyetim yoktu.

Cansel, sanki bütün ekibi yönetebilecek kadar büyük bir güce sahipmiş gibi ellerini yavaşça havaya kaldırdı. Sesindeki güven, herkesin üzerinde bir otorite kurmak ister gibiydi.

"Bir ekonomist olarak sayılarla aram çok iyidir. Bu iş sadece içerik üretmekten ibaret değil. Sektörün dinamiklerini analiz edebilmek, pazarın ihtiyaçlarını doğru okuyabilmek ve finansal olarak büyümeyi sürdürebilmek de bir o kadar önemli. Dergiyi sadece sanatsal başarılarıyla değil, ekonomik gücüyle de zirveye taşıyacağım." Sözlerinin arasında kısa bir duraksama oluştu. "Benim ekonomistlik geçmişim sayesinde, derginin finansal büyümesini de garanti altına alacağız."

Bu noktada odada hafif bir fısıltı yayıldı.

"Ekonomi mi? Dergicilikle ekonomi arasındaki bağ ne ki?"

O ise fısıltıları duymazlıktan gelerek sözüne devam etti. Bu tip konuşmalara kendini hazırlamış olmalıydı. Nitekim duyduğunu biliyordum ama o aptala yatmayı tercih ediyordu.

"Bu dergi, sadece içerik üretmekle sınırlı kalmamalı. Finansal planlamayı doğru yaparak okurlarımıza daha fazla yatırım yapacağız. Dijital dönüşümle birlikte, sadece basılı bir dergi değil, bir medya imparatorluğu olacağız. Sosyal medyada büyüyeceğiz ve dijital platformlarda varlık göstereceğiz. Ekonomik güç ve medya birleştiğinde bu dergi sadece Türkiye'de değil, uluslararası pazarda da adından söz ettirecek." Ellerini iki yana açarak odadaki herkesin dikkatini tekrar üzerine çekti. "Bu ekonomist geçmişim bana sadece finansal avantajlar değil, aynı zamanda stratejik düşünme kabiliyeti de kazandırdı. Hep birlikte bu dergiyi pazarın lideri haline getireceğiz. Yaptığımız her hamle, her proje piyasada fark yaratacak. Her adımımız planlı, stratejik ve sağlam olacak."

Kendisini bir strateji dehası olarak gösteren bu tavır, içimdeki rahatsızlığı daha da derinleştirdi. Dişlerimi sıktım ama sesimi çıkarmadım çünkü onun kendinden emin sözleri yankılandıkça sinirlerimi daha da geriyordu.

Yanımda oturan Mert sessizce, "Dergiyi yönetmek için yeterli mi bu?" diye söylendi. Ne kadar kısık sesle konuşsa da yanındaki dijital editörü Leyla onu duymuştu.

Öne doğru eğilip, "O değil, canım," dedi. "Patronla takılmak yeterli."

Mayıs ve Nesli de bu cümleyi başını sallayarak onayladı.

"Taner Bey'in sevgilisi olmasa biraz zor olurdu."

Cansel konuşulanları duymazlıktan gelerek devam etti.

"Yalnızca sanatsal ya da yaratıcı projelerle değil, ticari zekâyla da bu dergiyi büyüteceğiz. Yıllardır edindiğim finansal bilgi ve deneyimler, burada çok işime yarayacak. Bu yüzden bu ekibin her bir üyesine güveniyorum."

O anda Cansel'in kendisini nasıl da yukarıda gördüğünü iyice anlamıştım. Geçmişindeki finansal deneyim, sanki onu dergicilik dünyasında dokunulmaz yapıyormuş gibi anlatıyordu. Oysa ben biliyordum ki onun bu pozisyona gelişinin arkasında sadece iş deneyimi yoktu. O koltuğa sadece yeteneğiyle değil, başka ilişkilerle de gelmişti. Gözlerimi yere indirdiğim sırada telefonuma bir bildirim düştü. Nesli ve Mayıs'la olan grubumuzda birkaç mesaj vardı.

Nesli: *Cansel'in söylediklerine bak ya! Ekonomistmiş! Dergiyi ticaret merkezi yapacak herhalde. Bizi eski dergisiyle karıştırıyor galiba.*

Mayıs: *Kadın kibirden önünü göremiyor. Kendi emeğiyle gelse anlayacağım da patronu tavlayıp gelen birine göre çok cesur hareketler sergiliyor. Feris, sana da aşırı sinirliyim şu an. Bizi ve dergiyi böyle bir kadının ellerine bırakıp gideceksin resmen. Kalıp hakkını araman gereken yerde gitmeyi seçiyorsun.*

Nesli: *Hasiktir! Korhan dün gece haberlere düşmüş. Dün yanındaki kadınla polis çevirmesine takıldığını yazmışlar. Dedikodular patladı! Üstelik herkes seni aldattığını konuşuyor. Bu iş nasıl bu kadar çabuk yayılabilir? Kim çıkardı bu haberleri?*

Mayıs: *Ayy, tüm ülkeye rezil oldu resmen!*

Nesli'nin attığı linke tıkladım ve sözü geçen haberi gördüm. Korhan'ın polislerle ve taksicilerle olduğu bir fotoğraf vardı. Aslında onun fotoğraflarını ben de çekmiştim ama basına vermemiştim. Ama onu dün gören biri sızdırmış olmalıydı. Aldatıldığımı yazan haberleri okumayı bıraktım ve telefonun ekranını hınçla kapadım.

İçimde öfke dolu bir fırtına kopmaya başlamıştı. Bir yanda Cansel'in kibir dolu konuşmaları, diğer yanda Korhan'ın haberi... Her şey üzerime çöküyordu. Herkes aldatıldığımı düşünüyordu ama Korhan'ın bu karalamayı reddedeceğini biliyordum. Herkese beni aldatmadığını, ayrıldığımızı söyleyecekti ve böylece beni terk ettiğini herkes öğrenecekti.

Bir yandan öfkem büyüyordu, diğer yandan bu haberin yayılmış olmasının verdiği utanç... Kimsenin bunu bilmesini istemiyordum. Cansel ise hâlâ ekonomist olmanın dergiyi nasıl büyüteceğini anlatmaya devam ediyordu.

Yüzündeki ufak tebessümü korurken, "Bugünlük bu kadar yeter," dedi. "Zaten birlikte çalıştıkça beni zamanla tanıyacaksınız."

Hepimiz onun bu sözleriyle toplantının bittiğini anladık ve ayaklandık. Herkes yavaş yavaş toparlanıp, odadan çıkmak için hazırlanırken ayaklandım ve hızla kapıya ilerledim. Buradan bir an önce çıkmak istiyordum ama tam kapıya yönelmişken arkamdan gelen sesle irkildim ve olduğum yere çakıldım.

"Feris, sen kal lütfen. Yayın koordinatörü olarak seninle konuşmak istediğim şeyler var."

Bu dışarıdan bir rica gibi masumane görünüyor olabilirdi ama altında yatan gizli otoriteyi sezmek zor değildi.

Diğerleri kendi aralarında duraksayıp tedirgince bakıştıklarında usulca başımı salladım ve kapının önünden çekildim. Mert, kopacak kıyameti sezmiş gibi neredeyse koşar adımlarla kaçan ilk kişi olmuştu. Onun peşinden diğer yöneticiler de çıkarken en sona Nesli ve Mayıs kalmıştı. Bir Cansel'e bir de bana baktıkları için içlerinden geçeni tahmin etmek zor değildi. Cansel'i kaçıncı saniyede döveceğimi hesapladıklarına emindim ama ses etmeden onlar da çıktı. Tabii Nesli yanımdan geçerken, "Sakın bir şey yapma," diye tembihlemeyi ihmal etmedi.

Kapı yavaşça kapandı ve odada yalnızca ikimiz kaldık. Cansel, o tatlı ama sinsi gülümsemesiyle bana döndü. Yüzündeki rahatlık kendini bu odanın ve her şeyin sahibi gibi hissettiğini açıkça belli ediyordu. Gözlerini üzerime dikti, daha sonra oturduğu yerde biraz öne doğru eğildi.

Yumuşak ama tehditkâr olan bir tonla, "Feris, seninle konuşmak istiyordum," dedi. "Biliyorsun, bu dergiye katılmak benim için çok büyük bir onur ancak bazı şeyleri değiştirmenin zamanı geldiğini düşünüyorum."

"Elbette değişiklik iyidir ama dergi içinde bazı şeylere verdiğimiz önemli değerler var. Bunlar değiştirilmez," dediğimde hiçbir şey anlamayarak kaşlarını kaldırdı. Madem istifa edecektim, birinin bu kadına haddini bildirmesi lazımdı, değil mi? Gerçi işten ayrılmayacak olsam da aynı şeyi yapardım ama neyse.

Cansel'in bakışlarına merak yerleşirken ben sakin bir ses tonuyla, "Rütbe fark etmeden herkes herkese *bey* ya da *hanım* diye hitap eder," dedim. "Sadece kendi pozisyonumuzdan üstlere değil, altlarımıza da aynı şekilde davranırız. Tabii şu an bana Feris demenizde sorun yok, ben yanlış anlamam ama başkalarının yanında hoş karşılanmaz. Öğrenin diye söylüyorum. Yanlış anlamadınız, değil mi?"

Tebessümü solacak kadar silikleşirken bozulduğunu fark ettim. "Sorun yok, Feris Hanım," dedi üstüne basa basa. Gözleri masadaki bir kâğıda kaydı. "Dergiyi daha ileriye taşıyacak yeni fikirlerim var. Elbette, sizin gibi tecrübeli birinin bu süreçte yanımda olması çok kıymetli ama bazı şeyler var ki... Eski düzenle devam etmek planladığım büyük sıçramaya engel olabilir. Anlıyorsunuz, değil mi?"

"Neyi değiştirmek istiyorsunuz?"

"Dün biraz araştırma yaptım ve eskiden Lerzan Hanım'a giden her şeyin önce sizden geçtiğini öğrendim. Ben çalışırken her şeyi kendi yöntemimle yapmak isterim. Eski çalıştığım dergilerde de her şey benden geçerdi. İnsanların yaratıcı fikirlerini özgür bırakmak güzel ama son kararı verecek olan her zaman genel yayın yönetmenidir."

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Lerzan Hanım çalışırken de son karar onundu," dedim. "Ondan başka kimse hatta Taner Bey dahi müdahale etmezdi."

Eski düzen dediği, benim kontrolümde olan süreçlerdi. Lerzan'la olan işbirliğim, kararların benden geçmesi...

"Lerzan'a giden her şey senin onayından geçen taslaklardı ama değil mi? Ben artık tüm taslakları görmek istiyorum. Tek karar merci olmak isterim. Düşen satışları yeniden artırmam lazım."

Bu cümlesi, bana alttan alta bir uyarı vermek istiyor gibiydi. O an anladım ki Cansel burada sadece işlerin kontrolünü eline almak istemiyordu. Derginin her köşesinde otorite kurmak, her şeyi kendi yönetiminde tutmak istiyor, aynı zamanda geçmişte sahip olduğum yetkilerin de elimden alındığını ima ediyordu. Ama o, bu dergi için doğru isim değildi. Derginin her sayfasında, her projesinde benim emeğim, benim ruhum vardı.

Oysa şimdi karşımda oturan bu kadın, Revista'yı tanımadan, anlamadan her şeyi kendi yöntemiyle yürütmek istiyordu. *Yeni fikirler,* diye düşündüm. Ben yıllardır bu dergiyi ayakta tutmak için gecemi

gündüzüme katmışken o sadece birkaç fikirle her şeyi değiştirebileceğini sanıyordu. İçimde bir kıvılcım parladı. Bu dergiyi yönetmek için uygun kişi kesinlikle bendim, o değildi.

Yüzümde sakin bir ifadeyle, "Yani her şeyin size danışılmasını istiyorsunuz," dedim.

Cansel, yavaşça başını salladı.

"Aynen öyle. Dergideki herkes Lerzan'dan sonra senin genel yayın yönetmeni olacağını düşünmüş. Böyle düşünmeleri için geçerli sebepleri de varmış sanırım. Herkes senden övgüyle bahsediyor. İşini ne kadar sevdiğini ve ne kadar sahiplendiğini anlatıyorlar."

Sesinde sanki takdir eden bir ton vardı ama o bakışlar... Gözlerindeki kibir gerçek düşüncelerini saklayamayacak kadar güçlüydü.

"Yanlış anlamıyorsun, değil mi? Ben senin de iyiliğini düşünüyorum," dedi. Sesine yeniden o sahte tatlılık bürünmüştü. Sonra gözlerime baktı. "Sonuçta sen de benim kızım sayılırsın artık."

O an içimdeki öfke patlama noktasına geldi. *Kızım* mı? Ne demek istiyordu bu? Gözlerim büyüdü ve nefesimi kontrol altına almaya çalışarak, "Biliyor musun?" diye sordum.

Cansel'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Tabii ki biliyorum. Taner benden hiçbir şey gizlemez."

Dişlerimi öfkeyle sıktım. Sırrımızı bu kadınla nasıl paylaşabilirdi? Bir anlığına gözlerim korkuyla açıldı. Ya gidip birilerine bundan bahsederse? Senelerdir en yakın arkadaşlarımdan bile sakladığım bu gerçeğin ortaya çıkması büyük skandal olurdu.

"Ama endişelenme," diye ekledi. Gözlerinde sinsi bir parıltı vardı. "Bu sır bende güvende. Bunu kimseyle paylaşmam. Söz veriyorum." Son cümlesi neredeyse zehirli bir iyilik perdesiyle sarılıydı. Sırtımı sıvazlıyor gibiydi ama elindeki bıçakla her an daha derin bir yara açmak için bekliyordu.

O an içimde bir şeyler yıkıldı. Cansel'in bana açıkça gözdağı verdiğini anlamıştım. Babamın ona bu kadar güvenip her şeyi açması, bu kadını yalnızca dergide değil, hayatımda da bir tehdit haline getirmişti.

Sessizliğimi bozmadığımda Cansel devam etti.

"Geçenlerde çıkan saçma haberlerle canını sıkmamışsındır umarım. Taner de haberlere çok üzüldü ama neyse ki hallettik. Yıllardır sektörde olmanın getirdiği bazı avantajlar var."

Hallettik derken? Haberi kaldırtan bendim. Kendine nasıl pay çıkarmıştı ki bu?

Cansel odadan çıkarken içimde fırtınalar kopmaya başladı. Babamın hayatına girmesi yetmezmiş gibi şimdi de dergide bana ait olan her şeyi elimden alacaktı. Ona sadece babamla değil, derginin geleceğiyle ilgili tüm sorumluluklarımı da kaptırmak üzereydim. Bir zamanlar Lerzan'a gönderilen her karar, artık Cansel'in ellerinden geçecekti. Onun beni saf dışı bırakmaya çalıştığı çok açıktı. Ama buna izin veremezdim.

Bir an duraksadım. Cansel, her şeyde kontrolü ele almak istiyordu. Derginin satışlarındaki düşüşü bile benden bilmeye çalışıyordu. Bu, beceriksizlikle suçlanmaktan başka bir şey değildi. O koltukta oturmakla yetinmemişti. O, benim yerimi almaya gelmişti. Babamın hayatına girdiği gibi şimdi de beni yerimden etmek için adım adım plan yapıyordu. Onun bu kibirli tavrı, içimde bir volkan gibi patlıyordu ama bunu ona göstermeyecektim. En azından şimdilik.

Odayı hızla terk ederken nefesim hızlanmıştı. Bu savaş bitmemişti, yeni başlıyordu. Öfkem öylesine büyümüştü ki vücudum titriyordu. O kadının her şeyi kontrol ettiğini hatta babamı manipüle ettiğini bilmek beni çileden çıkarıyordu. Dergiyi yönetmekten öteye geçmişti, şimdi benim hayatımın tüm kontrolünü ele geçirmek istiyordu. O an ona sadece öfke duymuyordum, nefret de ediyordum. Dergiyi bu şekilde ele geçirmesi, içimde bir şeyleri parçalamıştı.

Odama doğru hızla ilerledim. Masama döndüğümde nefesim hâlâ düzensizdi. Masanın üzerinde duran istifa dilekçesine baktım. Bir an duraksadım. Ellerim dilekçeye uzandı ama şimdi gitmek, kaçmak demekti. Kaçmayacaktım.

Dilekçeyi aldım ve yavaşça yırtmaya başladım. Parçalar masama düştükçe içimdeki öfke bir kararlılığa dönüşüyordu. *Bu savaş yeni başlıyor*, dedim kendi kendime. *Ne pahasına olursa olsun Cansel'i o koltuktan indireceğim. Bu dergiyi kim hak ediyorsa o yönetecek.*

Bu savaş benim olacak.

Revista'nın tek bir genel yayın yönetmeni var ve o da benim.

Titreyen ellerimle telefonumun ekranını açtım ve sık arananlar listesindeki numaranın üstüne tıkladım. Uzun bir çalıştan sonra uykulu bir ses açtı. "Feris, ne oluyor?" dedi. "Kötü bir şey mi oldu?"

"Dergide olup bitenden haberin yok mu?"

"Var. Beni arayacağın günü merak ediyordum."

"Yardımına ihtiyacım var."

"Farkındayım. Ne istiyorsun?"

"Babama karşı benimle savaşmanı ve o Cansel denen kadını göndermeni."

"Yarın orada olurum," dedi ve telefon aniden suratıma kapandı.

REVİŞTA

SAYI: 11

Terasta, şehrin tüm gürültüsünden uzakta, üçümüzün gizli toplantılarına tanıklık eden saklı bahçedeydik. Rüzgâr hafifçe yüzümü okşuyordu fakat içimde esen fırtına bambaşkaydı. Düşüncelerim bir kasırga misali birbirine çarpıyor, öfkem giderek artıyordu. Altımızdaki şehir hızla akıp gidiyordu ama biz bu kaosun dışında, sanki donmuş bir anın içinde sıkışmış gibiydik.

İçimde biriken öfke, soğukkanlılıkla bastırmaya çalıştığım bir volkan gibi kabarıyordu. Gözlerim Mayıs ve Nesli'ye kaydı ama zihnim hâlâ Cansel'in söylediklerinde takılı kalmıştı. O soğuk tavrı ve her şeyi kontrol edebileceğine olan kibirli inancı içime işlemiş bir ateş gibi yanıyordu. Küçümseyen bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Beni değersizleştirmek için kurduğu tuzaklar zihnimin her köşesini sarmıştı.

Mayıs ellerini cebine sokmuş, ayaklarını ritmik ve sert bir şekilde yere vuruyordu. Her darbesinde sanki içindeki öfkeyi toprağa boşaltıyordu. Nesli ise kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde sessizce gökyüzünü izliyordu. Onlara anlatmam gereken çok şey vardı ama doğru kelimeleri bulmak imkânsızdı. Zihnimde beliren her cümle çok geçmeden, bir girdaba kapılıp kayboluyordu.

Mayıs en sonunda kendini tutamadı ve kaşlarını çatarak, "Neler olduğunu anlatacak mısın yoksa telepati yoluyla anlamamızı mı bekliyorsun?" diye sordu. İçimdeki fırtınayı sezmiş gibi sabırsızdı ve onun bu tavırları her zaman olduğu gibi gerginliğimi daha da tetikliyordu.

Nesli de hafif bir alayla, "Bilmiyorsan diye söylüyorum, biz Edward Cullen değiliz," diye ekledi. "Senin aklını okuma yeteneğimiz yok." Gözlerini nihayet bana çevirdiğinde, onun da en az Mayıs kadar merak ettiğini anladım.

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirirken gerginliğimi bir süre daha bastırabilmek adına fincanıma uzandım. Kahvenin sıcak buharı yüzüme vurdu ama düşüncelerimi dağıtacak kadar güçlü değildi. Her şey çok hızlı gelişmişti. Öyle ki düşüncelerimi bile toparlayamıyordum. Son günlerde o kadar çok şey yaşanmıştı ki düşüncelerim adeta birbirine dolanmıştı. Korhan, babam, Cansel ve daha nicesi... Zihnimde dönüp duran bu düşüncelerle başa çıkmak neredeyse imkânsızdı.

Nesli, "*Alacakaranlık*'ta Edward neden o sümsük, Bella'nın zihnini okuyamıyordu, biliyor musunuz?" dediğinde merakla kaşlarımı kaldırdım ve ne kastettiğini tam anlamasam da oyuna katıldım.

"Hayır. Neden?" diye sordum biraz da konuyu değiştirmenin verdiği rahatlıkla.

Mayıs ise, "Bella'yla bir ortak özelliğiniz var aslında, Feris," diye atıldı. Kurnaz ifadesi benimle dalga geçeceğini belli ediyordu. O her zamanki gibi işin eğlence tarafındayken *en azından birimiz keyif alıyor,* diye düşündüm ve laf dalaşına giriştim.

Bu kez gerçekten ne söyleyeceğini merak ederek, "Neymiş o?" dedim.

"İkinizin de okunacak bir beyni yok," dedi ve kahkahası bir anda tüm sessizliği yıktı. "O yüzden yarım saattir kıvrandığın şeyi söylersen sevineceğim. Sen istifa edip gidecek olabilirsin ama benim baskıya yetiştirmem gereken yazılarım var."

Gözlerimi devirdim ama içimdeki öfke sönmedi. Cansel'in küçümseyen yüz ifadesi zihnimde hâlâ canlıydı. Onun her şeyi kontrol edebileceğini sanan kibir dolu bakışları içimde biriken öfkeyi harlıyor, beni daha da güçlendiriyordu. Kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Bir an için bile söylediklerini unutmamıştım. Ona karşı bir savaşa hazır olduğumu hissediyordum ama bu savaşı nasıl başlatacağıma karar verememiştim. İçimdeki fırtına iyice şiddetlenirken derin bir nefes aldım.

Sabırsız bir şekilde, "Meraktan çatlamak üzereyim," dedi Nesli. Elimdeki kahveye gözucuyla bakıyordu. "Anlat artık. Acil durum mesajı atıp bizi buraya çağırdın ama kendin oturmuş kahve içiyorsun."

"Tarak da vereyim mi?" Mayıs kollarını göğsünde birleştirdi. Gözlerimi kıstığımda dikleşti ve toparlanıp, "Neyse, sustum," dedi. "Öyle bir baktın ki tarağı bana monte edeceksin sandım."

O an içimde bir şeyler kırıldı. Tüm o gerginlik, tüm o bastırılmış öfke bir anda dışarı taştı. Gözlerim keskinleşti ve o an günlerdir içimde biriken her şeyin dışarı sızdığını hissettim.

"Cansel, Revista'ya uygun bir yönetici değil. Burada olmayı hak etmiyor."

Sözlerim, içimdeki tüm birikmişliği bir anda serbest bırakmıştı. Her kelimede biraz daha rahatladım ve hafifledikçe sözlerime devam ettim.

"İşleyişe dair hiçbir şey bilmiyor. Lerzan'ı kişisel olarak sevmezdim ama o genel yayın yönetmeni olmak için doğmuştu. Bu kadınsa altından kalkamayacak. Kalkamamasını sağlayacağım."

Kelimelerim, şüpheye yer bırakmayacak kadar netti. Cansel'in sahte gülümsemesi, kontrolü elinde tuttuğunu sanan o bakışları... Beni geri plana atmasına izin vermeyecektim.

Mayıs kaşlarını çatıp, "Lerzan ne kadar ukala olsa da işini bilirdi," dedi.

"Bilmiyorum, farkında mısın ama masanın üstünde istifa dilekçen duruyor. Uzaktan onu nasıl ekarte edeceksin?"

Kararlı bir şekilde çenemi dikleştirdim. Günlerdir içimi kemiren karanlık bulutlar yavaş yavaş dağılıyordu.

"Uzakta olmayacağım. İstifa dilekçemi yırttım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bu sözleri söylediğimde içimde bir fırtına koptu. Yarım saat evvel aldığım kararı yüksek sesle dile getirmek, beni daha da güçlendirmişti. Gitmek, pes etmek bana göre değildi. Bir yol çizmiştim ve bu savaşı sonuna kadar sürdürecektim.

Mayıs, gözlerini iyice büyüterek bana baktı. O anki şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Ciddi misin?" derken sesinde merak ve alay arasında gidip gelen o ince çizgi oldukça belirgindi. Ardından aniden patlayan kahkahası sessizliği delip geçti. "Allah'ım, sana şükürler olsun! Sonunda beynin olduğunu hatırlayıp kullanmaya karar verdin."

Mayıs ve Nesli benim dostumdu. Benim üzüntümde yanımda oldukları kadar başarımın da arkasında durmaları onların gerçek dostum olduğunu kanıtlıyordu.

Onların varlığıyla daha da güçlendiğimi hissederken, "Her ne pahasına olursa olsun hakkım olanı alacağım," dedim. Sesimdeki sertlik beni bile şaşırtmıştı. Kendimi daha önce hiç duymadığım bir tonda konuşurken buldum. "İsterse feriştahı gelsin, umurumda değil. Pes etmeyeceğim. Savaşacağım. Genel yayın yönetmeni olmayı hak eden biri varsa o da benim, Cansel değil."

Hırslı bir kadındım. Kafama koyduğumu yapana kadar vazgeçmez, sonucu ne olursa olsun isteklerimin arkasında dururdum ama şu an her şey daha farklıydı. Söylediklerim boş vaatlerden çok daha fazlasıydı. Kendime gerçek bir savaş planı hazırlamıştım ve silahımı kuşanmanın tam zamanıydı.

Nesli umutla yüzüme baktı ama şüphe doluydu. "Çok güzel şeyler söylüyorsun ama bunu nasıl başaracaksın ki?" Gözleri derin bir sorgulamayla bana dikildi. "Yanlış anlama, hak etmediğini söylemiyorum ama o kadın Taner Bey'in sevgilisi. Onu görevinden alıp yerine seni getirmez ki."

Onun bu kadar dobra oluşu bir kez daha gerçekleri göz ardı etmemem gerektiğini hatırlatıyordu ancak içimde büyüyüp giden hırsı sarsmaya yetmedi.

Derin bir nefes aldığımda sanki dünyayı yerinden oynatabilecekmişim gibi hissettim. "Getirecek," dedim meydan okuyarak. Sözcükler dudaklarımdan birer yemin gibi dökülüyordu. "Ona ne kadar yanlış bir tercih yaptığını göstereceğim. Cansel'i seçtiğine her geçen gün pişman olacak."

Bu sefer Mayıs araya girdi ve sinirli bir gülümsemeyle, "Taner Bey onun yanlış bir tercih olduğunu anlasa bile sesini çıkaramaz," dedi. "Gözü ondan başka birini görmüyor olacak ki hiç kimseyi dinlemeden Centilmen dergisindeki bir kadını getirdi başımıza. Cansel kolay bir rakip değil. Alelade biri hiç değil. Yakında karısı olacak. Farkındasın, değil mi?"

Bugün ben mi fazla hayalperesttim yoksa kızlar mı fazla gerçekçiydi, bilmiyordum ama Mayıs'ın söylediklerinde bir haklılık payı vardı, bunu kabul ediyordum. Cansel sıradan biri değildi ve babamın hayatındaki

yeri onu daha da zor bir rakip haline getiriyordu. Bu gerçek tokat misali suratımda patladı ama inatçı ruhum o tokadı anında savuşturdu.

Cansel sevgilisiyse ben de öz kızıydım. Evet, onunla aramdaki kan bağını kendime bile hatırlatmak istemiyordum ama bu da bir gerçekti sonuçta.

"Özel hayatında ne yaptığı umurumda bile değil ama Revista'da başına buyruk davranamaz," dedim sesimi bir kademe daha sertleştirerek. "Burası onun babasının çiftliği değil. Öyle kafasına estiği gibi vasıfsız bir kadını getiremez."

Kızlar sertliğim karşısında bir an duraksayıp birbirlerine baktı. Ardından Mayıs dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleştirerek, "Babasının diyemeyiz ama kendi çiftliği olduğu konusunda hemfikiriz," dedi. "Dergi Taner Bey'in."

Bu sözler içimde tuhaf bir yankı yaptı. Şimdilik dergi onun olabilirdi ama bu uzun sürmeyecekti. Birkaç sene sonra *Revista*'nın patronu denildiğinde benden bahsedilecekti.

Ani bir çıkışla, "Hayır, benim!" dedim. Kızlar şaşkınlıkla bana baktığında kırdığım potu toparlamam gerektiğini anladım. "Yani senin. Hepimizin! Burada yıllardır emek veriyorsak bizim de söz hakkımız var."

Nesli kaşlarını hafifçe kaldırdı ve uyarırcasına, "Feris, biraz gerçekçi ol," dedi. "Cansel ne kadar uygun olmasa da bizzat patronun koruması altında. Ona karşı yapacağımız her şey ters teper."

Aklıselim davranmam için uyarmaya çalışıyordu ama söyledikleri beni kararımdan döndürmedi. Omzumu silkerek, "Biz de bizzat patronun gözünden düşürürüz," diye üstüne gittim.

Mayıs, kollarını göğsünde birleştirdi. Hafifçe kaşlarını kaldırıp, beni süzerken, "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. Sesindeki merak, alaycı tonunun yerini yavaş yavaş gerçek bir ilgiye bırakıyordu.

"Hanımefendi tek karar merci olmak istiyormuş. Bundan sonra taslaklar bana gelmeden ona gidecekmiş," diye başladım ve Cansel'in tavırlarını taklit ederek devam ettim. "Eski dergisinde tek söz hakkı onunmuş ve burada da aynı işleyişin devam etmesini istiyormuş. Dergiye yenilik getirecekmiş."

Nesli'nin gözleri büyümüştü. Bu sözler ona inanılmaz geliyordu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başımı yavaşça iki yana salladım.

"Hayır, oldukça ciddiyim. Resmen böyle söyledi. Yetkilerimi elimden almaya kararlı."

Mayıs, patlayan bir kahkahayla ellerini iki yana açtı.

"Ben de bu kız niye delirdi diyordum. Meğer bu yüzdenmiş. Ama Cansel'i gidip tebrik edeceğim. Günlerdir sana istifa etme diye yalvarıyoruz. Kadın tek cümlesiyle seni vazgeçirdi."

Gerçekten de gitmek üzereyken Cansel'in bu hamlesi beni yeniden oyuna sokmuştu. Ben başlamadığım savaşın yenilgi bayraklarını çekmek üzereyken geri dönmem için bana sebep vermişti.

"Hayatının hatasını yaptı, farkında değil. Sıra, ona hayatının dersini vermekte."

Nesli'nin yüzünde beliren sinsi bir gülümseme içimdeki kararlılığın yankısıydı. O an, savaşı kazanmaya ne kadar odaklandığımı fark ettim. Elimdeki kozların ağır olduğunu biliyordum fakat bunun bir zekâ oyunu olduğunu da unutmamalıydım. Cansel'in küçük düşüşlerini izlemek yeterli olmayacaktı. Ona adım adım kendi çöküşünü hazırlatmak gerekiyordu.

"Aklında dönen tilkileri bize de anlatabilir misin?"

Gözleri pürdikkat üzerimdeydi ve duymak için sabırsızlanıyordu.

"Attığı her yanlış adımı gözler önüne sereceğim. Zaten fazla kibirli. Her şeyi tek başına yapıp kendini Taner Bey'e ispatlamak isteyecek ama tek yaptığı kendini rezil etmek olacak."

Nesli biraz şüpheci bir tonla, "Böyle konuşuyorsun ama Cansel epey kurnaz birine benziyor," dedi. "Bu kadını gerçekten alt edebileceğini düşünüyor musun?" Kafasında dönen sorulara hak veriyordum. Cansel, sıradan bir rakip değildi. Ama ben de değildim.

"Ona hata yapma fırsatı vereceğim. Yanlış yapmasına izin vereceğim. Hatta gerekirse ona o zemini hazırlayacağım. Her adımını kontrol edeceğim. O hata üstüne hata yapacak ve gün sonunda Taner Bey ne kadar yanlış bir tercih olduğunu görecek. Ekonomist olduğunu anlatıp durdu. Her şeyi bildiğini zannediyor ama dergiyi yönetmek sayılarla oynamaktan daha fazlasını gerektirir. Bu işin yaratıcı tarafını asla anlamayacak ve hata yapacak. Biz de o hataları kullanacağız."

Nesli'nin gözleri heyecanla parlamıştı. Bana biraz daha yaklaştı. "Yani ayağını kaydıracağız. Ah, işte en sevdiğim kısım! Sosyal medya hesaplarını *hack*'leyip saçma şeyler paylaşalım mı?" diye şaka yollu bir öneride bulundu ama gözlerindeki ışıltı ciddi bir planı tetiklemek için sabırsızlandığını belli ediyordu.

Mayıs ise ciddileşerek, "Temkinli davranacaktır," diye uyardı.

Güldüm.

"Ekonomi dergisinin adını cinsiyetçi bir tarzla Centilmen koyan derginin yöneticisinden ne bekliyorsun? Yiyorsa Revista'da bu şekilde cinsiyetçi bir yaklaşımda bulunsun. Herkes tarafından aforoz edilmezse benim de adım Feris değil."

"Ve sonunda Taner Bey en uygun adayın sen olduğunu anlayacak."

Sesi umut doluydu ama içinde hâlâ bir çekince vardı.

Onun bu şüphesini anlıyordum. Cansel'i alt etmek kolay görünmüyordu. Ama içimdeki kararlılık her şeye rağmen güçlüydü. "Aynen öyle," dedim kendinden emin bir şekilde.

Nesli bir an duraksayıp dudağını ısırdı, ardından gözleri derin düşüncelerle buluştu. "Ben hâlâ Cansel'i devirmenin o kadar kolay olmadığını düşünüyorum," diye itiraf etti ve o mantıklı bakışlarını bir kez daha üzerime dikti.

Dudaklarımı aralayıp hafif bir iç çekişle, "Cansel'in hata yapması demek, derginin de hatası anlamına gelir," dedim. "Öyle hatalar yapacak ki satışları düşürecek, imajını zedeleyecek. O an geldiğinde Taner Bey bile onu koruyamayacak."

Mayıs başını salladı, yüzünde kurnaz bir gülümseme belirmişti. "Doğru. Patronun cebine az para girerse gözü kimseyi görmez," dedi alaycı bir tonla.

Nesli'nin bakışları biraz daha ciddileşti, planın gidişatını tartar gibiydi. "Derginin satışlarını mı hedef alacağız? Yani Cansel'in yanlış adımlar atmasını bekleyip bu durumu mu kullanacağız?" diye sordu.

Bir an durup düşündüm. Nesli'nin haklı olduğunu biliyordum. Cansel'in hata yapması demek, derginin de zarara uğraması anlamına gelirdi. Ama bu kısa vadeli bir fedakârlık olacaktı ve uzun vadede her şey benim lehime sonuçlanacaktı.

"Sen her zaman öncelikle Revista'yı düşünürdün. Şimdi satışları etkileyecek hamleler yapmak pek sana göre değil."

"İleride derginin tarihten silinmesi mi yoksa kısa süreli kriz mi diye sorarsanız *şimdilik satışların düşmesi,* derim. Cansel'in aldığı kararların bizi nasıl felakete sürüklediğini herkese göstereceğiz. Taner bile ona arka çıkamayacak."

Mayıs, başını salladı ve yüzünde sinsice bir gülümseme belirdi. "O kadının kendini sabote etmesini izlemek için sabırsızlanıyorum," dedi. Gözlerindeki parıltı bu planı nasıl sahiplendiğini gösteriyordu. Sonra eğilip bana daha da yakınlaştı. "Ama söyle bakalım, nasıl başlatacağız bu savaşı? İlk hamle ne olacak?"

Bu soruya hazırlıklıydım. Oturup uzun uzun plan yapmamıştım ama şimdiden savaş çanları aklımda dört dönmeye başlamıştı.

"Onu küçük hatalar yapmaya zorlayacağız. Birlikte çalışıyor gibi davranacağım, her şey normalmiş gibi görünecek. Ama... Küçük sorularla, yönlendirmelerle onu zorlamaya başlayacağım. Verdiği kararları sorgulatacağım."

Nesli, bu stratejiye kafa yorar gibi bakışlarını yere indirdi.

"O zaman yanlış bir projeye onay verdirip onu zor durumda bırakabiliriz. Mesela piyasaya uygun olmayan bir kampanya!"

"İşte bu! Cansel'in yanlış kararlar verip batırmasını izlemek. Feris, bu harika! O kadın kendi kuyusunu kazacak ve biz sadece bekleyeceğiz."

"Bu sadece başlangıç. Onun her hamlesini dikkatle izleyip yanılmasını bekleyeceğiz. Düşüşünü izlemek mükemmel olacak."

Bunun üstüne bir süre sessizlik olduğunda hepimiz aklımdaki planın aşamalarını tartıyorduk.

"Her şey çok dikkatli yapılmalı," dedim sessizliği bozarak. "Bu savaşı kazanmak için acele etmemeliyiz. Onun ayağına yavaş yavaş takılacak ipler örmeliyiz. Her hata, her küçük düşüş, onu Taner'in gözünden biraz daha düşürecek."

Nesli başını hafifçe salladı, kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Yavaş ilerlemek..." dedi. "Evet, bu mantıklı. Ama Cansel gibi biri en küçük bir eksikliği bile fark edebilir. Bir hata yaparsa hemen toparlamak için çabalayacaktır."

Ona dönüp sakin bir ifadeyle baktım.

"Toparlaması için fırsat bulamadan üstüne gitmeliyiz. Onu sürekli tetikte tutacağız. Verdiği kararların sorumluluğu onun üzerine binecek ve eninde sonunda baskının altında ezilecek."

Mayıs da planın bu kısmından etkilenmiş gibi görünüyordu. "Ona kendini yalnız hissettirmeliyiz," dedi. Sesi daha da alçalmıştı. Gözlerinde sinsi bir ışıltı vardı. "Sanki herkesin ona karşı olduğu bir dünyadaymış gibi..."

Bu fikir hoşuma gitmişti. "Evet," diye onayladım. "Onu izole edeceğiz. Taner'le olan bağı dışında kimseyle güçlü bir ilişkisi yok, olmayacak da. O bağı da sorgulatmamız gerekiyor. Cansel'in yalnız kaldığını hissetmesi, hata yapmaya daha da meyilli olmasını sağlayacak."

Nesli ellerini göğsünde kavuşturdu, gözlerinde derin bir düşünce hâkimdi.

"Cansel'in güvenini kırmak kolay olmayacak. Taner'le olan ilişkisi onun en büyük kalkanı. O kalkanı nasıl kırmayı düşünüyorsun?"

Babamla Cansel'in arasına doğrudan girmek tehlikeli olabilirdi ama dolaylı yoldan ilişkilerini zayıflatabilirdim.

"Taner Bey'e doğruları göstermek için onun yanlışlarını kullanmalıyız. O zaman ne kadar büyük bir hata yaptığını görecek." Derin bir nefes aldım. Omuzlarımdaki gerilimi hissederek kesin bir sesle, "Bu iş zaman alacak ama sonunda kazanacağız," dedim. "Cansel kendi tuzağına düşecek ve derginin kontrolünü sonsuza kadar kaybedecek.

Açık ofisin kalabalık atmosferine adım attığımda, herkesin üzerime çevrilen bakışlarını hissettim. Yazarlar, bilgisayar ekranlarının ardından bana kaçamak bakışlar atarken dedikoduların kulaktan kulağa fısıldandığına neredeyse emindim. Şüeda masasından fırlayıp aceleyle yanıma geldi. Telaşlı adımları, içimdeki gerilimi daha da artırıyordu.

Kısık sesle, "Feris Hanım, toplantıda neler oldu?" diye sordu. Gözleri meraktan kocaman açılmıştı ve alacağı cevaptan endişe eder bir hali vardı.

Sorgularcasına, "Bir şey olmadı," dedim. Ne olmasını umuyordu ki? Cansel gövde gösterisi yapmıştı ve kendince egosunu tatmin etmeye kalkışmıştı.

Kapıda büyük harflerle yazılı "Genel Yayın Yönetmeni" unvanına bir an için öfkeyle baktım. Bu koltuk ona ait değildi ve asla olmayacaktı. İçimdeki fırtına yükselirken kendi ofisime doğru hızlı adımlarla ilerledim. Şüeda da peşimdeydi ve sorularını ardı ardına sıralamaya kararlıydı.

"Cansel Hanım sizinle konuşacak şeyleri olduğunu söylemiş. Ne oldu? Sizi kovmadı, değil mi?"

Kaygılı sesi alacağı cevaptan korktuğunu açığa çıkarıyordu.

Bir an durup hayretle ona döndüm. Bu kadar saçma bir soruyu nasıl sorduğuna inanamayarak, "Ne münasebet?" dedim. "Kim beni kovabilir?"

Beni kimse bu koltuktan edemezdi.

Şüeda rahatladı ama henüz tatmin olmamıştı. Sabırsız bir çocuk gibi üsteleyerek, "Ne konuştunuz öyleyse?" diye sordu.

Geçiştirircesine, "Derginin işleyişinden," dedim ve kapımı açıp odama girdim.

Büyük, rahat sandalyeme kurulurken bir yandan da bilgisayarımı açtım. Yeni sayının çıkmasına az kalmıştı ve son kontrolleri bir an evvel tamamlamam gerekiyordu.

Şüeda, inatla soru sormaya devam etti.

"Siz böyle diyorsanız kesin Üçüncü Dünya Savaşı çıkmış demektir. İstifanızdan bahsettiniz mi? Ben baktım ama dilekçenizi göremedim. İnsan kaynaklarına mı teslim ettiniz yoksa?"

Çenemin ucuyla masanın yanında duran geri dönüşüm kutusunu işaret ettim ve Şüeda kaşlarını kaldırdı. "Siz..." diye başladı ama ne diyeceğini bilememiş gibi sustu. "Siz ciddi misiniz? Yırttınız mı?"

"Evet," dedim gözlerimi ekrandan ayırmadan.

"Feris Hanım, buna nasıl karar verdiniz? Yani çok iyi yapmışsınız tabii ama hiç ikna olacak gibi durmuyordunuz."

Sesi hâlâ şoktaydı, sanki biraz önce büyük bir karar aldığımın farkına yeni varıyordu.

"Birkaç gelişme oldu diyelim."

Gözleri iri iri açıldı ve öğrenmek için fırsat kollar gibi, "Cansel Hanım'la mı ilgili?" dedi.

Sabırsızca elimi sallayıp, "Boş ver sen onu," dedim. "Gidip yeni sayının taslaklarını getir."

"Peki, Feris Hanım," deyip odadan çıktı.

Şüeda gittikten sonra maillerimi kontrol ettim ve bekleyen mailleri cevapladım. Cansel istediği kadar *son taslakları görmek istiyorum,* dese de ben yine bildiğimi okuyacaktım.

Şüeda içeri girdiğinde, elinde görmeyi beklediğim evraklar yoktu.

"İstediklerimi neden getirmedin?"

"Şey..." dedi mırın kırın ederek. "Cansel Hanım tüm taslakların kopyasını sildirmiş. Sadece aslını bırakmış ve onu da kendisi almış."

Öfke, damarlarımda bir anda harlanmış gibiydi. Gözlerimi ona diktim. "İstedin mi peki asistanından? Benim görmek istediğimi söyledin mi?" Sesimdeki keskinlik, sabrımın tükenmekte olduğunu gösteriyordu.

"Söyledim, Feris Hanım ama Cansel Hanım'ın bu konuyla alakalı size bilgi verdiğini söyledi. Kendisi kontrol ettikten sonra size gönderecekmiş zaten."

Tam o sırada kapı tıklatıldı. "Müsait misiniz?" diye sordu bir ses ve babam kapıda belirdi.

İçimde birikmiş olan öfke, onun yüzünü gördüğüm anda yeniden alevlendi. Her ne kadar dışarıdan sakin görünmeye çalışsam da içimde fırtınalar kopuyordu. Yine de kendimi toparlayıp soğukkanlı bir sesle, "Evet, Taner Bey, buyurun," dedim. Sesim nazik ama içimdeki gerilimi saklamayan bir tonda çıkmıştı.

Babam odadan içeri adım attı. Gözleri üzerimde geziniyor, sanki ne yapacağımı, nasıl bir tepki vereceğimi anlamaya çalışıyordu. Bu bakışları öfkemi daha da körükledi. Sanki bir satranç oyununda gibiydik. Her hamle bir diğerini bekliyordu.

Şüeda hemen durumu fırsat bilerek araya girdi. "Hoş geldiniz. Ne ikram etmemi istersiniz size?" diye sordu.

"Hiçbir şey istemem. Çıkabilirsin." Asistanım gider gitmez, "Elin nasıl oldu?" diye sordu. Sesinde bir baba şefkati taşıyor gibiydi ama ben

bu sorunun arkasında gerçek bir endişe görmüyordum. Onun bu samimiyetsizliği, içimdeki hayal kırıklığını daha da derinleştiriyordu.

"İyi, sorun yok," dedim umursamaz bir tavırla. Her şeyin üstü kapalı bir oyun olduğunu hissediyordum. Taner Bey, baba rolüne bürünüp sorular soruyordu ama beni ilgilendiren gerçek meselelerin hiçbiri gündeme gelmiyordu. Benim derdim elimdeki sargıdan çok daha önemliydi.

Sözde endişeli bir tavırla, "Dikişlerin ne zaman alınacak?" diye sordu. Sanki bu soruları sormak aramızdaki gerilimi hafifletecekmiş gibi davranıyordu.

Yüzümü ona çevirmeden donuk bir sesle, "Bilmiyorum, doktorla görüşmedim," dedim. İçimdeki tüm öfke, gözlerimin önüne düşen gölgeler gibiydi. Bütün bu sorular anlamsızdı. Aramızdaki gerçek sorunları yok sayıyordu.

Babam başını sallayıp derin bir nefes aldı. Sesinde gizli bir sabırsızlık vardı. "Niye ihmal ediyorsun kendini? Bu önemsiz bir şey değil," dedi kızarcasına. Kendince babalık vazifesini yerine getirmeye çalışıyordu ama benim bu gereksiz gösterilere tahammülüm yoktu.

Ona dönüp sert bir bakış attım. "Buna sen sebep olmuşken beni düşünmenin pek manası yok," dedim. Kelimelerim zehirli bir ok gibi odada yankılandı. Yoğun öfkem sesime de ayna tutmuştu.

Bana cevap vermek için bir süre bekleyip, "Haberleri gördüm," dedi.

"Hangisini, beni herkesin içinde nasıl rezil ettiğini mi?" diye patladım artık. Kontrol edemediğim bir hiddetin içine hapsolmuştum. Cansel'i bu pozisyona getirdiği yetmezmiş gibi bir de benimle alay mı edecekti yoksa?

Sabırsızca gözlerini devirdi.

"Kimseye rezil olduğun yok, Feris."

"Emin misin? Sabahtan beri herkes arkamdan fısıldaşıyor. Hepsi nasıl genel yayın yönetmeni olamadığımı sorguluyor."

Boğazıma bir yumru oturduğunu hissettiğim an hayal kırıklığımı da gizleyemedim. Herkesin rezil oluşumu konuştuğunu bilmek midemde bir düğüm gibi sıkışıyordu.

"Abartıyorsun. Birkaç çalışanın söylediklerini takmıyorsun, değil mi? Gerçi sen her zaman insanların senin hakkında ne dediğini önemsersin,"

dediğinde yine tüm suçu bana yıkacağını bilmek beni daha da öfkelendirdi.

Seneler önce onun babam olduğunu sakladığımı her fırsatta önüme sunması artık canımı sıkıyordu.

"Evet, senin aksine arkamdan konuşulanlar benim için her zaman önemli olmuştur."

Gözleri kısılırken aniden ciddileşti. "Ne söylemeye çalışıyorsun sen?" Sesi tehditkârdı ama artık bu beni durduramazdı.

Normalde ne kadar çatışırsak çatışalım saygı çizgisini hiçbir zaman geçmezdim ama artık kelimelerimi özenle seçmek bile içimden gelmiyordu.

"Neredeyse kızın yaşındaki bir kadınla birliktesin. İnsan biraz arkasından neler konuşulacağını düşünüp utanır."

Gerçekler yüzüne çarpınca ifadesi aniden değişti. Onun sessizliği, kelimelerimin etkisini gösteriyordu. Artık o da benim kadar öfkeliydi. "Cansel'in yaşını seninle tartışmayacağım, Feris. Seni ilgilendiren konular hakkında söz edersek daha sağlıklı bir iletişim kurabiliriz," dedi ama onu duymazlıktan geldim.

"Biz mi? Ben kimliğimi gizledim!" dedim sesimi yükselterek. Artık geri adım atmaya niyetim yoktu.

"Biliyorum," dedi suçlarcasına.

"Ne için olduğunu da biliyorsun, değil mi? Kimse patronun kızı olduğu için o koltukta demesin diye gerçek kişiliğimi gizledim ben. Eski karın olduğu anlaşılmasın diye annemi bile sakladım çevremdekilerden."

Babam gözlerini benden kaçırmak yerine dik dik bakmaya devam etti. "Demek ki ailenden utanıyormuşsun," dedi. "Bu yüzden gizlemişsin."

Bu sözler beni delirtmişti. Neredeyse histerik bir şekilde güldüm. "Keşke sen kendinden utansaydın!" diye çıkıştım. Sesimdeki öfke artık had safhadaydı. Onun beni suçlaması her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Yıllarca yaptığım fedakârlıkların hepsi boşa gitmiş gibiydi.

"Senin karşında arkadaşın yok. Kelimelerine dikkat et. Kalbini kırmak istemiyorum."

"Ben kimse beni sorgulamasın diye uğraşırken sen sevgilini yönetici yaptın. Herkes arkasından senin torpilinle geldiğini konuşuyor."

Sözlerim, bir tokat gibi yankılandı odada. Babam, hatasını kabullenmek yerine her zaman susardı.

İnatçı bir halde, "Ofiste her zaman dedikodular olur," dedi. "Cansel tüm bu dedikoduların asılsız olduğunu kanıtlayacak zaten. O buraya benim sayemde gelmedi."

Kendini mi yoksa beni mi kandırmaya çalıştığını anlayamıyordum. Gerçekten beni buna inandırabileceğini mi sanıyordu?

Alayla kollarımı göğsümde birleştirdim. "Hmm, öyle mi? Peki, tam olarak ne sayesinde geldi? Centilmen dergisinin Türkiye'nin en çok satan dergisi olması mı etkiledi bu pozisyonu?" Acımasızdım ama onun ne kadar kör olduğunu göstermek istiyordum.

Babam kinaye yaptığımı anladığında sesini yükselterek, "Biraz ciddileş!" dedi. Ama onun ciddiyeti artık bana komik geliyordu. Ona duyduğum en bir ufak saygı kırıntısı bile kalmamış, bu son hamlesiyle onu da tüketmişti.

Çenemi dikleştirdim ve meydan okumaya devam ettim. Normalde asla bir kadını yerecek davranışlarda bulunmazdım fakat Cansel sınırı çoktan aşmıştı.

"Dergiyi senelerce ikinci sınıf klasmanından birinci sınıfa çıkaramayan bir kadından çok beklentin var."

Sesimdeki soğukluk, halihazırda aramızda var olan mesafeyi iyice açıyordu. Sabrını kaybetmiş gibi derin bir nefes aldı. Genelde alttan alan taraf olmayı seçerdi ama bugün ikimiz de geri adım atmıyorduk.

"Cansel'i tanımadığın için böyle konuşuyorsun. Onu tanısan düşüncelerin değişecek. Ayrıca bizim sektörümüzle ilgili deneyimi olmayabilir ama sen bunun için buradasın. Ona yardımcı olup öğretebilirsin."

Dudaklarım hayretle aralandı. Beni bir kenara attığı yetmezmiş gibi bir de ona yardım etmemi mi bekliyordu? Barışçıl yaklaşmaya çalışıyor, sevgilisiyle kızının arasını bulmak istiyordu. Belki de bir an için düşünse söylediklerinin ne kadar mantıksız olduğunu anlayacaktı.

"Kusura bakmayın, Taner Bey ama sevgiliniz benim yardımımı almak bir kenara, elimdeki yetkileri almaya çalışıyor. Mesela şubatın sonlarındayız, değil mi? Şu an benim harıl harıl yeni sayının taslağını kontrol etmem gerekiyordu ama bilin bakalım, taslakların tüm kopyaları kimin elinde? Ben söyleyeyim, Cansel Hanım'da. Bundan sonra taslaklar ilk

olarak ona gidecekmiş. Yani artık benim baskılar üzerinde hiçbir söz hakkım yok. Peki, bu dergide benim yerim ne oluyor?"

Öfkem, artık durdurulamaz bir hal almıştı. Hissettiklerim yalnızca derginin meselesi değildi. Hayatımın her alanına müdahale eden bir sorundu.

"Cansel biraz fazla kontrolcü," diyerek savunmaya geçti. "İşine çok bağlı olduğu için her şeyle kendisi ilgilenmek istiyor."

Artık cinnet geçirmek üzereydim.

"İşte sorun tam olarak da bu. Revista birlik ve beraberlikle yürütülen bir dergi. Burada hiçbir zaman kişiler tek başına öne çıkmaz. Bu dergi bir ekip işi ve o bunu elimizden alıyor. Tüm sorumluluğu tek başına üstlenemez. Hele ki benim görevime asla burnunu sokamaz."

"Cansel'e karşı çok önyargılı davranıyorsun. Onu tanıdığında böyle düşünmeyeceksin. Yarın akşam birlikte yemek yiyelim. Hem sen de Cansel'le kaynaşmış olursun."

"Onunla kaynaşmak istediğimi sana düşündürten şey nedir? Ben sana *iş,* diyorum, sen bana *yemek yiyelim,* diyorsun."

Ciddileşerek, "Feris, yeni düzen böyle," dedi. "Alışmak zorundasın."

Kısık gözlerle onu izlerken içimdeki ateşin sönmeyeceğini anladım.

"Hiçbir şeye alışmak zorunda değilim. O kadını bana kabullendiremeyeceksin. Ne senin sevgilin olarak ne de genel yayın yönetmeni olarak görmüyorum onu."

Babam, gözlerini benden kaçırmadan son noktayı koydu.

"Yarın akşam sekizde benim evimde ol, Feris. Cansel'le olması gerektiği gibi tanışacaksın."

Tam o anda telefonum titredi, mesaj gelmişti. Mesaj atan kişinin ismini gördüğümde babam yanımda olmasına rağmen telefonu hızlıca açtım.

"Uçağa biniyorum. Yarın akşam saatlerinde orada olacağım. Aklımda bir plan var. Sen sadece beni bekle. Her şeyi halledeceğim."

İçimde kasırga gibi dönen düşünceler bir an için durdu. Bu kadar erken geleceğini tahmin etmemiştim ama açıkçası işime gelmişti.

Telefonun ekranını kapadım ve içimde yükselen hırsla babama baktım. Artık kabullenmiş gibi davranacaktım. Bir planım vardı ve bu sefer her adımımı dikkatle atacaktım.

"Tamam," dedim sakin bir sesle. "Yarın akşam Cansel'le tanışacağım."

Ertesi gün geldiğinde işten çıkar çıkmaz eve geçmiş, babamın sevgilisiyle yiyeceğim yemek için hazırlanmaya başlamıştım. Uzun bir duş almış, bu akşam yaşanacakları düşündükçe keyiften dört köşe olmuştum. Duştan çıkar çıkmaz dolabımın karşısına geçmiş, en iddialı kırmızı elbisemi giymiştim. Mini, vücuduma tam oturan elbise kayık yakaydı. Hem omuzlarımın genişliğini hem de bacaklarımın uzunluğunu gözler önüne seriyordu. Saçlarımı kuruttuktan sonra düz bir fön çektim ve *stiletto*'larımı da giyip salona indim. Eve gelmeden önce çiçekçiden aldığım beyaz gülleri ve kaktüsü de yanıma aldıktan sonra garaja indim. Hızlı bir şekilde babamın evine doğru yola koyuldum.

Taner Doğan, Revista sayesinde ününe ün, zenginliğine zenginlik kattığı için İstanbul'un sakin bir yerinde, gözlerden uzak bir evde yaşıyordu. Gerçi dört katlı bir malikâneyi andıran bu yapıya ev demek hakaret sayılırdı. Bir süre arabadan inmeden evin dışını inceledim.

Babam aileden zengindi. Kendinden önceki nesiller de yayın grubu içerisinde olduğu için köklü sayılırlardı. İlk başta gazete yayıncılığıyla başlayan serüvenleri daha sonrasında dergiyle büyümeye başlamıştı. Sık sık farklı sektörlere yönelik yayıncılık ağını üstlenmişken magazinle iyice ünlenmişlerdi. Bu büyük ev de babaannemle dedemin ona sunduğu bir teşekkür hediyesiydi.

Arabanın camından gelen hafif bir tıklama sesiyle irkildim. Başımı çevirdiğimde, babamın yıllardır sağ kolu olan Ferit Bey'i gördüm. Çocukluğumdan beri onun sadakatini bilirdim ve babamın yanında belki de güvendiğim tek kişiydi. Kapıyı açtığında nazikçe gülümsedi. "Hoş geldiniz, Feris Hanım," dedi saygılı bir tonla.

"Merhaba, Ferit Bey," diye karşılık verdim. Sesimdeki o ince soğukluk, bu eve olan mesafemi yansıtıyordu. Bir zamanlar beni koruyan bu duvarlar, şimdi sadece geçmişin gölgeleriyle doluydu.

"Sizi evinizde gördüğüm için çok sevindim."

Eviniz... Bu kelime içimi burkmuştu o an. Bu ev, bir zamanlar benim için bir yuvaydı ama artık sadece geçmişin acı dolu yankılarıyla doluydu. Başımı çevirip, eve bakarken derin bir nefes aldım. Ferit'in sözlerine karşılık sadece hafif bir tebessümle cevap verdim. İçimde kopan fırtınaları gizlemekte artık ustalaşmıştım. Ona bir şey söylemeden arka kapıya yönelmiştim ki, "Ben alırım," dedi.

Başımla onayladım ve eve doğru yürümeye başladım. Her adımımda sanki bir parça daha geçmişe sürükleniyordum. Bu evde doğmuş olabilirdim ama artık sadece kötü anıları hatırlıyordum. Annemin mutsuzluğu, babamı özleyip göremediğim günler vardı sadece aklımda.

Tam kapıya vardığımda, o büyük ahşap kapı yavaşça açıldı ve karşıma babamla Cansel çıktı. Bir an için nefesim kesildi. Onun yanında başka bir kadını görmek, içimde tarif edemediğim bir boşluk yarattı. Ne kadar güçlü ve soğuk durmaya çalışsam da kalbimdeki kırgınlık dalga dalga büyüyordu. Çocukluğumda annemin sıcak kollarına koşmak için girdiğim bu kapıda, şimdi beni karşılayan babamın sevgilisiydi. Boğazımda bir düğüm hissettim ama belli etmemek için dudaklarıma yapmacık bir gülümseme kondurdum.

Babam sevecen bir tonla, "Hoş geldin," dedi ama bu benim için sadece bir maskeydi. Gözlerindeki sıcaklık bana ulaşmıyordu. Geç kalınmış babalığı içimdeki boşluğu dolduramıyor, yılların ördüğü duvarları aşamıyordu.

"Hoş buldum."

Tam o sırada, Cansel aşırı bir coşkuyla, "Hoş geldin, canım!" dedi. Sarılmak için kollarını açtı ama ben ona soğuk bir tebessümle karşılık vererek geri adım attım. Gülümsemesi aşırı yapmacıktı ve bu tavrının tamamen babamın yanımızda olmasından kaynaklandığını biliyordum. Cansel henüz maskesini düşürmemişti ama çok yakında onun da gerçek yüzünü göstereceğinden emindim.

"Hoş buldum," dedim soğuk bir tavırla. Gözlerimdeki mesafeli bakışları saklamaya çalışmadan gözlerinin içine bakıyordum. Burası onun dünyası olacaktı belki de ama başrol oyuncusu bendim ve bu gerçeği ona sık sık hatırlatacaktım.

Arkamızda duran Ferit Bey'in elindeki çiçeklere uzandım. Şık saksıdaki küçük kaktüsü aldım ve sahte bir tebessümle babama uzattım.

"Bunu senin için aldım. Bu ara yoğunluktan dolayı telefonla görüşmelerin çok arttı. Kaktüs radyasyonu azaltıyormuş."

Sesim alay doluydu. Kaktüs, dikenleriyle hayatta kalmayı simgeliyordu ve bu evde hayatta kalabilmek adeta diken üstünde durmak gibiydi. Gülümsedi ama yüzünde belli belirsiz bir rahatsızlık vardı. Hediye, taşıdığı anlamı ona çoktan hissettirmişti.

Onu sinir etmenin verdiği keyifle Cansel'e döndüm. Babam sırasını sevgilisine savmıştı. Elime aldığım beyaz gülleri ona uzatırken, "Ve bu da senin için," dedim.

Revista'da beyaz gül, alt kademedeki çıkışı yaklaşan bir çalışana verilen işaretti. Anlamı büyüktü ancak sadece ofis çalışanları tarafından bilinirdi. Genelde çıkışı yapılmadan birkaç gün önce insan kaynakları tarafından gönderilirdi. Üst düzey çalışanlara sarı gül verilirken alt düzey çalışanlara beyaz verilirdi. Verdiğim mesaj netti. Onun bu evde ve dergide kalıcı olmadığını biliyordum ve bunu ona hissettirmekte bir sakınca görmüyordum. Cansel, bu gülün anlamını bilmiyordu elbette ama babamın anlar anlamaz gözleri büyüdü.

Cansel şaşkınlıkla güle baktı ve gülümsemeye devam ederek, "Çok naziksin, Feris," dedi. "Gerçekten çok teşekkür ederim. Beyaz gül en sevdiğimdir."

Ben de sahte bir samimiyetle, "Beğenmene sevindim," dedim. "Öyleyse sana daha sık alacağım."

Babam, rahatsızlığını belli etmemeye çalışarak bize bakıyordu. Gözleriyle beni uyarır gibi bir bakış attı ama Cansel'in yanında sesini çıkarmadı. Bunun yerine sıkıntıyla yutkunup, "Hadi, yemek hazır," dedi. "Geçelim isterseniz."

Salona geçerken odanın her köşesi geçmişin izleriyle örülmüş gibi hissediyordum. Bu ev, bir zamanlar benim için bir yuvaydı ama şimdi sadece gölgelerin saklandığı, sahte gülümsemelerle dolu bir arenaya dönüşmüştü. Masaya oturduğumuzda, odadaki gerginlik elle tutulacak kadar yoğundu.

Herkes rolünü oynamaya hazırdı. Peki, bu oyunun galibi kim olacaktı?

Cansel, "Tüm yemekler senin için hazırlandı, Feris," dedi. "Baban en sevdiğin yemeklerin bunlar olduğunu söyledi. Sevdiğin şeyleri hazırlamak istedim."

O sırada servise hazırlanan çalışanlardan birinin zor tuttuğu tebessümü, yemekleri onun hazırlamadığının kanıtıydı. Gözlerimi onun üzerinden ayırmadan alaycı bir şekilde kaşığımı aldım.

"Hazırlandı mı yoksa hazırlattın mı?" diye sordum. Sözlerim masada yankılanırken babamın bakışlarını üzerimde hissettim ama oralı olmadım. Bugünkü hedefim o değildi, tüm ilgimi sevgilisine vermiştim. Tabii yalnızca şimdilik.

Cansel'in yüzünde küçük bir şaşkınlık belirdi ama hemen toparlandı. Zorlama bir tebessümle, "Ah, elbette," dedi. "Şefimiz yardımcı oldu ama fikirler tamamen bana ait."

Gözlerimi hafifçe devirdim. Alttan alta onu küçümseyerek, "Neden zahmet ettin ki?" dedim. "Zaten tüm gün dergide yoruluyorsun. Her şeyle bu kadar ilgilenmek, seni çabuk bıktırır."

Bu kadının her hareketi, her sözü bana itici geliyordu.

Cansel dişlerini sıkar gibi yaptı ama gülümsemesini sürdürdü. "Revista'dan asla bıkmam, Ferisçiğim," dedi.

Kazanmış gibi kendinden emin konuşuyordu ama biz daha bir savaşa başlamamıştık ki. Bacak bacak üstüne attım ve birkaç saatliğine onun bu sahte zaferini kutlamasına izin verdim. Az sonra tüm bu özgüvenini zevkle yerle bir edecektim zaten.

Babam aradaki gerilimi fark etmiş olacak ki sözü değiştirerek, "Yemekler soğumadan başlayalım," dedi. Çabası boşaydı çünkü masadaki soğuk savaşın herkes farkındaydı. Lokmalar boğazımızdan ağır ağır geçerken her saniye daha da ağırlaşıyordu.

Bir süre sessizlik hâkim olduktan sonra yüzüme hafif bir gülümseme yerleştirerek, "Bu evde mi yaşayacaksınız?" dedim sanki merak ediyormuşum gibi. Sorunun altında yatan ince ima belliydi. Bu evde başka bir kadını görmek, beni derinden sarsıyordu.

Cansel, "Evet, bu evi gerçekten çok seviyorum," dedi. O sırada gözleri hülyalı hülyalı babama kaymıştı.

Başımı belli belirsiz bir buruklukla hafifçe salladım. Sesimdeki geçmişin ağırlığını saklamadan, "Evet, biz de bu evi çok severdik," dedim

ve ardından bakışlarımı odanın etrafında gezdirdim. Annemin dokunuşlarını hatırlamıştım. "Annem tüm mobilyaları kendisi seçmişti. Her detayı büyük bir özenle planlamıştı."

Cansel'in yüzündeki gülümsemenin kayboluşu, maskesinin arkasındaki kırılganlığı gösteriyordu. İçindeki öfkeyi saklamaya çalışsa da bu evin bir zamanlar bana ve anneme ait olduğunu hatırlattıkça ona adeta görünmez bir sınır çizdiğimi biliyordu. O, bu evde ne kadar yeni bir hayat kurmayı planlarsa planlasın, burası ona ait olamayacak kadar geçmişin anılarıyla doluydu.

Gözlerimi ona diktim ve daha da ileri giderek, "Eski yatak odasında mı kalacaksınız?" diye sordum. "O odayı çok severdim. Geceleri uykumdan uyandığımda annemle babamı uyandırmaya giderdim. Beni aralarına yatırırlardı."

Cansel hafifçe yutkundu, gözlerinde anlık bir huzursuzluk belirdi ama hemen toparlandı.

"Hayır," dedi kısa bir tereddüdün ardından. "O odada kalmayacağız. Dediğin odayı biliyorum ama bana biraz basık geldi. O yüzden arka taraftaki daha geniş olan, manzaralı odaya geçmeyi düşünüyoruz. Hatta şimdiden tadilata başlasak iyi olur, hayatım."

Gözlerini babama kaydırıp, ona adeta bir anlaşma teklif ediyormuş gibi bakarken sesinde gizli bir emrivaki havası vardı.

"Düğünümüze kadar anca yetişir. Evin ruhunu seviyorum ama bazı değişiklikler yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Daha... Modern bir hava katmalıyız."

Babam bana ters bir bakış attı ama umursamadım. Bir yandan Cansel'i memnun etmeye çalışıyor, bir yandan da benim onun söylediklerine nasıl karşılık vereceğimden endişeleniyordu. Sanki Cansel'le aramıza gerilmiş ince bir ipte yürüyor gibiydi.

"Bir iç mimarla anlaşırız. Zevkine göre düzenlersin."

Duyduklarından memnun olmuş gibi gülümseyen Cansel, başını hafifçe eğip sahte bir ilgiyle bana baktı.

"Bu arada, sevgilinden ayrıldığını duydum. Gerçekten üzüldüm."

Cansel'in sözleri, sadece samimiyetsiz bir tespitten ibaret değildi. Altında daha derin bir vurgu yatıyordu. Zayıf bir nokta bulduğunu

düşünüyor ve oradan vurmayı planlıyordu. Ama ben bu zayıf noktayı ona karşı bir güç olarak kullanmayı çok iyi biliyordum.

Kaşığımı tabağa bıraktım ve gözlerimi ona dikerek gülümsedim. "Teşekkür ederim ama üzülecek bir şey yok," dedim soğukkanlılıkla. "Bazı insanlar ne istediğini bilmez, o yüzden yolları ayırmak en iyisi olur."

Tam o sırada babam araya girip, "Evet, ben de haberlerde gördüm," dedi. Sesinde gizli bir merak vardı ama asıl amacı benim tepki verip vermeyeceğimi görmekti. "Neden ayrıldınız? Sebebi neydi?"

Gerçek sebebi ona söyleyemezdim. Hele ki yanında sinsilik abidesi Cansel varken. Kadın resmen benimle baş edemeyeceğini anladığında zayıf noktam olduğunu düşündüğü ilişkimle beni vurmaya kalkmıştı.

Özellikle Cansel'in yanında, bu kadar kişisel bir konuda beni sorgulaması sinirlerimi iyice gerdi. İçimde biriken öfkeyi kontrol etmeye çalışarak ona baktım. Bu konunun burada kapanmasını istiyordum.

"Anlaşamadık ve ayrıldık. Bu kadar."

"Haberlerde seni aldattığı yazılmıştı. Bu doğru mu?" dedi çatık kaşlarla.

"Çıkan tüm haberlere inanmamalıyız bence."

"Bu konuda Feris'e katılıyorum. Ona bakılırsa sizin için de ilişkiniz olduğu yazılmıştı." Onu umursamadığımda devam etti. "Ben baba-kız olduğunuzu ilk öğrendiğimde çok şaşırmıştım."

"Haberler çıktığında mı öğrenmiştin?"

Cansel bu fırsatı kaçırmadan biraz daha saldırgan bir tavırla, "Hayır, tabii ki," dedi. "Taner'le bizim ilişkimiz altı aydır devam ediyor. İkinci ayımızda senden bahsetmişti. Yalan söyleyemeyeceğim, babanı gizlemen başta tuhaf geldi bana." Yüzünde sahte bir şaşkınlık vardı ama aslında bu konuyu açarak beni sıkıştırmak istediği belliydi. "Ben asla babamı gizlemezdim. İnsan ailesiyle gurur duymalı, değil mi?"

Cansel'in bu sözü, bana meydan okumaktan başka bir şey değildi. Ama bu meydan okuma, onun sandığından çok daha fazla şey barındırıyordu. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum ama ben de kendi oyunumu oynayacaktım.

Gözlerimi ona dikerek karşılık verdim. "Ah, belki de," dedim sakin bir ses tonuyla. Sonra başımı babama çevirdim. "Peki, sen babasını tanıyor musun? Belki de arkadaşsınızdır." Sözlerim keskin bir ok gibi

yankılandı. Bu soru hem babamı hem de Cansel'i var olan gerçekle yüzleşmek zorunda bırakıyordu.

Babam bir an için ne diyeceğini bilemedi. Gözleri büyüdüğünde rahatsızlığı yüzünden okunuyordu.

"Bu konuyu tartışmamızın bir anlamı yok," dedi gergin bir şekilde. Yüzündeki kaslar gerildi çünkü bu konuşmanın yönünü sezmeye başlamıştı.

Cansel ise şaşkınlığını ve huzursuzluğunu daha fazla gizleyememişti.

"Taner, tabii ki tanımıyor. Ama ne alakası var ki?"

Dudağımı büzdüm. Sözlerim ne kadar sertse tavrım bir o kadar yumuşaktı. Zehir zemberek sözlerimi gülümsemeyle örtbas etmeye çalışıyordum.

"Hemen hemen aynı yaşta olmalılar. Eğer o da sektördense tanıyordur belki dedim."

Aniden ikisi de sessizleşti, ortam buz kesmişti. Bir süre kimse konuşmadı zira ikisi de söylediklerimin ne anlama geldiğinin farkındaydı. Aşka karşı değildim lakin bu aşkın ucu bana dokunuyorsa onlara hayatı zehretmekten geri kalmazdım. Kaşığımı elime alıp, yemeğime devam ederken ikisine de kaçamak bakışlar atıyordum. Bu savaş daha yeni başlamıştı.

"Sahi, konusu açılmışken sizin ilişkiniz nasıl başladı?"

Cansel nihayet gülümsedi ve ballandıra ballandıra anlatmaya başladı.

"Biz bir davette tanıştık aslında. Ortak çok fazla tanıdığımız vardı ama hiç yüz yüze gelmemiştik. Birden sanki kırk senedir tanışıyormuşuz gibi sohbet etmeye başladık ve şimdi buradayız."

"Ne güzel," dedim yalandan gülümserken.

"Aslında seninle daha fazla vakit geçirmeyi çok isterim, Feris. Birlikte Revista'ya katkıda bulunmak harika olur."

Bu fırsatı kaçırmadım. Yüzümdeki o sahte gülümsemeyi koruyarak, "Katkıda bulunmak mı?" dedim alaycı bir tonla. "Tabii, Revista'nın yaratıcı kısmında gerçekten büyük bir tecrübeye ihtiyacı var. Özellikle senin gibi... Tecrübeli birinin ellerinde şekilleneceğinden eminim." Alttan alta Cansel'in tecrübesizliğini vurgulayan sözlerim masada yankılandı.

Cansel'in yüzü hafifçe gerildi ama hemen toparlandı. "Yaratıcılıkla ilgili sorun yok," dedi. Sesi biraz daha sertleşmişti. "Sonuçta Centilmen dergisi de oldukça başarılıydı."

Başımı eğip hafifçe güldüm. "Tabii ki," dedim. "Ama Revista bambaşka bir dünya. Yaratıcılık burada çok daha derin bir anlam taşır. Sayılarla oynayarak yaratıcı olamazsın."

Cansel ne diyeceğini bilemeden kaşığını tabağa bıraktı. Yüzündeki gergin gülümseme dondu. Yaratıcılık konusunda yetersiz olduğunu ima ettiğimi anlamıştı. Sesi biraz daha sertleşti.

"Tabii ki. Ama sayılar da önemli. Özellikle Centilmen dergisini yönetirken bunu çok iyi anladım."

"Ah, evet. Centilmen. Başarılı bir ekonomi dergisi ama... Revista bambaşka bir dünya. İncelik ve daha yaratıcı bir dokunuş ister. Biraz... Kadın ruhuna hitap etmek gerek."

Bu cümle, Cansel'in yüzündeki gülümsemeyi silmeye yetmişti. Onun sayılarla uğraşan, mekanik zihniyetini hedef alıyordum. Revista'nın bir sanat, bir duygu işi olduğunu vurgulamak, onu alt etmek için en güçlü silahımdı.

Babam aramızdaki gerilime son vermek istercesine, "Birlikte çalışmanız Revista için çok verimli olacak," dedi.

Cansel, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle babama baktı.

"Tabii ki Taner. Feris'le birlikte harika işler başaracağımıza inanıyorum. Benden önce arka planda herkesin Feris'i bu pozisyon için uygun bulduğunu duydum. Onun hakkında herkes böyle düşünüyorsa epey yetenekli olmalı."

Sözleri her ne kadar beni övmek için söylenmiş olsa da alttan alta hissettiği kıskançlığı seziyordum. Sektörde ne kadar başarılı olduğumu bilmeyen yoktu ve kendisi sürpriz yumurtadan çıkar gibi dergiye geldiği için elbette çekemiyordu. Gerçek düşünceleri birlikte çalışmaktan çok uzaktı. O, Revista'da kontrolü ele geçirmeye kararlıydı ve birlikte çalışmayı düşünmüyordu. Onun gözünde ben sadece bir engeldim. Bunu çok iyi biliyordum ve bu oyunu kazanmaya niyetliydim.

"Yetenekli olduğum doğru ama Revista için sadece yetenek yetmez. Sonuçta bu dergi benim ve işimi kendi işim gibi benimsiyorum. Birlikte çalışmamız harika olur. Sonuçta birlikte çalışmak, bir ekip işidir. Ama

bu ekipte herkesin kendi rolünü iyi oynaması gerekir. Revista'nın ruhunu koruyarak ilerleyeceğimizden eminim."

"Tabii ki. Ama bazen, bir ekipte de liderlik etmek gerekir. Sorumluluk almak, kararlar vermek... İşte bunlar, bir genel yayın yönetmeninin asıl görevleridir."

"Liderlik, sadece insanları yönetmekle olmaz. Onlara ilham vermek, onları büyütmek gerekir. Ama en önemlisi, liderin bir vizyonu olmalı. Sadece kararlar alarak lider olunmaz, o kararların arkasında durabilecek bir ruh da gerekir."

Babam boğazını temizleyip, "Cansel, Feris..." dedi. "İkiniz de çok yeteneklisiniz. Revista için yapacaklarınızdan çok umutluyum. İkinizin de bu dergiye büyük katkıları olacak."

Ona doğru bakarak gülümsedik fakat bu gülümseme bir kabullenişten çok daha fazlasıydı. Masadaki bıçağı elime alıp yemeğime devam ettim fakat aklımdan geçen tek şey, bu işin nereye varacağıydı. Cansel'i o pozisyonda bırakmaya niyetim yoktu. O da bu evde, bu dergide kalıcı olmadığını görecekti. Olmadığını göstermek için her fırsatı değerlendirecektim.

Cansel başını hafifçe eğip, bir şeyler söyleyecekken gözlerimdeki kararlılığı fark etti. Bana bakarak, "Benim için Revista, sadece bir dergi değil," dedi. "Aynı zamanda yeni bir dönemin başlangıcı."

Ve tam da bu sözlerinin üstüne kapı çaldı. Babam ve Cansel, bir anlık şaşkınlıkla bakıştı. Kapının ardında kimin olduğunu bilmedikleri belliydi. Cansel'in yüzünde beliren o anlık tedirginlik beni içten içe güldürmüştü. Keyifle arkama yaslandım ve gözlerimi hafifçe kısarak onları izledim. Kimin geldiğini tahmin ediyordum.

Cansel, "Birini mi bekliyordun?" diye sorduğunda babam bey başını *hayır* anlamında salladı.

O an salonun kapısından içeri giren kadını görünce sevgili babam gözlerini irice açtı ve şok içinde, "Abla!" dedi.

REVİŞTA

SAYI: 12

Kapının girişinde, zarafetiyle her daim göz dolduran halamı gördüğümde gülümsememe engel olamadım. Pahalı topuklu ayakkabısının her adımında çıkardığı tok sesi, bulunduğu ortama hâkimiyet kuran bir gücün tıkırtısıydı. Üzerindeki mor kalem elbise bedenine mükemmel şekilde oturmuştu ve gösterişli pırlantaları tıpkı göz alıcı bir mücevherin vitrine konmuş hali gibi tüm ilgiyi üzerine çekiyordu. Kuaförden yeni çıkmışçasına yapılı olan koyu renk saçlarını savura savura yürürken ayağa kalktım. Her zaman olduğu gibi sahneyi ele geçirmiş, tüm ışıkları üstüne toplamıştı.

Zaferle gülümsedim. Onun varlığı bile Cansel için tehditti. Bunun en büyük kanıtı da odada aniden değişen havaydı. Az evvel sahte bir samimiyet kokan odada soğuk rüzgârlar esiyordu. Halamın ayak sesleri özgüven doluydu ve bu sesler babamın yüzünde beliren şaşkınlıkta karşılık buldu. Yüzündeki ifadeyi izlemek bana inanılmaz bir keyif veriyordu.

Halam onları umursamadan doğrudan bana yöneldi. Yüzünde herkese bahşetmediği, bana özel sıcacık bir gülümseme belirdi. Feris Doğan, bu savaşta yalnız değildi ve onun gelişi bunun en büyük göstergesiydi.

"Halacığım, bu ne harika bir sürpriz."

Sesim tatlı bir tesadüfün neşesini taşıyordu fakat içimde yükselen tatmin duygusu bambaşkaydı. Onun varlığı tüm dengeleri değiştirecek olan o şah mat hamlesiydi.

Bana sarılırken, "Feris, halasının bir tanesi," dedi. "Nasılsın, şekerim?"

Sarılması uzun ve anlamlıydı. Kardeşinin gergin ve şaşkın bakışlarını üzerinde hissetmesine rağmen ona dönmek için

acele etmiyordu. Bunu yapmak, İpek Doğan'ın en büyük yeteneklerinden biriydi. İstediği zaman bir insanı yokmuş gibi hissettirme kabiliyetine sahipti.

Bu gecenin atmosferi halamın gelişiyle tamamen değişmişti. İçimde oluşan rahatlamayı gizlemeden, "Seni gördüm daha iyi oldum," dedim. "Ya sen nasılsın?"

"Bomba gibiyim. Yol biraz yordu ama yarına hiçbir şeyim kalmaz," dedi göz kırparak.

İpek Doğan, baba tarafı sevilmez klişesini yıkan yegâne kişiydi. Çocukluğumdan beri onu idolüm olarak görür, büyüdüğümde onun gibi güçlü ve kendi ayakları üstünde duran bir kadın olmayı hayal ederdim. Ve bence hayallerime ulaşmıştım. Tabii kendi çapımda.

"Güzelce dinlen. Bende kalacaksın, değil mi?" dedim içten bir teklif sunarken.

Onunla aynı evde kalma fikri, bu akşamı biraz daha katlanılır kılabilirdi. Hem bundan sonrasında nasıl bir stratejiyle ilerleyeceğimizi konuşabilirdik.

Bir anda ciddileşerek, "Hayır, tatlım," dedi. "Kendi evimde kalacağım."

Gözlerindeki kararlılık her zamanki gibi o güçlü ve bağımsız yanını bir kez daha ortaya koyuyordu. Halam asla başkalarının insafına bırakmazdı kendini. Bu, kendi yeğeni olsa bile...

"Ama senin evin temizlenmemiştir şimdi. Haber vermiş miydin geleceğini?"

Gözleri bir an için babama kayarken, "Burayı kastetmiştim," dedi. "Sonuçta burası annemle babamın evi."

Söylediklerinin ardındaki anlam netti. Ne kadar değişiklik olursa olsun bu evin hâlâ onun olduğunu söylüyor, herkese haddini bildiriyordu. En başta da kardeşine.

"Ah, anladım."

İkimiz de gülümseyerek birbirimizden uzaklaştık. Halam arkasını döndüğünde yüzündeki sıcaklık bir anda kayboldu. Babamın ona yönelttiği bakışlar, bu sürpriz ziyaretin arkasındaki gerçeği sorguluyordu ama halam hiç oralı olmadı. Cansel'e ise en ufak bir ilgi göstermedi. Babama sadece resmi bir gülümsemeyle başını salladı ve masanın

başköşesine, az önce onun oturduğu yere, sanki ona aitmiş gibi yerleşti. Daha şimdiden odadaki güç dengesini değiştirmişti. Ufak hareketlerle kontrolü eline aldığını gösteriyordu.

"Hoş geldin, abla. Geleceğini haber verseydin seni havalimanından aldırırdım."

Oldukça gergindi. Kontrolü kaybetmek onun en rahatsız olduğu konulardan biriydi. Halamın gelişi şimdiden onu çıldırtmıştı ve içten içe bu duruma tahammül edemediğini görebiliyordum.

Halam dudaklarında beliren alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Niye, ben kendim gelemiyor muyum?" dedi. Bu cümledeki küçümseme oldukça netti. Güçlüydü, bağımsızdı ve kardeşinin sunduğu hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Babam, "Gelirsin tabii ama..." diyerek geri adım atmaya çalıştı ama halamın sözleri onu ezip geçmeye ant içmişti.

Halam bacak bacak üstüne atıp, "Madem herkes kafasına estiği gibi davranıyor, artık ben de buna göre hareket edeceğim," dedi. "Ailemizin yeni modasından geri kalmak istemem."

Söylediklerinden sonra oda adeta buz kesmişti. Cansel sessizce olan biteni izliyor, aniden gelişen bu ziyaretten kendi payına düşeni almak için sırada bekliyordu. Yüzüne anlık olarak bir endişe gölgesi düşmüştü. Halamın söyledikleri ise babama doğrudan bir saldırıydı ve bunu herkes anlıyordu.

Kelimelerin odak noktası bu imaların arkasındaki saldırıyı anlamakta gecikmediğinde, "O ne demek, İpek?" diye sordu. Alnındaki kırışıklıklar belirginleşmiş, yüzü kaskatı kesilmişti babamın.

Halam, babamın kadehine uzandı ve alıp büyük bir yudum içti. Onu köşeye sıkıştırmanın keyfini çıkarıyor, tüm gücün onun elinde olduğunu davranışlarıyla gösteriyordu.

"Uzun zamandır Amerika'dayım, biliyorsunuz. Ama geçen gün haberleri izlerken, Revista'daki o muhteşem değişiklikle karşılaşınca dayanamadım ve çıkıp geldim."

"Evet. Lerzan Hanım doğum yapacağı için işten ayrılmaya karar verdi."

"Lerzan'ın gitmesiyle alakalı bir sorunum yok benim," dedi soğukça. "Yeni genel yayın yönetmeniyle ilgili var. Ben de bu derginin ortağıyım

ve böylesine önemli bir gelişmeden haberimin olmaması bana pek mantıklı gelmedi."

Babamın bakışları kısa bir anlığına Cansel'e kaydığında sıkıntısı yüzünden okunuyordu. O, sorgulanmaktan nefret ederdi. Halam ise sorgulamaya bayılırdı. Mırıldanarak, "Evet, haklısın ama uzamasın diye..." derken halam sertçe araya girdi.

Keskin bir dille, "Telefon çağına geçtik diye hatırlıyorum, Taner," dedi. "Sen mağara devrinde kalmış olabilirsin ama biz insanlar iletişim kurmak için telefon kullanıyoruz."

Bir yandan da telefonunu havaya kaldırmış, sallıyordu. Kardeşi taş gibi donup kaldığında sessizliğini bozmadı. Halam her zaman sert konuşurdu ama bugün kelimeleri tıpkı bir hançer gibi keskindi.

"Haklısın ama her şey çok ani gelişti," dedi çaresiz bir savunuşla. "Lerzan birden gitti ve ben de aceleyle karar verdiğim için sana söyleme fırsatım olmadı."

Halam gözucuyla Cansel'e baktı ve kinayeyle, "Evet, aceleyle karar verildiği çok belli," dedi.

O an Cansel'in yüzü dondu. Gerginliği bu açık meydan okuma karşısında daha belirgin hale gelmişti. İki gündür egosundan önünü göremeyen kadın, halamın karşısında güçsüz düşmüştü.

Babam ayağa kalkıp Cansel'in arkasına geçti. Elini onun omzuna koyarken, "Seni Cansel'le tanıştırayım," dedi. "Kendisi hem yeni genel yayın yönetmenimiz hem de benim müstakbel nişanlım." Eli, Cansel'in omzunda bir destek vazifesi görüyordu.

Cansel hevesle yerinde kıpırdandı ama halam çoktan onu umursamadığını gösterircesine başını başka tarafa çevirmişti.

"Tanıştırmana gerek yok. Onu zaten tanıyorum. Sektör sağ olsun," diyerek hiç de kibar olmayan bir üslupla reddettiğinde babamın gözleri koyulaştı. Dişlerini sıktığında kasılan çenesi, artık onun da öfkelenmeye başladığının emaresiydi. Yine de ılımlı davranıp arayı bulmaya çalışıyordu. Yüzündeki öfkeye rağmen yumuşak bir sesle, "Bu şekilde onu tanıyamazsın, İpek," dedi.

Halam onu bir kez daha hiçe sayarak, "Merak etme, onu tanımak için sana ihtiyacım yok," dedi. "Dergiye uygun olmadığını anlayacak kadar bilgi edindim."

Cansel bu küçümseme karşısında irkildi. Kaskatı kesilmişti. Duyduklarını hazmetmek için aniden başını kaldırdı. Taner bu sözlerin ardından büyük bir şaşkınlıkla halama baktı.

"Ne diyorsun sen, İpek? Sözlerine dikkat et. Cansel hakkında böyle konuşamazsın."

Artık sesi daha yüksek çıkıyordu ve böylelikle kontrolünü kaybetmeye başladığı anlaşılıyordu. Babamın öfkesi gözlerinin derinliklerinde parıldarken Cansel'in yüzü adeta bir taş kadar soğuktu. Bu konuşmanın başından beri içinde biriken gerginliği elbette hissediyordum. Ama bu öfke ve haksızlığa uğradığına dair inancı, halamın gücü karşısında silik bir gölge gibi kalıyordu. Halam hiçbir şeyden çekinmeden, konuşurken sanki bir satranç tahtasında rakibini köşeye sıkıştırmanın keyfini çıkarıyor gibiydi.

Halam gözlerini babama dikerek, "Sen de benim dergimde kafana estiği gibi davranamazsın," dedi. O cümle odanın içinde yankılandığında sanki her kelime, babamın otoritesini yerle bir etmek için bilinçli bir hamleydi. Bir kahkaha patlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu sahneyi izlemek, bir zafer anını izlemekten farksızdı benim için.

Babamın yüzünde beliren öfkeyi kelimelerle tarif etmek zordu. Bu sadece bir tartışma değil, onun üzerinde kurulan bir iktidar savaşının yansımasıydı.

"Davranabilirim çünkü hisselerim seninkinden daha fazla. Hatırlatırım, senin hissen %47 ama benim %48."

Bu cümle onun direnişinin en büyük kalesiydi. Kendini üstün göstermek için hissesini kullanıyor, kontrolün ve son sözün kendisinde olduğunu hatırlatıyordu.

O an, halamın gözlerinde beliren küçümsemeyi kaçırmak imkânsızdı. Bu sözlerin bir anlamı yoktu onun için. Babamın kendini savunma çabası, İpek için sadece bir zayıflık göstergesiydi.

Cansel, kırılgan bir öfkeyle, "Taner, neler oluyor?" diye sordu. Bu bir soru değildi. Bir uyarıydı ama halam gözlerini ona çevirmedi bile. Cansel, onun için neredeyse görünmezdi. O sadece arka planda kalan, bu oyunun figüranlarından biriydi.

"Bir dakika, Cansel."

"Aile arasında bir şey konuşuyoruz. Rica etsem bizi yalnız bırakabilir misin?"

"Cansel benim sevgilim ve hiçbir yere gitmiyor. O da aileden sayılır."

Halam, Cansel'e bir bakış attı ama bu gerçek anlamda bakmaktan ziyade küçük düşürmek için yapılmışa benziyordu.

"Bildiğim kadarıyla soyadı Doğan değil."

Cansel bir kez daha onu yok saymak için söylenen kelimeleri duyduğunda, dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. Gözlerinde haksızlığa uğramışlığın hissi belirmişti.

O an babamın arşa çıkan öfkesini hissedebiliyordum. Hem kararlarının sorgulanması hem de müstakbel nişanlısının önünde küçük düşmesi ona ağır geliyordu. Bir yandan Cansel'i koruma içgüdüsü, diğer yandan halamın karşısında zayıf düşmemenin getirdiği çaresizlik arasında sıkışmıştı.

"İpek, sabrımı zorlama. Cansel hakkında böyle laflar edip onu yıpratamazsın."

Halam gözlerini devirip, "Yıpratmak mı?" dedi. "Sevgilin gerçekleri kaldıramayıp üzülüyorsa bu benim sorunum değil. O Revista'ya uygun bir genel yayın yönetmeni değil. Sen de çok iyi bilirsin ki dergicilik tecrübesizlik kaldırmaz. Hele ki böylesi büyük markalar sözkonusuysa."

Cansel ne kadar sakin kalmaya çalışsa da öfkesini gizleyemiyordu. Gururunu bir kalkan gibi önüne alırken, "İpek Hanım, anladığım kadarıyla beni yanlış tanımışsınız çünkü ben Centilmen'i yıllarca başarıyla yönettim," dedi. "Sektördeki tecrübem sorgulanamaz."

"Tecrübeli olabilirsin ama bu sadece ekonomi çöplüğünde işine yarar. Magazin sektöründe tecrüben yok."

Cansel'in yanaklarına yayılan kızarıklık, içindeki bastırılmış öfkenin bir yansımasıydı. Ellerini sıkıp, başını dik tutmaya çalışırken sanki her kelimeyle daha da sıkışıyordu. O hâlâ kontrolü elden bırakmamak için çabalıyordu ama halamın otoritesi karşısında geriye çekilmekten başka çare bulamıyordu.

"Ne fark eder ki? İkisi de yayıncılık sonuçta."

"Ekonomi dergileri sayılarla oynayarak yönetilir. Yani her şey bir formüle dayalıdır ama Revista daha farklı bir dünya. Burada her şey

yaratıcılıkla şekillenir. Sayılarla bir sorunum yok. Bir yere kadar işe yararlar ama derginin ruhunu taşıyacak vizyonu yakalayamazlar."

"Centilmen kendi alanında çok başarılı bir dergiydi. Yaratıcılığı da azımsanamaz. Her derginin kendi ruhu vardır. Yani bu ruh yalnızca sizin derginize özel değil. Sayılar yayıncılığın her kolunda önemlidir."

"Kaybettiğin nokta zaten bu. *Sizin derginiz,* diye cümleye başlaman," dedi. Yüzünde, onun savunmalarını boşa çıkarmanın verdiği memnuniyet vardı.

Cansel karşısındaki kadının azılı bir rakip olduğunu anlamıştı. Kendisine meydan okunduğunu fark ettiğinde, "Az önce Doğan soyadına sahip olmadığım için beni dışlayan sizdiniz," dedi. "Şimdi de dergiyi benimsemediğim için mi suçlayacaksınız?"

"Lerzan da aileden değildi ama senelerce bu dergiyi kendi evi gibi benimsedi. Zaten bu sayede başarılı olabildi. Sayılar, stratejik kararlar çok önemli ama bu dergi ekonomik verilerle değil, insanlar üzerinde bıraktığı izlenimle ayakta duruyor. Revista'yı hissedebilmek lazım yoksa bir *Excel* tablosu kadar soğuk olur. Öyle değil mi Taner? Revista her zaman biraz daha ruhani bir hava taşımıştır. Bizim gibi dergilere strateji değil, sezgi lazım."

Sözlerine eklediği her kelime Cansel'in son savunmalarını da alt etmek istercesine dökülüyordu dudaklarından.

Babam neredeyse tükürürcesine, "İpek, konuları çarpıtıyorsun," dedi. "Revista için söylediklerinde haklısın ama Cansel'in geçmiş tecrübesi burada başarılı olamayacağı anlamına gelmez."

"Başarı doğru yerde ve doğru zamanda olmalı. Ekonomi sayıları takip eder, magazin ise modayı ve trendleri. Revista hırstan beslenen bir kalbin değil, zevkten anlayan bir gözün elinde şekillenir. Cansel dergiyi yönetebilir ama bir başyapıt haline getirebilir mi emin değilim."

"İyi yönetilen her dergi başyapıt olur, İpek Hanım."

İçten içe gülümsedim. Cansel her ne kadar kuyruğunu dik tutarak kendinden emin konuşmaya çalışsa da hepimiz Revista'nın sadece yönetim başarısıyla başyapıt olamayacağını biliyorduk.

Babam net bir şekilde, "Cansel'in Revista'nın ruhunu anlayacağından ve onu zirveye taşıyacağından şüphem yok," dedi. "Bu işin altından

kalkacak. Ben kararımı çoktan verdim ve herkes bunu kabullenmek zorunda."

Elbette sevgilisini savunacaktı. Aksi mümkün değildi zaten.

Halam üslubunu biraz daha sertleştirerek, "Bu kararı Cansel'in tecrübesi üzerine mi verdin yoksa aranızdaki ilişki mi ağır bastı?" diye sordu. "Çünkü Revista'yı yönetmek için aradığın niteliklerin bu kadar sığ olduğunu sanmıyorum."

Normalde asla bir kadın hakkında böyle yorumlarda bulunmazdı ama şimdi durumlar çok başkaydı.

"Cansel bu pozisyona hak ederek geldi, İpek. Bu kararın ilişkimizle hiçbir ilgisi yok. Cansel dergiye yenilikler getirecek. Kitlemizin yenilikleri sevdiğini biliyorsun."

"Yenilik demek? Neden daha fazla tecrübesi olan birini değil de sevgilini getirdin? Yoksa işinin ehli dediğin şey, seninle olan yakınlığı mı? Bunu gerçekten objektif bir karar gibi mi sunacaksın bana?"

Bu sözler babamın sinirlerini daha çok germişti.

"İpek, ben kararımı verdim. Bundan sonraki süreçte dergiyi Cansel yönetecek. Hisse çokluğuyla nihai karar bana ait."

Halamın gözlerinde birden bir parıltı belirdi. "Tanerciğim, eski karını hatırlıyorsun, değil mi?" dedi. "Feris doğduğu zaman güzel eşine ailecek %5 hisse vermiştik."

Kaşlarımı çattım ve annemin bu konuyla ne ilgisi olduğunu anlamaya çalıştım.

Babam da tıpkı benim gibi halamın nereye varmaya çalıştığını anlamıyordu ama yine de, "Söylemek istediğin şey buysa ikinizin hissesi benim hissemden çok ediyor," dedi. "Ama yönetim kurulu üyesi benim. Şirket politikasını biliyorsun. İkinizden birinin yüzdesi benimkini geçerse söz hakkı edinir."

Halam birden, "Sevil %5 hissesini bana devretti, Tanerciğim," dedi.

O an ikimiz de aynı anda hayretle, "Ne?" dedik.

Babam, "Sevil böyle bir şeyi asla yapmaz," diye çıkıştı. İnanmak istemiyordu ama bir yandan da telefonunu çıkarmıştı. Sanırım annemi arayıp teyit edecekti.

Halam bunun üstüne güldü. "Boşuna arama, şu an yurtdışında geziyor," dedi.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırdı bir anda. Bu hali yalnızca kontrolünü değil, aynı zamanda otoritesini kaybettiğinin de kanıtıydı. Konuşmanın başından beri ilk kez bana döndü ve buz gibi bir sesle, "Senin haberin var mıydı Feris?" diye sordu.

Çaresizliği bir kez daha bana ne kadar güçlü olduğumuzu hatırlattı. Halamdan yardım istemiştim ama açıkçası böylesi bir gelişmeyi ben de tahmin etmemiştim. Diktatörlüğü sayesinde kendi isteklerini kabul ettireceğini düşünmüştüm ama o, beklediğimden daha kesin bir yol izlemeyi tercih etmişti.

Annemle babam boşandıktan sonra ikisi bir daha yan yana gelmemişti ama annem her zaman halamı severdi. Sık sık onun yanına Amerika'ya gider, onu eski görümcesi olarak değil, bir arkadaşı olarak görürdü. Sanırım halam dünkü yardım çağırımdan sonra kendi planını kurmuş, annemi de ortak etmişti.

"Bundan yoktu," dedim dürüstçe. Hoş, olsa işime yarayacağı için sesimi çıkarmazdım. Bu hamlelerinin sadece babamın yönetim kurulu üyeliğini almak için olduğunu anladığım için içim rahattı.

"Boşuna Feris'e yüklenme," diye araya girdi halam. "Bu tamamen Sevil'le benim kararım ve ben dergimin genel yayın yönetmenini kendim belirlemek istiyorum. Cansel dergiye uygun değil. Biri yönetecekse o kişi Feris olmalı," dedi kararlılıkla.

O an babamın gözünde şimşekler çaktı. "Her şey bunun için mi? Halana sen haber verdin, değil mi? İşbirliği yaptınız," dedi beni suçlayarak.

Tek kaşımı imayla kaldırdım. "Kusura bakmayın, Taner Bey ama bana çocukken hakkımı kimseye yedirmemem gerektiğini öğretmiştiniz. Şimdi de aynı şeyi yapıyorum. Haksızlığa karşı durmak gerek, öyle değil mi?" demem onu susturmaya yetti.

"Feris, doğru olanı yaptı. O da bizim gibi Cansel'in bu pozisyon için uygun olmadığını düşünüyor. Bu yüzden bana haber verdi."

Sesi o kadar net ve kendinden emindi ki odadaki gerilimi daha da yükseltiyordu.

Babam birden ne diyeceğini bilemeden bana döndü. Gözlerindeki öfke hâlâ diri ve yakıcıydı. Her şeyi kontrol ettiğine inanması, şu an onu en çok yaralayan şeydi. Çünkü kontrol artık onun elinde değildi. Bu gerçeği kabul etmekse en zor olanıydı.

"Daha önce seninle defalarca Feris'in genel yayın yönetmeni olması hakkında konuştuk. Onunla ilgili şüphelerin vardı. Bu sorumluluğu taşıyamayacağını düşünüyordun. Şimdi ne değişti?" diye sordu şaşkınlıkla.

İçten içe, bana güvenmemesinin acısı kalbimde hafif bir sızı bıraksa da bu anı ona karşı bir koz olarak kullanmaktan çekinmedim. Gözlerinin içine bakarken ona söylemek istediğim şey basitti: *Değiştim, büyüdüm ve artık güçsüz değilim.*

"Feris değişti, Taner. Artık hazır. Yıllardır bu dergide ter döktü, her köşesini avcunun içi gibi biliyor. Ondan önceki sıkıntıları biliyorsun. Kendi çalışanlarımıza bile güvenemez hale gelmiştik ama o her şeyi düzeltti."

Halamın sözleri, beni her an biraz daha güçlendiriyordu. İçimde yükselen bu güven dalgası, bir zafer çığlığı gibi yankılanıyordu. Beni dergiyi yönetmeye yetersiz gören babama karşı en büyük cevabım, şu an olduğum kişiydi.

Oysa henüz vazgeçmemişti. "Daha birkaç ay önce Şeyma ve Serdar'la ilgili yaşadığımız skandalı çabuk unutmuşa benziyorsun. Yanı başında olanlardan haberi bile yoktu," dedi son kozunu oynayarak. Kendi kararını korumak için beni harcamaktan çekinmiyordu.

"Evet, yaşandı ama Feris olayın içinden sıfır hasarla sıyrıldı. Hatta tutumu sayesinde bize artıları bile oldu. Nesli'nin arkasında durmamız bir yana, onun gibi başarılı bir sosyal medya uzmanımız oldu. Derginin satışlarını artırmayı başardılar. Revista'yı biz kurduk ama onu yaşatacak kişi Feris. Gerçek mirasçısı o ve bir yabancı bu duyguyu taşıyamaz." Gözleri Cansel'e kaydı. "Senin yeteneklerini küçümsemiyorum. Kendi çapında yeterince iyi işler yapmış olabilirsin ama Revista senin yenilikler deneyeceğin bir deneme tahtası değil."

Bir süredir şaşkınlıktan dilini yutan Cansel nihayet konuşmaya karar verdi. Kendi yeteneklerinin sorgulanması bir yana, benim yerine getirilmem fikrinden epey rahatsız olmuşa benziyordu.

"Kişisel ilişkimizden ötürü Taner'in kararını sorguluyorsunuz ama siz de kendi çıkarlarınız için yeğeninizi getirmek istiyorsunuz. Soyadı Doğan olduğu için Feris bu işi benden daha iyi yapacak diye bir kural yok."

"Bu yalnızca soyadı meselesi değil. Asıl mesele dergiyi anlamak ve bu dergiyi ondan başkası bu kadar iyi anlayamaz. Dergiyle büyüdü ve ilk

anından beri her şeyine şahit. İşin içinde olduğu için her şeyi senden ve benden daha iyi biliyor."

Bu noktada halamın desteği benim için her şey demekti. Babamın gözlerindeki öfke ise iyice büyümüştü. Otoritesi tamamen sarsılmıştı ama yine de pes etmiyordu.

"Bundan dört sene önce, Lerzan genel yayın yönetmeni seçileceği zaman seninle Feris'i değerlendirdik ve ikimiz de hazır olmadığına kanaat getirdik. Feris'in bu pozisyon için hâlâ yeterli olmadığını düşünüyorum. Sen bile ondan emin değildin, İpek. Üstelik, onun patronun kızı olduğunu saklaması yaptığı hatalardan biri değil miydi?"

Bu sözler, onun bana güvenmediğini bir kez daha gözler önüne seriyordu. Bunca yıl sonra hâlâ bana güvenmemesi, bu süreçte ne kadar yalnız kaldığımı hatırlatıyordu. Ancak bugün o kadar güçlüydüm ki bu güvensizlik beni bir an bile geri adım attıramayacaktı.

"Gerçekten beni böyle mi vuracaksın? Babam olduğunu sakladım çünkü kimsenin bana torpilli demesini istemedim. Tırnaklarımla kazıdığım her şeyin senin sayende olduğunu düşünmelerini istemedim. Kimse bana patronun kızı diye bakmasın, aldığım her kararın sorumlusu ben olayım istedim. Ben her şeyi, şu an Cansel'in arkasından konuşulanlar benim için de söylenmesin diye yaptım," dedim kararlı bir şekilde.

"Taner, Feris bu kararı kendi yeteneklerine güvendiği için aldı. Senin düşündüğün gibi bir zayıflık değil, aksine bir güç gösterisi," dedi halam da beni savunarak.

İçimden geçen tüm hisleri açığa vurmak istercesine devam ettim.

"Kendi çabamla geldim bu noktaya. Yıllarca dergide çalıştım, sayfalarca yazı okudum, röportaj yaptım, toplantı yönettim. Birilerinin beni desteklemesini beklemedim. Şimdiye kadar aldığım her kararın arkasında durdum ve Revista'yı bugünkü noktaya taşımak için elimden geleni yaptım. Dergiyi benden daha iyi tanıyan biri yok ama sen, hâlâ bana güvenmiyorsun. Beni yetersiz görmek sadece büyük bir haksızlık olur. Şu an herkes, bu pozisyonu ne kadar hak ettiğimi biliyor. Nitekim senin absürt kararından önce herkes benim adımı söylüyordu."

"Bu yalnızca güven meselesi değil. Senin hâlâ eksik yanların var. Henüz bu yükü kaldıracak deneyime sahip değilsin. Yıllar boyunca bu sorumluluğun altında ezilebilecek birini sırf soyadımı taşıyor diye genel

yayın yönetmeni yapamam. Revista büyük bir marka, bunu kaldırmak o kadar da kolay değil."

"Dergiyi adı kadar iyi bilen birinin başaracağına inanmıyorsun ama Cansel'in bu sorumluluğu taşıyacağına inanıyorsun, öyle mi?"

Bu soruyu yöneltirken içimdeki ironi, adeta dışarı taşmıştı. Babam, öz kızına güvenmiyordu ama tanımadığı bir kadına güveniyordu.

"Evet çünkü o başarabilir."

"Kendi öz kızını yok sayıyor, bir başkasına benden daha çok güveniyorsun."

Sözlerimin ağırlığı yalnızca onu değil, beni de ezmişti.

"Sen de yıllarca beni yok saydın," dedi kırgınlıkla. Suçu benim üstüme yıkmaya çalışarak kendini aklamak istiyordu.

Halam bu noktada araya girdi. Sesindeki sakinlik, odadaki gerilimi biraz olsun yumuşatmak ister gibiydi ama biliyordum ki onun da sabrı tükeniyordu.

"Bu tartışmayı kendi aranızda yapsanız daha iyi olur. Ben hâlâ aynı kanıdayım. Genel yayın yönetmeni Cansel değil, Feris olmalı."

Bu sözler, Cansel için bardağı taşıran son damla olmuştu. Daha fazla sessiz kalamayacak kadar gerilmişti. Tüm gücüyle öne çıkıp, "Ben böyle bir dışlanmayı kabul etmiyorum," dedi ama hedefi sevgilisiydi.

Babam öfkesini kontrol etmek için derin nefesler alırken halam bu boşluğu fırsat bildi ve masadaki güllere gözünü dikti.

"Cansel, çiçekler ne kadar güzel, değil mi? Sanırım hediye geldi."

"Evet. Feris getirmiş," dedi bana yandan bir bakış atarak. "Nezaketli bir kadın olduğunu düşünmüştüm ama o yalnızca arkamdan kuyumu kazmakla meşgulmüş."

O an gözlerim kısıldı ve yüzümde bir tebessüm belirdi. Bu oyun gittikçe daha keyifli bir hale geliyordu.

"Bunu, yetkilerimi elimden almadan önce düşünecektin. Dergiye ayak basar basmaz benimle uğraştın. Revista'da öğrenmen gereken ilk kural: Bir başkasını yerinden etmeden önce kendi yerini sağlama al."

Cansel'in yüzünde belli belirsiz bir panik gördüm ama üstüne gidemeden halam, "Bu güllerin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Çiçeklerin anlamını pek bilmem."

"Çiçeklerin anlamını değil, bu çiçeklerin Revista dilindeki anlamını soruyorum sana. Bu çiçek bizim üst düzey olmayan, normal çalışanlarımızı kovmadan önce verdiğimiz ince bir mesaj. Ama sen sebebini anlamadın, değil mi? Çünkü dergimize dair hiçbir şey bilmiyorsun. Daha önce o koltukta oturan herkes o pozisyona gelene kadar yıllarını harcadı. Derginin mantığını kavramadan o pozisyona yükselemedi. Bundan sonra da birinin hazıra konmasına izin vermeyeceğim."

Cansel bir an duraksadı. Gözlerindeki sinir iyice büyümüştü, bakışlarında panik vardı.

"Beni bu pozisyondan almak, herkese rezil etmek olur. Bu kadar kısa zamanda yargılanmam kabul edilemez."

Nihayet babam araya girip, "Evet, Cansel'in pozisyonundan alınması, sadece bizi değil, onu da zor duruma sokar," dedi.

Halam kardeşine döndü ve son hamlesini yaptı.

"Peki, madem Cansel'e kendini göstermesi için şans verdin, o zaman Feris'e de bu fırsatı vermelisin."

"Ne demek istiyorsun, İpek?"

"İkisine de eşit bir şans tanıyalım," dedi bu kez arayı bulmaya çalışarak. "Üç ay. Sadece üç ay. Cansel ve Feris yeteneklerini konuştursun. Kimin bu pozisyona daha uygun olduğunu görmek için iki tarafa da şans verelim. Hangisi daha başarılı olursa o kazansın."

Bu öneri, herkesin yüzünde anlık bir şaşkınlık yarattı. Ne onlar ne de ben böyle bir teklif beklemiyorduk. Babam o kadar uzun zamandır kendi kararlarının sorgulanmadığı bir dünyada yaşıyordu ki biri ona meydan okuduğunda ne yapacağını şaşırmıştı. Gözlerinde bir anlık tereddüt belirdi ama ardından o inatçı bakış geri döndü. "Saçmalama!" Sesi öfkeyle titriyor, her kelime ağzından patlayarak çıkıyordu.

"Hiç de saçma değil. Dergi şu an zaten bir yenilenmeye ihtiyaç duyuyor. Madem sen Cansel'e güveniyorsun, o halde Feris'e de şans tanı. Üç ay boyunca yeteneklerini sergilesinler, sonunda kim daha başarılı olursa genel yayın yönetmeni o olsun."

Her daim emir vermeye alışık olan adamın sinirden kasılan çenesi, gerginliğinin tavan yaptığına işaret ediyordu. Halam, bütün gücüyle hamlesini yapmıştı ve bu noktadan sonra kaçabileceği bir yer yoktu.

O, kararlarının arkasında durmak istiyordu ama halamın teklifini reddederse bu sefer de kendini haksız duruma düşürecekti. Peki, benim isteğim bu muydu? Hayır.

"Ben... Böyle bir yarışa girmek istemiyorum," dedim kendimi toparlayarak. Benim istediğim şey bu değildi. Zaten hak ettiğim bir koltuk için Cansel'le savaşmayacaktım. "Dergiyi bir yarış alanına çevirmeyi doğru bulmuyorum."

Halam, "Feris, bu bir yarış değil," dedi ikna etmek istercesine. "Bu senin hak ettiğini ispatlama fırsatın." Onlara belli etmeden bana göz kırptığında ona güvenmem gerektiğini anlayıp sustum. Bir bildiği olmalıydı. Aksi halde böylesine saçma bir planı dile getirmezdi.

"Yıllarca bu dergide neler başardığını gösterdin. Şimdi de o deneyimini kullanarak hakkını alabilirsin. Üç ay, senin yeteneğinle çok şey değiştirebilir. Bunu yapabilecek güce sahipsin."

Cansel anında lafa atıldı. Mavi gözleri alayla parlıyor olsa da stresli hali, parmaklarını oynatışından belli oluyordu.

"Peki, üç ay sonra bu kararı kim verecek? Siz mi? Yoksa aile toplantısı mı yapacağız yine?"

Halama karşı dik bir duruş sergilemeye çalışıyordu ama hata yapıyordu çünkü İpek Doğan onu böcek gibi ezip geçebilecek güçteydi.

"Hayır, biz değil. Karar verecek kişi tarafsız biri olacak. Şirkete yeni bir yönetim kurulu üyesi gelecek ve bu üç ay boyunca her şeyi yakından takip edecek."

Taner Bey bu defa çıldırma noktasına gelmişti. Dergideki tüm yönetim kurulu üyelerini güvendiği kişilerden oluşturur, tanımadığı kimseyi şirkete sokmazdı. Halam bu gece kalbine indirip onu hastanelik etmeye çalışıyordu sanırım.

Sertçe, "Dışarıdan biri mi? Kimden bahsediyorsun, İpek?" diye sorduğunda ilk defa onunla aynı fikirdeydim.

Yönetime yabancı birini sokmak bir yana, kararı verecek olması da ne demekti? Bahsettiği kişinin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu fakat ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

Halam gecenin en önemsiz detayı buymuş gibi basite indirgeyerek, "Detayları sonra paylaşırım, Taner," dedi. "Ama endişelenme, ona güvenebiliriz. Amerika'da çok başarılı bir şirketin yönetim kurulunda görev

yapan biri. Hazar tarafsız bir göz olarak her iki tarafı da objektif bir şekilde değerlendirecek."

Hazar? Hafızamı yoklayarak halamın daha önce böyle birinden bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalıştım ama böyle bir ismi daha önce hiç duymamıştım.

"Hazar mı? Kim bu adam? Ona güvenebileceğimizi nereden biliyoruz?"

"Yıllardır o adamın neler yaptığına ben şahidim. Gerekli referansları sana daha sonra veririm."

Cansel reddederek başını salladı ve artık sinirden patlayarak, "Bu bir oyun," diye bağırdı. "Siz beni bu şekilde rezil mi etmek istiyorsunuz? Eğer beni görevimden alırsanız herkese rezil olurum! Buna izin veremem!"

Bu oyunun sonunda kaybeden olacağını anladığında daha da saldırganlaşmıştı ama çırpınışları boşaydı. Savaş bizimdi. Halamın getireceği kişi seçimini benden yana kullanacaktı. Sadece üç ay sabretmem gerekiyordu. Ardından hak ettiğim koltuğa yerleşecektim.

Halam sabırla, "Cansel, kendini gösterme şansın olacak," dedi. "Eğer gerçekten bu pozisyonu hak ediyorsan üç ayın sonunda zaten hak ettiğin yerde olursun. Ama bu süreçte sadece işine odaklanmanı öneririm. Biz burada oyunu kurallarına göre oynuyoruz. Ne diyorsun, Taner? İstersen bunu zor yoldan yapalım. Hemen yarın sabah yönetim kurulu başkanlığını değiştirebiliriz."

Resmen gözdağı veriyor, eğer teklifini kabul etmezse başkanlığını elinden almakla tehdit ediyordu.

Babam başını öne eğdi. Düşünüyor, tartıyor ve bu işten en kârlı nasıl sıyrılacağını hesaplıyordu ama o çoktan kaybetmişti. Bir süre sonra gözlerine yerleşen derin boşluk kabullenişinin izini taşıyordu. Bu ifadeyi gördüğümde rahatlayarak geriye yaslandım. Halamın da aynı şekilde rahatladığını fark ettiğimde bu durumdan memnun olmayan tek kişi Cansel'di.

Hayal kırıklığı ve gizlemekten çekinmediği öfkesiyle ona bakarken, "Kabul edecek misin?" diye sordu ama aldığı tek karşılık sessizlikti. "Sana inanamıyorum, Taner. Beni nasıl küçük düşüreceğinin farkında mısın? Sadece Revista'ya değil, tüm sektöre rezil edeceksin beni. Kimse

kusura bakmasın ama benim bir adım var. Bu sektörde bir ağırlığım var. Beni böyle ezip geçmenize izin veremem."

"Cansel haklı. Onu böyle geri plana atıp hakkında kötü düşünceler oluşmasına göz yumamayız."

Halam merakla, "Peki, ne yapalım?" dedi.

"Dediğin gibi üç ay verelim ama bu süreçte Cansel genel yayın yönetmeni olarak devam etsin. Aralarındaki bu savaşı kimse öğrenmesin. Bu rekabet ortamı hem dergiye hem de Cansel'e zarar verir. Ve tabii Feris'e de."

Kaşlarımı çattım ve araya girip, "Bu çok saçma," dedim.

"Saçma değil. Üç ay boyunca o pozisyonu boş tutamam. Hem kazansa da kaybetse de Cansel'in itibarını düşünmek zorundayım. İleride onun yöneticiliğinin sorgulanmasını istemiyorum. Bahsettiğin adam gelsin ve hakemlik yapsın ama görünüşte her şey aynı ilerleyecek. Sadece bu şartla kabul ederim."

"Bana şart sunabilecek konumda değilsin, Taner."

"Biraz mantıklı düşünür müsün İpek? Cansel benim sevgilim ve çok yakında da eşim olacak. Onun itibarı, artık benim itibarım."

Halam kabul etmesin diye gözünün içine baktım ama kardeşinin ısrarına daha fazla dayanamamış olacak ki kısık sesle, "Dediğin gibi olsun," diyerek kabul etti.

Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte haftanın ortasına gelmiştik ve Revista yine yoğun bir güne hazırlanıyordu. Asansöre bindiğimde, bir yandan bu haftanın programını inceliyordum. Önümüzdeki sayıda yayımlanacak röportajların bu hafta tamamlanıp editörler tarafından düzenlenmesi gerekiyordu.

Zihnimde tüm işler için uygun bir plan yapmaya çalışırken ofis katına ulaştım ve asansörden indim. Topuklu ayakkabılarımın ritmi, özgüvenimi yansıtıyor ve dünden kalan zaferimin izlerini taşıyordu. Genel yayın yönetmeni koltuğuna oturmama yalnızca üç ay kalmıştı ve ben bu süreci Cansel'le uğraşarak geçirecektim.

Ofise girdiğimde, çalışanların işlerinden çok kendi aralarında konuştuklarını fark ettim. Yine neler olduğunu merak ettiğim için adımlarımı yavaşlattım. Aralarındaki konuşmalar tek bir kişinin üstünde toplanıyordu. Hazar ismini duyduğumda yüzüme kurnaz bir tebessüm yerleşti. Halamın bizi bu savaşı kazandıracak hamlesi devreye girmiş olmalıydı. Bu isim ofiste herkesin dilinde dolandığına göre küçük bir devrim yaratmıştı. Onunla bir an önce tanışmak, yıllar sonra beni genel yayın yönetmeni koltuğuna taşıyacak isimle yüz yüze gelmek istiyordum.

Bir an için yönetim katına çıkacak gibi oldum ama hemen sonra vazgeçtim. Gelir gelmez adamın meraklısı gibi ayağına gitmek olmazdı. En azından biraz oyalanmalı, daha sonra tanışmak için odasına gitmeliydim. Bu yüzden adımlarımı kendi odama doğru yönelttim. Koridordan geçerken Cansel'in odasının kapısı açıldı ve bugün simsiyah giyinerek resmen yas tutan kadınla yüz yüze geldim. Yüzü ifadesizdi. Öyle ki dün aldığı darbeye rağmen kendini toparlamış görünüyordu. Ya da görünmeye çalışıyordu.

Adeta şakıyarak, "Günaydın, Cansel Hanım," dedim ancak aldığım karşılık benimkinin aksine epey keyifsizdi.

"Günaydın," dedi zoraki bir şekilde. Elinde olsa beni görmezlikten gelip yanımdan gideceğine emindim. Duruşu dikti ama gözleri savaşın yenileni olduğunu ele veriyordu.

Alaycı bir ifadeyle baştan aşağı süzdüm.

"Dün gece kötü görünüyordun ama şimdi iyi gibisin."

Bana ters bir bakış attıktan sonra kendini ispatlamak istercesine, "Tabii ki iyiyim," dedi. "Sen sanırım benim tecrübelerimi unutuyorsun. Çoğu konuda senden daha güçlüyüm. Bu işin sonucunu şimdiden kestirmeye çalışmak kibirli bir tutum olur."

Sesi baskılanmış bir huzursuzlukla dolup taşıyordu.

İddialı duruşu içimde yükselen kahkahayı zar zor bastırdı. Hâlâ savaşmaya çalışıyordu ama kazananın ben olduğumu ikimiz de biliyorduk.

Zaferimi çoktan kazanmıştım ve bunu ona hatırlatmaktan kaçınmadım.

"Sonuç gözümüzün önünde duruyor. Asıl bunu görmezlikten gelmek yanlış bir tutum. Bence son kalan zamanlarının tadını çıkar çünkü en kısa zamanda senin yerinde ben olacağım."

Bu sözlerimle gözlerindeki kasvet daha da belirginleşti. Dişlerini öfkeyle sıkarken, "Bu söylediklerin o kadar kolay olmayacak, Feris," dedi. Sesi tehditkâr bir hırlamaya dönüşmüştü. "Beni bu kadar hafife alman sana pahalıya patlayacak."

Onun havaya savurduğu boş tehditlerinden hiç etkilenmemiş gibi başımı omzumun üstünden odaya çevirdim. "Güllerini getirmemişsin. Oysa masana çok yakışırdı," dedim ve alaycılığımı sürdürerek ona göz kırptım. Gözucuyla bana nefretle baktığında, onu geride bırakarak arkamı döndüm.

Odama girdiğimde Şüeda'nın içeriyi havalandırıp pencereleri kapadığını fark ettim. Çantamı ve kabanımı askılığa asarken, "Günaydın," diyerek dikkatini çektim. Bana döndüğünde yüzünde heyecan dolu ifadeyi gördüm. Meraklanmıştım. "Ne oluyor?" İşe geldiği için bu kadar mutlu olacak hali yoktu, değil mi?

"Yeni yönetim kurulu üyesi gelmiş," dedi ve hayran bir iç çekişle devam etti. "Hazar Ünver. Siz gördünüz mü?"

"Hayır da seni bu kadar heyecanlandıran ne?" Masama yerleşirken hafif alaycı bir ifadeyle, "Adam senin için mi gelmiş?" diye eklemeyi de ihmal etmedim.

Şüeda gözlerini kısıp, yüzüme bakarak, "Vallahi benim için gelse çok mutlu olurdum," dedi. "O nasıl bir yakışıklılık ya Rabbi'm? Sabah sabah gözüm gönlüm açıldı."

"Salyalarım sil, Şüeda," dedim dalga geçerek ama o hiç oralı olmadı.

Sitem edercesine, "Tabii siz görmediğiniz için böyle diyorsunuz," diye karşılık verdi.

Gözlerimi devirdim ve iyice arkama yaslandım. Sabah trafiğinde araba sürmekten belim tutulmuştu.

"Ne kadar iyi olabilir ki?"

Heyecanla, "On üzerinden on kadar iyi," dedi. Öyle bir ses tonu vardı ki gizli bir hazine keşfetmiş gibiydi. Adamın Brad Pitt olacak hali yoktu ya!

"Abartma."

Israrla, "Siz de gördüğünüzde hatırlatacağım bunları," dediğinde bu hali beni daha da meraklandırdı. Tamam, Şüeda yoldan geçen on

adamdan yedisini yakışıklı buluyordu ama daha önce hiç bu kadar övdüğünü hatırlamıyordum.

Sandalyemden kalkıp, "Çok merak ettim," dedim. "Gidip bakacağım." Şüeda'nın gülüşü eşliğinde odamdan çıktım. Yönetim kurulu üyelerinin odasının bulunduğu üst kata çıktığımda koridorun sonundaki odaya yöneldim.

Kapıyı tıklattım ve hafifçe aralayıp içeri girdim. Karşımda duran adam beni gördüğünde bir anlık şaşkınlıkla bana baktı, ardından kendini toparladı ama ben toparlayamamıştım. Şüeda az bile söylemişti. Karşımdaki adam gerçekten de on üzerinden ondu. Kumral ten, kumral saçlar, buz mavisine yakın iri gözler ve kemikli bir yüz. Hazar *ben yakışıklıyım,* diye bağırıyordu resmen.

Derin bir nefes aldım ve kapının girişinde durmamak için içeri adım attım. Elimi uzatıp, "Merhaba, hoş geldiniz, Feris Doğan," dediğimde Hazar kalkıp elimi tuttu.

Tok bir sesle, "Merhaba, Feris Hanım," dedi. "Hazar Ünver." Elimi sıkarken gözlerinde değerlendiren bir parıltı vardı. Bu karşılaşmanın önemli olduğunu ikimiz de biliyorduk. "Buyurun, oturun."

Gözlerindeki keskin ifade odadaki atmosferi hemen doldurmuştu. Her hareketinde kendine güvenin ve sağlam bir duruşun izleri vardı. Bu adam düşündüğümden çok daha etkileyiciydi sahiden.

Dün halam ondan bahsettiğinde yaşlı ve klasik yönetici diye düşünmüştüm ama karşımdaki adam aklımdakinden çok daha farklıydı. En başta gençti. Pekâlâ, çok genç değildi ama düşündüğüm kadar yaşlı da değildi. Otuzlu yaşlarının başında olmalıydı.

Masasının önündeki sandalyeye oturdum ve gözlerimi odada gezdirdim. Masasındaki her obje düzenliydi, her detay titizlikle yerleştirilmişti.

"Çabuk yerleşmiş gibi görünüyorsunuz," dedim rahat bir tavırla. Bacak bacak üstüne atarken bir yanım, bir an önce konuya girmek istiyordu ama karşımdaki adamın yakışıklılığı yüzünden dilim tutulmuştu.

O kadar uzun zamandır gözüm Korhan'dan başkasını görmüyordu ki etrafımdaki yakışıklıları bile fark edemez olmuştum. Ona duyduğum sadakatten dolayı kimseye gözucuyla bile bakmazdım.

Başını sallarken o da odaya göz gezdirdi.

"Evet, mesai saatinden önce gelip yerleştim."

Ses tonu ciddi ve mesafeliydi. Bu haliyle alışılmış bir profesyonellik sergiliyordu ama ben huzursuz olmuştum. Aramızda gereksiz bir resmiyet vardı. Oysa biz aynı tarafta olan iki kişiydik.

"Ne güzel. Bir eksiğiniz olursa söylemekten çekinmeyin lütfen."

"Elbette," diye cevapladı.

Konuşmasındaki belirgin soğukkanlılık beni rahatsız etse de odadaki hâkimiyetimi hissettirmeye devam etmek istiyordum. Derin bir nefes alıp planlarıma dair konuşmayı sürdürdüm.

"Çalışmaya başladıysanız bir an önce iş konuşalım isterseniz. Nasıl bir yol izleyeceğiz? Bu üç ayda neler yapacağız?" dedim merakla.

Dünden sonra halamla konuşma fırsatım olmamıştı ama zaten asıl yardımı Hazar'dan alacağım için onunla konuşmak daha mantıklıydı.

Beklentim planlarından bahsetmesi yönündeydi. Bana Cansel'i nasıl devireceğimizi anlatacak hatta belki de üç ay bile beklememize gerek kalmayacağını söyleyecekti ama o düşüncelerimin tam aksini söyledi.

Her kelimesini sanki daha önceden, ölçüp biçmiş gibi, "Ne yapacağınız size bağlı, Feris Hanım," dedi. "Ben yalnızca gözlemciyim." İlk başta ne dediğini tam olarak kavrayamadım çünkü bu, beklemediğim bir cevaptı.

Kaşlarımı kaldırarak yüzüne baktım.

"Nasıl yani?"

Hazar, sözlerini daha da anlamlı kılmak istercesine gözlerini bana dikti. Bakışları gözlerimin içine işlerken içimi bir soğukluk sardı.

"Siz yanlış anladınız galiba."

Gözlerindeki kendinden emin bakış, her kelimesini adeta bir tokat gibi yüzüme çarptı.

Bu soğukkanlılık beni kızdırmaya başlamıştı. Sesimdeki keskinliği gizlemeye çalışmadan, "Hayır," dedim. "Halam sizi, beni genel yayın yönetmeni seçmeniz için getirdi."

Bu cümleyi söylerken aslında kendi söylediklerimi onaylamasını bekliyordum. Sonuçta bütün plan bu düzenin üzerine kurulmuştu. Hazar benim tarafımı tutuyordu ve zamanı geldiğinde beni seçecekti.

Ama Hazar, beklemediğim bir ifadeyle başını hafifçe yana eğdi. "Hayır, Feris Hanım," dedi. Her kelimesi sanki benim inşa ettiğim güven duvarlarına birer darbe indiriyordu. "İpek Hanım kimin iyi olduğunu, kimin o koltuğu hak ettiğini belirlemem için beni buraya getirdi ve kimin hak ettiğini üç ay sonra göreceğiz. Cansel Hanım'la siz, kendinizi bana kanıtlayacaksınız ve ben de kararımı vereceğim."

"Ama..."

"Aması yok, Feris Hanım. Derdinizi bana anlatacağınıza işinizin başına dönseniz iyi olur. Aksi halde mesai saatlerinizi kişisel işleriniz için kullandığınızı düşüneceğim ve bu sizi skor tablosunda geriye düşürecek."

"Siz... Siz benimle nasıl bu şekilde konuşabilirsiniz? Ne hakla?" dedim sesimi yükselterek.

Hazar gülümsedi, bu sefer gülümsemesi zafer doluydu. Sakin ve kendinden emin bir şekilde ayağa kalktı, masanın arkasındaki küçük beyaz tahtayı çıkardı. Elindeki kalemi tahtaya hafif bir tık sesiyle vurdu ve tahtaya büyük harflerle bir C ve F harfi yazdı. Ardından kalemi bırakıp bana döndü.

"İlk eksinizi inatçılığınız sayesinde aldınız, Feris Hanım. Tebrik ederim. İlk günden Cansel Hanım 1-0 öne geçti."

Hazar'ın odadaki varlığı tüm havayı emen bir karadelik gibiydi. Nitekim camlar açık olmasına rağmen nefes alamıyordum. Hazar düşündüğümün aksine bu savaşta müttefikim değil, karşıma dikilen bir engeldi. Beni tepede görmek isteyen biri değil, o tepede kimin hakkı olduğunu tartacak olan yargıçtı. Ciddi bakışları her hareketimi değerlendiren bir otorite gibi üzerimde dolaşıyordu. Bu bakışlar çelikten bir perde gibi etrafımı sardığında içimdeki öfkeyi daha da kamçılıyordu.

Tam bu esnada odanın kapısı açıldı ve içeri halam girdi. Bizi yan yana gördüğü an çehresine yumuşak bir tebessüm yerleşti. Yalnızca bana özel olduğunu sandığım bu sıcak gülüşü Hazar'a da yönelttiğini fark ettiğimde şaşırdım. Halam pek sevgi dolu bir kadın değildi. Bu yüzden bir anlığına onların arasında nasıl bir ilişki olduğunu sorguladım.

Aramızdaki gerilimi fark etmeden, "Demek tanıştınız," dedi. "Ben de sizi tanıştırmak için uğramıştım. Nasılsın, Hazarcığım? Her şey yolunda mı?"

Hazar gözlerini benden ayırmadan, "Yolunda, İpek Hanım," dedi. "Her şey olması gerektiği gibi ilerliyor."

Bu hamlesinin bana gözdağı vermek için yapıldığını, üzerimde kurmaya çalıştığı baskıdan keyif çıkardığını düşündüm. Otoriter bir tavırla beni bastırmaya çalışıyor, kendi sözünü bana dinletebileceğini düşünüyordu. Bana onun oyunundaki bir piyonmuşum gibi davrandığını fark ettiğimde kaşlarımı çattım. İçimde kaynayan volkan patlamak için fırsat kolluyordu.

Öfkemi gizlemeye gerek görmeden, "Hayır, hiçbir şey yolunda değil," dedim. Onun sorun yokmuş edasının tam aksini yansıttığımda normalleştirme çabasına da bir darbe vurmuş oldum.

"Ne oluyor, Feris?"

"Hazar Bey buraya beni genel yayın yönetmeni seçmek için gelmedi mi? Kendince bir skor tablosu oluşturmuş ve birinci sınıf öğrencileri gibi adımızı tahtaya yazıyor."

Pekâlâ, şu an asıl çocuk gibi davranan bendim ama umursamadım. Tek amacım Hazar'ın o egosunu yıkmaktı ama planım ters tepti ve onun dudaklarına alaycı bir gülüşü davet etti. Ne güzel, o da beni umursamamıştı.

Halam sonunda gerginliğimi fark ederek, "Biraz sakin ol, tatlım," dedi. "Dışarıdan birinin sesini duymasını istemeyiz."

"Ban gayet sakinim ama bu yanlış anlaşılmanın düzeltilmesi gerek," dedim. Onun beni yatıştırma çabasına destek çıkmıştım fakat ses tonum tam aksini söylüyordu.

Hazar kendinden emin ve rahat bir ifadeyle araya girip, "Feris Hanım, süreci yanlış anlamış, İpek Hanım," dedi. "Ben de tam olarak o yanlış anlaşılmayı düzeltiyordum."

Öyle üstten konuşuyordu ki sanki o bütün gerçeği biliyormuş da bir tek ben habersizmişim gibiydi. Gözlerimi kısarak, onu dövüp dövemeyeceğimi tarttım ama adamın boyu bile beni ikiye katlarken pek şansım yok gibi görünüyordu. Bu fikirden anında vazgeçtim ve durumu düzeltmesi için halama döndüm. Dün akşam kararlarına itiraz edeceğim zaman beni susturmasının bir sebebi vardı. Bu ukala adam yanlış anlamış olmalıydı.

Halamın yüzünde kısa bir süre için beliren şaşkınlık hemen yerini sert ve kararlı bir ifadeye bıraktı. Gözleri bana döndüğünde, içimdeki fırtınayı görmüş gibiydi.

"Ortada yanlışlık yok, Feris. Hazar sana ne dediyse doğru."

Nasıl yani? Hazar doğruyu mu söylemişti? Her şey beni bu oyunda yalnız bırakacak şekilde mi planlanmıştı? "Anlamadım," dedim çatallı sesle.

"Hazar'ın buraya geliş amacı Cansel'le seni gözlemlemek. Üç ayın sonunda tarafsız bir bakışla hanginizin hak ettiğine o karar verecek."

Söyledikleri kulağımda çınladı. Halama güvenmiş, onun desteğini beklemiştim. Sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeden, "Sen buraya beni genel yayın yönetmeni yapmak için gelmedin mi?" dedim. "Ben seni bunun için çağırdım."

"Ben buraya adil bir ortam hazırlamak için geldim, canım. Baban ani bir karar vererek Cansel'i seçti ama sana da şans vermesi gerekiyordu. Ben de sana şans verilmesi için geldim."

Şaşkınlıktan donakalmıştım resmen. Kendi kafasında oturttuğu mantığa hayret etmemek elde değildi. Bana yardım edeceğini söylerken kastettiği şey, kendimi kanıtlamam için fırsat sunmakmış demek. Vay canına! Ne büyük destek ama!

"Hani Cansel bu pozisyonu hak etmiyordu? Hani ben ediyordum?"

"Cansel etmiyor, evet. Senin edip etmediğini de göreceğiz işte."

"Nasıl ya? Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Halam sakinliğini korumaya çalışıyordu ama onun da sabrının hızla tükendiğini anlayabiliyordum. "Kimsenin dalga geçtiği yok, Feris ama bu hareketlerin yüzünden senden de şüphe duymaya başlayacağım. Çok gözü karasın. Dur durak ne bilmiyorsun ve bu fevri hareketlerin beni düşündürüyor," dedi endişeyle. Sanki içten içe beni korumak istiyordu ama aynı zamanda bu korunmayı hak etmem gerektiğine inanıyordu.

Meydan okurcasına, "Yani sırf bu yüzden dergiyi o kadının eline mi bırakacaksın?" diye sordum. Bu adaletsiz yaklaşımı kabullenemiyordum. Daha doğrusu kabullenmek istemiyordum.

"Dergiyi kimsenin eline bıraktığım yok. Sana hünerlerini göstermen için alan yarattım. Üç ayın var. Bu üç ayda kendini Hazar'a kanıtla ve o da seni seçsin."

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ama bu noktada o kadar zordu ki. Kelimelerinin her biri adeta ruhuma saplanan soğuk bıçak darbeleri gibiydi. Halamın bana karşı bu kadar objektif olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bir savaşa girmiştim ve bu savaşta benim arkamda durması gereken kişi bile bana güvenmiyordu.

Hayal kırıklığı içimi kemirirken, "Sen annemin hisselerini aldın ve benim genel yayın yönetmeni olmam gerektiğini savundun," dedim. Dün vatanını savunur gibi benim arkamı kollarken şimdi ne değişmişti?

"Hâlâ senin olman gerektiğini söylüyorum ama bunu hak etmen lazım, Feris. Elinden ne geliyorsa yap ve bu savaşı kazan."

Gözlerindeki hırs kazanmam için beni daha çok kamçılıyordu. Bu oyunu kuran herkese meydan okumak, yapılan haksızlığa tüm gücümle karşı durmak istiyordum. İçimdeki öfke bir alev topu gibi büyüdüğünde kendimi kontrol etmekte zorlandım.

"Bu bir şaka olmalı. İkimiz de biliyoruz ki o koltuğun sahibi ben olmalıyım. Üç ay bu saçmalığı sürdürmek yerine neden Cansel'in saltanatına son verip koltuğu bana devretmiyorsun? Dün hisselerinle babamı tehdit ederken benden taraf görünüyordun." Hazar'ın yanında Taner Bey'den *babam* diye bahsetmekten çekinmemiştim.

"Bak, Feris. Bu konudaki ciddiyetimi küçümsediğini görmek beni hayal kırıklığına uğratıyor. Hem senin için hem de derginin itibarı için doğru olanı yapıyorum. Sana güveniyorum ama bu güven yeterli değil. Bu yüzden kendini kanıtlaman gerekiyor."

Her an öfkeden patlamak üzereydim. *Güven...* Güvenin ne olduğunu unutmuş gibiydiler. Tüm emeklerimi, gecemi gündüzüme katıp çalıştığım onca yılı tek bir söze indirgiyorlardı. Saçlarımı geriye doğru çekiştirdim ve alayla, "Kendimi kanıtlamakmış," diye mırıldandım.

"Zamanında sen de hatalar yaptın," dedi yüzüme vurarak.

"Farkındaysan ben de insanım, hala!" dedim sesimin yüksekliğini kontrol edemeyerek. Kendimi dizginlemek gittikçe zorlaşıyordu. "Tabii ki hata yapabilirim. Toydum, bu koskoca dünyada basit bir stajyerdim ama dün senin de dediğin gibi kendimi geliştirdim. Bu şirketin her başarısında benim parmağım var. Her projeyi üstlendim ama yine de kendimi kanıtlamam gerektiğini söylüyorsun. Bu hiç adil değil! Sen de tıpkı babam gibi beni ezip geçiyorsun."

Kelimelerimle ona saldırıyor gibi görünebilirdim ama tepkim sadece ona karşı değildi. Dergideki herkes beni bu göreve layık görürken ailem benden şüphe ediyordu.

Halam uyarırcasına, "Beni o ukala babanla kıyaslama, küçükhanım," dedi. "Onun aksine ben sana kendini gösterme şansı veriyorum. Kendini star olarak görebilirsin ama bunu hepimize gösterebilir misin?"

Bu sırada Hazar araya girerek, "Bize somut kanıtlar lazım, Feris Hanım," dediğinde irkildim.

"Somut kanıt istiyorsanız alt kattaki dergi sayılarına bakmanız yeterli. Beni resmen dergiye yeni gelmiş bir kadınla aynı seviyede tutuyorsunuz."

Hazar'ın dudaklarına yerleşen belli belirsiz gülümseme söylediklerimi ciddiye almıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Ayın çalışanını değil, en iyi yöneticiyi arıyoruz. Bu iki özellik her zaman aynı kişide bulunmaz. Öfkelendiğiniz için önünüzdekileri göremiyorsunuz, Feris Hanım ama size yol açarak adil bir fırsat sunuyoruz. Şirketin ruhuna uygun olup olmadığınızı görmek istiyoruz."

"Beni benim cümlelerimle sorguluyorsunuz bir de. Ne harika!" dedim ellerimi çırparak. Sanırım bir tür sabır testine sokmuşlardı beni ve dayanıklılığımı ölçmek istiyorlardı.

Hazar, yüzünde hafif bir takdir ifadesiyle, "*Revista'nın Ruhu* yazınızı okumuştum," dedi. Gözleri bana meydan okuyor gibiydi ama aynı zamanda söylediklerimin değerini anladığını da gösteriyordu.

"Öyleyse bu dergiyi ne kadar içselleştirip hak ettiğimi de görüyorsunuzdur."

"Derginin vârisi olmanızda sorun görmüyorum fakat sahibi olmakla lideri olmak arasında dağlar kadar fark var ve biz sizin liderliğinizi görmek istiyoruz. Hisseler size geçtiğinde sahibi olacaksınız zaten."

"Gerçek bir lider arayışındaysanız o kişi tam karşınızda duruyor. Halam bunu göremeyecek kadar kör değil ama anlaşılan o ki herkes kendini haklı çıkarmak için kendi bildiğini okumaya niyetli."

"İyi bir yönetici olduğunuzu bize kanıtladığınızda kimin haklı olduğu belli olacak."

Bu cümle, bana karşı yeni bir meydan okumaydı ve onu geri çevirmeye hiç niyetim yoktu.

"Ben kendimi kime kanıtlıyorum, Hazar Bey? Size mi yoksa şirkete mi?" dedim gözlerimi onun gözlerine dikerek. Sadece bir bakışla bile içimdeki öfkeyi hissetmesini istiyordum.

"Bu süreçte bana kanıtlamanız yeterli olacak."

Gözlerindeki kendinden emin ifade, bu oyunda tüm kozların elinde olduğunu düşündüğünü gösteriyordu. Ve ona bu özgüveni kimin verdiğini halam konuşunca anladım.

"Karar verecek kişi Hazar, Feris."

"Peki, onun adaletli davranacağından emin misin hala?"

"Elbette. Hazar profesyonel bir yaklaşımla değerlendirecek."

"Eğer Hazar Bey söylediğin kadar adaletliyse ve hak edenin kazanmasını sağlayacaksa kazanacağım. Üç ayın sonunda o koltukta ben oturacağım."

"Özgüvenli olmanız güzel ancak bu güvenin sizi nereye taşıyacağını hep birlikte göreceğiz. Bana yarışı kazanacağınızı söylemeyin, Feris Hanım. Kazanın."

Odada bir sessizlik olduğunda kendimi tutamadım. Sinirlerim gerildi ve içimdeki hırs öyle bir yükseldi ki aniden masanın arkasındaki skor tahtasına kitlendim. Baş harfimin altında yer alan eksiyi gördüğümde dişlerimi öfkeyle sıktım.

Bu yarışa 1-0 geride başlamayacaktım.

Masasının arkasındaki tahtaya ulaştığımda, elime geçen kalemi sıkıca kavradım ve başımı yana çevirerek ona anlamlı bir bakış attım. Dudaklarımda sinsice yayılan bir tebessüm vardı. Hazar bir şeyler söylemek için ağzını açtı fakat ona attığım ters bakış bütün kelimeleri geri yutmasına yetti.

Kalemi tahtaya doğru yaklaştırdım ve az önce onun inatçılığıma verdiği eksiyi yeni bir inatçılıkla tek bir çizikle, sanki savaş meydanında düşmanımı yere sermiş gibi parmaklarımın ucuyla sildim. Sonra F harfinin yanına büyükçe bir kraliçe tacı çizdim. Bu taç, irademin, hırsımın ve kazanma arzumun simgesiydi.

Başımı kaldırdığımda Hazar'ın buz mavisi gözlerinin ifadesizliğiyle yüz yüze geldim. Dudaklarıma alaycı bir gülümseme yerleşirken ona meydan okuyan bir sesle konuştum.

"Madem adil olacaksınız yeni bir başlangıç yapıyoruz. Bu taç kalsın lütfen, silmeyin. Kazandığımda bugünü bana hatırlatsın istiyorum."

İddialı ve özgüvenli sözlerim odanın içinde yankılanırken Hazar'ın bakışlarının derinleştiğini hissettim. Bu meydan okumaya karşılık vermek ister gibi kaşlarını kaldırdı fakat hiçbir şey söylemedi. Dudaklarının kenarında beliren tebessüm kendime duyduğum güveni takdir eder gibiydi.

Kimsenin arkamda durmasına gerek yoktu. Ne halamın, ne babamın ne de Hazar'ın. Ben bu dergide sadece Feris olarak vardım ve

öyle kalmaya da devam edecektim. Halam bir noktada haklıydı. Buraya kadar kendi emeklerimle geldiysem bundan sonrasında da başımın çaresine bakabilirdim. Yükselmek için kimseye ihtiyacım yoktu.

Kalemi yerine bıraktım ve taç figürüne bir kez daha baktım. Kendimi gelecekteki zaferime bir adım daha yaklaşmış gibi hissettiğim an arkamı döndüm ve kapıyı sertçe kapatarak çıktım.

Adımlarım sertti. Öyle ki ayaklarımı yere nasıl bastığımı bile hissetmiyordum. Öfkem beni tamamen ele geçirmişti ve sanki sonsuza kadar böyle öfkeli kalacakmış gibiydim. Şu son bir haftada hayatım düzeltilemez biçimde rayından çıkmış gibiydi. Her şey bir kâbusun parçasıydı ve bu kâbustan uyanamıyordum.

Odama dönmek yerine terasa çıktım. İstanbul'un kaotik havası bana huzur vermekten çok uzaktı ama derin bir nefes aldığımda ciğerlerime işleyen soğuk hava, öfkemin alevini biraz olsun hafifletiyordu. Sanki soğuk, ruhumdaki yanmış enkazları bir nebze de olsa serinletiyor, beni içinde bulunduğum karanlık girdaptan birkaç saniyeliğine çekip alıyordu.

"Hasta la Vista Revista" grubuna hızlıca mesaj attım:

Teras. Hemen! Acil!

Çok geçmeden Mayıs'la Nesli terasta belirdi. Nesli sabırsızca yanıma yaklaşırken, "Ay, yine neler oluyor?" diye sordu. "Bu ne hal?"

Yaklaşan fırtınayı sezmiş gibi endişeliydi. Artık olaysız bir günümüz geçmez olmuştu ve bu kaoslu ortam onun anksiyete krizlerini artırmıştı. Hayatlarını böyle kötü olaylarla süslediğim için iki arkadaşıma da psikolog seans hediye etsem iyi olabilirdi. Her anımızda birbirimizin yanında olduğumuz için artık ortak travmalara sahiptik ve bu halihazırda pek iyi durumda olmayan psikolojimizi daha da bozmuştu. Hatta bence şirkete daimi bir psikolog almalıydık. Aklıma yatan fikri zihnimin bir köşesine not ettim ve genel yayın yönetmeni olduğumda bu düşünceyi masaya yatırmaya karar verdim.

Mayıs ise onun aksine biraz daha temkinli yaklaştı. "Yoksa Hazar Bey'i gördüğün için mi bu haldesin?" diye sordu.

Adını duyduğumda sesimdeki öfkeyi gizlemeyerek, "Ne alaka?" dedim. Bu sinirli halimin sebebi bizzat o adamken Hazar'la ilgili bir şey duymak, şu an en son istediğim şeydi.

Mayıs gözlerini devirdi ve hafif alaycı bir gülümsemeyle, "Ee, adamı gördükten sonra Korhan gibi bir çapulcuyla vakit geçirdiğin için üzülmüş olabilirsin," dedi.

Kıkırdarken yüzünde o tanıdık, alay dolu ifade belirmişti. Gözlerinde durumu hafifletmeye çalışan o muzip parıltı vardı. Beni öfkemden çekip çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Bu, onun rahatlatma biçimiydi.

Gözlerimi kısıp, "Yuh, Mayıs!" dedim.

Ne yapıp edip konuyu alaya vurmuş ve öfkemi biraz olsun dağıtmıştı ama şimdi de Korhan'a olan kızgınlığım iyice alevlenmişti. İçimde haksızlığa uğramış olmanın, hayal kırıklığının ve incinmiş gururumun karmaşık ağırlığı vardı ve her biri midemde düğümlenip beni sıkıştırıyordu.

Onun adını anmak istemiyor, onunla ilgili herhangi bir şey düşünmek istemiyordum. Korhan gözünü bile kırpmadan, gece hayatına kavuşmak için beni harcamışken onun arkasından üzülmek bana yakışmazdı çünkü. Ona duyduğum sevgi bitmiş miydi bilmiyordum ama hareketleriyle sevgimin önüne gururumu geçirmişti.

Mayıs omuzlarını silkti. Kollarını göğsünde birleştirerek, "Asıl sana yuh!" dedi. "Analar taş gibi oğlanlar doğururken sen sümsük Korhan'la vakit kaybediyordun."

Sözleri, gerçeğin tokadı gibi yüzüme çarptı. Dudaklarım istemsizce titredi, yutkundum ve bir an sessiz kaldım. Gözlerimi gökyüzüne diktim. Bu konunun kapanmasını istiyordum. Korhan hakkında konuşmaktan sıkılmıştım. Bu ilişki hüsranla sonuçlanmıştı ve ben kötü şeyleri konuşmaktan hoşlanmazdım.

"Artık şu Korhan meselesini kapatabilir miyiz?"

"Sen kapattıysan ben seve seve kapatırım."

Mayıs'ın gözlerinde bir meydan okuma vardı. Beni rahatlatmaya çalışırken aynı zamanda ne kadar güçlü olduğumu hatırlatıyordu.

"Tabii ki kapattım," dedim kendimi biraz daha sakinleştirerek. "Ne yapacağım? Sonsuza kadar onun arkasından yas mı tutacağım?"

Kararlıydım ama altında incinmiş bir kalbin yankısını da taşıyordum. Korhan artık yalnızca geçmişimde kalan hatalarımdan biriydi. Hem şu an, onun arkasından üzülecek vaktim yoktu. Bir yanım Cansel'le yaşananlardan ötürü kızgınlık doluydu ama diğer taraftan da Korhan'la ayrılık sürecimde beni meşgul ettiği için memnumdum. Elbette onun

arkasından depresyona girecek halim yoktu ama düşünmeye bile fırsatımın olmaması iyi bir şeydi.

Nesli bu kadar net konuşmam karşısında şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Ciddi misin?" diye sordu. Gözlerinde hayranlık vardı, belki de benim bu güçlü duruşum onu da etkiliyordu. Korhan'ın arkasından tükeneceğimi düşünmüşlerdi ama atladıkları çok önemli bir konu vardı. Hiçbir erkek benden daha değerli değildi. Bu yüzden benden ayrıldı diye karalar bağlayıp hayattan soğuyacak halim yoktu.

"Tabii ki. Kendi kaybetti," dedim omzumu silkerek. "Ayrıca şu an Korhan'dan daha önemli meselelerim var." Gözlerimdeki ciddiyet, konuşmanın derinleşeceğinin habercisiydi. Geçmişin ağırlığını bırakıp önümüzde duran daha büyük sorunlara odaklanma zamanıydı.

"Ne gibi?"

Nesli, "Cansel'i devirmek için plan mı yaptın?" derken yüzündeki şüpheci ifade daha da belirginleşti.

Bu soruya cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. Ciğerlerime dolan soğuk hava beni biraz olsun rahatlatıyordu. Bu konuda her şey daha karmaşık hale gelmişti. İşler düşündüğümüzden çok daha çetrefilliydi.

"O kısımda işler biraz karıştı. İpek Hanım Amerika'dan gelmiş."

Mayıs'ın gözleri bir anda büyüdü. "Şaka yapıyorsun!" dedi.

Nesli ise bu durumu mantıklı kılmaya çalışarak, "Ee, bu çok normal," dedi. "Sonuçta kadının dergisi."

"Taner Bey, Cansel'i ona haber vermeden seçmiş. İpek Hanım'ın haberi yokmuş."

Nesli'nin ağzı hayretle açıldı.

"Sen bunu nereden öğrendin? Senin dedikodu ağına hayranım, Feris."

Onun gözünde, gizli bir güce sahipmişim gibi görünmek bazen hoşuma gidiyordu. *Biri halam, diğeri babam,* diyemediğim için sessiz kaldım. Bazen kızlara gerçekleri söyleyip bu karmaşık durumdan sıyrılmak istiyordum ama artık her şeyi anlatmak için çok geçti. Nesli sadece birkaç aydır hayatımdaydı ama Mayıs gerçekleri öğrenirse beni terastan aşağı sallandırabilirdi.

Mayıs benim cevap vermeme imkân vermeden, kıkırdayarak, "İpek Hanım'dan tabii," dedi. "Başka kimden olacak? Tabii senin haberin yok. Feris, İpek Hanım'ın şirketteki ajanı."

Nesli bu sözlere hayretle bakarken şaşkınlıkla başını iki yana salladı. İnanmamıştı.

"Ne? Nasıl?"

Yüzünde şüphe ve hayret karışımı bir ifade vardı. Sanki bir gizemi çözmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyordu.

"Ajanı değilim!" dedim sinirlenerek ama Mayıs ısrarını sürdürdü. Sinirimi daha da bozmak ister gibi göz kırptı.

"Ajanısın."

"Sadece kadın uzakta olduğu için dergi içindeki gelişmelerden ve olaylardan haberdar olmasını sağlıyorum," dedim kendimi savunarak.

Kalbim hızla atarken içimdeki gerginlik, sanki her an patlayacak bir volkan gibiydi. Bir defasında Mayıs'a *halam olduğu için olanları aktarıyorum*, diyemediğim için İpek Hanım'ın şirketteki gözü kulağıyım, demiştim ve o günden beri bununla ilgili dalga geçmekten geri kalmamıştı.

Mayıs bu savunmamı kabul etmeden, "Yani ajanı," diye ekledi ve kahkaha attı.

Bıkkınlıkla, "Off, Mayıs!" dedim ama bu konu üzerinde daha fazla durmak istemiyordum.

Nesli durumu toparlamak için araya girip, "Neyse, seni bir kenara bırakırsak İpek Hanım Cansel'i nereden öğrenmiş?" diye sordu.

"Ben haber verdim," dedim sanki çok normalmiş gibi. Yalan sayılmazdı. Sonuçta halamı arayıp ben haber vermiştim ama kızlar bunu ajanlığıma bağladı.

Mayıs bu cevabım karşısında gözlerini kocaman açtı ve şaşkınlığını gizleyemeyerek, "Sen çok tehlikelisin," dedi. Hayret dolu sesi fısıltıyla çıkmıştı.

Gülümsedim, bu durum beni rahatsız etmiyordu. Aksine içimde garip bir tatmin duygusu vardı. Zamanında Mayıs'la birlik olup bizim karşımızda dikilenlerin ayağını kaydırmıştık. Aynı tarifeyi niçin Cansel'e de uygulamayacaktım ki?

"Cansel'i hiç hak etmediği bir koltukta tutacak halim yok ya."

"Ee? Peki, İpek Hanım ne dedi? Taner Bey'e bak sen. Şimdiden sevgili yapınca ailesini geri plana attı. İşte böyle hanımcı olacaksın."

"İpek Hanım, benim genel yayın yönetmeni olmamı istiyor."

Mayıs sevinçle bana baktı.

"İşte, sonunda mantıklı düşünen biri. Peki, ne olacak?"

"Dün İpek Hanım Taner Bey'le konuşmuş. O da bizim gibi Cansel'in yetersiz olduğunu düşünüyor. Taner Bey'i ikna etmiş ve bana da şans verilmesine karar vermiş."

"Bu harika bir haber. İpek Hanım'a bak sen!"

"Peki, şanstan kastın ne? Taner öylece kabul mü etmiş?"

"O kısımlar biraz zor olmuş sanırım. Tam bilmiyorum, İpek Hanım çok detay vermedi ama genel yayın yönetmeninin seçilmesi için üç ayım var. Bu üç ayda kendini kanıtlayan kazanacak."

Nesli, "Yani Cansel'le rekabet halinde olacaksınız," derken gözlerinde biraz korku ve heyecan vardı. Bu yarış, bizi tamamen farklı bir noktaya taşıyacaktı.

"İyi ama Taner Bey sevgilisi dururken seni seçmez ki."

"Zaten o seçmeyecek. Bu yarışa hakemlik etsin diye Hazar'ı getirmişler."

"Sen şaka yapıyorsun!" Mayıs'ın gözleri bir kez daha şaşkınlıkla büyüdü, sanki bu durumu anlamaya çalışıyordu.

"Ciddiyim. İpek Hanım yurtdışından onunla dönmüş. Ona güvendiğini söylüyor. Kendimi ona ispat etmemi istedi."

"O kolay da Cansel ne olacak bu süreçte? Üç ay boyunca genel yayın yönetmeni olmadan mı kalacağız dergide?"

"Cansel görünürde pozisyonuna devam edecek. İtibarını korumak için hiçbir şey olmamış gibi yapacak ama o da kendini Hazar'a kanıtlayacak. Üç ayın sonunda Cansel seçilirse devam edecek. Ben seçilirsem terfi alacağım."

"Yani tüm iş Hazar'da bitiyor, diyebilir miyiz?"

"Öyle görünüyor ama adam o kadar uyuz ki değil kendimi kanıtlamak, bir kaşık suda boğasım geldi."

Nesli, ellerini beline koyarak, "Saçmalama, Feris," dedi. "Bu senin şansın. Onun uyuzluğu değil, senin yeteneklerin belirleyici olacak."

İç çektim. Bu konuşmanın bu kadar karmaşık bir hale gelmesine şaşırmıyordum. Hazar'ın soğuk, kibirli bakışları gözümün önüne geldiğinde içimdeki öfke yeniden kabardı. O kimdi ki beni değerlendiriyordu? Hangi vasıfla?

"Saçmalamıyorum. Adam odasında bir tahta tutuyor ve oraya Cansel'le benim skorlarımı yazacakmış. Hatta ilk eksimi çok inatçı olduğum için aldım. İyi bir çalışanmışım ama iyi bir lider miymişim onu görmek istiyormuş."

Mayıs gözlerini kocaman açarak alaycı bir şekilde sırıttı. "Bence çok seksi," dediğinde aynı anda bağırdık:

"Mayıs!"

"Siz iyice birbirinize benzemeye başladınız ve bu çok canımı sıkıyor."

"Elbirliğiyle Hazar'ın seni seçmesini sağlayacağız ama bunu nasıl yapacağız?"

"Planlarımız aynı şekilde devam edecek. Cansel'i gözden düşüreceğiz ve benim göze girmemi sağlayacağız. Silahlarınızı hazır edin kızlar çünkü savaş yeni başlıyor."

Nesli ve Mayıs birbirlerine bakıp, aynı anda gülümseyerek başlarını salladılar. Gözlerinde o tanıdık ışıltı ve yüzlerindeki kararlılık, bu savaşı yalnız vermeyeceğimi gösteriyordu. Onlar, beni hiçbir zaman yalnız bırakmayan gerçek dostlarımdı ve onların desteği, içimde bir nebze de olsa güç bulmamı sağladı. Belki de bu süreçte en çok ihtiyaç duyduğum şey bana inanan insanların varlığıydı.

Terastan ayrılıp odama döndüğümde, huzursuz halim devam ediyordu. Kendimi işe vermek ise bu huzursuzluğu bastırmanın en kolay yoluydu. Bu yüzden kendime sert bir kahve aldım ve doğruca masamın başına geçtim. Günlerdir bir sürü olayla ilgilenirken istemeden de olsa işlerimi aksatmıştım. Bilgisayarımı açtıktan sonra kendimi tamamen işe verdim.

Yayın koordinatörü olarak görevim, derginin tüm detaylarıyla ilgilenmek, içeriklerin doğru anda doğru sayfada kullanıldığından emin olmaktı. İçerik planlarını gözden geçiriyor, röportaj düzenlemelerini

kontrol ediyor, görselleri denetliyordum. Tüm bu işler beni gerçek dünyanın karmaşasından uzaklaştırıyordu.

Uzun bir süre belgeleri gözden geçirdim. Reklam departmanından gelen mesajları yanıtladım. Fotoğraf ekibinin gönderdiği görsellerden kötü olanları ayıkladım ve sayfa düzenlerini kontrol ettim. Her bir detayın mükemmel olması için özenle uğraşırken odamın kapısı açıldı ve Cansel içeri girdi.

Sabah gördüğüm halinden eser kalmamıştı. Asık suratının yerini o yapmacık gülümsemesi aldığında tatlı bir sesle, "Nasılsın, Ferisçiğim?" diye sordu.

Cam kapıyı arkasından kapatırken, topuklarını yere vura vura içeri girdi. Karşımdaki beyaz koltuğa otururken odaya hükmetmek ister gibiydi. Sanki zafer kazanmış bir edası vardı.

Başımı dosyalardan kaldırıp gözlerimi ona diktim.

"Ne o, beni mi merak ettin?"

"Elbette. Sonuçta sen de artık benim kızım sayılırsın. Üvey kızımı ziyaret edeyim dedim," dedi beni kışkırtmak için. Beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyordu ama onun eline koz vermeye niyetim yoktu.

"Kızın olmak için biraz fazla büyüğüm, Cansel. Ya da dur, sen çok küçüksün mü demeliyim?"

Cansel'in gülümsemesi bir anlığına soldu ama hemen toparlandı.

"Babanla ilişkimi kabullenemediğini biliyorum. Bu yüzden sürekli bizi yaş farkından vuruyorsun."

Yalandan kim ölmüş diye düşünürken, "Sizin ilişkiniz benim umurumda bile değil," dedim. Gerçi çok da yalan sayılmazdı. Özel hayatında neler yaptığı beni ilgilendirmezdi. Zaten ilişkilerinin uzun süreceğini düşünmüyordum. Annem gibi sabırlı bir kadınla bile boşanan bir adamın Cansel'le geleceği olamazdı. "Ben senin buradaki varlığını kabullenemiyorum. Ki artık kabullenmeme de gerek kalmadı. Üç ay sonra aramızdan eleneceksin zaten."

Onun varlığına tahammül edemediğimi daha başka nasıl anlatabilirdim ki?

"Dün sana bu pozisyonu altın tepside sunacaklar sanmıştım ama az önce öğrendim ki bu oldukça adil bir savaş olacakmış. Hazar Bey'le sen

de tanışmışsın. Bana ikimizin de eşit olduğunu söyledi. Hak eden kazanacakmış."

Yerle bir olan özgüveninin tekrar nasıl oluştuğunu şimdi anlamıştım. O da benim gibi halamın benim tarafımda olduğunu ve her halükârda benim genel yayın yönetmeni olacağımı düşünmüştü ama Hazar'la konuştuktan sonra benim için geçerli olan acı gerçeği öğrenmişti. Savaş bayraklarını yeniden kaldırması ve gözlerindeki o küçümsemenin yerine gelmesi bu yüzdendi.

Yere düşmemi, çaresiz kalmamı beklediğini biliyordum ama her ne olursa olsun başımı dik tutacak, ona beni ezme fırsatı vermeyecektim. Avantajlı taraf bendim. Hazar'ın ne kadar tarafsız olacağını bilmiyordum ama Cansel'in bu oyunu kazanamayacağını biliyordum.

Bu defa ben üstten bir bakış atarken, "Sana açıkça *Feris'i seçeceğim,* dememesi şansın olduğu anlamına gelmiyor," dedim.

"Sana göre yok ama Hazar'a göre var. Onun da daha önce finans müdürlüğü yaptığını biliyor muydun? Konuşacak pek fazla ortak noktamız vardı ve tabii finans yeteneklerimizi Revista üzerinde nasıl değerlendireceğimizi de konuştuk."

Gülüşünden Hazar'la kurduğu bu bağın ona avantaj sağladığını düşündüğü belliydi.

"Ne tatlı," dedim alaycı bir sesle. "Eski günlerini özlemiş olmalısın. Neden eski dergine tekrar dönmüyorsun?"

"Eski dergimi ne kadar sevsem de artık aile şirketimde çalışıp onu geliştirmeliyim."

"*Aile şirketim,* derken?" Ne demek istediğini tam anlamıyla kavrayamamıştım.

Cansel, yüzünde kendinden emin bir ifadeyle, "Çok yakında Taner'le evlendiğimizde burası benim de şirketim olacak," dedi.

Bir an için sanki odanın içinde şimşek çakmış gibi gözüm kararda. İnsanların nasıl cinnet geçirdiğini hiç anlayamamıştım ama çok yakında bu kadın bana yaşatacak gibi hissediyordum.

"Oldu, başka? Revista benim dergim," dedim sınırını çizerek. Genel yayın yönetmeni olabilirdi ama elimden mirasımı alacak hali de yoktu.

Bir an bile tereddüt etmeden, "Henüz değil," diye cevap verdi. "Bildiğim kadarıyla miras paylaşımı yapılmadı. İleride bizim çocuğumuz olduğunda onun da payı olacak."

Açıkça kahkaha attım. "Bu yaştan sonra çocuk mu yapacaksınız, Cansel?" dedim ama düşüncesi bile beni sinir etmişti. Kardeş falan istemiyordum. Hele ki bu kadından.

"Neden olmasın? Daha gencim."

"Sen genç olabilirsin ama birlikte olduğun adamın epey yaşı var."

"Abartma."

"İzin verirsen işimi yapmak istiyorum. Herkes senin gibi boş oturmuyor."

Cansel, bu alaycılığımı hiçe sayar gibi, "Ben de senin için gelmedim zaten," dedi. "Son sayının taslağını sana mail attım. Bu ay Selda'nın yeni dizisi dijitalde yayına giriyor. Büyük ses getirecek."

"Tamam. Öteki aya atarız. Görüşmeleri yaparım ben menajeriyle."

"Gerek yok, ben kendisiyle görüştüm. Arkadaşım zaten."

Her cümlesinde yansıtmaya çalıştığı üstünlük çabası o kadar belirgindi ki bu tavrından iyice sıkılmaya başlamıştım. Sürekli her şeyin kontrolünün kendisinde olduğunu vurgulayıp kendini bu dergide var etmeye çalışıyordu.

"Peki, nisan sayısına koyarız," dedim. Sabrımın son demlerindeydim ama bu meseleyi daha fazla uzatmadan çözmek istiyordum. Geçiştirircesine söylenmiş bu cümlem bir uzlaşma gibi görünse de aslında Cansel'in işime daha fazla müdahale etmesine tahammülüm kalmamıştı.

Cansel bu kez daha sert bir tonla karşılık verdi. Sesi kesin ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Hayır, bu aya eklenecek."

"Mümkün değil. Bu sayının röportajları çoktan belirlendi ve her şeyi hazır. İki gün sonra sayıyı baskıya sokacağız. Son dakika böyle bir değişiklik yapamayız. Derginin düzenine sadık kalmalıyız."

"Röportaj hazır zaten. Gerekli sayfaya eklemeyi yaptırdım. Sayıyı baskıya gönderebilirsin."

Kaşlarımı çattım. Şaşkınlıkla, "Anlamadım," dedi. "Yeni sayfa mı açtırdın?"

"Hayır, Haldun Bey'in röportajını sildim. Onu nisan sayısına itele."

Öfkem kabarıyordu. Bu durumu sakin karşılamak mümkün değildi.

"Pardon? Haldun bu sayının en önemli sayfalarından biri. Adam en iyi yönetmen ödülünü aldı. Ayrıca bir anlaşmamız var. Adamın röportajını kafama göre öbür aya atamam."

"Sen değil, ben atıyorum zaten. Bu derginin genel yayın yönetmeni üç ay boyunca benim ve derginin çıkarlarını gözetiyorum. Selda sayesinde daha fazla ses getireceğiz. Sana da sorun çıkmaması için çalışmanı söylüyorum. Senin görevin bu değil mi?"

"Kafana göre keyfi kararlar alamazsın. Haldun gibi bir ismi geri plana atamam."

"Öncelikler ve şartlar değişir, Feris." Ayağa kalkıp, kapıya doğru ilerlerken, "Selda şu an ondan daha popüler," dedi. "Sayıyı kontrol et ve baskıya gönder."

Cansel gittikten sonra derin bir nefes aldım ve öfke krizine girmemek için tekrar işe odaklandım. Dosyalar, belgeler ve sayının son haliyle uğraşarak saatler geçirdim. Bu yoğun temponun içinde kaybolmak içimdeki fırtınayı bir nebze olsun dindirmeye yaramıştı.

Zaman ilerledikçe ofisteki çalışanların birer birer ayrıldığını fark ettim. Bina neredeyse tamamen boş kaldığında artık ağrıyan gözlerimi ovuşturdum ve ekranımı kapadım. Saat akşamın sekizi olmuştu ve benim mesai saatim biteli neredeyse iki saat oluyordu. Herkes çoktan evine dönmüştü.

Herkes evindeydi.

Bina boştu.

Aniden zihnimde tehlike çanları yankılandı. Şu an her şeyi yapabilirdim. Resmen fırsat ayağımın ucuna kadar gelmişti ve bu şansı değerlendirmemek aptallık olurdu. Üç ay boyunca o Hazar egoistine kendimi kanıtlayacağıma kısa yoldan Cansel'den kurtulurdum. Sonuçta Cansel'in bu dergiden hızlıca gitmesi de benim önümü doğal yollardan açardı, değil mi?

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ve bilgisayarı yeniden açtım. Hızla Cansel'in yaptığı röportajın sayfasına bakarken dudağımı ısırdım. İsteklerime ulaşmak için ne kadar ileri gidebilirdim? Genel yayın yönetmeni olmak için neler yapabilirdim?

Kendime sorduğum sorular içimdeki karanlığı daha da pekiştiriyordu. Halam haklıydı. Ben gözü kara biriydim ve onun söylediğinin aksine bu, benim için eksi yaratacak bir durum değildi. Gözü karalığım sayesinde sıfırdan geldiğim konumdan gayet memnundum. Demek ki bildiğim yoldan ilerlemek bana her zaman kazanç sağlayacaktı.

Etrafımda bir oyun dönüyordu ama onların bana biçtiği rolü oynamayacak, kurallarımı kendim belirleyecektim. Telefonumu alıp hızlıca Samet'e bir mesaj attım:

Acilen bizim ofise gelmen lazım.

Samet, üniversiteden eski bir arkadaşımdı. Teknoloji konusunda epey yetenekliydi ve ona her koşulda güveneceğimden emindim. Samet onayladığını belirten bir mesaj attığında zaman kaybetmemek için yeniden ekrana gömüldüm. Cansel, röportajı baskıya hazır hale getirmemi istiyorsa yapacaktım tabii ki. Ben yöneticisinin sözünü dinleyen bir koordinatördüm sonuçta, değil mi? İçimden gelen bu hınzır gülümseme, yaptığım şeyin haksızlığa karşı bir tepki olduğunu hatırlatıyordu bana. Kendimi kurban değil, kontrolü ele alan bir savaşçı olarak görüyordum.

Klavye tuşlarının ardı ardına çıkardığı tıkırtılar boş ofisin sessizliğini delip, geçerken her harf intikamımın bir parçasıydı bir nevi. Cansel'in benden istediği röportaj, tam da istediği gibi olacaktı. Ama tabii onun sandığından çok daha farklı sonuçlarla. Bir süre sonra Samet kapımda belirdi. Yüzünde merakla karışık hafif bir şaşkınlık vardı ama daha çok benim ne işler karıştırdığımı anlamaya çalışan bir bakıştı.

"Yine ne yapacağız?" dediğinde benim bu planlarıma çoktan alıştığını fark ettim. Zaman zaman ona ihtiyacım olurdu ve sağ olsun, Samet beni bu tarz durumlarda hiç yalnız bırakmaz, anında gelirdi.

"İçeri gel. Sana ihtiyacım var," dedim ve onu karşıma oturtarak planlarımı anlattım.

"Anladım," dedi Samet, başını sallayarak. "Gerçekten önemliymiş. Tamam, ne yapıyoruz?"

Sessiz koridorlarda yankılanan ayak seslerimiz, kalp atışlarım kadar gürültülüydü. Cansel'in ofisine doğru ilerlerken, içimdeki adrenalin giderek artıyordu. Bu sadece bir hamle değildi. Bu, beni küçümseyenlere karşı yapacağım ilk büyük karşılıktı. Onun haksız hamlesine karşı ben de kendi kartımı oynayacaktım.

Kapıya ulaştığımızda Samet'e dönüp, "Yapabileceksin, değil mi?" dedim. Bu, Cansel'e karşı kazanacağım ilk zafer olacaktı ve en ufak bir hata yapma lüksüm yoktu.

"Sen beni beceriksiz mi sanıyorsun? İstediğin şey çocuk oyuncağı."

Cansel'in masasının başına geldiğimizde, bilgisayarın önünde kısa bir an duraksadım. Bu kadının şifresi neydi acaba? Cansel'le ilgili hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden tahmin yürütemezdim ama daha geleli iki gün olmuştu ve onun başını ağrıttığım için henüz kendi düzenini kuracak vakti olmamıştı. Bu yüzden aklıma Lerzan'ın eski şifresi geldi. Cansel, bu şifreyi değiştirmemiş olabilirdi. Parmaklarım klavyede hızla hareket etti ve bilgisayar açıldığında içimde bir rahatlama hissettim. Gözlerimdeki kararlılık, bu anın benim için ne kadar önemli olduğunu yansıtıyordu.

"Tam düşündüğüm gibi," dedim zafer kazanmış bir edayla.

Samet hemen bilgisayarın başına geçti, yüzünde heyecan dolu bir ifade vardı. Parmakları klavyede hızla dans ediyordu. Her harfe dikkatle basıyor, işine olan bağlılığı beni rahatlatıyordu. Onun bu ustalığına güvendiğim için içimdeki gerginlik de hafiflemişti.

Dakikalar geçerken Samet'in yüzündeki ifade de değişti. Başarıyla tamamlanmış bir işin verdiği tatminle arkasına yaslandı ve bana dönerek, "Merak etme, bu değişikliği kimse fark edemez," dedi. "Her şey yolunda." Bu sözler, içimdeki gerilimi bir nebze olsun hafifletmişti. Cansel'e karşı ilk büyük zaferimi kazanmanın tatmini içimi kapladı.

"Teşekkürler, Samet. Gerçekten büyük bir iş başardın," dedim minnet dolu bir ifadeyle. Bu an, bana bu savaşı kazanmak için daha fazla cesaret ve güç verdi. Artık pes etmek gibi bir seçeneğim yoktu. Cansel'in bana karşı kurduğu her engeli aşacak, hak ettiğim yeri alacaktım. İçimdeki bu kararlılık giderek büyüyordu.

Masama döndüğümde, telefonumu elime aldım ve matbaayı aradım. "Yeni sayıyı gönderdim. Hemen baskıya girin ve yarma kadar en az yarısını bitirmiş olun," dedim kararlı ve net bir sesle. İşte bu, Cansel'in bittiğinin resmiydi.

Odamın içinde yankılanan bu anlık zafer hissi, bana daha büyük mücadelelere hazır olduğumu hatırlattı. Cansel'in bana boyun eğdirmeye çalıştığı güce karşılık ben de kendi kararlılığımı güçlendirecektim. Bu dergi benimdi ve kimsenin üzerimde hâkimiyet kurmasına izin vermeyecektim. Samet kapıyı sessizce arkasından kapatıp, giderken ben de

yeniden masama döndüm. Bu savaşı kazanacaktım, bu defa Cansel'e ve diğer herkese gerçeği gösterecektim. Baştan sona her detay benim kontrolümde olacaktı. Kim olursa olsun, bu mücadelede boyun eğmeyecektim.

Gözlerimde yanan hırsla ekrana baktım. Önümde uzanan yol zorluydu ama bu zorluğu göğüslemek için hazırdım. Çünkü bu benim savaşımdı ve zafer benim olacaktı. Cansel'in bana karşı kurduğu her tuzağı bertaraf edecektim. O benim zaferime giden yolda sadece bir engeldi ve ben bu engeli aşmaya kararlıydım.

Görelim bakalım, Cansel Hanım. Üç ayın sonunda bu şirketten kim ağlayarak ayrılacak.

Ninova

REVİSTA

SAYI: 14

Gecenin karanlığında, ofisin boğucu sessizliğinde yürürken binanın her köşesinden yankılanan ayak seslerim adımlarıma eşlik ediyordu. Karanlık, adeta bir örtü gibi her şeyi sararken ağırlığı her nefesimde kendini hissettiriyordu.

Saatlerdir matbaadan gelecek dergileri bekliyordum. Matbaayla sürekli iletişim halindeydim ve beklerken sayıyı düzenliyordum. Malum, Cansel benden önce kendi isteklerine göre revizesini yapmış, her şeyi kendi çalışma düzenine göre değiştirmişti. Yarın kopacak kıyametten sonra o haliyle basılmayacağı için kendime göre düzenlemiş, son halini de kaydetmiştim.

Cansel beni ekarte etmeye çalışmıştı ama yarın sabah asıl dışlanan o olacaktı.

En son öğlen yediğim yemekle durduğum için karnım gurulduyordu. Bu yüzden mutfağa gitmeye karar verdim. Işığı açar açmaz, buzdolabına eğilmiş birini görünce kalbim duracak gibi oldu. O an, zihnimde bir korku dalgası tüm benliğimi sararken istemdışı bir çığlık attım. Hırsız olabilir mi diye düşünürken simasının tanıdık olduğunu fark ettim.

Hazar başını buzdolabından çıkarırken, gözlerimdeki dehşeti fark etmiş olacak ki hemen ellerini kaldırarak beni yatıştırmaya çalıştı.

"Korkma, benim. Hazar."

Gözlerinin derinliğinde hem şaşkınlık hem de biraz alaycı bir ifade vardı. Rahat hali, içimdeki korkuyu bir anda sinirli bir tepkiye dönüştürdü.

Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Bu saatte burada ne işin var?" diye sordum. Sesim istemsizce tiz çıkmıştı. Sizli bizli konuşmayı da bırakmıştık o an.

Buzdolabının kapağını kapatarak bana döndü. Hafif bir tebessümle, "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," dedi.

Meraklı bakışları, sanki bu karşılaşmanın altında yatan gizemi çözmek istiyormuş gibiydi.

"Yeni sayıyı baskıya gönderdim. Onun matbaadan çıkmasını bekliyorum. Sabah dağıtımını yaptıracağım."

Sesimde işime olan bağlılığımın ve gururumun izi vardı. Bu işi ne kadar ciddiye aldığımı bilmesini istiyordum. *Madem kendimi kanıtlamam gerekiyor, buyur, Hazar Bey. Sana malzeme. Hemen koşarak skor tahtana ekle.*

Buzdolabına yaslandı ve merakla, "Her baskı günü burada olur musun?" diye sordu.

Bir yandan bu fedakârlığın gerekliliğini sorguluyor, diğer yandan ise iş rutinimi öğrenmeye çalışıyordu.

"Evet. İlk örneği matbaadan getirirler, ben de kontrol ederim. Sen neden buradasın?"

Hazar'la gecenin ikisinde burada karşılaşmak tuhaftı. Merakla, ben de onun varlığının altında yatan niyeti anlamaya çalışıyordum. Bazı dönemler çalışanlarla dergide sabahladığımız kriz günleri olurdu ama bugün onlardan biri değildi. İşinin ilk gününde birinin mesaiye kalması beklenmedik bir durumdu.

Geniş omuzlarını silktiğinde kendimi onu incelerken buldum. Sabah üzerine giydiği takım elbisenin ceketini çıkarmıştı. Gözlerinin rengine atıfta bulunan açık mavi gömleğinin kol manşetini katlamış, gergin kol kaslarını daha belirgin hale getirmişti.

"Derginin işleyişine hâkim olmak için belgeleri inceliyorum. Dokümanlara bakıyorum ki en kısa zamanda sizi daha iyi değerlendirebileyim. Ama açlık bastırdı. Buzdolabında ne var diye bakıyordum."

Uykusuzluğun getirisi yorgunluk yüzüne sinmişti ama gözlerinde hâlâ o ciddiyet ve dikkat parlıyordu. Bu adam her zaman tetikte, her an değerlendirmeye hazırdı. O anda gözlerimin onun yüzüne takıldığını fark ettim. Keskin hatları, sert çenesi ve kendine güvenen bakışları,

onu olduğundan daha yakışıklı gösteriyordu. İçimde bir an için tanımlayamadığım bir şey kıpırdandı ve boğazımı temizledim. Neler düşünüyordum ben böyle?

Arkasındaki dolaba kaçamak bir bakış atarken, "Peki, ne var?" dedim. "Bulabildin mi bir şeyler?"

Şirketteki ani açlık krizlerimizi bastırmak için *catering* şirketiyle anlaşmıştık. Günün her saatinde buzdolabı tıka basa dolu olurdu ve tüm çalışanlar dilediği gibi kullanabilirdi. Revista, zor şartları olan bir dergiydi. Olayı, entrikası hiç bitmezdi ama her zaman çalışanlarını gözetirdi. Onların keyfi ve rahatı bizim önceliğimizdi. Çalışanlar ne kadar memnun olursa o kadar iyi işler ortaya çıkarırlardı çünkü.

Hazar tekrar dolabın kapağını açtı ve içine göz atıp, "Sandviç var ama neyli olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Peynirli ve pesto soslu olması lazım."

Sandviçlerin neyli olduğunu bilmek bile beni bu işin her noktasına hâkim kılıyordu. Her detayı bilmek kendime duyduğum güveni artırıyordu. Hazar'ın bu detayları bilmemden etkilenip etkilenmediğini merak ettim. Sonuç olarak kendimi ona kanıtlayacaksam biraz şov yapmaktan zarar gelmezdi.

Gözleriyle sandviçleri esir almışken, "Sen de ister misin?" diye sordu.

Bir an duraksadım. Ardından başımı sallayıp, "Olur," dedim.

Hazar bir sandviç uzattığında alaycı bir ifadeyle, "Bir tane mi?" dedim. "Bebek miyim ben bir taneyle doyayım? Tüm tepsiyi alsana."

Hazar şokla bir bana bir de tepsiye baktı.

"Hepsini mi yiyeceksin?"

Ciddi bir ifadeyle, "Hepsi dediğin hepi topu sekiz tane," dedim. "İkimiz bitiririz." Ardından dolap kapağındaki içkilere gözüm kaydı.

"Bira içer misin?"

"Neden olmasın? Gece uzun olacağa benziyor."

Hazar sandviç tepsisini ve biraları çıkarıp bana uzattı, kalanları da kendisi aldı ve ofisteki dinlenme salonuna geçtik. Burası rahat ve geniş koltuklarıyla herkesin yayılmayı en sevdiği yerlerden biriydi. Ben ne yazık ki pozisyonum nedeniyle gün içinde bu rahat koltukların tadını çıkaramasam da böyle gecelerde kullanmayı ihmal etmiyordum.

Sehpayı önümüze çektik ve karşılıklı oturduk. Biraları ve sandviçleri açtığımızda Hazar'a kaçamak bir bakış attım. Onunla şu an yalnız olmak benim için bir fırsattı ve tıpkı Cansel'de olduğu gibi onda da bu fırsatı tepmeyecektim.

Elimdeki sandviçten küçük bir ısırık alarak, "Ee, anlat bakalım," dedim. "Buraya gelmeden önce neler yapıyordun?"

Sesimde alaycı bir rahatlık vardı ama içten içe bu adamı merak ediyordum. Halam bana bile güvenmezken bu adamı gözü kapalı nasıl şirkete sokmuştu, anlamak istiyordum.

"Amerika'daydım. Son altı senedir orada yaşıyorum. Çeşitli şirketlerde, farklı pozisyonlarda görev aldım. Çoğunlukla finans sektöründeydim."

Finans dediği noktada kaşlarımı kaldırdım. Biz bir tanesini göndermek isterken halam dergiye ikincisini sokmuştu. Hadi Hazar'ı anlıyordum, o yönetim kurulundaydı. İşin resmiyet kısmında tabii ki finansçılara ihtiyacımız vardı ama mutfak kısmında yalnızca yetenekler konuşurdu.

Dalga geçerek, "Cansel'le iyi anlaşırsınız o zaman," dediğimde bir taşla iki kuş vurduğum için mutluydum. Hazar'a sabahki davranışlarından ötürü sinirliydim. Bu yüzden biraz laf sokmaktan zarar gelmezdi, değil mi?

"Neden bu kadar üstüne gidiyorsun kadının?"

İç çekerek omuzlarımı kaldırdım. Cansel'in gerçek yüzünü bir tek ben görüyor olamazdım, değil mi?

"O bu dergiye uygun değil. Sen de en kısa zamanda anlayacaksın zaten."

Sesimdeki kararlılık, onun da gerçekleri göreceği umudunu taşıyordu. Benim gibi o da Cansel'in bu iş için uygun olmadığını er ya da geç fark edecek, en sonunda da doğru kararı beni seçerek verecekti.

Hazar hafifçe başını eğdi. Gözleri yüzümün her detayını ezberlemek ister gibi derinleştiğinde usulca, "Göreceğiz," dedi.

O an bakışlarımız kesişti ve aramızdaki anlık sessizlik elle tutulur, somut bir hale geldi. Çıt çıkarmadan, bakışırken sanki birbirimize meydan okuyorduk. İlk kimin gözlerini kaçıracağı hususunda sessiz bir savaşa tutuşmuştuk. Açık kahve gözlerim onun buz gibi maviliklerine

çarptığında rahatsız olarak başımı eğdim. Dişlerimi sıkarken biramdan bir yudum aldım ve biraz duraksadıktan sonra devam ettim. Lanet olsun, ben pes etmezdim ki!

Konuyu değiştirmek için, "Peki, halamla nasıl tanıştın?" diye sordum.

"Onunla birkaç sene önce, bir Türk topluluğunun etkinliğinde tanıştık. Tamamen tesadüfiydi aslında ama daha sonra birlikte birkaç projede çalışma fırsatı yakaladık. İpek Hanım o süreçte benim çalışma tarzımı gördü. Bu yüzden bana güvenir."

"Güvendiğini şirketin geleceğini belirleyecek kararı sana bıraktığında anladım zaten," dedim kinayeyle.

Onun bu kadar yetki sahibi olmasından ötürü memnun değildim. Anlaması için rahatsızlığımı gizlemek yerine daha çok belli ettim.

Hazar gülümsediğinde gözlerinde meydan okuma parıltısı vardı. "İyi bir gözlemciyimdir," dedi.

Bu adamın kendinden bu kadar emin olması beni sinirlendirmekten başka bir şeye yaramıyordu ama onunla zıtlaşmamak için eğilip hafifçe gülümsedim.

"Onu beni seçtiğin zaman göreceğiz."

Gözlerimde beliren meydan okuma, onunla aramızdaki rekabetin kıvılcımlarını harlıyordu. Gülümsemesi kayboldu ve ciddi bir sesle, "Seni seçeceğimden emin gibisin," dedi.

"Eğer söylendiği gibi adaletli davranıp, hakkaniyetli bir karar vereceksen tabii ki beni seçeceksin," dedim kararlı bir tonla. Kendime duyduğum güveni ona göstermek için rahat davranıyordum. Ben kendime güvenirsem o da bana güvenirdi çünkü.

Hazar tek kaşını imayla kaldırıp, "Şu an beni manipüle etmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Gözleri üzerimdeydi, her hareketimi dikkatle izliyordu. Bu dikkatli tavrıyla beni sınava tabi tuttuğunu anladım. Şu an bile bir değerlendirme anındaydım sanki. Bu düşünceyle dikleştim ve omuzlarımı kaldırarak, "Öyle bir amacım yok," dedim. *Vardı.* Henüz manipülasyonlarımdan kurtulan olmamıştı.

"Kim hak ediyorsa ve Revista'yı en iyi kim yönetecekse o kazanacak. Merak etme, adil olacağım."

Gözlerimi Hazar'dan ayırmadan, "Adillikten kastın nedir?" diye sordum. Bu sözlerinin altında ne olduğunu öğrenmek istiyordum. Gerçekten ne kadar dürüst ve adil olabilecekti?

"Satışları yükseltebilen, derginin vizyonunu koruyan ve genişleten kazanır. Aynı zamanda çalışanlarıyla iyi anlaşan da. Bir şirkette personelini ne kadar mutlu edersen o kadar iyi iş yaparsın."

Sözleri, bu konuda ne kadar hassas olduğunu ortaya koyuyordu. Bu işin sadece sayılardan ibaret olmadığını, insan ilişkilerinin de önemli olduğunu biliyordu. Bu yönü, onun düşündüğümden daha mantıklı bir tarafı olduğunu gösteriyordu.

"Ben bunu yıllardır yapıyorum zaten. Kendimi bir kez daha kanıtlamam gerekmesi çok saçma."

Hazar bu cümlelerin muhatabı değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Neden gidip sorunlarınızı halanızla çözmüyorsunuz?" dedi.

Gözlerimi Hazar'dan kaçırdım. "Onunla çözebilsem burada olmazdım," derken sesim gitgide kısılıyordu. İçimdeki kızgınlık ve hayal kırıklığı, onun bu sorusu karşısında yüzüme çarpmıştı. Halamın tavrı, bana bu mücadeleyi zorunlu kılıyordu.

Hazar daha yumuşak bir tonla, "İpek Hanım sana güveniyor zaten ama bazı şüphelerinin olması çok doğal," dedi. "Onları giderirsen her halükârda senin tarafında olacak."

İlk tanıştığımız zamana nazaran daha anlayışlıydı. Gözlerindeki sıcaklık, gerçekten beni anlamaya çalıştığını hissettiriyordu. O an, bu soğuk ve mesafeli adamın aslında ne kadar empati kurabildiğini fark ettim.

"Halam hiç de benim tarafımda görünmüyor."

Hazar, aklıma kazınan bu fikrin değişmeyeceğini anlamış gibi, "Yanlış düşünüyorsun," dedi. "Mesela bugün burada sabahlamak bile senin için bir artı."

Bu adamın sürekli beni değerlendirme altında tutması içimde karmaşık duygular yaratıyordu. Hem öfkeleniyor hem de onun gözünde bir adım öne geçmenin garip bir tatminini yaşıyordum. Kaşlarımı kaldırıp hafif bir alayla, "İlk artımı aldım mı yani?" diye sordum.

Hazar, yüzündeki keskin ifadeyle başını salladı.

"Evet. İlk eksinin yanında duruyor."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım? Eksiyi sildim ben," dedim hiddetle.

Hazar hafifçe gülümsedi ve gözlerindeki alaycı parıltıyla beni süzdü. "Ben de yeniden ekledim."

Derin bir nefes alarak sabrımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Sargıda olmayan elimi sıkıp, "Neden?" diye itiraz ettim. "En baştan başlayacağız demiştik." Bu adamla olan zıtlaşmalarımız her zaman bir düello gibiydi. Kim önce pes edecekti?

"Sen demiştin. Ben onaylamamıştım. Sen gittikten sonra eksiyi geri ekledim," dedi umursamazca. Resmen benim söylediklerimin önemi olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Derince iç çektiğimde Hazar, "Hayırdır, bir şey mi söyleyeceksin?" diye sordu. Bu halimle eğleniyordu resmen.

"Ne söyleyeyim ki?"

Onunla tartışmak beni bir yere götürmezdi. Bu yüzden sustum ve konunun kapanmasını umdum. Hazar şimdi gülüyordu ama üç ay sonra gülen ben olacaktım.

"Bence de sessiz kalman senin yararına olur. İkinci eksini almanı istemem."

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım, gözlerimle onun bu kibirli tavrını sorguladım. "Beni sürekli bununla tehdit mi edeceksin?" dedim. İlkokul çocukları gibi konuşanların adını tahtaya yazıyordu resmen.

"Ben tehdit etmiyorum ama buraya genel yayın yönetmenini belirlemeye geldiysem her detayı değerlendirmeye almam gerekiyor."

Bir an duraksayıp gözlerimi kıstım. Sesimde alaycı bir tınıyla, "Sen kesin bizimle alakalı dosya da hazırlamışsındır," dedim. Bu kadar titiz ve her şeyi kontrol etmeye alışmış birinden her şeyi beklerdim.

Hazar hafifçe gülümsedi, gözlerinde bu kez farklı bir ifade belirdi ve o an gerçekten yaptığını anladım.

"Şaka, değil mi?"

"Düzgün bir değerlendirme için hakkınızda her şeyi bilmem gerekiyor."

"O dosyada neler yazıyor?"

"Aslında her şey. Çocukluğunuz, hangi okullara gittiğiniz, hangi notları aldığınız..."

Bu kadar detaycı olması bir yandan onun gerçekten adil bir değerlendirme yapacağını düşündürtürken bir yandan da bu kadar didiklenmekten hoşlanmamıştım.

"Ne harika! Özel hayata hiç saygı yok," dedim dudağımın içini ısırırken.

"Magazin dergisinde çalışıp özel hayata saygı duyulmasını beklemek epey zor olsa gerek."

Gözlerimi ona diktim. "Beni başkalarıyla karıştırmayın, Hazar Bey. Ben öteki magazincilere benzemem. Herkesin özel hayatına saygı duyarım. Biriyle ilgili haber yapacaksam öncesinde paylaşıp paylaşamayacağımı sorarım," derken benimle ilgili önyargılarında ne kadar yanıldığını anlamasını istiyordum.

"Nasıl yani? Bir sürü sansasyonel haber yayınlıyorsun. Bunların hepsinin sahiplerinin haberi var mı?"

Gülümsedim, bu sorunun cevabını bilmediği için ona karşı bir adım önde olduğumu hissettim.

"Elbette var. Sen olmadığını mı düşünüyordun?"

Kuşkuyla, "Neden kendileriyle ilgili böyle haberler yapılmasına müsaade ediyorlar?" dedi.

"Gündem olmak için," dedim kısaca. Basit ama etkili bir cevaptı. Hazar bu cevabı sindirmeye çalışıyor, bu durumun arkasındaki mantığı anlamaya çalışıyordu.

"Ne alakası var ki? O zaman sırf gündem olunsun diye yalan haber de yaptırsınlar."

Bu cümlesindeki saf merak ve şaşkınlık onun bu dünyaya ne kadar yabancı olduğunu gösteriyordu. Ünlüler dışarıdan kusursuz görünüyorlardı ama bu kusursuzluklarında bile bir hile vardı.

Yüksek sesli bir kahkaha atıp, "Yaptırıyorlar zaten," dedim.

Bu kadar açık bir cevap beklemediği için gözleri kocaman açıldı.

"Sen ciddi olamazsın. Dergide yalan haber yapılmasına izin mi veriyorsun gerçekten?"

Şüpheyle beni sorgulamasına karşılık göz devirdim.

"*Yaptırıyorlar*, dedim. *Biz yapıyoruz,* demedim. Başka dergiler belli bir ücret karşılığı böyle sahte haberler yapıyor ama Revista'da bugüne kadar

hiç yapılmadı. Yapılmayacak da. Ben dergimin adını karalayamam. Her zaman gerçek haberciliğin peşindeyim."

Hazar başını salladı ama yüzündeki şüphe izleri silinmemişti.

"Umarım."

"Ne o? İnanmıyor musun?" dedim üstüne giderek.

"İnanmamak değil de herkesin yaptığı bir şeyse sen neden yapmayasın?"

"Çünkü bir gün ortaya çıkma ihtimali var. Neden bu riski alayım ki?"

"İpek Hanım senin gözü kara olduğunu söylemişti. Sense tam tersini söylüyorsun."

"Doğru bildiğim bir konu varsa eğer sonuna kadar giderim. Ama böyle ucuz hareketleri dergime yakıştırıp boş yere risk almam."

"Ya çalışanlar yaparsa ve sen fark etmezsen?"

Cayır cayır yanan bakışlarım doğrudan karşımdaki adama dikiliydi.

"Bu söylediğin mümkün değil. Revista'da benden habersiz kuş uçmaz."

Kendimden emin bir sesle sarf ettiğim sözler, işimde ne kadar titiz olduğumu göstermek içindi. Hazar'ın gözüne sokarcasına söylediklerimi anlamasını istiyordum ama onun gözlerindeki meydan okuyan ifade, bu konuşmanın devamında beni zorlayacağının sinyallerini veriyordu.

"Birkaç ay önce Şeyma ve Serdar'la ilgili birtakım sorunlar çıktığını duymuştum."

Gözlerimi ondan ayırmadan dudaklarıma ince bir tebessüm yerleştirdim.

"Onlardan başka beni karalayacak bir şeyiniz yok, değil mi? O yüzden sürekli bunu yüzüme vuruyorsunuz."

Ben masumum dercesine ellerini kaldırdı.

"Yalnızca tezini çürütüyorum."

"Şeyma'yla Serdar gözümden kaçan bir detaydı ama sonrasında toparladım. Hatta krizi fırsata çevirdim."

Onaylarcasına başını salladı. Düşünceli bir tavırla, "Nesli Hanım'a destek olmanız olumlu tepkiler almış ama bir stajyeri müdür yapmak cesaret ister," dedi. Bu riski nasıl aldığımı sorgulaması beni keyiflendirmişti.

Bu ifadeyle, bana karşı hissettiği takdir ve sorgulamayı dengeli bir şekilde yansıtmak istiyordu. Cesur bir adımdı ve bu da benim ileri görüşlülüğümü gösteriyordu. Aldığım kararı düşündüğünde, Nesli'nin potansiyelini gördüğümü ve bu hamleyi yaparken oldukça dikkatli davrandığımı anlamış olmalıydı. Ayrıca bu durum, benim risk alma kapasitemin de geniş olduğunu ortaya koyuyordu. Sonuçta yerinde alınan riskler bir liderin taşıması gereken önemli vasıflardan biriydi.

"Altından kalkabileceğine emindim."

Sözlerim, Nesli'ye olan güvenimi ve bu pozisyona uygunluğunu açıkça gösteriyordu.

"Haklısınız. Nesli Hanım gerçekten başarılı. Bugün biraz sosyal medya verilerini de inceledim. Ondan sonra etkileşimler ciddi bir şekilde artmış."

"Tek görevin bizi gözlemlemek sanıyordum."

"Evet ama Nesli senin başarın ya da başarısızlığın olacağı için onu da inceliyorum. Yakın arkadaşsınız, değil mi?"

"Ne alakası var? Yok öyle bir şey," dedim aniden yükselerek. Kızlarla olan samimiyetimin bilinmemesi benim için daha iyiydi.

Gözlerinde sanki bilmiş bir ifade vardı. "İpek Hanım, Mayıs ve Nesli'yle yakın olduğunu söylemişti," dedi. Halamın bu tür şeyleri paylaşıyor olması sinirimi bozmuştu. Gerçekten benimle ilgili her şeyi bu adama anlatmış mıydı?

"Halamın seni görünce dedikodu yapası tutuyor galiba."

Hazar, gözlerini benden ayırmadan ciddiyetle konuştu.

"Hakkınızda her şeyi bilmem gerekiyor. Mayıs ve Nesli de senin hayatında önemli bir yere sahip. Ama merak ettiğim bir şey var. Revista'da stajyerlikten başlamışsın. Neden onlara babanın patron olduğunu söylemedin?"

Bu soru beni hafifçe irkiltti ama hemen toparlandım. Derin bir nefes alarak gözlerimi Hazar'a diktim.

"Buraya Taner Bey'in ismiyle girseydim beni editör yapacaklardı. İleride patronları olacağımı bildikleri için kimse bana ağzını açmayacaktı. Kendi emeğimle bir şeyler başarsam dahi bunu patronun kızı olmama bağlayacaklardı. Ben çabalarımın boşa gitmesini istemedim. Genel

yayın yönetmeni olacaksam bu benim başarım olacak. Kimse benim üzerimden hak iddia edemez."

Hazar kaşlarını kaldırarak merakla, "Neden ona ismiyle hitap ediyorsun?" diye sordu. "Alışkanlık mı?" Bu soru, ailemle olan ilişkimi sorguladığını gösteriyordu. Sesinde bu konuyu derinlemesine deşmek isteyen bir ton vardı.

Gözlerimi kaçırarak kısa bir an duraksadım. "Aile sorunlarımızı konuşacak kadar yakın değiliz," dedim. Sesimdeki mesafe bu konudaki rahatsızlığımı ifade ediyordu.

Hazar başını salladı, yüzünde hafif bir anlayış ifadesi belirmişti. Bir yandan bana taş atarken, "Sen bilirsin, benim de özel hayata saygım var," dedi.

Kaşlarımı kaldırarak alaycı bir tavırla, "Tabii, kesin vardır," dedim. Bu tür açıklamalara pek inanmıyordum. Hazar'ın gerçek niyetini anlamak zordu. Özellikle de benimle alakalı her şeyi bilirken.

Hazar derin bir nefes aldı, yüzü ciddileşti.

"Var tabii ki. Hatta sana da saygı duyuyorum. Her şeyi kendi başına başarma düşüncen farklı bir cesaret göstergesi. Bunu kolay kolay herkes yapamazdı. Yüksek bir pozisyonda başlayacakken kimse ayak işlerini yapmazdı. Hele altı sene hiç sabretmezdi."

Sözlerinde takdirin izleri vardı ve bu beni şaşırtıyordu. Onun gözünde cesaretimin fark edilmesi, beklenmedik bir andı.

Başımı hafifçe eğerek gözlerimi Hazar'a diktim. Tatlı görünmeye çalışarak, "Bunun hatırına beni seçmeye ne dersin?" diye sordum. Hazar'ın bu tür takdirlerinin nereye varacağını görmek istiyordum.

Hazar, dudaklarının kenarında beliren küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "O kadar kolay değil, küçükhanım," dedi. "Ben kalkıyorum. Seninle sohbet etmek güzeldi ama gidip bakmam gereken birkaç dosya daha var."

Yerimden hafifçe doğruldum ve gözlerimle onu izledim. "İstersen sana yardım edebilirim. Ne dersin?" dedim içten bir teklifle. Belki bu sayede daha fazlasını öğrenebilirdim.

Hazar başını sallayarak hafifçe gülümsedi.

"Güzel denemeydi ama gerek yok. Kendi araştırmamı kendim yaparım."

Hazar odadan çıktıktan sonra geriye yalnızlık ve sessizlik kaldı. Derin bir nefes aldım ve oturduğum yerde birkaç saniye bekledim. Sonra ayakkabılarımı çıkardım. Ayaklarımı masanın üzerine uzatıp geriye yaslandım. Hazar'la olan bu sohbet zihnimde tekrar tekrar dönüp durmaya başlamıştı. Onun söyledikleri, yüz ifadesi, ciddiyeti... Her şey gözlerimin önünde yeniden canlanıyordu.

Bir an sonra kendimi, onunla kıyaslarken buldum. Onun işine olan bağlılığı ve detaylara verdiği önem, hepsi bana tanıdık geliyordu. Tıpkı benim gibi işine tutkuyla sarılmıştı.

Elimi masadaki bira şişesine uzatıp biraz bardağa döktüm. Biramın serinliği boğazımdan akıp, giderken gözlerim tavana dikildi. Hazar'ın söylediklerini düşündükçe içimde bir rahatlama hissettim. Gerçekten adil olacağını söylemişti ve buna inanmaya başlamıştım. Belki de gerçekten bu süreçte dürüst olacaktı. Bu düşünce, içimdeki huzursuzluğu biraz olsun hafifletmişti.

Güneş doğduğunda kendimi yeniden ofiste buldum. Odamda, ellerimin arasında tuttuğum sıcacık kahve kupamla düşüncelere dalmıştım. Geceyi uykusuz geçirmiş olmanın getirdiği hafif yorgunluk, taze demlenmiş kahvenin kokusuyla biraz olsun hafiflemişti.

Saat sekizi gösteriyordu ama zihnim hâlâ birkaç saat öncesine takılı kalmıştı. Cansel'i ekarte etmenin keyfini taşıyor, kontrolü eline almaya çalışırken onun hamlesini geri püskürtmenin hazzını yaşıyordum. Kendimi şimdiden zafer kazanmış gibi hissediyor, az sonra yaşanacak kaosun memnuniyetine sürükleniyordum.

Gece, Hazar yanımdan gittikten sonra matbaa çalışanları çıkan ilk taslağı bana getirmişti. Hazar sesleri duyduğunda beni yalnız bırakmamak adına yanıma gelmiş, ben sayfaları incelerken yanımda oturmuştu. Her hareketimi dikkatle göz hapsine aldığında, ona belli etmeden değiştirdiğim sayfaya göz atmıştım. Diğer sayfaların pek önemi yoktu. Dergi zaten daha sonra yeniden baskıya girecekti.

Sayının tamamını kontrol etmiş gibi davrandıktan sonra kalan baskıları onaylamış hatta ilk dağıtımı yaptırmıştım. Olay yaratması açısından

birkaç önemli isme göndertmiştim, adımızın karalanmaması için bu isimleri sınırlı tutmuştum. Cansel'den kurtulmak istiyordum ancak bu, Revista'nın adını lekeleyeceğim anlamına gelmiyordu. Dergi, ülke geneline dağıtılmadan önce bazı özel kişilere gönderilirdi. Yönetim kuruluna, dergide adı geçen ünlülere ve elbette babama ilk nüshalarını gönderdiğimde ofisteki işim bitmişti. Eve döndükten sonra birkaç saat uyumuştum ve sonra hazırlanıp yeniden dergiye dönmüştüm.

Şu an ise burada, odamda oturmuş, kahvemi yudumlarken yaptığım değişikliğin sonuçlarını beklemekten başka bir şey yapamıyorum. Kahvemden bir yudum daha aldım. Gecenin getirdiği karmaşık duygular içimde yeniden beliriyordu. Fakat kendimden emindim, yaptığım şeyin doğru olduğuna inanıyordum. Derginin vizyonunu korumak adına risk almıştım ve bu süreçte en büyük sınavım, kendi kararlarımın arkasında durmaktı. Geri adım atmak gibi bir lüksüm yoktu.

Bakalım, Cansel Hanım yeni röportajını gördüğünde ne tepki verecekti?

Birden dışarıdan gürültüler duyulmaya başladığında istemsizce gülümsedim. Cansel'in sesi ofiste yankılanırken neredeyse pencereleri titretecekti.

Tiz bir sesle, "Bu nasıl olabilir?" diye bağırıyordu. "Bu rezalet nedir? Derginin bu şekilde basılmasına kim izin verdi?"

Kendimi kahkaha atmaktan alıkoymak için dudaklarımı ısırdım. Az sonra yalnızca benim eğleneceğim bir tiyatro sahnesi başlayacaktı ve bu anı kaçırmak istemiyordum.

Yüzümdeki gülümsemeyi bastırarak masamdan kalktım ve ofisin kaos dolu merkezine doğru yürüdüm. İçten içe bu anın tadını çıkarmak istercesine adımlarımı yavaşlattım. Etrafıma baktığımda, herkesin baskıdan gelen dergilerin konulduğu yerde toplandığını gördüm. Çalışanlar şaşkın ve biraz da korkmuş görünüyordu. Onların bu panik halleri, işin eğlenceli yanını daha da artırıyordu.

Ofiste tam anlamıyla bir kaos vardı. Cansel'in yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu ve gözlerindeki öfke ortamın tansiyonunu daha da yükseltiyordu. Elleriyle havayı yararak, konuşurken kontrolünü tamamen kaybetmiş görünüyordu.

Hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi sahte bir şaşkınlıkla, "Neler oluyor burada?" diye sordum. "Neden bağırıyorsunuz, Cansel Hanım?"

Aferin, Feris. Seni bu sene Oscar'a aday gösterelim!

Cansel bana döndü. Gözlerinde parlayan öfke alev gibi yanıyordu. "Sen!" dedi eksik parçaları yerine koyarken. "Bu senin işin, değil mi? Röportajı nasıl değiştirebilirsin? Hangi hakla? Yaptığın şey tam bir rezalet, Feris! Derginin imajını hiç mi düşünmüyorsun?"

Ah, Cansel. Sinirlendikçe daha da mantıksızlaşıyorsun. Ona masum bir ifadeyle baktım. Sanki anlamamış gibi saf ve sakin görünüyordum ama bir yandan da eserimle gurur duyuyordum. Amacım Cansel'i öfkelendirmek değildi ama bir taşla iki kuş vurmuştum.

"Neyden bahsettiğinizi anlamıyorum, Cansel Hanım. Ne oldu? Kimin röportajı değişmiş?"

Cansel gözlerini kısarak beni süzdü. Hiddetle, "Yalan söyleme," dedi. "Baskıya sen gönderdin, değil mi?"

"Evet. Hatta tüm gece bunun için şirkette kaldım," dedim övünürcesine.

Cansel iyice köpürdü, elleri titremeye başlamıştı.

"Bir de itiraf ediyorsun!"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Tüm gece çalıştığımı gizleyecek değilim."

Cansel'in öfkesi, etraftaki diğer çalışanların da gerilmesine neden olmuştu. Hepsi Cansel'in yanında duruyor ama korkudan ses çıkaramıyordu. Sanki biri bir şey dese tüm suç üzerlerine kalacaktı.

"Sen benim röportajımı değiştirdin! Bu rezilliğin sebebi sensin!"

Bir an duraksayıp dergiye bakmak için elimi uzattım.

"Ben röportaj falan değiştirmedim. Biri bana dergiyi verebilir mi? Bu kadar sorun çıkaran şey neymiş, merak ediyorum."

Gülmek istiyordum ama bunu yapmak, yangına körükle gitmek olurdu. Cansel elindeki dergiyi hışımla önüme fırlattı. Kapak sayfasındaki başlık hemen dikkatimi çekti.

"Daha önce Ay Düğümü dizisinin setinde yapımcım tarafından dolandırıldım. Aslında sektöre bu yüzden küsmüştüm. Çok iyi reyting yapan bir diziyi yapımcım yüzünden yarıda bırakmak zorunda kalmıştım."

Başımı kaldırıp Cansel'e baktım. Gözlerindeki öfke neredeyse deliceydi. Alaycı bir tonla, "Sizin yaptığınız röportajın sorumlusu ben

miyim Cansel Hanım?" diye ordum. "Bana attığınız hali buydu ve üzerinde değişiklik yapmamam gerektiğini söylediniz. Bana kalsa asla bu cümleyi eklemezdim. Kadın bunu açıklamak istemiş olabilir ama gizlilik sözleşmesi denen bir şey var. Sizi bu konuda uyardım ama beni dinlemediniz. Eğer bir sorun varsa bu sizin hatanız. Bana sürecin dışında olduğumu ve kontrolün sizde olduğunu söylediniz. Şimdi sonuçlar hoşunuza gitmedi diye beni mi suçluyorsunuz?"

Cansel'in yüzü daha da kızardı. Gözleri dolmuştu ama ağlamaktan çok sinirden patlayacak gibi görünüyordu.

"Ben asla böyle bir şeyi röportaja eklemedim. Sen değiştirmişsin!"

İçimden kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Hayır, Cansel Hanım. Ben hiçbir şey yapmadım. Bana ilettiğiniz mailin aynısını matbaaya gönderdim. İsterseniz onları arayalım ama gönderdiğiniz hali buydu."

Tam bu sırada Hazar içeri girdi. "Sakin olun, Cansel Hanım," dedi politik bir duruşla. "Sorunu halledeceğiz. Bir hata olmalı."

Bazen bu adamın diplomat olabileceğini düşünüyordum. Yüzündeki sakin ifade ortamdaki gerilimi hafifletmek ister gibiydi ama bakışlarındaki endişe bu sefer daha belirgindi. Kaşlarını hafifçe çatmış, gözleriyle hem Cansel'i hem de beni süzerken dergide yazanları anlamaya çalışıyordu. Gözlerinden dergiyi gördüğünü ve bunun hoşuna gitmediğini anlamıştım.

Evet, hata Cansel'i hâlâ bu işin başında tutman olabilir, diye düşündüm ama yüzümde en ufak bir ifade değişikliği olmadı.

"Hata falan yok. Cansel Hanım'ın bana gönderdiği dosya buydu."

O anda ofisin kapısı açıldı ve bu defa babam içeri girdi. Dudaklarıma meyleden gülümsemeyi son saniyede engelledim. Asıl eğlence şimdi başlıyordu. Yüzü öfkeden kaskatı kesilmişti. Masaya vurduğu yumruğun sesi odada yankılandı ve herkesin irkilmesine sebep oldu.

"Bu ne rezalet? Bu nasıl bir iş anlayışı? Böyle skandal bir röportaj nasıl basılır? Kim yaptı bunu?"

Cansel hemen beni işaret edip, "Feris," dedi.

Ben de, "Cansel..." diye cümleme başlamıştım ki bağırışıyla bizi susturdu.

"Kim?"

"Benim hiçbir suçum yok, Taner Bey. Röportajı yapan kişi Cansel Hanım. Ben o ne dediyse onu yaptım," dedim tüm suçu asıl sahibine iade ederek.

Gözlerim babama meydan okurcasına alev almıştı. Görsün istiyordum. Benim yerime seçtiği, bana tercih ettiği kadının hatalarını teker teker gözüne sokmak istiyordum. Madem beni bu pozisyona layık görmemişti, öyleyse her gün bu kararından dolayı pişman olacaktı. Taner Doğan hayatının en büyük hatasını yapmıştı ve üç ay boyunca her gün bu gerçekle yüzleşecekti.

Cansel hışımla öne doğru atılıp, "Ben öyle bir röportaj yapmadım," dedi.

Hazar, babamın öfkeli bakışlarını yumuşatmaya çalışarak devreye girdi. Ses tonunu yumuşatarak, "Taner Bey, belki bu konuyu sakin bir ortamda konuşmamız daha uygun olur," dedi. "Üst kattaki toplantı odasına geçelim mi?"

Bir taraftan ortalığı yatıştırmak için üzerine düşen görevi yapıyor, diğer taraftan tartışmanın şiddetlenmesine engel olmaya çalışıyordu.

Teklifi aklımıza yattığında onayladık. Etraftaki çalışanlar zaten babamın gelişiyle dağılmıştı ancak bakışları sürekli bizim üzerimizdeydi. Hep birlikte üst kattaki toplantı odasına doğru ilerledik. Babamın öfkesi hâlâ dinmemişti. Her adımı zemini parçalayacakmış gibi sertti. Cansel ise haksızlığa uğramış masum bir kurban edasıyla söyleniyordu.

"Feris benim röportajımı değiştirdi, Taner."

İçten içe bu durumdan keyif alıyordum ama sakin bir ifade takındım.

"Hâlâ suçu bana atıyorsunuz. Bu röportajı yapan sizsiniz. Sorumlusu neden ben oluyorum? Dün bana röportajı verdiniz ve baskıya göndermemi söylediniz."

"Benim sana attığım röportaj bu değildi."

Sabır dilenircesine derin bir nefes aldığımda kendi oyunculuğuma şaşıyordum. Gerçekten çok iyi rol yapıyordum. Bu esnada Hazar araya girerek, "Cansel Hanım, sizin yaptığınız röportajı görebilir miyim?" dedi ve Cansel telefonunu çıkardı. Birkaç saniye sonra telefonu Hazar'a uzattığında hızla göz gezdirmeye başladı. "Bu röportajda o cümleler yok."

Babam ve Hazar bana dönüp baktı. "Neden hepiniz bana bakıyorsunuz?" dedim çıkışarak. "Cansel dün yanıma geldi ve bu röportajı

eklediğini, sayının baskıya hazır olduğunu söyledi. Buyurun, işte maili de burada."

Telefondan değiştirdiğim saatle birlikte maili gözlerine sokarcasına uzattığımda Cansel'in yüzü kireç gibi oldu.

"Benim attığım mailde böyle bir kısım yoktu."

Alaycılığımı gizlemeden, "Hadi röportajı değiştirdim diyelim," dedim. "Maili de mi değiştirdim? Biraz mantıklı düşünün lütfen. Saat dörtte bana bu maili attınız. Bu sizin attığınız mail."

Cansel'in sesi titremeye başladı. "Hayır, değil! Bir de benden bakalım." Bu kez kendi maillerini kontrol etti. Dün gece değiştirdiğim maili gördüğünde, "Bu..." dedi. "Bu nasıl olabilir? Ben böyle bir mail atmadım."

Zafer kazanmıştım ama dışarıdan masum ve şaşkın görünmeye devam ettim.

"Demek ki bana attığınız mailde bile ne yazdığını kontrol etmeden yollamışsınız. Ama sonra suçlu ben oluyorum, öyle mi?"

"Bu kabul edilemez! Kim yaptıysa bir an önce itiraf etsin. Bu derginin prestijini kimse zedeleyemez!"

Babamın sesi odada yankılandığında sanki bütün duvarlara çarpıp geri dönüyordu. Öfkesinin ağırlığını hissetmemek mümkün değildi. Gözleri sırayla hepimizi süzerken, adeta suçluyu bulup parçalayacak gibi bakıyordu.

İçimdeki alaycı gülüşü dışarıya hafif bir gülümseme olarak yansıttım.

"Cansel Hanım'a çok güveniyordunuz ama daha ilk günden böyle bir sorunla karşılaştık. Eğer her hatasında suçu başkasına atacaksa işimiz var."

Cansel hiddetle bana döndü. "Bunu sen yaptın, Feris!" dedi. "Beni sabote ediyorsun!"

Hazar ellerini iki yana açarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Taner Bey, belki bu konuyu çözmek için teknik bir inceleme başlatmamız gerekiyor. E-postaların ve belgelerin incelenmesi hatayı ortaya çıkaracaktır. Şu an birbirimizi suçlamak yerine çözüm odaklı düşünmeliyiz."

Cansel, Taner'e dönerek ısrarla kendini savundu. "Ben yapmadım, Taner. Bu Feris'in işi. Röportajı o değiştirdi. Ben böyle bir şey yazmadım."

Bozuk plak gibi sürekli aynı şeyleri söylemesi afakanlar basmasına neden olmuştu.

Sesimi biraz sertleştirerek, "Cansel, bu durumun sorumlusu sensin," dedim. "Bana röportajı verdin ve baskıya göndermemi söyledin. Şimdi neden bana suç atıyorsun? Hatalı olduğun yetmezmiş gibi bir de hatanı başkalarına yıkmaya çalışıyorsun."

Babam derin bir nefes aldı. Öfkesini kontrol etmeye çalışarak masanın kenarına yaslandı. Yüzündeki gerilim, hepimize duyduğu derin kızgınlığın ifadesiydi. Onun hataya tahammülü yoktu ancak şimdi asıl hatayı kendisinin yaptığını fark edecekti.

"Bu durumu düzeltmek zorundayız. Hazar, dediğin gibi teknik bir inceleme başlatalım."

Hazar aldığı emre karşılık başını salladı ve ardından bakışlarını bize çevirdi. Yüzü ortamı daha fazla germemek adına yumuşaktı fakat gözlerindeki kaygı rahatsızlığını ele veriyordu.

"Aranızda bir rekabet var, evet. İkiniz de genel yayın yönetmeni olmak istiyorsunuz ve bunun için uğraşıyorsunuz ama bu, derginin itibarına zarar verebileceğiniz anlamına gelmez. Adil bir mücadelede birbirinizin ayağına çelme takmak yoktur. Kendi kişisel hırslarınız uğruna dergiyi kullanmanız sizi bu yarışta geri plana atar. Bana kimin iyi olduğunu kanıtlamaya çalışırken kendinizi kötü duruma sokmayın."

İçimden kıs kıs gülüyordum ama yüzümde mimik oynamıyordu. Hazar'ın bile tutuşması doğru yolda olduğum anlamına geliyordu. Bizden karşılık beklercesine duraksadığında Cansel'in telefonu çaldı. Ekrana baktığında rengi solmuştu. "Selda arıyor," diye fısıldadı ve korkuyla babama baktı.

Cansel'in azar yiyeceği tek kişi babam değildi, aynı zamanda ülkeye rezil etmek üzere olduğu oyuncu arkadaşı olacaktı. Selda'yla kişisel bir problemim yoktu. Daha çok arada kaynayıp harcanan kişi olmuştu ama o da Cansel'in sorunuydu. Torpille başarılı olamayacağını anlaması gerekiyordu.

Babam sert bir sesle talimat verdi. Bakışları, her şeyi mahveden kişinin karşısında olduğunu hissettiren bir sinir harbi taşıyordu.

"Neden bana bakıyorsun?"

Sanki böyle bir kriz başına ilk kez gelmiş gibi, "Ne yapacağım?" dedi.

"Aç telefonu, Cansel. Bu durumu düzeltecek kişi sensin!"

Cansel çaresizce telefonu açtı. "Selda, merhaba. Evet, farkındayım. Bir yanlışlık var, hemen düzelteceğim. Baskıda hata olmuş," dedi ama sesindeki tedirginlik o kadar belirgindi ki cümleler boğazında düğümleniyor gibiydi. Cansel'in düştüğü bu durumu izlemekten keyif alırken bu karmaşanın aslında babamın bile kontrolünden çıkmış olması beni daha da eğlendiriyordu.

Babam başını sallayarak bana döndü. Gözlerindeki soğuk parıltı, suçluyu bulmaya çalışan bir yargıç gibiydi.

"Hadi diyelim Cansel hata yaptı. Sen bunu nasıl kontrol etmezsin?"

Sertçe nefes alıp cevap verdim. "Kontrol etmediğimi kim söyledi? Eğer bir söz hakkım olsaydı baskıya bu şekilde gönderir miydim sanıyorsunuz?" dedim yalanlarımı ardı ardına sıralarken.

Babam öfkeden neredeyse patlayacaktı.

"Ne demek söz hakkım yok? Sen bu derginin yayın koordinatörüsün!"

O sırada içimde biriken her şeyle resmen patladım.

"Sevgilin, yayın koordinatörünün elinden tüm yetkilerini aldı. Benden ne bekliyorsun? Benim yaptırdığım röportajı sildi ve kendisininkini ekledi. İşte, sonuç ortada. O çok güvendiğin genel yayın yönetmenin dergiyi ilk günden ne hale getirdi."

Babamın derin bakışları bir uyarı niteliğinde Cansel'e döndü. "Bundan sonra herkes kendi görevini yapacak," dedi. "Sayı olması gerektiği gibi ilk önce sana gelecek, sen kontrol edeceksin. Cansel daha sonra bakacak. Dağıtımı nerelere yaptırdın, Feris?"

"Yalnızca dergide yer alan ünlülere ve yönetim kuruluna."

"Hepsini geri toplat ve baskıyı durdur. Sayıyı yenileyip tekrar baskıya gönder."

"Tüm baskıları durdurup yeniden basarsak çok büyük bir maddi kayıp olur," dedim yangına körükle giderek. Taner Doğan'ı itibarının zedelenmesi kadar sinirlendirecek tek şey maddi kaybının boyutuydu.

"Ne yapalım istiyorsun? Para ödemeyelim diye tüm ülkeye bu halde mi dağıtalım?" diye bağırdı ama bu tavrının bana olmadığını bildiğim için üstüme almadım.

Cansel, bu öfkenin muhatabı olduğunu anlamış gibi, "Taner, neden beni günah keçisi seçiyorsun?" dedi. "Bu röportajı yapan ben değilim."

Babam elindeki dergiyi masanın üzerine fırlatıp, "Feris'e giden mail ortada," dedi. "Öyleyse kimin hatası bu?" Sesi odada yankılandı. İçindeki öfke neredeyse elle tutulacak kadar yoğun bir hale gelmişti.

Bir an odadaki gerginliği hafifletmek için mantıklı bir açıklama getirmeye çalıştım. Planımın ilk aşamasını başarıyla geçmiştim. Sıra ikinci aşamadaydı.

"İlla Cansel Hanım'ın suçu olmayabilir. Sonuçta röportajı düzeltmeleri için editörlere göndermiştir. Belki de onlar hata yapmıştır."

"Kim olduğu umurumda değil. Kim yaptıysa bir an önce düzeltin bu hatayı."

Cansel ise hâlâ kendini savunmaya çalışıyordu. "Ben hiçbir şey yapmadım, Taner. Gerçekten bu benim suçum değil." Sesi artık iyice çatallaşmıştı. Üzerine atılan suçlamaların altında eziliyordu ve bu çaresizliği onu daha da saldırgan yapıyordu.

Babam elini kaldırarak Cansel'in sözünü kesti.

"Yeter, Cansel! Bu tartışmanın uzamasını istemiyorum. Feris, dediğim gibi baskıları durdur. Eğer başka bir sorun yaşanırsa bu sefer kimseyi dinlemem."

Yandan bir bakışla kimseye fark ettirmeden Cansel'i inceledim. Üstüne kalan hatanın altında ezilirken suçluluk batağında çırpınıyor, solgun yüzünü süsleyen dudakları titriyordu. Gözlerindeki çaresizlik her şeyin kontrolden çıktığını kabullendiğinin ifadesiydi. Ellerini önünde kavuşturmuş, titreyen parmaklarını birbirine kenetlemişti. Günlerdir egosunu kendinden önce hissettiren kadın gitmiş, yerine nihayet gerçeklerle tanışan bir kadın gelmişti.

Cansel Ardak bugün, Feris Doğan'ı saf dışı bırakıp dergide kendi istediği gibi davranamayacağını zor yoldan da olsa öğrenmişti. Bir anlığına onun bu haline üzülür gibi oldum ama daha sonra herkesin tüm emeklerimi hiçe saydığını hatırladım. Bu bir savaştı ve ben düşmanlarıma acımayacaktım. Savaşı onlar başlatmıştı ve ben sadece kurallara riayet ediyordum.

Babam daha fazla söylenecek bir şey kalmadığını anladığında sessizce odadan çıktı. Tabii peşinden Cansel de. Sanırım arkasından gidip

suçsuzluğunu ispatlamaya çalışacaktı ama babam onu pek dinleyeceğe benzemiyordu.

Bakışlarım onları soğukkanlı bir zaferin sessiz gururuyla takip etti. Yüzümde hafif ancak fark edilir bir tebessüm beliriyordu. İçimden yükselen tatmin duygusu, Cansel'i devre dışı bırakmış olmanın ve bunu büyük bir zarara yol açmadan başarmış olmanın getirdiği derin bir mutluluktu.

Cansel'in hatası onu gözden düşürmekle kalmamış, aynı zamanda beni yüceltmişti. İstediğim tepkiye ulaşmış, ilk günden onun ne kadar yanlış bir tercih olduğunu ispatlamıştım.

Gözlerimi onlardan alıp Hazar'a çevirdiğimde onun dikkatli bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla köşede adeta bir gölge gibi duruyordu. Gözlerinde sorgulayan bir ifade vardı. Kemiksi yüz hatları kasılmış, ifadesi sertleşmişti. Sanki Cansel'in çıkışından sonra yüzümde beliren ifadenin ardındaki gerçeği çözmeye çalışıyordu. Birkaç adım atarak yanıma yaklaştı.

Yargılarcasına, "Sen yaptırdın, değil mi?" diye sordu.

Anında yüzümdeki ifadeyi değiştirip ciddileştim.

"Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım."

Gözlerimi bilerek kaçırmıyor, inadına dikine bakıyordum ama Hazar bana inanmamış gibi istifini hiç bozmadı. Çatık kaşlarla beni süzmeye devam ederken belli belirsiz başını salladı.

"Evet, sen yaptırdın. O kadar belli ki."

Bıkkınca iç çektim ama içten içe Hazar'ın zekâsına hayran kalmıştım. Her daim kıvrak zekâsıyla övünen babam bile anlamamışken Hazar'ın anlamış olması beni hem şaşırtıyor hem de rahatsız ediyordu. Bu denli dikkatli oluşu beni çelişkiye sokuyordu. Bir yandan hamlelerimi zorlaştırıyor, diğer yandan bu zekâdan faydalanmak için istek duyuyordum. Fakat bu düşüncelerimi ona yansıtma niyetinde değildim. Bu yüzden sonuna kadar inkâr etmeye karar verdim.

Tek kaşımı kaldırdım ve kendime güvenen bir ifadeyle, "Beni suçlamadan önce sağlam kanıtların olmalı," dedim. "Neye dayanarak suçu bana atıyorsun? Cansel'le fazla zaman geçirdin sanırım. Sabahtan beri o da suçu bana atıyor."

Hazar bu cevabım karşısında geri adım atmadı. Aksine biraz daha yaklaşıp bana doğru eğildi. Alçak ama baskın bir sesle, "Feris, kabul et," dedi. "Gözlerin seni ele veriyor."

"Kabul edecek bir şey yok. Ben yapmadım diyorum," diye mırıldandım. Sesimde hafif bir titreme vardı. Bu kadar yakınımda oluşu cümlelerimi daha özenli seçmeme neden oluyordu.

"Bunu yapacak kadar hırslı olduğunu biliyorum. Kendini öne çıkarmak istiyorsun, bunu anlıyorum. Ama dergiyi karalayarak olmaz."

Sözleri içimde bir kıvılcım yarattı. Küçümsercesine konuşması gururumu incitmiş, sinirlerimi daha da germişti. Bu kararlılığı ve dikkati, onunla mücadele etmenin kolay olmayacağını ve beni sürekli sınayacağını gösteriyordu.

Bir adım daha yaklaştığında aramızdaki mesafe artık tamamen yok olmuştu. O kadar yakınımdaydı ki takım elbisesine rağmen vücudunun sıcaklığını hissediyordum. Derin bir nefes aldığımda genzime dolan parfüm kokusu o kadar hoştu ki ardı ardına birkaç kez daha derin nefes aldım ama hemen sonra yaptığım şeyi fark edip kendimi durdurdum.

"Eğer böyle yaparsan gerçekten iyi bir genel yayın yönetmeni olabileceğini düşünmem."

Bir fısıltı kadar alçak çıkan sesi ılık nefesiyle birlikte yüzüme çarptığında gözlerimi kırpıştırdım. Kalp atışlarım hızlanırken deli gibi kaçmak istiyordum ama bir yandan da hâlâ kuyruğumu dik tutma çabasındaydım.

"Suçlamadan önce elinde kanıt olmalı," diye tekrarladım. Bu defa biraz daha serttim ve ne yazık ki bu tavrımın neden kaynaklandığını biliyordum. Hazar'ın yakınlığına ve üzerimde bıraktığı etkiye karşı koyma çabamdı.

"Kanıt bulmak için ne kadar süreye ihtiyacım var sanıyorsun, Feris?" Sesi meydan okuyan bir tona bürünmüştü. "Gerçekleri öğrenmek için kararlıyım. Yaptıysan eninde sonunda ortaya çıkacak."

Gözleri kararlılıkla parlıyordu ve bu bakışları, üzerimde baskı yaratma konusunda oldukça başarılıydı.

"Sen de ben de derginin çıkarlarını gözetiyoruz, Hazar. Asla dergimi kötü konuma düşürmem."

"Eğer kazanmak için böyle şeyler yapıyorsan birbirimizden çok farklı olduğumuz anlamına gelir."

Göz irtibatımızı kesmemek için çenemi biraz daha dikleştirdim.

"Farklılıklar birbirini tamamlar."

Bakışları kısıldı ve gözleri bir an için dudaklarıma kaydı ama o kadar saniyelik bir andı ki gerçekliğinden emin olamadım.

"Tamamlanmak mı istiyorsun?"

Dişlerimi sıktım ve bu noktada geri çekilmenin en doğru karar olduğunu düşündüm. Bu baskısı ve yaklaşımı beni iyice germişti. Gözlerimi kaçırarak birkaç adım geri çekildim ve kapıya doğru yürüdüm. Kapının kolunu tutarken, dönüp ona baktım ve alaycı bir şekilde, "Feris 1, Cansel 0," dedim.

Hazar bir an şaşkınlıkla bana baktı. Ardından yüzünde beliren yarı gülümsemeyle, "Henüz yarış bitmedi, Feris," diye karşılık verdi.

Kapıyı açıp hızla odadan çıktım. İçimde, bu oyunun henüz bitmediğine dair güçlü bir his vardı. Bu yalnızca bir başlangıçtı. Ancak şimdilik bu küçük zaferin tadını çıkarıyordum. Cansel'i alt etmiş olmak, ona karşı kazandığım bu üstünlük, bana gelecekte neler yapabileceğim konusunda cesaret veriyordu.

Alt kata indiğimde, Cansel'i öfkeyle editörlere bağırırken buldum. Sesini duyar duymaz gerginlik daha da belirginleşti. Her kelimesi odanın duvarlarına çarpıp yankılanıyordu.

Sesi gittikçe yükselirken, "Eğer metinde hata varsa bunu nasıl düzeltmezsiniz?" diyordu. "Ben size *her şeyi kontrol edin*, diye kaç kez söyledim?"

Editör ekibi, Cansel'in sert sözleri karşısında adeta köşeye sıkışmıştı. Yüzlerindeki gerginlik ve çaresizlik barizdi. Bazıları gözlerini kaçırırken bazıları korkuyla birbirlerine bakıyordu fakat hepsinin ortak bir noktası vardı: Hiçbiri ofisin ortasında azarlanmaktan hoşnut değildi. Evet, biz çok kaoslu bir dergi olabilirdik ama sınırımızı aşmaz, birine bağıracaksak bunu insanların ortasında yapmazdık. En azından ben asla yapmazdım.

Cansel havaya kaldırdığı dergiyi sallayarak, "Kim yaptı?" dedi. "Kim değiştirdi bu röportajı?"

Üst katta *belki de editörlerden birinin hatasıdır,* demem beynine işlemiş olacak ki aşağı iner inmez soluğu onların yanında almıştı. Planım tıkır tıkır işliyordu.

Editörlerden biri, utancından gözleri yerdeyken, "Biz..." dedi kısık sesle. "Biz hiçbir şeyi değiştirmedik, Cansel Hanım. Sizin attığınız röportajı düzenledik sadece."

Aynı çaresizlik diğer editörlerin de yüzünde vardı. Gözlerinde beliren yılgın ifade dakikalardır bu tavra maruz kaldıklarını gösteriyordu. Bazıları sinirden dudaklarını ısırıyor, bazıları ise kaçıp gitmek istiyormuş gibi duruyordu.

Tam bu esnada Mayıs gürültüleri duymuş olacak ki odasından çıktı. Sert bir edayla sinirden saçları elektriklenen Cansel'e doğru yürüdü.

"Biz hiçbir zaman personelimize bu şekilde sesimizi yükseltmeyiz, Cansel Hanım," dedi uyarırcasına. Yazı işleri müdürü olarak editörler onun ekibindeydi ve Mayıs her zaman onların arkasında dururdu. "Ayrıca editörler, siz ne talimat verdiyseniz onu düzenlediler, bunu unutmayın." Lafını esirgemeyeceğini yüzündeki şeytani ifadeden anlamıştım. "Bence burada bağıracağınıza biraz toprağa dokunun. Elektriğinizi alır. Sonra da sorunu çözersiniz."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Mayıs, Mayıs'tı işte. Karşısında kim olursa olsun lafını esirgemez, canını sıkan biri varsa ona haddini bildirirdi. Bu hareketinden ötürü onu daha sonra alnından öpecektim.

Cansel bir an sessiz kalıp odasına dönecek oldu ama Mayıs'ın son cümlelerine bıyık altından gülen birkaç kişiyi gördüğünde daha çok sinirlendi.

"Talimatları düzenlerler demek. Peki, kendi aklınızı kullanmak nerede kaldı?"

Her lafı, karşısındakini küçültmek için daha da zalimleşiyordu. Normalde olsa onun böyle davranmasına izin vermez, anında müdahale ederdim ancak istediğimi yaptırmam için şimdilik geri planda kalmalıydım.

Editörlerden biri, "Ama biz..." diyecek oldu ama Cansel elini kaldırarak susturdu.

Sert bir şekilde, "Bana mazeret getirmeyin," dedi. "İşinizi düzgün yapacaksanız yapın yoksa burada yeriniz yok." En son Mayıs'a yandan bir bakış attı ve dergiyi editörlerin önüne fırlattı. "Hepiniz beceriksizsiniz!"

Arkasını dönüp odasına doğru ilerlediğinde, fısıldaşmalar anında başlamıştı. Editörler ise konuşamayacak kadar şaşkındı. Resmen meydan azarı yemişlerdi. Kimi öfkeliydi kimi ise üzgün.

Artık sahne benimdi. Mayıs'a yaklaşıp sessizce, "Ben hallederim," dedim.

"Bu senin işin değil mi?" dediğinde kimseye belli etmeden sadece onun göreceği şekilde göz kırptım ve editörlere yöneldim.

"Biraz konuşabilir miyiz?"

Onları odama davet ettim ve kapıyı kapadıktan sonra koltuğuma oturdum.

Hafif bir tebessümle, "Biliyorum, bugün oldukça zor bir gün geçirdiniz," dedim. "Ama ortada gerçekten de büyük bir hata var gibi görünüyor. Sorunun ne olduğunu biliyorsunuz. Biri baskıdan önce röportajı değiştirmiş. Bu krizi çözeceğiz. Sonuçta zamanında daha büyük sorunlarla karşı karşıya kaldık. Siz yine iyi davrandınız. Ben sizin yerinizde olsaydım böyle bir azarlamaya katlanmazdım. Hatta bu şartlar altında işime devam etmeyi bile düşünmezdim ama neyse ki siz senelerdir bizimlesiniz."

Sözlerim onları şaşırtmıştı. Birkaçının gözleri irileşti, diğerleri hafifçe başlarını sallayarak onaylamaya başladı. Onların tepkilerini gözlemliyordum, gözlerindeki kararsızlık yavaş yavaş öfkeye dönüşüyordu.

"Siz yetenekli insanlarsınız," diye ekledim. "Bu tarz bir muameleyi hak etmediniz ama Cansel Hanım biraz öfkeli bir patron olacak gibi duruyor. Bu tavırlarına alışmamız lazım sanırım. Bu ilkti ama yüksek ihtimalle son değildi. Centilmen'de de aynı bu şekilde davrandığını duymuştum."

"Ama burası Centilmen değil ve Revista'da bu tarz şeyler olmaz. Lerzan Hanım bu dünyadaki en gergin insan olabilirdi ama bir gün bile bizi bu şekilde rencide etmedi."

Sanki üzgünmüş gibi dudağımı sarkıttım.

"Haklısınız ama artık Lerzan yok ve bizim bu yeni düzene alışmamız gerekiyor."

"Eğer sürekli böyle şeyler yaşanacaksa ben yokum," dedi biri. Sesi titriyordu.

Başka bir editör ise cesaretini toplayarak, "Ben de yokum," dedi. "Hiç kimse beni bu şartlarda burada tutamaz."

Bana teşekkür edip odadan çıktılar. Uzaktan onları izlemeye başladım. Birkaç dakika kendi aralarında konuştular ve sonra masalarına geri döndüler. Tahmin ettiğim gibi istifa dilekçelerini hazırladılar ve vakit kaybetmeden, insan kaynakları sorumlumuzu çağırıp dilekçelerini verdiler.

Açık ofiste Nesli'yle bir şeyler kontrol eden babam toplanan kalabalığı gördüğünde, "Neler oluyor burada?" diye sordu. "Neden hepiniz burada toplanmışsınız?"

Editörlerden biri cesaretini toplayarak öne çıktı. "Cansel Hanım kendi hatasını bize yıkmaya çalışıyor. Bu yüzden artık bu şekilde çalışmak istemiyoruz, Taner Bey," dedi.

Diğer editör de onu destekleyerek, "Biz bu kadar saygısızlığa katlanamayız," diye ekledi. Gözlerindeki ıstırap ve öfke belirgindi, her kelimeyle birlikte dudakları titriyordu.

Bir başka editör araya girerek, "Biz buraya emek verdik, zamanımızı verdik ama karşılığında aldığımız şey azar işitmek oldu," dedi. "Cansel Hanım Revista'yı eski dergisi sanmış olabilir ama burası Revista. Biz gidiyoruz."

Babam bir an duraksayıp onları süzdü. Gözleri endişeyle parladığında onu can evinden vurduğumu anlamıştım. Revista'nın her bir çalışanı özenle seçilir, itinayla yetiştirilirdi ve o, çalışanlarına çok değer veren bir patrondu. Herkesin şartlarını gözetir, onları ailesinden biri gibi görürdü. Kendi ailesini korumayı başaramamıştı ama bu dergide kendine kocaman bir aile yaratmıştı. Belki de bu yüzden zamanında bizi bırakmıştı.

Otoriter tavrını koruyarak, "Saçmalamayın, arkadaşlar," dedi ancak editörler bunu kolay kolay kabullenecek gibi değillerdi. Bir kere gaza gelmişlerdi, onları kimse tutamazdı artık.

"Biz kararlıyız, Taner Bey. İstifa ediyoruz."

Bu kesinlik, babamın yüzündeki ifadeyi daha da sertleştirdi. Dişlerini sıkıyor, gözleri giderek daha karanlık bir hal alıyordu.

Tam bu sırada devreye girdim. Şov yapmanın tam zamanıydı. Editörlerin yanına usulca yaklaştım ve sevecen bir tavırla, "Biraz konuşabilir miyiz?" deyip onları biraz kenara çektim.

"Bakın, bu durumun sizin için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Hiçbiriniz bu muameleyi hak etmediniz ama biz kocaman bir aileyiz. Size karşı yanlış bir tavır sergilendi ve inanın bana, bunu düzelteceğim. Siz bizim için çok değerlisiniz. Sizsiz olmaz. Lütfen gitmeyin. Ben gerekli tüm iyileştirmeleri yapacağım. Hatta maaşlarınıza ara zam yapacağım."

Editörler birbirlerine baktı, teklifimi tartıyorlardı ve en sonunda kabul ettiler. Onlarla yeniden eski yerimize döndüğümüzde babam kaşlarını kaldırdı. Sesleri duyan Cansel de odasından çıkmış, onun yanındaki yerini almıştı.

"Ne oldu?"

Meraklı duruyordu ama yüzündeki sertlik geçmiş değildi. Gözleri, editörlerin vereceği cevaba odaklanmıştı.

Güzel haberi kendim vererek, "Kalıyorlar," dedim. Babam, onaylayan bir ifadeyle bana baktı. Gözlerinde hafif bir övgü ifadesi belirmişti. Cansel ise sinirden kıpkırmızı kesilmiş çenesini sıkıyor, tepki vermemeye çalışıyordu. Yüzündeki gerginlik, öfkesiyle birlikte iyice belirginleşmişti. Gözleriyle etrafa tehditkâr bakışlar fırlatırken onu hiç umursamadım.

Babam editörler yanımızdan gittiğinde, "Teşekkürler, Feris," dedi.

Ona gülümsedikten sonra uzaktan bizi seyreden Hazar'ın yanına ilerledim. Dudaklarımdaki gülümsemeyi bozmadan, "Skor tablonda yeni bir artı aldım galiba," dedim ve onun cevabını beklemeden, Mayıs'la Nesli'ye göz kırparak odama döndüm.

Bugünkü amacım yalnızca Cansel'in hatalarını göstermek değil, aynı zamanda kriz yönetim becerilerimi bir kez daha herkese kanıtlamaktı. Eğer babam benim yeteneklerimi unuttuysa ona seve seve yeniden hatırlatırdım.

Birkaç saat içinde matbaayla görüşmelerimi tamamlamış, onlara asıl sayının mailini göndermiştim. Dalgınca çalışırken aniden telefonumun ekranına gelen mesajla irkildim. Nesli ve Mayıs'tan geliyordu.

Terasın yolunu tut, sana bir sürprizimiz var!

Sürpriz kelimesini görür görmez ayağa kalktım. Beni mutlu edecek bir şeyleri olduğuna emindim ve aslında tam da böyle bir günde buna ihtiyacım vardı. Terasın yolunu tuttum ve gizli yerimize girer girmez kızları orada buldum. Rahat koltuklarımıza kurulmuşlardı ve masanın üzerinde bir sürü irmik helvası duruyordu. Mayıs çocukça bir heyecanla gülümseyerek elindeki tabağı bana doğru uzattı.

Kaşlarımı hafifçe kaldırarak, "Bu ne?" diye sordum.

"Ne olduğunu sormak da ne demek, Feris? Gözlerinle görmüyor musun? Dondurmalı irmik helvası!" dedi gözlerindeki muzip parıltıyla.

Anlam verememiş gibi bakarak, "Tamam da neden?" diye sordum.

"Neden mi?" diye tekrarladı Mayıs.

Ardından Nesli devreye girip, "Madem sen Korhan'ı geride bıraktın, biz de helvasını kavuralım dedik ama helva yapmayı beceremedik, dışarıdan söyledik," dedi gülerek.

"Ee, sonuçta merhumun arkasından helva kavurmak lazım."

Bir an duraksadım, ardından kendimi gülmekten alıkoyamadım. "Siz gerçekten inanılmazsınız," deyip yanlarına oturdum.

Helvadan bir kaşık aldım. Sonunda derin bir nefes alarak, "Haklıydın, Mayıs," dedim. "Ben Korhan'ı hırs haline getirmiştim. O benden uzaklaştıkça ben daha çok üzerine düştüm. İlişkimiz aslında çok uzun zaman önce bitmeliydi ama öyle ya da böyle bittiği için mutluyum. Gittikçe toksikleşiyorduk."

Mayıs, "Tabii ki mutlu olacaksın, çöp tenekesinden kurtuldun resmen," dedi. "Korhan'ı geride bıraktığın için ben de çok mutluyum. Onu bir zamanlar sevmiş olabilirsin ama bir yerden sonra o sevgi sende alışkanlığa dönüştü. Devam ettirmenin en büyük sebebi de buydu bana kalırsa."

"Evet çünkü ben..." derken kızlar araya girdi.

İkisi de aynı anda, "Alışkanlıklarının köpeğisin," dedi. Bunun üzerine bir süre gülüştük ve Nesli aklına gelmiş gibi birden carladı.

"Sen bugün neler yaptın öyle? Resmen bomba patlattın! Ama tebrik ederim, mükemmel plandı."

Helvalarımızı yerken bir yandan da dedikoduyla bugün olanların kritiğini yapmıştık. Cansel'le bol bol dalga geçmiş, Taner Bey'i kafalamak için yeni planlar yapmıştık. Konuşmanın en sonunda ise kızlar,

Hazar'ı kendi tarafıma çekmem gerektiğini söylemişlerdi. Aslında bu bir noktada doğruydu çünkü nihai kararı verecek kişi Hazar ise ona yakın davranmalı, desteğini almalıydım. Ondan hazzettiğimi söyleyemezdim. Onun kibirli ve egoist tavrıyla yan yana bile gelmek istemiyordum ama Hazar'a ihtiyacım vardı. Bu yüzden aşağı inerken helvalardan bir tanesini elime aldım ve yeniden ofise döndüm.

Ofisin içinde yürürken bir yandan da ortalığa bakınıyordum çünkü Hazar'ı odasında bulamamıştım. Odasında değilse burada olmalıydı derken birden koridorda bana doğru koşan köpeği fark ettim ve korkuyla, herkesi yerinden sıçratacak kadar sesli bir çığlık attım. Hızla nefes alıp, verirken köpekten kaçmak için panikle bir masanın arkasına geçtim. Lanet olsun, ben köpeklerden çok korkardım! Ben tüm hayvanlardan korkardım!

Yüksek sesle, "Bunun ne işi var burada? Kim aldı bu köpeği?" diye sordum. Hayvanlara asla karşı değildim ama çalışma alanımda korktuğum bir şeyle yan yana gelmek istemediğim için kimse buraya getirmezdi.

Birkaç kişi köpeği benden uzağa çektiğinde Şüeda da hemen yanımda belirdi.

"Feris Hanım, sakin olun! Bu Hazar Bey'in köpeği, bir şey yapmaz. Çok uysal, adı Rex."

"Şaka mı bu? O şey burada neden serbestçe dolaşıyor?" dedim sesimdeki korku gün yüzüne çıkarken.

Köpek editörlerin elinden kaçtı ve dinlenme salonuna doğru koşarak uzaklaştı. Ofiste her yer cam olduğu için içerisi rahatça gözüküyordu. Hazar koltuklardan birine yayılmış halde elindeki tabletle ilgilenirken, Rex havlayarak bacaklarına dolandı. Hazar tabletten başını kaldırıp, köpeği severken masanın arkasından çıktım ve helvayı Şüeda'ya uzattım.

"Bunu Hazar'a ver. *Feris Hanım yolladı,* de."

Şüeda bir anlık şaşkınlıkla bana döndüğünde gözlerimi Hazar'dan ayırmadan odama geçtim. Masama geçmeden dinlenme odasındaki Hazar'ı dikizlemeye devam ettim. Şüeda tabağı ona uzattığında gözleri anında beni buldu. Gözlerimiz buluştuğunda zoraki bir şekilde dudaklarıma sıcakkanlı bir tebessüm yerleştirdim. Hatta hızımı alamayıp hafifçe elimi kaldırdım ve gereksiz bir samimiyetle salladım. Tek amacım Hazar'la aramdaki bağları kuvvetlendirip onu kendi tarafıma çekmekti.

Fakat Hazar benim tebessümümü karşılamadı. Şüeda yanından gider gitmez, helvaya bakarak bir süre düşündü. Başını yeniden kaldırdı ve ardından helvayı ayağının dibinde dolanan köpeğine uzattı. Rex, sanki hayatı boyunca açmış gibi tabağa saldırdığında Hazar'ın gözlerinde beliren parıltı hiç hoşuma gitmemişti. Yapmaya çalıştığım şeyi anlamış, daha sonra da kendi hamlesini gerçekleştirmişti.

Gülümsemem soldu. Bir an duraksadım ve kalbim hızla atmaya başladı. İçimdeki zafer hissi yerini tedirginliğe bırakmıştı. *Düşman alarmları çalıyor,* dedim kendi kendime. *Feris 1, Cansel 0 ama Hazar?*

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Hazar'la tanıştığım andan beri onun yalnızca bir değerlendirici değil, aynı zamanda onun beni zorlamak için önüme konan bir engel olduğunu sezmiştim. Cansel'in varlığı yeterince büyük bir zorlukken şimdi Hazar da bu savaşa dahil olmuş, işleri daha çetrefilli bir hale getirmişti. Bu mücadelede kazanan kim olacaktı, henüz bilmiyordum ama bir şeyden emindim: Hazar da artık bu savaşta benim düşmanımdı.

Adam resmen beyaz bayrak niteliğinde ona verdiğim helvayı kendi yemek yerine köpeğine uzatmıştı. Kızların gazına gelerek Hazar'ı bir dost yahut müttefik olarak görme gafletine kapılmıştım. Şimdiyse bu hatanın bedelini ödüyordum.

Al sana dost, Feris! Adam barış çağrına öyle güzel yanıt verdi ki arkana baka baka uzaklaşabilirsin.

Artık ayağını kaydırmam gereken bir rakibim daha vardı. Onun her hareketi, her sözü bana karşı örülen yeni bir duvardı ve ben bu zorluğu da aşmayı seve seve kabul edecektim. Hazar'ın karşısında duracak kudretim vardı ve bu savaşta o da Cansel'le birlikte kaybeden tarafta olacaktı. Ben ikisine de yeterdim.

Hazar ofisten çıkarken köpeği de peşinden koştu. O köpek... Uzaktan sevimli görünebilirdi ancak yaklaştığında hiç de öyle değildi. Fobim var diyemezdim ama her an beni ısırabilir korkusundan yaklaşamazdım. Kaldı ki burası bir işyeriydi ve evcil hayvanlarımızı evde bırakmamız gerekirdi. Hazar'a zaten uyuz oluyordum, şimdi kesinlikle bu köpek meselesini ona koz olarak kullanacaktım. Ofisin bir kuralı vardı ve köpekler giremezdi.

Camın önünde dikilirken telefonun sesi odadaki gerilimi böldü. Ekranda halam İpek'in ismini görünce, derin bir iç çekerek aramayı yanıtladım ve masama oturdum.

"Efendim, halacığım?"

Sesime mümkün olduğunca sakin bir hava katmaya çalışmıştım zira söyleyeceği şeyleri az çok tahmin ediyordum. Herkes gibi o da sabah yaşanan dergi krizinden haberdar olmuştu ve bana kalırsa soluğu Hazar'da almıştı.

Sertçe soludu ve lafı hiç dolandırmadan, "Hazar bu işin arkasında senin olduğunu düşünüyor," dedi.

İçimdeki gerilimi yatıştırmak adına derin bir nefes aldım ve hiçbir şey yokmuş gibi davrandım. Halam, bu hayatta beni çok iyi tanıyan nadir kişilerden biriydi ve herhangi bir açık vermem beni doğruca mimlerdi.

"Evet, aynısını bana da söyledi. Aslında cevabını vermiştim ama hemen gelip sana anlatmış. Ya yanlış bir izlenime kapıldı ya da Cansel onun böyle düşünmesini sağladı, bilmiyorum. Tek bildiğim adamın hayal gücünün çok geniş olduğu. Neden bu yaratıcılığını kitap yazarak değerlendirmiyor?"

"Feris, bana dürüst ol. Hazar'ın sezgileri kuvvetlidir, ona güveniyorum fakat seninle ilgili aynı güveni hissettiğimi söyleyemem. Eğer bu işin ardında senin olduğunu öğrenirsem hislerimde haklı olduğumu anlayacağım. Cansel'in ayağını kaydırabilirsin ama bunu marka değerimizi zedelemeden yapman gerekiyor."

"Halacığım, Hazar gibi insanların ne düşündüğünü gerçekten umursamıyorum. Sana da bunu tavsiye ederim. Esaslı adamının elinde kanıt varsa buyursun. Onun haricinde yapılan suçlamaları kabul etmiyorum."

"Feris, biliyorsun ki Hazar buraya değerlendirici olarak geldi ve ben ona tam anlamıyla güveniyorum. Onunla aranı iyi tutmak senin yararına olacaktır. Belki de gerçekten suçsuz olduğunu ona ispatlamanın yollarını aramalısın. Onun güvenini kazanmak zorundasın, aksi takdirde bu süreç senin için çok daha zorlu geçecek."

Kaşlarımı çattım, sabrım tükenmek üzereydi. Halamı bana yardım etsin diye çağırmıştım ama o, bana yeni bir düşman daha kazandırmıştı. Neredeyse onu çağırdığım için pişman olacaktım.

"Yani ne yapayım? Ona gidip *Hazar, ben suçsuzum* mu diyeyim? Yapmadığım bir şey için kendimi ispatlamayacağım. Şimdi işlerim var, kapatmam gerekiyor."

Telefonu kapatıp derin bir nefes aldım. Kapı hızla açıldı. Mayıs ve Nesli içeri girdi. Merakları hemen dikkat çekiyordu. Mayıs, elindeki kahve kupasını masanın kenarına bırakarak lafa girdi.

Heyecanla, "Tozu dumana katmışsın," dedi.

Nesli, arkasından kollarını kavuşturmuş şekilde, "Röportaj meselesi, dedikodu kazanını kaynatmaya başlattı," diye ekledi. "İlk günden herkes Cansel'in yöneticiliğini sorguluyor."

İçime bir huzur dalgası yayıldı. Cansel'in ne kadar bocaladığını bilmek beni mutlu ediyordu. Bir anlık sessizlik oldu, ardından dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Arkama yaslandım ve gözlerimi onlara dikerek kararlılıkla, "Her şey daha yeni başlıyor," dedim. "Cansel neye uğradığını şaşıracak. Madem hakkında söylentiler yayılmaya başladı, onları biraz daha artıralım. Ne dersiniz?"

Mayıs'la Nesli bir an duraksayıp birbirlerine baktı.

"Ne yapacağız?"

"Cansel'in buraya Taner sayesinde geldiğini, aslında hiçbir yeteneği olmadığını ve torpilli olmasa bu pozisyona asla gelemeyeceğini herkesin konuşmasını istiyorum. Onun buradaki konumu tamamen Taner'in himayesi altında. Bunu herkesin bilmesi gerekiyor."

"Bu zaten bilinen bir şey ki."

"Evet, biliniyor ama dedikoduların Cansel'in kulağına gitmesi lazım. Hata üstüne hata yapmasını sağlamalıyız."

Nesli, "O iş bizde," dedikten sonra gülerek Mayıs'a döndü. "Bir an Cansel'in üstüne atlayacaksın sandım, o kadar hırsla bakıyordun ki." Bu söz, odadaki gerilimi anında hafifletti. Nesli'ye hak vermiştim. Mayıs gerçekten bazen kafayı kırabiliyordu. Üçümüz de kahkaha attık.

Mayıs başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"Hayır, o kadar da değil ama baskı altında hissetmesini sağlamak istiyorum. Zaten röportajdan sonra bazı ünlüler beni aradı, ben de onları Cansel'e yönlendirdim. Uğraşıp dursun."

"Herkes rahatsız. Kimse onu burada istemiyor ve bu röportaj meselesi de onun ne kadar yetersiz olduğunu ortaya koydu."

İçimde bir rahatlama hissettim ama işimiz henüz bitmemişti. Gözlerimi devirdim. Ardından ciddi bir ifadeyle, "İşte bu yüzden bu dedikoduları yaymalıyız," dedim. "Böylece buraya ait olmadığını ve yalnızca Taner'in koruması altında olduğunu herkes anlayacak."

Mayıs göz kırparak, "Tamamdır," dedi ve Nesli'ye döndü. "Sen daha iyi bilirsin, bu tip söylentiler nasıl hızla yayılır?"

Nesli sırıtarak başını sallayıp, "Merak etme, dedikodunun nasıl yayıldığını iyi bilirim," dedi. "Bu iş kolay olacak." Nesli'nin bu özgüvenine her zaman hayran kalmıştım. Onun dedikodu konusunda bir uzman olduğuna dair hiçbir şüphem yoktu.

Bu sırada Mayıs, eğilip dikkatle yüzüme baktı. Gözlerindeki merakla, "Peki, ya Hazar?" dedi. "Onunla ne yaptın?"

Düşüncelere dalmışken gözlerim hafifçe kısıldı.

"Helvayı ona verdim ama ne yaptı dersiniz? Köpeğine verdi. Belli ki Hazar benim tarafımda değil."

"Köpek mi? Ne köpeği, be?"

"Beyefendinin köpeği varmış. Onu da şirkete getirmiş. Güzelim helvayı köpeğine mama yaptı resmen."

Mayıs hayret içinde, "Sen köpeğe mi yaklaştın?" dedi.

"Tabii ki hayır. Uzaktan gördüm."

Mayıs bir an düşünüp sonra kahkahayı patlattı. "Demek helvayı köpeğe yedirdi, ha? Aferin Hazar, rüşvete hiç gelmiyorsun. Acaba tatlıyı mı beğenmedi? Bir dahakine tiramisu falan alalım," dedi alayla.

Nesli ise omuz silkti ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Eğer adil olmaya çalışıyorsa rüşvet kabul etmez zaten. Bu durumda dürüstlüğünü göstermiş oluyor. Köpek de zevkli hayvanmış, helvayı çatır çatır yemiş."

"Hazar'ın köpeği benden bile lüks yaşıyor. Belki ona gurme ödülleri falan vermeliyiz."

Nesli ayaklanıp, "Hadi, gidip şu işi halledelim," dedi.

Bir süre odada çalıştıktan sonra yeni yazılar için fikir almak üzere Mayıs'ın odasına geçtim. Odanın havasında onun enerjik ruhunu yansıtan bir şey vardı. Renkli dosyalar, duvarda çeşitli notlar ve masanın üzerinde yarım kalmış projeler... Mayıs'ın odasında her zaman canlı bir atmosfer vardı. Yazıyı incelerken aramızda ufak tefek yorumlar yapıyor, satırların üzerinde fikir alışverişi yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorduk.

Tam o sırada kapının açık kısmından Cansel ve Hazar'ın koridordan geçtiğini gördük. Mayıs dirseğiyle beni dürterek fısıldadı. Gözlerinde merak dolu bir parıltı vardı.

"Bak, kim geliyor."

Gözlerimi kaldırıp baktığımda, Cansel'in elindeki kahve fincanını Hazar'a uzattığını gördüm. Yüzünde o meşhur sahte gülümseme vardı. İçinde zerre kadar samimiyet barındırmayan, tüm yapmacıklığıyla parlayan bir ifade. Hazar kahveyi aldı, bir an için Cansel'e başıyla teşekkür etti. O an, Cansel'in yüzündeki zafer ifadesini fark ettim. Ama sonra Hazar'ın beklenmedik bir şekilde koridordan geçen birine seslenip kahveyi ona verdiğini gördüm. O kişi şaşkınlıkla kahveyi kabul etti ve hızla uzaklaştı. Cansel'in yüzündeki o şaşkınlık, bugün gördüğüm en tatmin edici şeylerden biriydi.

İkimiz de aynı sonu yaşamıştık. Tek farkı, benim helvam köpeğe gitmiş, onun kahvesi çalışana verilmişti.

Mayıs gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Oha, adam gerçekten rüşvet kabul etmiyor," dedi.

Cansel'in arkasından bakakaldığımda, yüzümde hafif bir tebessüm belirdi. İstemsizce keyiflendim. Onun dumura uğramış haline bir parça bile üzülmedim. Gözlerimi Mayıs'a çevirdim ve hafifçe gülerek, "Demek ki bana özel değilmiş," dedim. Sesimde alaycı bir rahatlama vardı. Neye bu kadar rahatlamıştım ki sanki? Hazar'ın aynı tavrı Cansel'e uygulamasına mı yoksa bana özel olmamasına mı?

Mayıs kahkahasını tutamayarak sandalyesine yaslandı. Gözleri derin bir anlam taşırcasına bana kilitlendi.

"Bakıyorum da Hazar senin tarafına geçmedi diye çok üzülmüşsün."

"Neden üzüleyim? Sadece sinirlendim," dedim burun kıvırarak.

"Emin misin?"

"Tabii ki ama şu hareketiyle sinirim de geçti. Cansel'in yüzündeki o ifadeyi görmek paha biçilemezdi."

Gerçekten de onun küçük düşüşünü görmek bana derin bir tatmin duygusu veriyordu. Hazar'ın bu beklenmedik hareketi, Cansel'in sahte özgüvenini parçalamıştı.

Mayıs'ın yanından kalkıp yeniden odama döndüm. Ben günlük işlerimi hallederken kızlar harekete geçmiş ve dedikoduyu ustalıkla yaymışlardı. Fısıltılar her geçen dakika dergiye yayılıyor, görünmez bir ağ gibi herkesi içine çekiyordu. Dedikodular bana içten içe büyük bir keyif veriyordu. Sanki satranç tahtasında taşları doğru hamlelerle ilerletiyordum. Bugün ardı ardına hamlelerle Cansel'in dirayetini kıracak, böylece hata yapma ihtimalini arşa çıkaracaktım.

Birkaç saat sonra Şüeda endişeyle kapımda belirdi. Yüzündeki tereddüt belirgindi ve elindeki not defterine sıkı sıkıya sarılmıştı.

"Feris Hanım, sizinle konuşmam gereken çok önemli bir şey var," dedi. Sesi neredeyse bir fısıltı kadar alçaktı.

Bilgisayar ekranından gözlerimi kaldırdım ve Şüeda'ya baktım. Bu tedirgin hali merakımı daha da artırdı. Kaşlarımı çatarak, "Ne oldu, Şüeda?" diye sordum.

"Cansel Hanım hakkında dedikodular dolaşıyor," dediğinde rahatlayarak tuttuğum nefesi bıraktım. "Onun buraya Taner Bey'in desteğiyle geldiği, torpilli olduğu, aslında yeterli yeteneğe sahip olmadığı konuşuluyor."

İçimde küçük bir sevinç dalgası yükseldi ancak dışarıdan ilgisiz görünmeye çalıştım. Kaşlarımı hafifçe kaldırarak, "Gerçekten mi?" dedim. "Kim söylüyor bunları?"

"Çalışanlar arasında konuşuluyor. Bu tür şeylerin size bildirilmesi gerektiğini düşündüm," derken gözleri yere dikilmişti.

Tam o sırada kapı sertçe çalındı ve hızla açıldı. Cansel içeri girdiğinde yüzü öfkeden taş gibi sertleşmişti. Dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. Gözleri öfkeyle parlıyordu. Nefes alışı hızlı ve düzensizdi. Elleri ise yumruk halindeydi. Omuzları gergin, adımları kararlı ve sertti. Şüeda birden irkilip kenara çekildi. Panikle odadan çıkmanın yollarını arar gibiydi. Nitekim ağzının içinden, "Ben çıkayım," der gibi bir şeyler söyledi ve odadan fırladı.

Onun gidişiyle Cansel buz gibi bir sesle, "Feris, seninle konuşmamız gerekiyor," dedi. Dedikodular onun kulağına kadar gitmişti demek. Bu derginin hızına hayrandım gerçekten.

Dudaklarımdan kaçmak üzere olan alaycı gülümsemeyi son saniye durdurdum. Olabildiğince sakin ve umursamaz bir tavırla, "Tabii, Cansel Hanım," dedim. "Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" Oturması için koltukları işaret ettim ama oralı olmadı.

Bir adım öne çıkıp masama doğru eğildi. Gözlerini kısarak tehditkâr bir şekilde, "Röportajımın değiştirilmesinde senin parmağın olduğunu biliyorum," dedi.

Sesi zehirli bir fısıltı gibi odaya yayıldığında sahte bir masumiyetle güldüm. Neredeyse sabrım tükeniyormuş gibi, "Cansel Hanım, yine mi aynı konu?" dedim. "Benim o röportajla hiçbir ilgim yok. Bunu daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Cansel kaşlarını çattı. Gözleri daha da karanlıklaştı. "Yalan söyleme, Feris!" diye bağırdı. Ses tonu bir oktav yükselmişti. Masaya ellerini vurdu. Öfkesi bedeninden dışarı taşarken, attığı bakışlar beni delip geçecek kadar sertti. "Senin yaptığını ispatlayacağım. Bakalım o gün geldiğinde de bu kadar cesur olabilecek misin?"

Alaycı tavrım bana bağırışıyla sona erdi. Keskin bakışlarımız birbirine çarptığında en ufak bir tereddüt göstermedim.

"Cansel Hanım, belki de beni suçlamak yerine gidip kendinizi sorgulamalısınız. Dergiyi bu vahim duruma düşüren sizsiniz, ben değilim."

Cansel'in gözlerinde adeta şimşekler çakıyordu. Derin bir nefes alıp nefret dolu bir sesle, "Dedikoduları çıkaran da sensin," dedi. "Benimle uğraştığının farkındayım ama kazanamayacaksın." Sözleri havada asılı kaldı.

Kaşlarımı hafifçe kaldırarak belli belirsiz gülümsedim. Alaycı ve umursamaz bir tavırla, "Hangi dedikodulardan bahsediyorsunuz?" diye sordum. Sanki konuyu pek önemsemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordum.

Cansel'in sesi titriyordu, öfkesi kelimelerine yansımıştı. "Taner sayesinde buraya geldiğim, yeteneksiz olduğum... Bunların hepsini sen yaydın!" diye bağırdı.

Omuzlarımı silktim ve aynı rahat tonla, "Burası bir dedikodu dergisi, Cansel," diye cevap verdim. "Dedikoduların olması gayet normal, değil mi?"

Cansel'in yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Eğer savaşta her yol mubahsa ben de öyle davranırım. Bana açık açık savaş açtın, Feris." Sesi tehdit doluydu.

Gözlerimi ondan ayırmadan soğukkanlı bir şekilde, "Ben sana savaş açtığımı çok önceden belli ettim, Cansel," dedim. "Anlamamak senin sorunun."

Cansel bir an duraksadı, daha sonra bana doğru eğildi. "Sen beni küçümsüyorsun, Feris," dedi. "Ama göreceksin. Bu yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Küçümsediğimden değil, Cansel," diye cevap verdim. "Gerçekleri söylüyorum. Belki de artık gerçeklerle yüzleşme zamanın gelmiştir."

Cansel'in bakışları iyice sertleşti. "Bu oyunu senin kurallarınla oynayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Ben de kendi kurallarımı koyarım," dedi ve hızla kapıya doğru yürüdü.

O çıkmadan hemen önce, "Elinden geleni ardına koyma," dedim ama kapıyı arkasından öfkeyle çarparak çıkmıştı.

Akşam işten çıkıp eve döndüğümde, uzun bir günün ardından kendime güzel bir yemek hazırladım ve rahatlamak için kanepeme uzandım. Günün yorgunluğu üzerimdeyken beni mayıştıracak papatya çayını da hazırlayıp telefonumu aldım. Birkaç mesajı kontrol ettikten sonra sosyal medyaya girdim ve kafamı dağıtmayı umdum fakat aklım Hazar'a kayıp duruyordu. Sürekli bu adamın kim olduğu zihnimi meşgul ediyor, belki de mesleğimin getirisi olan merakımı kontrol altına alamıyordum. Bu duyguları göz ardı etmek zordu, bu yüzden kendimi daha fazla engellemeyerek sosyal medyada ismini aratmaya başladım. Sonuç olarak ben magazinciydim ve birini *stalk*'lamam yadırganmamalıydı.

Kendimi birkaç saniye içinde Hazar'ın profilinde buldum ve hız kesmeden göz atmaya başladım. Çekilmiş birçok fotoğrafı vardı. Hazar

sahiden de Amerika'da yaşamıştı. Ünlü noktalarda öyle fotoğrafları vardı ki gözlerim şaşkınlıkla aralandı. Buz mavisi gözleri, geniş omuzları ve keskin yüz hatları... Bu adamın her fotoğrafında ayrı bir çekicilik vardı. Gerçekten yakışıklı bir adamdı ve onu bu kadar etkileyici kılan sadece fiziksel görünüşü değildi, kendinden emin duruşu ve gözlerindeki o soğuk ifade de dikkat çekiyordu.

Hafifçe gülümseyerek Hazar'ın bir fotoğrafını kızlara gönderdim ve mesajla birlikte alaycı bir not ekledim:

Bu adam kendini model sanıyor galiba.

İçimden bu durumu ne kadar absürt bulsam da aynı zamanda eğleniyordum. Belki de bu şekilde kendi kafa karışıklığımla dalga geçmek bana iyi geliyordu.

Çok geçmeden telefonum çaldı. Mayıs'tan gelen görüntülü grup aramasını kabul ettim. Ekranda beliren Mayıs ve Nesli, meraklı ve muzip bakışlarıyla beni inceliyordu.

Mayıs kahkahasını bastıramayarak, "Feris!" dedi. "Sen Hazar'ı mı *stalk*'lıyorsun?"

"Sadece merak ettim," dedim kendimi savunarak. "Ne var bunda?"

Nesli göz kırptı.

"Ne mi var? Adam oldukça yakışıklı, kabul et."

Mayıs hemen abartılı bir sesle araya girip, "Yakışıklı da laf mı?" dedi. "Adam aşırı seksi." Kahkahasını tutamayarak devam etti. "Şu dondurmayı tabaktan yiyeceğine Hazar'ın kaslarından yesen daha mutlu olurdun. Hem de böyle kukumav kuşu gibi evde durmazdın."

Yüzümü buruşturarak dondurma kaşığını bıraktım.

"Sağ ol, Mayıs. Midem bulandı. Sayende bir daha dondurma yiyemeyeceğim."

"Üzülme, hayatım. Bir dahakini Hazar'ın baklavalarından yersin. Ay, acaba biz Hazar'a helva yerine baklava mı verseydik? Adam onu mu tercih ederdi?"

"Ya da baklavayı Feris'e alalım. Görünce canı çekmiştir," diye ona eşlik etti Nesli. Bana göz kırptığında gözlerimi devirdim. Ne harika! En azından içimizden birileri eğlenebiliyordu.

"Feris'i bir tepsi baklava kesmez şimdi. Hem ona soğuk baklava alalım. İçindeki yangını anca söndürür."

Duyduklarımla kendimi daha fazla tutamadım ve ben de gülmeye başladım. Mayıs gerçekten arsızdı ve ben onun bu hallerine çok gülüyordum. Kahkahalarımız odada yankılanırken bir an için hayatın normal akışında devam ettiğini hissettim. Sanki hiçbir problem yokmuş gibi sadece arkadaşlarımla eğleniyordum. Ancak bu rahatlık çok uzun sürmedi. Tam o sırada telefonlarımıza bir bildirim geldi. Bir anda odadaki hava değişti, kahkahalar yerini keskin bir sessizliğe bıraktı. Üçümüz de aynı anda nefesimizi tutarak ekrana kilitlendik.

Gelen bildirim bir haber sitesindendi ve başlık gözlerimin önünde belirdi:

"Feris Doğan, Taner Doğan'ın kızı mı?"

Nefesim adeta kesildi. Kalbim göğsümde patlayacakmış gibi çarpıyordu. O an dünya etrafımda donmuştu. Zaman durmuş, her şey aniden ağırlaşmıştı. Mayıs ve Nesli'nin gözlerindeki dehşet dolu ifadeler bana dikilmişti. Şaşkın ve çaresizce ekrana bakıyorlardı. Onların bu ani tepkisi, gerçeğin ortaya çıkışının yarattığı sarsıntının ne kadar büyük olacağını anlatıyordu.

Mayıs, fısıldar gibi neredeyse duyulmaz bir sesle, "Siz de benimle aynı haberi mi okudunuz?" dedi.

"Evet ama... Feris, bu ne demek?" diye ekledi Nesli. Onun da Mayıs gibi gözbebekleri büyümüştü. Şaşkınlıkla bakıyordu.

Onların konuşmalarını duyamıyordum. Sesleri sanki çok uzaklardan, bulanık bir yankı gibi geliyordu. Nefesimi tutarak ekrana baktım. Ellerim titremeye başladı. Haberin her satırı beynime kazınıyordu. Kaçmaya çalıştığım bu gerçek beni sonunda bulmuştu. Senelerce özenle sakladığım bu sır, şimdi tüm çıplaklığıyla karşımdaki ekrandaydı. Taner Doğan'ın babam olduğunu, annemi, her şeyi yazmışlardı. Allah kahretsin! Bu gerçekten nasıl kaçacaktım? İnkâr etmeliydim belki ama artık buradan nasıl dönülürdü ki?

Mayıs'ın sesi giderek yükseldi, titriyordu.

"Feris! Bu doğru mu? Sen gerçekten Taner Bey'in kızı mısın?"

Hayır, değilim, demek istedim ama dudaklarım donmuş gibiydi. İçimde büyük bir çelişki vardı. Gözlerimi Mayıs'la Nesli'ye kaldırdığımda, onların gözlerinde gördüğüm ihanetin izleri kalbimi delip geçiyordu. Artık yalan söylemek mümkün değildi. Yolun sonuna gelmiştim.

Mayıs'ın bakışları öfke ve hayal kırıklığıyla doluydu.

"Ben inanamıyorum. Tıpkı ilişkiniz olduğu haberi gibi bu da yalan haber, değil mi? Feris, bir şey söylesene. *Hayır, yalan*, desene."

Ağzımdan çıkan sözler oldukça zordu.

"Ben... Ben özür dilerim."

Nesli'nin sesi de titriyordu, duyguları kelimelerine yansıyordu.

"Doğru mu? Sen Taner Bey'in kızı mısın?"

Başımı yavaşça salladım.

"Evet ama bunun bu şekilde ortaya çıkmasını istemezdim."

Mayıs'ın yüzü acıyla buruştu. "Sana inanamıyorum," dedi. "Bana senelerce yalan söyledin."

"Hayır, lütfen dinleyin. Açıklamama izin verin," dedim. Tam olarak ne diyeceğimi bilemiyordum. Lanet olsun! Bu haber de nereden çıkmıştı şimdi?

"Neyi açıklayacaksın? Bizi nasıl kandırdığını mı?" dedi Nesli. Sesi buz gibi soğuktu.

Mayıs'ın gözleri öfkeyle parladı, sesi çatladı. "Yıllardır en yakın arkadaşız. Bunu nasıl gizledin?" Sesindeki titreyiş, hayal kırıklığı ve öfkenin birbirine karışmış izleriydi.

İçimde ağır bir yük vardı, kelimelerim boğazımda düğümleniyordu. Açıklamaya çalıştım.

"Sizden saklamak istemedim ama mecburdum. Sadece size değil, kimseye söylemedim."

"Neden?"

"Çünkü patronun kızı olduğum için bana tolerans gösterilsin istemedim. Bugün buradaysam kendi emeğimle geldim. Taner Bey'in hiçbir yararı dokunmadı ama eğer bilinseydi herkes tıpkı Cansel gibi arkamdan konuşacaktı," dedim izah etmeye çalışarak. Sebeplerimde kendimce haklıydım ama arkadaşlarım hiç de kabullenecek gibi görünmüyorlardı.

Mayıs düşünürcesine uzaklara daldı. "Cansel..." dedi. "O senin üvey annen olacak. İpek Hanım senin halan. Ben de neden sürekli senin tarafında diye merak ediyordum. Meğer bu yüzdenmiş. Kadın yeğenini savunuyormuş."

Nesli başını iki yana sallarken gözlerinde derin bir acı vardı. "Bize hiç güvenmedin, değil mi?" dedi. "Biz seninle her şeyi paylaştık, tüm sırlarımızı. Ama sen böyle bir şeyi nasıl saklayabildin?"

İçimde bir şeyler paramparça oluyordu ama yine de çaresizce açıklamaya çalıştım.

"Gerçekten, sizden saklamak istemedim. Sadece... Söylersem sizin de bana farklı gözle bakmanızdan endişelendim."

Nesli gözlerini devirdi, hayal kırıklığı açıkça yüzüne vurmuştu. "Bu mu arkadaşlık, Feris?" dedi. "Bu mu bizim dostluğumuz? Biz seninle her şeyi paylaştık ama sen böyle bir şeyi sakladın. Bu nasıl bir dostluk?" Sesi çatladı ve sonunda dayanamayarak telefonu kapadı. Mayıs da aynı şekilde başını salladı ve o da telefonu suratıma kapadı.

Telefon ekranı kararduğında derin bir yalnızlık hissettim. Sanki dünya bir anda tüm renklerini kaybetmiş, griye bürünmüştü. Göğsümde tarifsiz bir baskı vardı. Nefes almak bile zor geliyordu. Kızlar, en yakın arkadaşlarım, benim için hayatımdaki en önemli insanlar, şimdi bana öfkeliydi.

Yıllarca taşıdığım bu sır, sonunda ortaya çıkmış ve hayatımın tam ortasına kocaman bir darbe vurmuştu. Bu gerçeğin ortaya çıkışı tüm dengemi altüst etmişti. Hayatımı yoluna koymak için bunca zamandır savaşıyordum. Revista'da var olmak için ve kendimi kanıtlamak için... Ama şimdi tüm emeklerim, attığım her adım, bir anda yıkılmış gibi geliyordu.

Sonra aklıma başka bir soru geldi: *Bu haberi kim sızdırdı?*

Bugün ofiste yaşananları hatırladım. Cansel, dedikoduları duyduğunda neredeyse kendini kaybetmişti. Onun üstüne çok gitmiştim ve kendince bu şekilde mi intikam almaya çalışmıştı? Alenen bir savaş başlatmıştık ve ilk hamlesini bu gerçeği deşifre ederek mi gerçekleştirmişti? Babamla senelerce ortaya çıkmayan kan bağımız ne hikmetse Cansel'le aram bozulduktan sonra yayılmıştı. Bu kesinlikle onun işiydi. Bugünün rövanşını almak istemişti. İçimdeki öfke giderek büyüdü. Bu kadar alçakça bir hareketin arkasında başka kim olabilirdi ki?

Telefonumu elime alıp hızlıca Cansel'in numarasını çevirdim. Parmaklarımın titrediğini hissediyordum. Telefonun her çalışı, içimde büyüyen öfkenin ritmi gibiydi. Sonunda karşı taraftan Cansel'in soğuk, mesafeli sesi duyuldu.

"Efendim, Feris? Bu saatte araman gerçekten şaşırtıcı. Bu aramayı neye borçluyuz?"

Sesinde belli belirsiz bir keyif vardı. Ne kadar mesafeli ve soğuk olursa olsun bunu hissedebiliyordum ama sinirlenmeyecektim. Mümkün olduğunca sakin kalmaya çalışarak konuya girdim.

"Cansel, bana söylemek istediğin bir şey var mı? Çıkan haberle ilgili."

"Haber mi? Hangi haberden bahsediyorsun?"

Öfkemi bastırmakta zorlanarak dişlerimin arasından tısladım.

"Bana oyun oynama, Cansel. Taner Bey'in kızı olduğuma dair çıkan haber. Senin parmağın olduğunu biliyorum."

Telefonda bir anlık sessizlik yankılandı, ardından sahte şaşkınlıkla süslenmiş derin bir nefes.

"Baba-kız olduğunuz ortaya mı çıktı? Neden üzülüyorsun ki? Gerçekler bir gün elbet ortaya çıkacaktı ama bunun arkasında benim olduğumu düşünmen çok saçma. Benim o haberle ne ilgim olabilir ki?"

İnkâr ediyordu ama nedense yüzünde keyfini daha da belirginleştiren bir gülümseme olduğunu hissedebiliyordum.

Dudaklarımı sıkarak sakin kalmaya çalıştım.

"Gerçekten mi? Ofiste dönen dedikodulara karşı yaptığın hamle bu mu? Bana zarar vermek için ne kadar ileri gideceksin?"

Cansel derin bir nefes aldı, sesindeki alay giderek daha belirgin bir hale geliyordu.

"Feris, sen bana ne yaparsan yap müstakbel eşimin kızısın ve sana zarar vermek demek, ona vermek demek. Bu yüzden böyle haberlerle Taner'in canını sıkmak istemem. Bana iftira atmak yerine kendi işine bakmanı öneririm. Bu haberi ben çıkarmadım. Seninle uğraşmak gibi bir derdim yok ama sen sürekli beni hedef gösterirsen işler değişir."

Onun bu kendinden emin, soğukkanlı tavrı sinirlerimi daha da gerdi. Yumruğumu sıkarak dişlerimi kenetledim.

"Beni aptal yerine koyma, Cansel. Bu haberin arkasında senin olduğunu biliyorum. Bu kadar ileri gitmenin bedelini ödeyeceksin."

Cansel bir an sessiz kaldı, ardından alaycı bir kahkaha daha attı.

"Bana suç atmak ne kadar da kolay, değil mi? İşlerim var, şu an seninle uğraşamam, Feris."

Öfkem, her kelimesiyle biraz daha büyüdü. Sinirden titreyen sesimi kontrol etmeye çalışarak, "Gerçekleri er ya da geç ortaya çıkaracağım," dedim. "Ve o zaman, bunun hesabını vereceksin."

Cansel'in sesi aniden sertleşti, o soğukkanlılık yerini buz gibi bir tehditkâr tona bıraktı.

"Elinden geleni yap, Feris. Ama şunu unutma, ben senin düşmanın olmayı seçmedim. Beni bu noktaya sen getirdin. Eğer savaş istiyorsan her yol mubah olacak. Hazırlıklı ol."

Telefonu kapadığımda öfkem dinmemişti, aksine daha da artmıştı. Bu işin arkasında Cansel'in olduğuna emindim. Onun bu soğukkanlı tavırları, alaycı sözleri, tüm bunlar suçluluğunu gizlemek için birer bahaneydi. Ama bu savaşı bırakmayacaktım. Ne olursa olsun gerçekleri ortaya çıkaracaktım. Cansel, bu yaptıklarının bedelini mutlaka ödeyecekti.

Bu öfkeyle babamı aramaktan başka çarem yoktu. Telefonu elimde sıkıca tutup derin bir nefes aldım ve numaraya dokundum. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra babamın yorgun sesi duyuldu.

Sesimde saklayamadığım öfkeyle, "Haberleri gördün mü?" dedim. Telefonu sıkıca kavramıştım, tırnaklarım neredeyse avcuma batıyordu. Nefes alıp verişim hızlanmıştı.

Babamın sesi her zamanki soğukkanlılığıyla, neredeyse umursamaz bir tonla geldi telefonun diğer ucundan.

"Evet. Bu ara pek sık magazinin dilindeyiz ama neyse ki bu sefer doğruyu yazmışlar."

Alayla kaşlarımı kaldırarak, "Bu defa yazılanlardan memnun gibisin," dedim. Onun bu rahatlığı içimdeki öfkeyi daha da körüklüyordu.

"Elbette memnunum, Feris. Sen benim kızımsın, tek vârisimsin. En başından beri gizlemen hataydı. Gerçekler er ya da geç ortaya çıkacaktı. Ha bugün ha yarın."

Babamın bu rahat tavrı içimdeki yangını alevlendirdi. Gözlerimi kısıp sesimi yükselttim. "Peki, neden şimdi? Neden tam da Cansel hayatımıza girdikten sonra çıktı bu ortaya?" dedim sesimdeki öfkeyi kontrol etmeye çalışarak.

Taner'in sesinde anlam veremeyen bir ifade vardı.

"Ne demek istiyorsun sen?"

Derin bir nefes aldım. Kelimelerim telefonun diğer ucuna diken gibi saplanıyordu.

"Yapma, lütfen. Bu haberi Cansel'in yaptırdığı çok açık."

"Neden? Haberin altına Cansel mi imza attı?"

Gözlerimi devirerek karşılık verdim. Sesim öfkeyle titriyordu.

"Benim senin kızın olduğumu cemiyetten bile bilen yok. Kim yapmış olabilir ki?"

"Öğrenmişlerdir," diye mırıldandı. Sanki kendi söylediğine inanmak ister gibi bir an duraksadı.

Daha fazla dayanamayarak, "Kendini mi kandırıyorsun yoksa beni mi?" diye sesimi yükselttim. "Haberi Cansel'in yaptığına eminim. Kendi suçunu örtbas etmek için gündemi değiştirmek istedi."

Taner derin bir iç çekti, sesindeki sabırsızlık açıkça hissediliyordu.

"Cansel böyle şeylerle uğraşmaz, Feris. O, bu tür entrikaları düşünüp planlayacak biri değil."

"Gerçekten böyle düşünüyorsan onu hiç tanımamışsın demektir. Bugün ofiste bazı dedikodular çıktı. Çalışanlar, hatalı baskıdan sonra Cansel'in senin sayende genel yayın yönetmeni olduğunu konuşmaya başladı."

Babamın sesi daha keskin bir hal aldı. "Sen bu tür saçma dedikodulara müsaade mi ediyorsun?" dedi.

"Kusura bakma ama senin sevgilin için kendimi tehlikeye atacak değilim. Ayrıca farkındaysan Cansel benim rakibim ve onun şahsi hatalarını örtbas etmeyeceğim. Fakat sevgilin, kendi dedikodularının üstünü kapatmak için beni harcadı."

Babamın sesinde sabrın son kırıntıları vardı. Her kelimesi daha da gerginleşiyordu.

"Saçmalama, Feris. Cansel yapmamıştır. Neden bu olayı bu kadar büyütüyorsun? Zaten gerçekler ortaya çıkacaktı."

"Çünkü arkamdan, bu pozisyona senin sayende geldiğim söylensin istemiyorum. Cansel gibi birinin arkamdan konuşmasına tahammül edemem."

Sözlerimi bastıra bastıra söyledim. Her kelime sanki içimde patlayan bir volkanın lavlarıydı.

Taner bir an durdu, derin bir nefes aldı ve telefonun diğer ucundan sesini yumuşatmaya çalıştı.

"İçin rahat olsun çünkü bugüne kadar senin için hiçbir terfi istemedim. İşyerindeki varlığına asla karışmadım. Kaldı ki bulunduğun konuma gelene kadar hep üstlerin seni seçti. Ben dergide yalnızca genel yayın yönetmenini seçiyorum ve o pozisyonda da seni seçmedim. Mantıklı düşünen biri, kızım olduğun için seni seçmiş olacağımı zannederdi."

İçimde bir acı dalgası yükseldi. Sözleri beni yaralamıştı. "Beni tercih etmediğini bir kez daha hatırlattığın için teşekkür ederim," dedim dudaklarımı dişleyerek.

Taner duraksadı, sesinde pişmanlık belirir gibi oldu. Kelimeleri toparlamaya çalışarak, "Hayır, demek istediğim şey..." dedi.

Ona fırsat vermeden keskin bir şekilde lafa girdim.

"Cansel'in yaptırdığını söyledim ama sen kabullenmemekte ısrar ediyorsun. Şu andan itibaren senin ne diyeceğinle ilgilenmiyorum. Kendi başımın çaresine bakarım. Her zaman yaptığım gibi...

Sabah ofisin kapısından içeri adımımı attığımda, insanların bana merak ve şaşkınlıkla baktığını hissettim. Gözlerinde sorgulayan, eleştiren bakışlar vardı. Fısıltılar kulaklarıma dolarken, sanki her bir bakış içimi delip geçiyordu. Birisi hafifçe dirseğiyle arkadaşını dürtüp beni işaret etti, bir diğeri kaşlarını kaldırarak alaycı bir gülümsemeyle arkamdan fısıldadı. Her adımda daha da küçüldüğümü, her bakışın altında daha da ezildiğimi hissettim. Koridorda yürüdükçe fısıltılar çoğaldı. Bakışlar üzerimdeydi.

"Biz Cansel'e torpilli diyorduk ama asıl torpille gelen Feris'in ta kendisiymiş."

"Bu yüzden mi bu kadar hızlı yükseldi dersin?"

"Tabii canım, başka türlü nasıl bu kadar ileri gidebilirdi ki? Her şeyin bir açıklaması var demek."

Kalbimde ağır bir yükle, etrafıma kısa bakışlar atarak yürüdüm. Gözlerimdeki hayal kırıklığını saklamaya çalışarak başımı dik tuttum ama

insanların merak dolu gözleri rahatsız ediciydi. Her adımımda sanki başka bir yorumla hançerleniyordum.

"Patronun kızıymış, ha? Demek ki her şey bunun sayesindeymiş," diye fısıldadı biri.

"Zaten o otelden birlikte çıkarken görüldüklerinde anlamıştım bir şeyler olduğunu."

Kulaklarımda yankılanan bu sözler içimi acıtırken boğazımda bir düğüm oluştu. Özgüvenimi her zaman bir kalkan gibi taşırdım ama şimdi ilk kez, bu kalkanın delik deşik olduğunu hissediyordum. Kendimi savunmasız, göz önünde ve çıplak gibi hissettim. Adımlarım ağırlaşıyor, sanki her adımda yerin biraz daha derinlerine çekiliyordum.

Köşede Mayıs ve Nesli'yi sohbet ederken gördüm. İçimde bir umutla yanlarına gitmek istedim. Belki de sadece onların yanında, kısa bir an için bile olsa kendimi güvende hissedebilirdim ama kızlar göz göze gelmekten bile kaçınıp beni görmezlikten geldiler. En yakın arkadaşlarım, her şeyi birlikte aştığım insanlar, şimdi bana sırtlarını dönmüştü. Ne diyebilirdim ki? Haklılardı. Ben en çok onları kandırmıştım. Böylesine önemli bir gerçeği kendilerinden saklamama bozuldular diye ne diyebilirdim?

Kapıyı açıp, içeri girer girmez, derin bir nefes alıp masama oturdum. Sanki dünyadaki her şey üstüme geliyordu. Ellerimi masamın kenarına dayayıp derin derin nefes aldım. Kendimi toparlamaya çalışsam da içimdeki kırgınlığı saklayamıyordum. Ben de bir gün bu gerçeğin ortaya çıkacağını biliyordum ama bu kadar büyük fırtınalara sebep olabileceğini düşünmemiştim.

Ben düşüncelere dalmışken kapı açıldı ve Şüeda elindeki büyük kahve kupasıyla odaya girdi. Kahveyi önüme bırakırken ne yapacağını bilemez gibi temkinli yürüyordu. Başını yere eğmiş, gözlerini hiç kaldırmıyordu. Bir an sustu ve ardından çekingen bir halde, "Şey, ben haberleri gördüm de..." dedi ve ilk kez tepkimi ölçmek ister gibi bakışlarını kaldırdı. Sözlerinin devamını getirecekti ancak benim tavrıma göre hareket etme niyetindeydi. Sessiz kaldığımda cesaret almıştı. "Gerçekten Taner Bey'in kızı mısınız?"

Ne soracağını odaya ilk girdiği an anlamıştım ama sanki sorduğunda bir kez daha savunmasız kalmıştım. Şüeda'nın yüzündeki şaşkınlık, içinde barındırdığı o tuhaf şüpheyle birleşmişti.

"Zaten soyadınız da aynıydı ama kimse tahmin etmedi," diye ekledi. Kelimeleri dikkatlice seçmeye çalışırken sesi bir fısıltıdan farksızdı.

İçimdeki sıkıntıdan kurtulmak adına derin bir nefes aldım. Durumu açıklamak mı yoksa bu konuda daha fazla konuşmamak mı daha iyiydi, bilmiyordum ama gerçek ortaya çıkmıştı artık. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Sesimdeki yorgunluğu gizlemeye çalışmadan, "Evet, öyleyim," dedim sadece.

Şüeda bir süre sessiz kaldı, ardından tedirgin bir şekilde, "Ben..." dedi. "Şey, bilmiyordum. Yani... Böyle bir şey ortaya çıkınca insanlar şaşırdı tabii."

Gözlerimi kapatıp bir an derin bir nefes aldım, ardından bakışlarımı ona çevirdim.

"Biliyorum, Şüeda. Ben de şaşkınım. Böyle öğrenilmesini istemezdim ama yapacak bir şey yok."

Şüeda, şaşkınlığını gizlemeye çalışsa da gözlerindeki merakı saklayamıyordu. Başını hafifçe sallayıp, odadan çıkarken arkasından baktım. İçimde bir boşluk vardı. Herkesin gözü üzerimdeydi ve bu gerçek beni her şeyden daha fazla yıpratıyordu. Bu yükle başa çıkmak zorundaydım ama ne kadar güçlü durmaya çalışsam da yalnızlık ve utanç beni ele geçirmişti.

Dışarıda yankılanan fısıltılar, içimdeki güvenin son kırıntılarını da alıp götürüyordu. Bakışlarının altında yargılanıyordum, her hareketim o bakışlarla tartılıyordu sanki. Kendimi ilk defa bu kadar çaresiz ve savunmasız hissediyordum.

Aniden içimde bir şeyler kopma noktasına geldi. Öfke, utanç ve çaresizliğin birleşimi beni yerimden kaldırdı. Kapıyı sertçe açarak koridora adım attım. Koridordaki herkesin bakışları yine üzerimdeydi. Fısıltılar kesildi. Sanki hava birden soğumuştu.

Derin bir nefes alarak yüksek sesle, "Evet, Taner Bey'in kızıyım!" dedim. "Revista'nın vârisiyim ama şu an buradaysam bunların sayesinde değil. Kendi emeklerimle, kendi yeteneklerimle bu konumdayım. Kimse bana torpil göstermedi, kimse haksız avantaj sağlamadı."

Çalışanlar bir süre hiçbir şey demedi. Kimi gözlerini kaçırdı, kimiyse söylediklerimin devamı için merakla bakmaya devam etti. Onların bu tepkilerinden güç alarak sesimi bir tık kıstım ve devam ettim.

"Aklınızdan neler geçtiğini biliyorum. Size yalan söyledim, evet! Ama ben herkese yalan söyledim. En baştan, patronun kızı olduğumu söyleseydim ne olacaktı? Beni doğruca editör yapacaklar, derginin başına getireceklerdi ama ben de bir çoğunuz gibi sıfırdan başladım. Stajımı yaptım, kendimi üstlerime kanıtladım. Bunların hiçbiri Taner Bey'in sayesinde olmadı. Kendi yeteneklerimi size ispatlamayacağım çünkü hepiniz, olduğum yere kendi çabamla geldiğimi biliyorsunuz. Bana yalancı olduğumu söyleyebilirsiniz ama bunu kendi adım için yaptım."

Kimse ağzını açıp bir şey söylemedi. Yalnızca boş bakışlarla bana baktıklarında onların gözlerindeki ifadeyi çözemeyecek kadar çaresizdim. Anlamayacaklardı. Ne kadar anlatsam da kafalarında bir kere bu düşünce yer edinmişti ve değişmeyecekti. Arkamı döndüm ve Cansel'in odasıyla burun buruna geldim. O kapıyı açıp içeri girmek ve her yeri dağıtmak istiyordum. Sırf dün, babamla ilişkisi yüzünden genel yayın yönetmeni olduğu dedikodusu çıktı diye yaptırmıştı bu haberi. Nasıl onun arkasından torpilli deniyorsa benim arkamdan da aynıları konuşulacaktı artık.

Kendimi güç bela tuttum ve omuzlarımı dikleştirip ofisten çıktım. Asansörü bekleyemeyecek kadar sabırsızdım. Bu yüzden topuklarım yeri döve döve merdivenleri çıktım ve terasa girdim. Kızlarla bitkilerin arkasına sakladığımız küçük bahçeye çıktığımda derin bir nefes aldım. Tüm sıkıntılarımdan kaçmak ister gibi gökyüzüne çevirdim başımı. Her şey elimde patlamıştı.

Soğuk havada düşüncelerime dalmışken duyduğum adım sesleri birden beni gerçek dünyaya çekti. Kızlar mı geldi diye bakmak için başımı kaldırdığımda en son görmeyi beklediğim kişiyi, yani Hazar'ı buldum yanı başımda. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Burayı nasıl buldun?"

Hazar omuz silkip, "Benden hiçbir şey kaçmaz," dedi. "Burası Mayıs'a, Nesli'ye ve sana ait olan gizli köşeymiş, doğru mu?"

"Evet ama..." Cümleyi tamamlayamadan sustum. Tam o an soğuk bir rüzgâr tüm vücudumu sardı ve olduğum yerde titredim. Hazar bu halimi fark edince kaşlarını çattı, tereddütsüz bir hareketle ceketini çıkarıp omuzlarıma koydu. Bu beklenmedik centilmenlik karşısında ne diyeceğimi bilemedim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Hazar yanıma oturduğunda gözleri etrafı tarıyordu. Onun bu tavrına anlam verememiştim. Burada ne işi vardı? Neden benimleydi? Huzursuzdum ama aynı zamanda yalnız olmadığım için içten içe bir rahatlama hissediyordum.

Sessizlik aramızda bir süre ağır ağır aktı, her iki taraf da ne söyleyeceğini bilemez gibiydi. Sonra içimde biriken hislerin baskısına dayanamayarak, "Herkes bana cephe aldı," dedim. "Mayıs'la Nesli bile. Senelerdir verdiğim emek tek bir haberle yıkıldı."

Boğazım düğümlendi, gözlerimde biriken yaşlarla mücadele ederken sesim daha da kısık çıktı.

Hazar'ın yüzü bir anda ciddileşti, bakışları ise daha dikkatliydi. Sesimin ne kadar kırık çıktığını onun gözlerinden anlamıştım. Gerçekten bu kadar kötü mü görünüyordum? İçimde bir yerlerde, her şeyin paramparça olduğu hissi beni yiyip bitiriyordu.

Hazar, kendinden emin bir şekilde, "Hiçbir şeyin yıkıldığı yok," dedi. "Hepsi zamanla anlayacak." Sözlerinde öyle bir kararlılık vardı ki bir an bile olsa ona inanmak istedim.

"En yakınlarım bile bana inanmamışken diğer insanların inanmasını nasıl bekleyebilirim?" dedim. Omuzlarım iyice düşmüştü. Bu kadar güçsüz görünmek istemiyordum ama elimde değildi. Herkesin bana sırtını dönmüş olması yüreğimi bir bıçak gibi kesiyordu.

Hazar bakışlarını bana çevirdi. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Seni asıl üzen, insanların bu gerçeği öğrenmesi değil de daha çok arkadaşlarının verdiği tepki olmuş gibi."

Bu denli doğru tespitler yapmasına şaşırıyordum fakat şu an bunu düşünemeyecek kadar karmaşıktım.

"Nesli'yle yeni arkadaş oldum ama Mayıs bu dergiye geldiğim ilk günden beri hayatımda. Onu kandırdığımı düşünüyor ve açıkçası haksız da sayılmaz."

Yalanım ikisini de üzmüştü ama en çok yara alanın Mayıs olduğuna emindim. Yalanıma ilk günden beri şahit olan oydu sonuçta.

Hazar gözlerini bir an bile benden ayırmadan derin bir nefes aldı. "Bence onlara biraz zaman tanımalısın, Feris," dedi. "İnsanlar anlık ve duygusal tepkiler verir. Ama zamanla her şey yerine oturur. Senin gibi biri için bu durum geçici olacaktır."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Anında düşman alarmlarını çalan beynim kalkanımı kaldırmıştı.

"Benim gibi biri mi? Ne demek istiyorsun?"

Dudaklarının kenarındaki hafif gülümsemeyle, "Sen pes etmeyen birisin," dedi. "Zorluklara karşı asla geri adım atmazsın. Bugün bu haber seni sarstı ama alt etmeyecek."

Gözlerindeki inanç beni derinden sarstı. Kimse uzun zamandır bana bu kadar güçlü olduğumu hissettirmemişti. Dudaklarım şaşkınca aralandı. Daha dün ona verdiğim helvayı köpeğine yediren adam, şimdi yanımda durup bana destek mi oluyordu? Bu çelişkili durumu anlamlandırmaya çalıştım fakat başaramadım.

Derin bir iç çekip gözlerimi kaçırdım. "Bu kadar basit değil. Herkesin düşündüğü şeyler... Beni hak etmediğim bir yere koyuyorlar. Torpilli olduğumu düşünüyorlar." Kelimelerim acı veriyor, içimdeki yara adeta kabuk bağlamadan tekrar kanıyordu. "Hepsinin sebebi Cansel. Bu haberi o yaptırdı. Kendi şartlarını eşitlemek için beni harcadı."

Hazar, bir an için sessiz kaldı. Sonra daha yumuşak ama kararlı bir sesle, "Onun hakkındaki dedikoduları da sen çıkarttın, Feris," dedi. "Ödeşmiş sayılırsınız."

Başımı kaldırıp ona baktım, gözlerimdeki kızgınlık belirgindi. Sesimdeki kararlılığı saklamadan, "Cansel buraya babam sayesinde geldi," dedim. "Şartlarımız asla eşit olamaz."

Hazar başını gökyüzüne kaldırdı, derin bir nefes alarak tekrar bana döndü. "Hiç kimsenin şartları eşit değil zaten, Feris," dedi. "Ama buraya boşuna gelmedin. Bu noktaya gelmek için verdiğin emekleri, harcadığın çabayı sen biliyorsun. İnsanların seni yanlış anlamasına izin verme. Kendini göster ve kim olduğunu herkese kanıtla."

Sözleri içimde bir yankı oluşturdu, bir şekilde güç bulmamı sağladı. Belki de haklıydı. Belki de gerçekten ayağa kalkabilirdim.

Gözlerimde biriken yaşları bastırmaya çalışarak başımı öne eğdim.

"Ama nasıl? Herkes bana sırtını döndü. En yakın arkadaşlarım bile. Bu durumu nasıl düzeltebilirim?"

Sözlerim, umutsuzluğun en derin notalarını yansıtıyor, acının ağıtlarını taşıyordu.

"Onlara hak ettiğin değeri göstereceksin, Feris. Hatalar yapmış olabilirsin ama bu hatalar seni tanımlamamalı. Sen güçlüsün, ayağa kalkabilirsin ve bu kez daha da güçlü olacaksın."

Gözlerindeki kararlılık bana da bulaşıyordu, içimde küçük de olsa bir umut ışığı yanmıştı.

"Zor olacak," dedim kırılgan bir sesle. "İnsanların söylediklerini duymazlıktan gelmek, onların yargılarına karşı durmak..."

"Zor, evet. Ama bu dünyada gerçekten değerli olan hiçbir şey kolay kazanılmaz," dedi. Hazar'ın gözleri cesaret veriyordu. "İnsanlar seni küçümseyebilir, arkandan konuşabilir. Ama sen kendi gerçeğini biliyorsun ve bu yeterli olmalı."

Gözlerimi ondan kaçırıp dudaklarımı sıkıca bastırdım. "Keşke her şey bu kadar basit olsaydı," dedim. Sesimdeki kırıklık, içimde kopan fırtınaların yankısıydı.

Hazar, kısa bir sessizlikten sonra derin bir iç çekti. "Hayat asla basit olmaz, Feris. Ama kendine güvenerek bu karmaşadan çıkabilirsin. Sen kendini ne kadar değerli görürsen diğerleri de o değeri fark etmek zorunda kalır." Sözlerindeki gerçeklik, beni derin bir şekilde etkiledi. Belki de bu karmaşadan çıkmanın tek yolu gerçekten kendime inanmaktı.

Gözlerimdeki yaşları bastırarak başımı hafifçe salladım. Hazar'ın bu desteği beni hem şaşırtmış hem de ona karşı fikirlerimin değişmesini sağlamıştı. Bu umudu kaybetmek istemiyordum. Belki de gerçekten yeniden başlayabilirdim.

Gözlerimi tekrar gökyüzüne çevirerek, "Teşekkür ederim, Hazar," dedim. "Bu anlık destek bile çok şey ifade ediyor." Sesimdeki minnettarlık o kadar derindi ki bu desteğin ne kadar önemli olduğunu kelimelere dökmem mümkün değildi.

Hazar bu sefer aramızdaki mesafeyi koruyarak hafifçe gülümsedi. "Her zaman değil belki ama bazen desteklemek gerekir," dedi. "Bunu başaracağına inanıyorum."

Onun inancı, içimde yeniden filizlenen bir umut tohumuydu.

O an içimde hafif de olsa bir güç hissettim. Kendimi herkese kanıtlayacaktım ama öncesinde yapmam gereken şey arkadaşlarımın gönlünü almaktı.

Telefonu elime aldım ve kızlara bir özür mesajı yazdım:

Biliyorum bana çok öfkelisiniz. Kendinizce haklısınız da ama yapmak istediğim tek şey bu dünyada kendi başıma var olmaktı. Sizden bu gerçeği gizlemek hiç kolay değildi. Gerçekten çok üzgünüm.

Mesajı gönderdikten sonra derin bir nefes aldım ve onlara jest yapmak istedim. Nesli için ne yapacağımı biliyordum. Onun yemeklere ve tatlılara olan sevgisi malumdu. Hemen evine bir sürü tatlı ve yemek sipariş ettim. Mayıs içinse biraz daha düşünmem gerekiyordu.

Bir süre düşündükten sonra Mayıs'ın en çok neyi sevdiğini hatırladım ve aklıma şeytani bir fikir geldi. Onun tarzına uygun, özel bir sürpriz olacaktı. Gülümseyerek bu fikrimi gerçekleştirmek üzere harekete geçtim. Mesaj kutusuna girip bir de ona özel kısa bir mesaj yazdım:

Sana küçük bir sürprizim var. Umarım hoşuna gider.

Mesajı gönderdikten sonra koltuğuma yaslandım ve biraz olsun rahatlamaya çalıştım. Bu yaptığım jestlerin kızların gönlünü alıp almayacağını bilmiyordum ama en azından elimden geleni yapıyordum.

REVİSTA

SAYI: 16

Akşamın karanlığı eve çöktüğünde, kendimi düşüncelerden soyutlamak için ışıkları kapamıştım. Güzel kokulu mumlarımı yakarak ortama loş bir hava katmıştım. Rahatça yayıldığım kanepede elimdeki sıcak kahve kupasını tutarken aslında düşüncelerimden hiç de kaçamadığımı fark ettim. Dalgın dalgın etrafı incelerken aklım Nesli ve Mayıs'taydı. Onlara kendimi bir şekilde affettirmeliydim. Sebeplerimi anlatmış hatta özür hediyelerimi bile göndermiştim ancak etkisi olup olmayacağı konusunda şüphelerim vardı. Bir yanım arkadaşlığımızın bu yalanla bozulmayacak kadar sağlam olduğunu söylüyor, diğer yanımsa kırgınlıkları hiç geçmeyecek korkusuyla yanıp tutuşuyordu.

Nesli'nin paketleri sevine sevine açtığını ve içindeki yiyecekleri iştahla yediğini hayal edebiliyordum. Onu çok iyi tanıyor, yemek ve tatlı konusunda ne kadar iştahlı olduğunu biliyordum. Nesli'yi can damarından vurmuş olma ihtimalim yüksekti.

Mayıs ise... Hediyem her aklıma geldiğinde yükselen kahkahamı zar zor bastırıyordum. *Onu en çok ne mutlu eder ki,* diye düşündüğümde aklımda çok genel bir şey canlanmıştı fakat seçenekleri teke düşürdüğümde aradığım isim, Mayıs'ın her zaman dönüp dolaştığı o kişiye yönelmişti. Hediyemi seveceğini biliyordum, hiç şüphem yoktu ancak bir yandan da umarım yanlış bir şey yapmamışımdır diye düşünüyordum.

Kızları düşünmeyi bir süreliğine rafa kaldırdım ve o an Hazar fırsat kolluyor gibi sinsice zihnime sızdı. Üzerimi değiştirmemiştim ve terasta üşüdüğümde omuzlarıma örttüğü ceketinin kokusu kıyafetlerime sinmişti. Başımı boynuma

doğru eğdim ve Hazar'ın parfümünün keskin kokusunu aldım. Tam olarak ne kokuyordu, bilmiyorum ama çok güzeldi. Bu koku beni birkaç saat öncesine götürdüğünde, terasta yaşadıklarımız yeniden aklıma düştü.

Kendimi kötü hissettiğim bir anda yanımda olmuş, bana destek verdiğini göstermişti. Neden böyle bir tavır sergilediğini anlamıyordum. Açıkçası ona güvenmekte zorlanıyordum. Neden? Neden böyle bir şey yapmıştı? Bu soruların cevabını bulmak istiyordum ama cevapsız sorular zihnime birer yük gibi binmişti.

Düşüncelerimin ağırlığından sıyrılmaya çalışırken kapının çalmasıyla irkildim. Kahveyi masaya bıraktım ve ayaklandım. Kapıyı açtığımda karşımda Nesli'yi buldum. Ellerinde paketler, yüzünde ise ufak bir tebessüm vardı. Merakla kaşlarımı kaldırdığımda Nesli poşetleri işaret etti.

Gözbebeklerine yerleşen şakacı bir parıltıyla, "Bir sürü şey yollamışsın ve ben bunların hepsini tek başıma yersem kilodan kapılara sığamam," dedi. "Kilo alıyorsam bana ortak olmak zorundasın." Boş boş ona bakmaya devam ettiğimde gözlerini devirdi. "Seni affettim işte. O yüzden artık şunları yiyelim, çok acıktım."

Rahatlayarak gülümsedim ve onu içeri aldım. Beraber yiyecekleri sehpanın üzerine yerleştirirken içimde bir huzur dalgası hissettim. Her şey yoluna girecekti.

"Mayıs'tan haberin var mı?" diye sordum ve tam o an kapı tekrar çalındı.

"Sanırım o geldi," dediğinde heyecanla kapıyı açmaya gittim ve tam da tahmin ettiğimiz gibi karşımızda Mayıs'ı bulduk. Saçları dağınıktı ve elleriyle düzeltmeye çalışıyordu.

Nesli, "Sana ne oldu böyle?" diye sorduğunda Mayıs'ın dudaklarına çapkın bir gülümseme yerleşti.

İçeriye girerken, bana göz kırpıp, "Feris'in hediyesini aldım da," dedi.

"Sana da mı yemek göndermiş?"

Mayıs hafifçe omuz silkerek, "Yani yenecek bir şeydi ama doğrudan yemek demek doğru olmaz," dedi.

Nesli'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Nasıl yani?" Ardından gözleri Mayıs'ın ışıldayan yüzüne ve dağınık saçlarına kaydı. Hayretle,

"Siz ciddi misiniz?" dediğinde Mayıs'la birlikte gülüştük. "Sen Mayıs'a ne hediye ettin, Feris?"

"Feris, genel yayın yönetmeni olmak için uğraşmaktan sıkılınca kendini pezevenk gibi hissetmek istemiş."

Gülerek başımı iki yana salladım.

"Hayır, öyle demeyelim. Uzun uzun ikinizi de en çok ne mutlu eder diye düşündüm. Sonra bu hediyelere karar verdim."

Nesli'nin merakı daha da arttı. "Peki, kimi gönderdin?" dedi. "Yoldan geçen birini mi buldun?"

Gözlerimde beliren muzır bir gülümsemeyle, "Hayır, Mayıs'ın uzatmalı bir eski sevgilisi vardı," dedim.

Mayıs hemen, "Sevgilim değil, sadece takıldığım bir çocuk," diye düzeltti.

"İşte onu aradım ve Mayıs'a gitmesini söyledim."

Nesli'nin gözleri iyice büyüdü.

"Feris, sana gerçekten inanamıyorum."

Eseriyle gurur duyan bir heykeltıraş gibi övünerek, "Bence güzel bir hediyeydi," dedim.

Mayıs kendini koltuğa attı ve ellerini keyifle başının arkasında birleştirdi. "Şahsen ben bayıldım," dedi.

Nesli bana yandan bir bakış atıp, "Bir dahakine yemek göndermek yerine bana da böyle bir şey yollarsan daha çok sevinirim," dedi.

Gülerek başımı salladım.

"Tabii, canım. Sen yeter ki iste. Beni affettiniz, değil mi?"

Mayıs dudaklarını büzerek düşünüyormuş gibi yaptı.

"Aslında sana hâlâ kızgınım ama hediyenin hatırına seni affettim."

Gülüşmelerimiz evin içinde yankılanırken her şeyin biraz daha normale döndüğünü hissediyordum. Mayıs hamburger uzatırken göz kırptı.

"Feris, bir dahakine beni bu kadar şaşırtmadan önce haber ver, tamam mı? Saçlarımı tekrar düzeltmem çok uzun sürdü."

Nesli kahkahasını tutamayarak, "Evet, bu saçlarla ciddi bir belaya bulaşmış gibiydin," dedi. "Bir ara birine kafa attın da kavga mı çıktı diye düşündüm."

Mayıs omuz silkerek, "Kavga kadar hışımlı geçtiğini söyleyebilirim," diye şakayla karşılık verdi.

"Benim hediyelerim genellikle olay yaratır ama bu seferkinin bu kadar etkili olacağını düşünmemiştim."

Bir süre kızlarla hediyelerimin dalgasını geçtik ve her şeyi afiyetle yedik. O kadar çok şey yemiş, o kadar çok şişmiştik ki yemeğin üstüne soda açmış, koltukların üstüne neredeyse bayılmıştık. Derin nefesler alıp midemize zorlukla sığdırdığımız yiyecekleri hazmetmeye çalışıyorduk.

Sonra birden Mayıs ciddi bir ifadeyle, "Ben hâlâ Taner Doğan'ın kızı olduğuna inanamıyorum," dedi. "Yani otomatikman sen de benim patronumsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim.

"Hayır, tabii ki."

"Evet, öylesin. Benim için Selda'yı işten kovar mısın?" dedi gözlerini kırpıştırarak. Selda'yı sevmiyor, her gün işten çıkması için dua ediyordu.

"Saçmalama, Mayıs. Benim işten çıkarma yetkim yok."

"Nasıl yok? Sen patronun kızısın."

"Bunu bir gün Revista bana kaldığında konuşuruz."

Nesli dudağını dişledi ve çekine çekine, "Peki, Cansel ne olacak?" diye sordu.

"Cansel'i dergiden göndereceğim. Babamla ilişkisi olabilir ama dergide yeri yok. Onunla işim henüz bitmedi. Yaptıklarının bedelini ödeteceğim. Bu haberi yaptıran da kesinlikle o. Bizim onun hakkında çıkardığımız dedikoduların intikamını aldı."

"Cansel bir yaparsa biz on yaparız, merak etme." Ardından çantasını çıkarttı ve içinden bir şişe Dedikodu Işıltısı çıkarttı. Hızla kokteyli bardaklara doldurdu ve bize uzattı. "Hadi, kaldırın! Şerefe yiyoruz!"

"Şaşkınca bunu ne ara yaptın?" diye sordum.

"Buraya gelmeden. Dedikodu kokteylsiz yapılmaz."

Evet, Dedikodu Işıltısı olmadan senelerin gıybetini yapamazdık tabii ki.

Barışmamızın hatırına güzel bir akşam geçirirken bugün elime ulaşan davetiyeden kızlara bahsettim. Yeni bir arabanın tanıtım lansmanı için davetiye gelmişti. Lansman sahibi eski bir dostumdu, bu yüzden

kaçırmak istemiyordum fakat konu araba olduğunda Korhan'ın orada olmama ihtimali yoktu. O günden beri hiç yan yana gelmemiştik ve açıkçası şimdi böyle bir yüzleşmeye de hazır değildim. Bu durumdan kızlara bahsettiğimde Mayıs kaşlarını çattı.

"Sırf o lavukla karşılaşmamak için lansmana gitmeyecek misin?"

"Hayır ama Korhan'la yüz yüze gelmek istediğimden emin değilim. Geçen seferki karşılaşmamızı hatırlıyorsunuz. Aynı şeylerin yaşanmasını istemiyorum."

"Aynı şeyler derken neyi kastediyorsun?"

"Korhan'ı başka bir kadınla görmekten bahsediyor sanırım," diye araya girdi Nesli.

"Sen hâlâ Korhan'ın başka kadınlarla takılmasına mı üzülüyorsun? Biz daha geçen gün bu adamın helvasını kavurmadık mı?"

"Hayır, bu öyle bir şey değil. Korhan hayatına devam ediyor, gününü gün ediyor ve ben ise öylece duruyorum. Onunla yeniden karşılaşacaksam böyle olmasını istemiyorum."

"E sen de birileriyle görüş."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Dergi bu haldeyken mi?"

Mayıs baygınlık geçirmek üzereyken, "Ay, Feris, hep iş hep iş olmaz," dedi. "Biraz da evrenin sana sunduğu güzelliklerin tadına bakman lazım."

"Tabii ki ben de hayatıma devam etmek istiyorum. Her şeyin bir zamanı var ve bu da önümüzdeki bu üç aylık süreçte değil."

"Ne yapacaksın yani? Sırf Korhan'la karşı karşıya gelmemek için kendini kısıtlayamazsın. İstanbul'da onunla köşe kapmaca oynayacak değilsin ya."

Mayıs dudağını dişledi ve usulca, "Sen Korhan'la karşılaştığında ona ne kaybettiğini göstermek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim kararlılıkla. Onu pişman etmek istiyordum.

Geriye doğru yaslanırken, "O iş bende, sen rahat ol," dedi.

Ertesi gün ofiste işlerimi hallederken Mayıs'ın gruba attığı mesajı gördüğümde çekim odasına gitmek için ayağa kalktım. Tüm gece kızlarla konuşmuş, aramızdaki buzları eritmiştik. Çekim odasına girdiğimde, odada yaklaşık on tane erkek vardı.

Kaşlarımı *ne oluyor* dercesine kaldırdığımda Mayıs abartılı bir şekilde güldü. Kolunu geniş bir hareketle açtı ve odadaki adamları işaret ederek, "Sana dün halledeceğimi söylemiştim, değil mi?" dedi. "İşte, Korhan'ı kıskandırmak için davette sana eşlik edecek adamlar. Hepsi ajanstan geldi. Henüz popüler değiller, bu yüzden Korhan işkillenmez ama ünlü olsalar da sorun yok. Sektörün içinde olduğumuz için o gereksiz, ilişkinizi pek yadırgamaz."

Şaşkınlıktan irice açılan gözlerim, gülmekten yere yığılmak üzere olan Nesli'ye kaydı ve şok içinde Mayıs'ı göstererek, "Bu ciddi mi?" diye sordum. Allah'ım, bu kız dur durak bilmeyecek miydi?

Nesli gülmekten katılıyordu. Karnını tutarak, "Evet, çok ciddi," dedi. Ardından büyük bir kahkaha daha attı. "İki arkadaşım da meslek değiştirip pezevenk olmaya karar verdi. Biz bir sene içinde vergi rekortmeni oluruz, demedi demeyin. Lütfen zengin olunca bana yalı alır mısınız? Sezen Aksu'ya komşu olalım."

Mayıs'a gönderdiğim hediyenin absürtlüğü bana yeni dank ediyordu. Cozutmaya bu kadar meyilli bir kıza o tarz bir hediye yollarsam tabii ki sınırlarını genişletir, bana ajanstan sahte sevgili seçmeye kadar giderdi.

Ellerini beline koyarak, "Ne var?" dedi. Her an kavgaya hazır bir tutum sergiliyordu ama ne kadar eğlendiği gülüşünden belliydi. "Ben burada arkadaşımın iyiliğini düşünüyorum."

"Benim iyiliğimi ajanstan sevgili bularak mı düşünüyorsun, Mayıs?"

"Yani istersen gerçeğini de bulurum ama sen kafayı işle bozduğun için sahtesiyle yetiniyorum şu an. Ayrıca sen değil miydin Korhan'ın karşısına çıktığında *dön de kaybettiğin kıza bir bak,* dedirtmek isteyen?"

Nesli, "Aslında demek istediği şey tam olarak o değildi," dediğinde Mayıs sertçe dirseğini onun koluna geçirdi. Nesli yüzünü acıyla buruşturdu. "Evet, oydu."

"Bu gece o gereksiz Korhan, hayatının pişmanlığını yaşayacak. Sürüm sürüm sürünecek, kapında kul köpek olacak. *Ben tek gecelik ilişkiler için*

Feris'i kaybettim, ne beyinsizim, diye düşünecek ama sen ne yapacaksın, biliyor musun?"

Mayıs ballandıra ballandıra hayallerini anlatırken Nesli onu sinir etmek için yandan bir bakış atıp, "Korhan'ı affedeceksin," dedi.

Şaka yaptığını biliyordum çünkü Nesli de en az Mayıs kadar Korhan'dan nefret ediyordu ve ona geri dönmeme rızası yoktu. Fakat Mayıs, onun kızdırmak için söylediğini idrak edememiş gibi şok içinde ona döndü.

"Öyle bir şey yaparsa Feris'i öldürürüm. Ben sen o adamı affet diye bu adamları dizmedim buraya," dedi hiddetle.

Mayıs'a cevap vermeden sıraya dizilmiş adamlara göz attım. Çekim odasında modellerin kıyafet değiştirdiği kabinler, devasa aynalar ve büyük spot ışıklar vardı. Bu gergin atmosferde adamların sıkıldığını fark ettim.

Bu davete yalnız başıma katılmaktansa ultra yakışıklı bir erkekle katılmayı yeğlerdim. Bu yüzden çenemi dikleştirdim ve kızlara dönüp, "Nereden başlıyoruz?" diye sordum. Ardından büyük koltuğa, Nesli'nin yanına geçip oturdum.

Mayıs odanın ortasına doğru yöneldi ve sanki bir dizinin başrolünü seçen jüri üyesiymiş gibi, "Pekâlâ," dedi. "Aranızda ikizler burcu olan var mı?"

İki adam ellerini kaldırdığında Mayıs onlara ciddiyetle baktı ve dudaklarını büktü.

"Kusura bakmayın ama dengesiz ikizler burcuyla olmaz. Size hayatta başarılar dilerdim ama bu burçla zor."

Adamlar çaresizce bakıştılar ve sonra bir şey demeden kapıya yöneldiler.

"İkizler burcu diye niye eledin ki?"

Mayıs bana ciddi bir ifadeyle döndü.

"Korhan'ın burcu neydi, Ferisçiğim?"

"İkizler?"

"Ee? Demek ki biraz kararsız ve dengesizler. O zaman sahte bile olsa senin sevgilin olmaya layık değiller."

Nesli kendini tutamayarak yine kahkahalara boğuldu, yanakları kızarmıştı. Ben de istemsizce gülümsedim.

Mayıs sıradaki adama bakarak, hız kesmeden devam etti.

"Sen! Boy kaç?"

Adam kendinden emin bir şekilde, "Bir seksen," dedi ama Mayıs kabul edemez gibi başını iki yana salladı ve bana döndü.

"Yeterince uzun değil. Eski sevgilinden daha kısa olamaz, kusura bakma."

Adam biraz şaşırmıştı ama gülerek, başını sallayıp çıkışa doğru yöneldi.

Nesli kıkırdayarak, "Mayıs, adam bir seksen diyor!" dedi. "Daha ne istiyorsun?"

Mayıs omuz silkerek, "Feris yüksek topuklu giyerse yanında cüce gibi kalmasını istemiyorum," dedi. "Bizim Korhan'la aynı statüde birini bulmamız olmaz. Bize ondan çok daha iyisi lazım."

Nesli gözlerini devirdi ve başını iki yana sallarken ben de gülümsememi saklayamadım.

"Tamam, o zaman sıradaki aday," dedim.

Mayıs sıradaki adama doğru bir adım attı ve gözlerinin içine baktı. Ardından bana dönerek alçak sesle, "Bu adam biraz fazla sert," diye fısıldadı.

Gözlerimi kısarak adama baktım. Adam, ne konuşulduğunu anlayamamış bir ifadeyle bize bakıyordu.

Nesli bu sefer dayanamayarak, "Mayıs, abartmasan mı acaba?" diye lafa girdi.

Mayıs ciddi bir şekilde başını salladı.

"Evet, evet. Bu olmaz. Biraz agresif duruyorsun."

Eğlenceden yorulmuş bir şekilde, "Bu böyle gitmez, Mayıs," dedim. "Bütün adamları eleyip duruyorsun!"

Mayıs ciddiyetini bozmadan ellerini havaya kaldırdı. "Kalite kontrol, Feris!" dedi. "Eski sevgilinin karşısına sıradan biriyle çıkamayız."

Sıradaki adam, güler yüzlü bir şekilde bize doğru bir adım attı. Nesli, adamın sıcak gülümsemesini fark edip, "Belki bu olabilir, ha?" diye fısıldadı.

Mayıs adama baktı, daha sonra hafif bir gülümsemeyle, "Tamam, bu iyi," dedi. "Ama... Dişlerin fazla beyaz. Bu kadar mükemmel olursa sahte gibi duracak. Kusura bakma."

Adam şaşkınca ağzını kapatıp, çıkarken Nesli gülmekten neredeyse bayılacak gibiydi.

Ben de kahkahamı bastırmaya çalışarak, "Mayıs, dişlerin fazla beyaz olması nasıl bir eleme kriteri olabilir?" dedim.

Mayıs ciddi bir şekilde bana döndü. "Her şey mükemmel olmamalı, biraz gerçekçi durmalı," dedi. "Bu kadar kusursuz olamaz."

Nesli bu sefer derin bir nefes alarak, "Belki de Feris kendi başına gitmeli çünkü senin beklentilerin uzaya çıktı," dedi ve gülerek omzuma yaslandı.

Nihayet araya girip, "Tamam, bu böyle gitmeyecek," dedim. "Bütün adamları bir şekilde eliyorsun. Neden birine şans vermiyoruz?"

Mayıs kaşlarını kaldırdı ve başını iki yana salladı.

"Feris, senin standartların var. O standartları düşüremeyiz."

Sıradaki adama döndük. Mayıs yine dikkatle incelerken, Nesli yanıma yaklaşıp alçak sesle, "Bence bu adama da sakalsız diyecek, iddiaya var mısın?" dedi ve göz kırptı.

Mayıs tam o esnada, "Bu adamın sakalları fazla..." dedi. "Yok! Köse misin sen?"

Nesli kahkahalara boğulmuştu.

Son adam da çıktığında, odada bizden başka kimse kalmamıştı. Mayıs bir anlığına boşluğa baktı ve düşünürcesine, "Sanırım beklentimi fazla yüksek tuttum," dedi.

Nesli gözyaşlarını silerek, "Mayıs, sen en iyisini ararken elimizde kimse kalmadı," dedi. "Kör topal birini seçmemiz lazımdı işte."

"Feris'in eski sevgilisi elimizdeki en iyi adamsa bu benim suçum mu?" Gözleri bana kaydı ve anında kaşları çatıldı. "Neyse, Korhan'ı övmeyeceğim. Maazallah geri dönmeye falan çalışırsın. Seninle uğraşamam. Pes etmek yok. Başka bir şey bulacağım."

"Biraz acele etsen fena olmaz. Davet bu akşam. Biliyorsun, değil mi?"

Kararlılıkla başını sallarken, "Biliyorum, halledeceğim," dedi. "Sen elbiseni ve ayakkabılarını falan hallet. Sevgili işi bende."

Mayıs kendinden emin bir halde kara kara düşünürken birden çekim odasının kapısı aralandı ve Hazar içeri girdi.

"Merhaba, hanımlar."

"Merhaba, Hazar Bey. Buyurun. Bir şey mi istemiştiniz?" dedi Nesli hemen.

Hazar ciddi bir tavırla başını sallayıp, "Yarın öğleden sonra toplantı yapacağız," dedi. "Sizlerin de katılmasını istiyorum."

"Tabii."

Tüm bu süreçte ben ağzımı bile açmadım. Nitekim Hazar'ın gözleri de bir türlü bana çevrilmiyor, sanki beni yok sayıyordu. Bu durum kaşlarımın çatılmasına sebep olurken onu baştan aşağı süzdüm ve o an Hazar'ın elindeki davetiyeyi gördüm. Bakışlarım kısılırken bu tasarım bana tanıdık gelmişti. Şaşkınca derin bir nefes aldım. Hazar da mı bu geceki davete katılacaktı? Gözlerimle kızlara davetiyeyi işaret ettim ve Hazar aynı anda odadan çıktı.

O gider gitmez Nesli, "O da mı davetli?" diye sordu. Usulca başımı salladım ve Nesli o an hiç beklemediğim bir şekilde coşkuyla ayağa fırladı. "Aranan kan bulundu! Davete Hazar'la gidiyorsun. Hem ajanstaki adamlardan daha gerçek hem de Korhan'dan daha iyi."

Korhan'ın karşısına Hazar'la çıkmak mı?

Asla.

Hazar'la baş başa davete gitmek mi?

Asla.

Anında, "Saçmalama!" diye çıkıştım ama Nesli hiç oralı olmadı. Mayıs'a döndü ve fikri çok mantıklıymış gibi hevesle, "Sence de olmaz mı?" diye sordu.

Mayıs gülümseyerek, "Aslında hiç de fena fikir değil," dedi. "Hazar, Korhan'dan daha iyi. Ona gününü göstereceksen bu kesinlikle Hazar olmalı."

Şüpheyle Nesli'ye baktım.

"Bu tarz absürt fikirler normalde Mayıs'ın aklına gelir. Onunla takıla takıla sana da bulaşmış."

"Aslında yeni ve aptalca bir fikrim daha var ama..."

"Ama ne?"

"Gerçekten duyacaklarıma hazır değilim."

"Bu ara sosyal medya istatistikleri biraz düştü. Etkileşimi artırmak için yeni bir fikrim var."

"Nedir o?" dedim ilgiyle.

"Çevremiz platonik olan ve birini kendine nasıl âşık edeceğini merak eden insanlarla dolu. Neden onların bu merakını gidermiyoruz?"

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Ben yapacağım. Bir adamı kendime âşık edeceğim ve bunun her anını sosyal medyamızda paylaşacağım."

Mayıs'ın gözleri ışıl ışıl parlamaya başladı. "Bu kız oldu. Darısı sana, Feris," diyerek bana da laf attı.

"Peki, bu adam kim olacak? Kendi adınla mı paylaşacaksın? Aklındaki ne?"

"Hayır. Tabii ki adımı ifşalamayacağım. Sosyal medya hesabımızda mahlasla editör hesabı açacağım ve her hafta köşe yazısı olarak paylaşacağım."

Bir an durdum ve sonra Nesli'nin haberinin ses getirebileceğini düşündüm.

"Adam?"

"Şey... Komşum..."

Mayıs şeytani bir gülüşle, "Hmm, komşu fantezisi, ha?" dedi. "Severim."

"Toplantıda bunu da konuşalım. Benim için sorun yok ama bunu genel yayın yönetmenimize de danışmamız lazım," dedim rahatsızca.

Kızlar aynı anda yüzünü buruşturdu.

"Umarım üç ay sonra Cansel'den kurtuluruz."

"Umarım. Tek dileğim o."

"Benim tek dileğimse senin bir an önce Hazar'a gidip onu davet etmen."

"Ay, tamam. Gidiyorum."

Ayağa kalktım ve bu saçma fikri bir kez daha düşünmeden hızlı adımlarla Hazar'ın odasına yöneldim. Evet, Korhan'a kimi kaybettiğini göstermek istiyorsam bunu ondan daha iyi biriyle yapmalıydım ki etkili olsun. Hazar'ın odasının kapısını tıklattım ve içeri girdim.

Okuduğu evraklardan başını kaldırdı ve göz göze geldik.

"Buyurun, Feris Hanım."

Derin bir nefes aldım. İçimdeki tereddüdü bastırmaya çalışarak, "Bir şey soracaktım da," dedim. Hazar'ın ilgisini çekmiş olmalıyım ki belgeleri masanın üzerine bırakıp bana dikkatle baktı.

Gözlerinde hafif bir merakla, "Elbette," dedi.

"Alper Bey bu akşamki lansmana sanırım seni de davet etmiş."

Hazar başını salladı.

"Evet."

"Gidecek misin?"

Evet, dercesine başını salladığında titreyen ellerimi yumruk yaptım. Bu teklif ne kadar da zordu! Derin bir nefes alarak içimdeki heyecanı bastırmaya çalıştım.

"Ben de o davete katılacağım," dedim. Sesim biraz kısık çıkmıştı.

Hazar bir an duraksadı. Yüzündeki ciddiyet kırılır gibi olduğunda, "Ne güzel," dedi. Sanki ne söyleyeceğimi biliyor ama beni zorlamaktan keyif alıyordu.

Kelimeleri dikkatle seçmeye çalışarak, "Şey..." dedim. "Birlikte gidelim mi? Tabii sana eşlik edecek başka biri yoksa." Gözlerimi onun gözlerine dikmiş, tepkisini bekliyordum.

Kollarını göğsünde birleştirerek arkasına yaslandı. "Birlikte gitmek mi?" Sesinde biraz alay vardı. Ardından gözlerini bana dikerek, "Neden olmasın?" dedi.

O an içimde bir rahatlama hissettim. Yüzüme istemsiz bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla.

Hazar başını salladı.

"Tabii ki. Neden gitmeyelim ki? Bu tarz etkinliklere tek başına gitmek olmaz."

Gülerek başımı salladım. "Evet, sanırım öyle," dedim. O an Mayıs'la Nesli'nin bu durumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini düşünmeden edemedim. Kesinlikle çok heyecanlanacaklardı.

Tam arkamı dönüp odadan çıkmak için hazırlanmıştım ki Hazar, "Akşam yedide seni alırım," dedi.

"Olur."

"Bana konum atarsın," dedi gözlerindeki derin bakışla.

Başımı hızla sallayıp, "Atarım," dedim. Bir an önce buradan çıkmak ve heyecanımı gidermek istiyordum fakat Hazar'ın sesi beni bir kez daha durdurdu.

"Feris, telefon numaram olmadan konumu nereye atacaksın?"

Salaklığıma göz devirdim ve ona sahte bir gülümseme gönderdim.

Evet, Hazar Bey... Sana uyuz oluyorum ama bu gece sana ihtiyacım var.

Saat yediye yaklaştığında, telefonuma gelen mesaj sesiyle elimdeki ruju bıraktım ve ekranı açtım. Mesaj, Hazar'dandı.

"*Aşağıdayım, hazır mısın?*"

Mesajı hızlıca yanıtladım:

"*Evet, iki dakikaya iniyorum.*"

Telefonu çantama koydum ve aynada kendime son bir kez baktım. Zümrüt yeşili, derin V yakalı elbisemle oldukça iddialı görünüyordum. Kumaşın zarif ışıltısı, odanın loş ışığında bile göz alıcıydı. Saçlarımı tepede sıkıca atkuyruğu yapmış, elbisemin dekoltesini kapatmayacak şekilde toplamıştım. Bu görünüm bana sofistike ve zarif bir hava katıyordu.

Soğuk havada üşümemek için siyah kısa kürkümü giydim ve hızla aşağıya indim. Sitenin önünde bekleyen siyah arabaya doğru ilerlerken midemin kasılmasını görmezlikten geldim. Heyecanlıydım fakat bu heyecana sebep neydi, bilmiyordum.

Arabaya bindiğimde, "Merhaba," dedim ve Hazar'a döndüm. Onu gördüğümde gözlerim istemsizce büyüdü. Siyah takım elbisesi ve beyaz jilet gibi duran gömleğiyle direksiyonun başında baş döndüren bir çekiciliği vardı. Tek kaşım bu görüntü karşısında havalanırken kendimi tutamadım. Bu adam harbiden yakışıklıydı.

Gözlerimi Hazar'ın yüzüne çevirdiğimde, onun da aynı şekilde beni incelediğini gördüm. Nihayet birkaç saniye sonra göz göze geldiğimizde, "Merhaba," dedi. Bakışlarında saklı bir hayranlık vardı ve bu ifade onun

da beni beğendiği anlamına geliyordu. Fakat ikimiz de birbirimize herhangi bir övgü sözcüğü kullanmadık.

Sessiz kaldığımızda Hazar arabayı çalıştırdı ve benim evime çok da uzak olmayan davet alanına doğru sürmeye başladı. Araba bizi otele götürürken şehrin ışıkları gecenin karanlığına karışıyor, beni bir kez daha bu şehre âşık ediyordu. Yol boyunca birkaç kez Hazar'la göz göze gelmiştik fakat ikimizden de çıt çıkmıyordu. Arabaya yayılan kısık sesli müzik gerginliğimizi almaya niyetliydi ancak sessizliğimiz ondan daha kudretliydi.

Otele ulaştığımızda, dışarıda gördüğüm magazin muhabirleri beni biraz germişti. Dün, tüm camiayı sallayan haberden sonra beni sıkıştıracaklarına emindim. Onların sorularından kaçmanın imkânı yoktu. Belki de bugün gelmemeliydim.

Ben düşünceler içinde pişmanlığımla kavrulurken Hazar arabadan indi ve önden dolanarak benim kapıma ulaştı. Kapımı açıp, elini uzatırken, "Buyurun, hanımefendi," dedi.

Gözleri alaycıydı ancak bir o kadar da sıcak bakıyordu. Ondan bu tür ince tavırlar beklemediğim için şaşırdım ama bozuntuya vermeden, elini tutup arabadan indim.

Bu davranışını takdir ederek, "Senden böyle bir centilmenlik beklemezdim," dedim.

Gözlerini kıstı ve nazikçe, "Ben her zaman centilmenim," dedi. "Yalnızca sen o tarafımla tanışmadın. *Henüz.*"

Kaşlarımı şaşkınca kaldırdığımda imalarla dolu bu cümlenin altındaki anlamı kavrayamamıştım. Daha doğrusu anında yüzümde patlayan flaşlarla düşünmeye fırsatım kalmamıştı. Hazar kolunu uzattığında tereddüt etmeden ona tutundum. Teni, buz gibi havaya inat edercesine sıcacıktı.

Kırmızı halının üzerinde otelin girişine doğru yürürken etrafımızı saran basın mensuplarına tebessüm ediyordum. Her köşeden kameralar ve mikrofonlar uzanıyor, flaşlar ardı ardına patlıyordu. Ben bu hengâmeye alışıktım fakat Hazar'ın öyle olmadığını gerilen kolundan anladım. Başımı yavaşça ona çevirdim ve rahatlatmak adına daha sıkı tutundum.

Salonun kapısına yaklaşırken gazeteciler etrafımızı sardı ve sorular yağmaya başladı.

"Feris Hanım, Taner Bey'in kızı olduğunuz doğru mu?"

"Bu konuda bir açıklama yapacak mısınız?"

"Taner Bey, sizin genel yayın yönetmeni olmanızı istemedi mi?"

"Neden babanız olduğunu gizlediniz, Feris Hanım?"

"Annenizle görüşüyor musunuz?"

Üst üste gelen sorular o kadar bunaltıcıydı ki bir an için nefes almakta zorlandığımı hissettim. Bu kadar yoğun ilgi ve sorgulama altında kalmak, insanın omuzlarına büyük bir yük bindiriyordu. Hazar geri-ldiğimi fark etmiş gibi adımlarını hızlandırdı ve beni basının arasından çekip çıkardı. Resepsiyonda kabanımı çıkarırken, ona dönüp, "Teşekkür ederim," dedim. "Dünkü haber tamamen aklımdan çıkmıştı."

Hazar beni rahatlatmak için başını salladı ve daha önceki konuşmalarımızdan birine atıfta bulunarak, "Keşke herkes senin kadar özel hayata saygılı olsa değil mi?" dedi.

Gülümsedim ve sessiz kaldım. Kabanımı çıkardığımda derin göğüs dekoltem de ortaya çıkmıştı. Hazar'ın bakışları bir an için boynuma kaydı ancak hemen toparlandı ve başını hızla başka tarafa çevirdi.

Salona ilerlerken bu defa koluna girmedim, zaten o da uzatmadı. Topuklu ayakkabımın tıkırtıları içeriden gelen müziğe karışırken davetiyelerimizi görevlilere verdik. İçeri girdiğimizde bizi büyüleyici bir manzara karşılıyordu. Son model bir sürü araba, şık elbiseler ve pahalı takım elbiseler... Her şey göz kamaştırıcıydı. Havada hafif bir şampanya kokusu ve parfüm bulutu vardı. Etrafta yükselen kahkahalar, başarıyı kutlayan insanların sesiydi.

Bir an için gözlerim kalabalıkta Korhan'ı aradı. Ne kadar güçlü olduğumu göstermek için onu görmek istiyordum ama aynı zamanda görmek istemiyordum da. Bu ikilem o kadar güçlüydü ki bir an nefes alamayacakmışım gibi hissettim. Bir zamanlar hayatımın merkezinde olan adam, şimdilerde bana geçmişi hatırlatan bir gölgeydi yalnızca. Zihnimde bu düşünceler dönüp, dururken bir zamanlar ona karşı hissettiğim şeylerin ne kadar uzak kaldığını ve yabancılaştığını fark ettim.

Hazar'la boş bir kokteyl masası bulduğumuzda davetin sahibi Alper Bey yanımıza geldi. Gözlerinin parıltısından, dilinin ucunda bir sürü

söz olduğunu anlayabiliyordum. Alper Bey'i severdim lakin patavatsızlığı yüzünden pek yan yana gelmemeye çalışırdım. Dedikoduyu çok seven, magazini her an takip eden adam, benim de en esaslı muhbirlerimden biriydi fakat gelişinden bu kez haberin ta kendisi olduğumu anladım. Dünkü haberleri görmüştü ve ilk fırsatta beni sorgulayacağına emindim. Gerçi Hazar'ın yanında dururken kendimi bir nebze daha güçlü hissetmiştim ama bu güç, Alper Bey'in ağzından çıkan ilk kelimelerle paramparça oldu. Tek olmadığım için bu konuyu açmayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım.

"Magazin haberlerinin aranan yüzü. Sizi burada görmek ne güzel. Hoş geldiniz."

Hazar resmi bir tavırla, "Merhaba, nasılsınız?" dedi. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı ama bakışları ciddi ve bir o kadar da mesafeliydi.

"İyiyim. Ya sizler? Gerçi Feris Hanım bizi şaşkına uğrattığı için bayağı iyidir diye düşünüyorum."

Alper Bey'in ima dolu sözlerinin ardından gelen gerginlik üzerime bir battaniye gibi çöktü. Bu sözleri duyar duymaz kalbimin ritmi bozuldu. Utançtan yüzümün kızardığını hissediyordum. Bu mahcubiyet duygusu öylesine ağırdı ki çaresizlik içinde başımı öteki tarafa çevirdim. Bu haberin etkisi kolay kolay geçmeyecekti. Dergide kendimi savunabiliyordum fakat burada nasıl düzene sokabilirdim ki?

"Taner Doğan'ın kızı olmanıza çok şaşırdım, Feris Hanım. Biz yeni genel yayın yönetmeni siz olursunuz sanıyorduk ama görünüşe göre işler biraz karışıkmış."

Yüzümde ince bir gülümseme belirdi ancak bu tür sözlerin beni nasıl etkilediğini gizleyememiş olacağım ki Hazar'ın bakışları sertleşti. Ağzımın içinde, "Evet, bazı şeyler beklediğimiz gibi gitmedi," diye geveledim.

Hazar, durumu fark etmişti. Hemen devreye girip, "Bu gece iş konuşmak yerine eğlenmeye geldik, değil mi?" dedi. Sesi sakin ve kararlıydı. Gözlerini Alper Bey'in üzerine dikmişti. Bakışlarıyla adeta karşısındaki kişiyi kibarca ama net bir tavırla uyarıyordu. Alper Bey bu cümle karşısında konuyu değiştirmekte bir an olsun tereddüt etmedi.

Alper Bey birkaç dakika daha yanımızda kaldıktan sonra ayrılmaya hazırlandığında bana döndü ve bu defa, "Sizin davetiyenizi başta Korhan

Bey'e göndermiştim aslında ama sonra o artık birlikte olmadığınızı söyledi," dedi. "Yetişmesine sevindim."

"Evet, geldi."

"Korhan Bey'i de burada görmek isterdim bu gece. Onun gibi önemli bir galerici yeni arabalarımızı kaçırmak istemezdi ama yurtdışında katılması gereken başka bir davet varmış. O yüzden gelemedi."

"Öyle mi? Yurtdışında olduğuna emin misiniz? Her an buralardan çıkabilir," dedim. Bu sözlerimi söylerken bana söylediği yalanın acısı içimde yanan bir alev gibi parıldıyordu.

Alper Bey ne demek istediğimi anlamamış gibi baktı ama yine de, "Evet," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Onun gidişiyle birlikte Hazar elindeki şampanyayı tek dikişte bitirdi ve kaşlarını hafifçe kaldırarak bana döndü. Gözlerinde hem bir anlayış hem de hafif bir meydan okuma vardı. Dudaklarında beliren küçük bir gülümsemeyle, "Korhan Bey gelemeyecekse gidebiliriz bence," dedi.

Durdum.

"A-anlamadım?"

Kaşları hafifçe kalktı, gözlerinde belli belirsiz bir parıldama vardı.

"Buraya eski sevgilini kıskandırmak için gelmedik mi? Bizi yan yana görmesi gereken asıl kişi burada değilse şu sıkıcı ortamdan gidelim mi diyorum."

Sözleriyle beni adeta tokatlamıştı. "Ne kıskandırması? Yok öyle bir şey," dedim sesimdeki titremeyi gizleyemeden.

"Hadi ama Feris. Anlamayacağımı mı sanmıştın?" derken sesi epey alaycıydı.

Gözlerimi kaçırarak, "Neyden bahsettiğini anlamıyorum ama her ne düşünüyorsan yanılıyorsun," dedim. Fakat şu ses tonuyla söylediklerime çocuklar bile inanmazdı.

Yüzünde anlamlı bir ifade belirirken dudakları alayla kıvrıldı.

"Mayıs sırf davette sana eşlik etsin diye bugün ofise ajanstan model getirmedi mi? O modellerden birini sizin yanınızdan çıkarken gördüğümde ne yaptığını sordum ve o da her şeyi döküldü."

Dudaklarımı öyle dişliyordum ki az kalsın kanatacaktım. Rezil olmuştum! Hazar her şeyi anlamıştı.

"Lanet olsun! Seni öldüreceğim, Mayıs," diye mırıldandım ve sonra şaşkınlığımı saklayamadan devam ettim. "En başından beri biliyordun yani?"

Başını sallarken, "Sorun yok," dedi. "Modellerin hepsini eleyip bana geldiğinde yardıma ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden kabul ettim. Eski sevgilini kıskandırmak için..." derken elimi kaldırdım ve onu susturdum.

Hızlıca, bu yanlış anlaşılmayı düzeltmek adına, "Amacım kıskandırmak değildi," dedim. "Onun beni kıskanmasını umursamıyorum. Sadece o hayatına devam ediyor ve ben de hayatımın onunkinden daha iyi olduğunu göstermek istedim."

Neden ona karşı bu kadar dürüst olduğumu bilmiyordum ama yanlış düşünmesini istemiyordum. Hazar bana doğrudan, sorgulayan bir ifadeyle baktı. Gözlerinin içindeki sözü edilmemiş soru, içimde bir şeyleri tetikledi.

"Bu söylediklerinin ardında bir gerçeklik payı var mı Feris? Ya da sadece kendine bile itiraf edemediğin bir duyguyu bastırmaya mı çalışıyorsun? Neden eski sevgiline kendinle alakalı bir şeyler göstermek istiyorsun ki?"

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Bu kadar doğrudan, böylesine çıplak bir şekilde sorulmuş bir soruya hazır değildim.

"Belki de... Belki de bir yandan ona karşı hâlâ öfkeliyim. Onun hayatına devam etmesi bu kadar kolay olmamalıydı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Tamam, ben de onun arkasından ölüp bitmedim belki ama uzun bir ilişkinin sonu bu olmamalıydı. Onunla karşılaşacaksam bunun beni zayıf gördüğü bir anda olmasını istemedim."

"Planların suya düştü."

"Pek üzüldüğümü söyleyemem. Amacım seni kullanmak değildi, yanlış anlama. Bu tarz davetlere tek başıma gitmeyi zaten sevmem. Birden sendeki davetiyeyi görünce belki birlikte gideriz diye düşündüm."

Gözlerinde anlaşılır bir rahatlamayla, "İyi yaptın," dedi. "Tüm bunlar tek başına katlanılmayacak kadar sıkıcı."

Merakla yüzüne bakıp, "Çok mu sıkıldın?" diye sordum.

"İnsanların sahte kahkahalarını duymaktan mı? Evet," dedi ve gözlerini devirdi. Ardından gözlerini bana dikerek kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Biraz gerçek hayata dönmeye ne dersin?"

"Nasıl yani?"

"Eğer burada işimiz kalmadıysa gidelim."

Hazar'ın gözleri parlıyordu, sanki bir macera teklif ediyormuş gibiydi. Dudaklarında beliren küçük gülümseme, bu anı daha cazip hale getiriyordu.

Aniden gelen bu teklifi karşısında şaşkınlıkla, "Ne yapacağız?" dedim.

"İstanbul'dan on senedir uzaktayım. Bu süreçte bir kez bile gelmedim. Eskiden ne zaman bunalsam kendimi sahile atar, uzun uzun yürürdüm."

Hiçbir şey söylemeden çantamı aldım ve doğruca yürümeye başladım. Adım seslerini duyduğumda Hazar'ın da arkamda olduğunu hissettim. Vestiyerden kabanımı aldım ve seri hareketlerle üzerime geçirdim. Soğuk havadan korunmak için düğmelerimi iliklediim.

Otelin ağır kapıları açıldığında serin gece havası yüzümü okşadı. Hazar kapıyı nazikçe tutarken onunla birlikte dışarıya adım attım. Şehir bu saatte bile canlılığından bir şey kaybetmemişti. Ay ışığı denizi aydınlatırken karşıya geçtik ve aynı anda derin bir nefes aldık. Dalgaların sesi zihnimdeki tüm karmaşayı bastırırken huzuruma Hazar'ın da ortak olduğunu hissediyordum. Her adımda üzerimdeki ağırlık azalıyor, aslında bu gecenin beni nasıl yorduğunu bir kere daha anlıyordum.

Korhan'la karşılaşma düşüncesinin beni ne kadar gerdiğini ağrıyan kaslarımdan anlayabiliyordum. Korhan'dan ayrılan ben olabilirdim ama içten içe terk edilen taraf olduğumu hissediyordum. Belki de bu yüzden kendimi iyi gösterme çabasına girmiştim. Oysa kendimi Korhan'a kanıtlamam gerekmiyordu. Kendimi kimseye kanıtlamama gerek yoktu. Ben, her şeyimle bendim.

Yürüdükçe içimde huzurlu bir his belirdi. Kalabalık, sıkıcı ortamlardan uzaklaşıp sahilde yürümek bana çok iyi gelmişti. Hazar'ın yanında yürürken bu sessizliğin tadını çıkarmak istiyordum ama aklımın bir köşesinde hâlâ cevapsız sorular vardı. Hazar, her ne kadar sakin ve dostmuş gibi görünse de içinde gizli bir şeyler saklıyordu. Bu gizemi çözmek istiyordum. Onun hakkındaki her şey bana bir muamma gibi geliyordu.

Hayatına dair bir şeyler öğrenme umuduyla, "Demek İstanbul'a senelerdir gelmedin," dedim. "Peki, ailen? Onlar da mı Amerika'daydı?"

Adımları bir an yavaşladı. Omuzları farkında olmadan hafifçe düşmüştü.

"Hayır. Ailem Bursa'da yaşıyor."

Söylediklerinin hemen sonrasında yüzünde bir rahatsızlık belirdi. Bu konu hakkında konuşmak istemiyor gibiydi. Sesinde, alt tonlarda bir yerde huzursuzluk vardı ve bu, üzerine daha çok düşmeme sebep oldu. Ailesiyle ilgili sakladığı bir şeyler vardı. Bu adamın hep sakladığı bir şey vardı.

"Ne güzel. Benim de annem Yalova'da."

"Annenle görüşüyor musun yoksa onunla da aran babanla olduğu gibi mi?"

Derin bir iç çekerek, "Hayır, görüşüyorum," dedim. "Anneme elimden geldiğince çok zaman ayırmaya çalışıyorum ama magazine yakalanırız korkusuyla pek dışarıda buluşmayız."

Annemle vakit geçirmenin bile bu kadar zor olması, hayatımın üzerindeki baskıyı bana yeniden hatırlatıyordu. Kabul ediyordum. Ben, Feris Doğan, bu konuda hata etmiştim. Eğer babamı gizlemeseydim, hayatım bu denli zor olmayacaktı.

Teselli edercesine, "Neyse ki artık gizlenmene gerek kalmadı," dedi.

"Ne yazık ki."

"Bence bunu yaptığı için Cansel'e teşekkür etmelisin. Seni büyük bir yükten kurtardı," dedi dalga geçercesine. Şaka yaptığını bilsem de ters ters bakmayı ihmal etmedim.

"Ona bir şey yapmak istediğim doğru ama bu kesinlikle teşekkür etmek değil," dedim ve kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Ayrıca neden bu işi Cansel'in yaptırdığını düşünüyorsun? Taner Bey bile buna inanmıyor."

"Bir his," dedi dudaklarındaki hafif tebessümle. "Nasıl röportajın değiştirilmesinde senin parmağın olduğunu düşündüysem bu olayın arkasında da Cansel'in olduğunu biliyorum."

Neye güvenerek bu kadar rahat konuşabiliyordu? Kimdi bu? Falcı mıydı?

"Ben hiçbir şey yapmadım ve açıkçası bu suçlamalardan bıktım."

İnatla, "Bunları gerçekler ortaya çıktığında konuşuruz," dedi. "İkimiz de haklı olduğumu biliyoruz."

"O gün geldiğinde senden özür bekliyor olacağım, Hazar. Ayrıca üç ay sonra beni seçtiğinde tebrik edilmek de isterim."

"İş konuşmadan duramıyorsun, değil mi?"

Omzumu silktim.

"İşimi seviyorum."

"Acaba Revista'nın vârisi olmasaydın da bu kadar işkolik olur muydun?"

Bu soru beni bir süre düşündürdü.

"Bilmem. Buradan başka yerde çalışmadım ama sanırım olurdum. İş konusunda mükemmeliyetçiyim. Yapı meselesi sanırım."

"Bu huyun babandan geçmiş olmalı. Taner Bey de işine çok bağlı."

Birden yüzüne bakarak, "Sen benimle ilgili her şeyi biliyorsun ama ben senin adından başka hiçbir şey bilmiyorum," dedim.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" dedi sakince.

"Neden on sene sonra geri döndün?"

"Halan çağırdı," dedi ama bu kadar basit bir açıklama beni tatmin etmeye yetmedi. Sırf halam istedi diye on senelik düzenini bozup buraya gelmesi mantıklı gelmiyordu. Bundan çok daha güçlü bir nedeni olmalıydı.

"Sırf o istedi diye geldin yani?"

İnanmıyordum ve ona inanmadığımı da açıkça belli ettim. Bu cevabın ardında daha önemli bir sebep vardı.

"Evet. Güzel maaş teklif etti. Bir de Amerika'dan sıkılmıştım."

Duyduklarımla az önce kaldırdığım kaşlarım düştü. Bu doğru olabilirdi çünkü halamın ne kadar bonkör olduğunu biliyordum. Eğer dediği gibi Hazar'a güveni tamsa hak ettiğinden çok daha fazlasını ödediğine emindim.

Sesimdeki merakı saklamadan, "Peki, geri dönecek misin?" diye sordum.

"Hayır. Türkiye'ye temelli döndüm."

Bakışlarıyla ne kadar kararlı olduğunu pekiştiriyordu. Bu kararlılık beni huzursuz mu yoksa mutlu mu etmişti? Düşüncelerime anlam

veremedim o an. Onun burada kalacak olması işime sürekli burnunu sokacağı anlamına geliyordu ama bir yandan da... Hayır, hayır. Bir yandanı yoktu.

"Vay be! Resmen Cansel'le benim yüzümden hayatını bırakmışsın."

"Pek sayılmaz. Zaten geri dönmek istiyordum."

Bu işin arkasında kesinlikle farklı şeyler vardı ancak Hazar belli ki bana bunun cevabını vermeye pek niyetli değildi.

"Anladım," dedim ve yeniden önüme döndüm.

Yürümeye devam ederken karşımıza seyyar bir pilavcı çıktığında Hazar aniden, "Tavuk pilav yer misin?" diye sordu. Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım, şaşkınlıkla ona baktım. "Gerçi kıyafetlerin burası için pek uygun değil ama... İstersen başka yerde de yiyebiliriz."

Seçimi bana bıraktığında ne kadar acıktığımı fark ettim. Yemeğin kokusu burnuma dolduğunda, "Yoo, burası da olur," dedim.

Satıcıya yaklaşıp, "Merhaba, iki porsiyon alabilir miyiz?" dedi.

O siparişi verirken, hızla araya girip, "Benimkinde nohut da olsun lütfen," dedim. "Bir de turşu ve domates."

"Tabii. Yanında ne alırsınız?"

"Büyük ayran," dedim kendimden emin bir şekilde. Yemek konusunda net olmayı severdim.

"Yemeği seviyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Kim sevmez? Hem ben boğa burcuyum. Bu arada senin burcun neydi?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Tahmin et bakalım," dedi Hazar. Gözlerinde oyunbaz bir ifade vardı.

Biraz çekinerek, "İkizler değil, değil mi?" dedim. Gözlerindeki gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Hayır."

Bu defa düşünceli bir şekilde, "Hımm, işini sevdiğin için oğlak diyebilirim," dedim.

"Son hakkın."

"Bu inatçılıkla sen kesin koçsundur."

"Doğru tahmin," dediğinde daha önce hiç koç erkeğiyle tanışmadığımı anımsadım. Astrolojiye ve burçların insanlar üzerindeki etkisine

inanıyordum. Bu yüzden eve gider gitmez onun burcunun özelliklerine bakacaktım.

Pilavları aldık ve kısa ayaklı taburelere oturduk. Hiç konuşmadan, tabaklarımızı bitirirken, "Bu kesinlikle benim pilavcımı bile geçti," dedim iştahla. "Mükemmel."

"Senin pilavcın mı var?"

"Evet, karşıda. Senelerdir oraya giderim ama sanırım artık buraya geleceğim." Hazar güldüğünde kaşlarımı kaldırdım. Bu beklenmedik gülüşe anlam veremeyerek, "Ne oldu?" dedim.

"Hiç," dedi geçiştirmek istercesine.

"Söyle," diye üsteledim. Benden kaçamazdı.

Hazar omzunu silkti ve gülerek, kahkahasını gizlemeden, "Üzerindeki abiyeyle tavuk pilav yemen komiğime gitti," dedi.

Şaşkınca elimdeki ayranı masaya bıraktım. Hazar'ı ilk kez böyle gülerken görüyordum ve onun ciddiyetinden sıyrılmasına hayret ettim. Belki de onun bu halini savunmasızlık olarak görüp aramızı düzeltmek için kullanmalıydım. Helva teklifim köpeğiyle son bulmuş olabilirdi ama Hazar hâlâ kendi tarafıma çekmem gereken kişiydi.

Onun eğlencesine ayak uydurarak, "Tavuk pilavın kombini nasıl olur, Hazar Bey?" diye sordum.

"Yani... Bunlarla olmadığı kesin," dedi gözlerini elbiseme kaydırarak. Bakışları, kabanımdan görünen göğüs dekoltemde fazla oyalandığında kaşlarımı kaldırdım. Hızlıca gözlerini kaçırdı ve derin bir nefes aldığında kendimi tuhaf hissetmiştim.

"Tamam, kabul ediyorum. Ortama pek uygun olmayabilirim ama yine de giderim var diye düşünüyorum."

"Var tabii," dedi gözlerini bana dikerek.

"Ne?"

"Yediğin tavuk seni bu halde görse dirilirdi," dedi ve kahkahasını tutamadı. Onun bu esprisine ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Garip bir iltifattı ama teşekkür ederim," dedim gülümsememi gizleyemeden. İlk tanıştığımızda biri, *Hazar'la sahilde tavuk pilav yiyeceksiniz ve bu andan keyif alacaksın,* dese benimle dalga geçtiğini düşünüp hayatta inanmazdım.

Ciddi bir tavırla, "Senin hakkında yanılmışım," dedi.

Bu ani değişikliğin neye işaret ettiğini anlamaya çalışarak, "Nasıl?" diye sordum.

"Buraya ilk geldiğimde, patronun şımarık kızının üvey anne kıskaçlığıyla uğraşacağımı zannetmiştim." Duraksadım. Bu cümle beni hazırlıksız yakalamıştı. "Ama hiç öyle olmadı. Sen Cansel'i kıskanmıyorsun. Cansel'i devirmek istiyorsun. Karşımda şımarık bir kızdan ziyade aklı gayet başında bir kadın var."

Hazar'ın bakışlarındaki içtenlik beni şaşırtmıştı. Sonunda bana hak vermeye başlamış, gerçek beni tanımıştı. Sanırım Hazar'ı kendi tarafıma çekmeye başlıyordum. Onu, benimle yalnız başına geçirdiği birkaç saatte bu kıvama getirdiysem üç ayın sonunda beni seçmesi kaçınılmaz olurdu.

"Düşünceler yanıltabilir. Ben genel yayın yönetmenliğini Cansel'e kaptırmamak için değil, ona uygun olmadığı için istiyorum. Ve tabii hak ettiğim için de."

"Göreceğiz," dedi Hazar gülümseyerek. "Aklın hâlâ davette mi?"

"Yoo, hayır."

"Alper Bey'e Korhan'ın burada olabileceğini ima ettin sanki," dedi ağzımı arayarak. Laf arasında söylediğim söze dikkat etmiş, ilk fırsatta da öğrenmeye çalışmıştı.

"Yalan söylemiş olabilir," dedim doğruları gizlemeden.

"Yalanlarına alışmış gibisin."

Bir an duraksadım. Bu konuya girmek beni biraz huzursuz etmişti. Ama Hazar'ın yanında bu rahatsızlığımdan kaçmak istemedim. Belki de ilk defa bu kadar açıkça konuşmak istiyordum.

Gözlerimi denizin dalgalarına dikerek, "Alıştırdı," dedim. "Korhan'la başta her şey çok güzeldi. Heyecanlı, tutkulu, her şeyin yolunda olduğunu düşündüğüm bir ilişkiydi. Ama zamanla... Sanki tüm o tutku yerini ilgisizliğe ve soğukluğa bıraktı. Korhan hep bir adım uzakta durdu, tam anlamıyla yanımda olmadı. O kadar çok çabaladım ki beni gerçekten önemsediğini hissetmek için. Ama çabalarım hep boşa çıktı."

Bu konuda konuşmak acı verici olsa da aynı zamanda özgürleşmiş de hissediyordum. Düşüncelerimi bir başkasına açmak içimdeki düğümleri biraz olsun gevşetiyordu.

"Sürekli bir eksiklik hissi vardı. Yanımdayken bile sanki bir şey eksikti, tam değildi. Belki de kendime itiraf edemediğim şey buydu. Onunla bir gelecek hayali kurmak, her zaman eksik bir yapbozun parçalarını tamamlamaya çalışmak gibiydi. Bir türlü tamamlanmayan bir tablo." Hazar sessiz kaldı ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. "O kadar çok çabaladım ki... O kadar çabadan sonra bir gün hayatına bu kadar kolay devam ettiğini görmek... Bu beni gerçekten yaraladı."

Hazar başını hafifçe salladı.

"Toksik ilişkiler insanı mahveder. Kendinden sürekli ödün vermek, karşındakini mutlu etmeye çalışmak... Bu en sonunda seni tüketir."

Ona dikkatle baktım. "Yaşamış gibisin," dedim. Gözlerinde bir şeyleri anımsar gibi bir ifade vardı.

Hazar hafif bir gülümsemeyle, "Benim meselem çok uzun," diye yanıtladı. "Ama bir şekilde hepimizin yaşadıkları benzer. Toksik ilişkiler, kendini yitirme korkusu... Hepsi aynı yarayı açıyor."

"Bir gün seninkini dinlemek isterim," dediğimde başını belli belirsiz salladı ve ayaklandı.

"Gidelim mi?"

Ayağa kalktım ve Hazar hesabı öderken üstümü düzelttim. Hazar geldikten sonra tekrar yürümeye başladık ama aklım son söylediklerinde kalmıştı.

"Senin ilişkin neden toksikti?"

Hazar bir an duraksadı. Soruma şaşırmış gibiydi. Tam o esnada ayak bileğimi garip bir şekilde çevirdim ve bir anlık denge kaybı yaşadım. Dengesizce sendelediğimde Hazar'ın sıcak elleri aniden belime yapıştı ve beni düşmekten son anda kurtardı. Topuğumun kırıldığını hissederken içimden gerçek olmamasını umdum.

"Hayır, hayır. Ne olur, kırılmış olma," dedim yakınarak ve hızla eteğimi kaldırıp ayakkabıma baktım ama tam da düşündüğüm gibi kırılmıştı. "Lanet olsun! O kadar para vermiştim."

Üzüntü ve hayal kırıklığı aynı anda yüzüme çarparken Hazar'ın kahkaha attığını gördüm. Ellerini belimden çekmeden, başını geriye atarak, gülerken, "Sus!" dedim ama o susmadı. Katılarak gülmeye devam ediyordu. Dirseğimi karın boşluğuna geçirdim. "Gülmesene."

Ninova

Başını bana çevirip, "Bu kadar pahalı bir ayakkabının daha dayanıklı olmasını beklerdim," dedi.

Ona sinirle baktım.

"Gerçekten komik mi bu?"

"Biraz komik, evet. Elbisenle sahilde pilav yemen, ardından pahalı ayakkabının topuğunun kırılması... Kesinlikle bir film sahnesi gibi."

Dalga geçtiği için öfkelenerek ellerinin arasından kendimi kurtardım ama kırık topukla dengemi sağlayamayarak yalpaladım. Hazar bu halimi görünce birden ciddileşti. "Pekâlâ. Bu böyle olmayacak," dedi. Birden eğildi ve beni kucağına aldı.

Ağzımdan fırlamak üzere olan çığlığı son saniye durdurdum. Şaşkınca, "Ne yapıyorsun?" dediğimde yüzlerimiz aynı hizadaydı.

Ilık nefeslerimiz birbirine karışırken, "Seni arabaya götürüyorum," dedi. "Ayakkabısız yürüyemeyeceğine göre başka seçeneğimiz yok,"

"Gerek yok. Ayakkabımı çıkarıp yürüyebilirim."

Bana çok saçma bir şey söylemişim gibi baktı. Kaşları çatıldığında gözlerine bu kadar yakından bakmak yutkunmama sebep oldu. Aramızdaki boy farkından olsa gerek gözleri bu defa çok daha güzel gelmişti.

"Saçmalama. Ayağına bir şeyler batar," dediğinde şefkati beni sarıp sarmalamıştı. Gerçekten böyle düşünceli adamlar kalmış mıydı?

Kaşlarım şaşkınca kalkarken, Hazar beni dinlemeden yürümeye başladı. Dengemi sağlamak adına kollarımı boynuna sardığımda elimin altındaki kaslarının gerildiğini hissettim. Yanlış bir şey mi yaptım diye panikledim ve elimi geri çekmek istedim ama bu pozisyondan başka çaremiz yoktu.

Sessizce arabaya doğru ilerlerken Hazar'ın gözlerinin yolda olmasını fırsat bildim ve onu yakından incelemeye başladım. Sakalları biraz uzamıştı. Kirpikleri benimkinden daha uzundu ve yüz hatları o kadar erkeksi görünüyordu ki karşımda bir Yunan Tanrısı edasıyla dikiliyordu.

Kalın kabanıma rağmen vücudunun sıcaklığını hissederken midemde bir şeyler kıpırdandı. Ensesine dokunan parmak uçlarım karıncalanırken, nabzımın giderek arttığını hissediyordum. *Tamam, Feris, sakin ol! İlk kez bir erkeğe dokunmuyorsun ya! Abartma.*

Yüzümde nefesinin baskısını hissederken onun güçlü kollarıyla beni taşıması içimde bir yerlerde uzun zamandır arzuladığım bir hisse

dönüşüyordu. En son ne zaman böyle heyecanlanmıştım ki? Korhan'la sevişmediğimiz ilişkimiz bir yerden sonra monotonlaşarak, bendeki tüm heyecanı alıp götürdüğünde onunla ilk günlerimizi özler hale gelmiştim. Şimdiyse o heyecanı bir kere daha bulmuştum ve bu kez kendimi daha güvende hissediyordum. Evet, daha yeni tanıdığım bu adama karşı güven hissediyordum.

Düşüncelerim gittikçe farklı boyutlara geçerken kafamı dağıtmak için, "Gerçekten bu kadar rahat mı taşıyabiliyorsun?" diye sordum. Bu yakınlığın ağırlığını hafifletmek istiyordum.

Hazar gülümsedi, gözleriyle beni süzdü. "Seni taşımak zor değil. Asıl zor olan, kırılan ayakkabın için üzüntünü görmekti," dedi.

Gözlerimi kaçırmadan ona baktım.

"Üzülmüş halimi görmek istiyorsan genel yayın yönetmeni seçilemediğim o güne şahit olmalıydın. En sevdiğim ayakkabımı bir daha giyemeyecek olmamdan daha çok acıtmıştı canımı."

"Elinde bardak parçaladın diye duydum," dedi ilgiyle. Bu haberi nereden duyduğunu sorgulamayacaktım zira biz Revista gibi bir dergide çalışıyorduk ve elimdeki sargının hikâyesini bilmeyen yoktu.

"Evet."

"Dikiş atıldı mı?"

"Birkaç gün sonra aldırmam lazım."

"Bence ayakkabıda üretim hatası var. Böyle bir ayakkabı kolay kolay kırılmamalı."

"Bakıyorum da ayakkabılar konusunda bayağı fikir sahibisin."

"Ayakkabı değil de markalar hakkında diyelim."

Bundan sonra sessizleştik ve arabaya kadar hiç konuşmadık. Arabaya vardığımızda beni kucağından indirdi ve kapımı açtı. Koltuğa oturacakken telefonundan mesaj bildirim sesi duyuldu. Gözucuyla bana baktı ve telefonunu cebinden çıkardı. Ekrana bakarken kaşları çatıldı ve yüz ifadesi aniden değişti. Son bir saattir ciddiyeti kırılıp gülmeye başlayan adamın yerine alışık olduğum o sert ifadesi geri geldi. Onu bu kadar geren neydi acaba?

Merakıma yenik düşerek, "Ne oldu?" diye sorduğumda sesimdeki endişeyi gizleyememiştim. Hazar gözlerini telefondan ayırmadan birine

cevap verdi ve bana da, "Ofise gitmem lazım," dedi. Ses tonu panik doluydu. Sanki bir şeyin üstünü örtmeye çalışıyordu.

Şaşkınca kaşlarımı kaldırdım. Cebimden telefonumu çıkardığımda saatin ona yaklaştığını gördüm. "Bu saatte?" Başını salladı. "Bu saatte ofiste ne işin var, Hazar?" dedim sorgularcasına. Tamam, o da işkolik olabilirdi. Normal bir zamanda akşam ofise gitmesini makul karşılayabilirdim ama o mesajdan dolayı gitmeye karar vermişti.

Gözlerim kısıldı. Bir şeyler sakladığını hissediyordum. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum ama ne olduğunu peşine düşmeden anlayamazdım.

Derin bir nefes aldı ve başını başka tarafa çevirdi. "Acil bir şeye bakmam lazım ve bilgisayarım ofiste kaldı. Bu yüzden gitmeliyim." Sesi kontrolü elden bırakmak istemiyormuş gibi sertti. "Seni taksiye bindirebilirim ya da benim arabamı alıp kendin de gidebilirsin."

Bu tavrı beni giderek daha da şüphelendiriyordu ve ben bunu öğrenmeden onu bırakamazdım. Bu yüzden aniden, "Hayır. Ben de geleceğim," dedim ve Hazar'ın başı bana döndü. Dudakları hafifçe aralandı ama ne söyleyeceğini bilemeden tereddütle geri kapandı.

"Feris, gerçekten..."

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. Açık olan kapıdan yolcu koltuğuna oturdum ve kemerimi bağlayıp kararlı bir şekilde başımı ona çevirdim. İçimden bir ses onu yalnız bırakmamam gerektiğini söylüyordu.

Hazar bir an durdu ve gözleri kocaman açılmış halde bana baktı.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Ben de geleceğim. Belli ki bir işler karıştırıyorsun."

"Bir şey karıştırmıyorum, Feris. Sadece işim var. Özel bir iş," dedi tek kaşını kaldırarak. "Hani senin özel hayata saygın vardı?"

Arsızca güldüm.

"Fikrim değişti. Şu an yok."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, çok ciddiyim."

"Çocuk musun sen?"

Omzumu silktim. Şu an bana istediğini diyebilirdi.

"Evet."

"Sen benim başıma bela olacaksın, belli."

"Evet, Hazarcığım. Baş belan geldi."

Ofisin otoparkında durduğumuzda Hazar bana döndü. Gözlerinde belli belirsiz bir sabırsızlık vardı. Bir an önce yukarı çıkmak ve her ne olduysa onu halletmek için yanıp tutuşuyor gibiydi. Çatık kaşları ve mavi gözlerine yerleşen soğuklukla bir an bana baktı. Gözlerindeki gerginlik, son yarım saattir arabanın içini süsleyen sessizliğin yegâne nedeniydi.

"Arabada beklemek ister misin? İşim çok uzun sürmez."

Yanında olmamı istemiyor, beni geride bırakmak için fırsat kolluyordu. Bu gizemli halleri bir şeyler çevirdiğini kanıtlıyor, beni daha da meraklandırıyordu.

"Hayır, ben de geleceğim. Arabada sıkılırım," diye yanıtladım. Bu durumda onu bir saniye bile gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

Hazar, alaycı bir bakışla kaşlarını kaldırdı.

"İlla beni kucağına al ve taşı diyorsun yani?"

Başka zaman olsa bu sözlerine verecek bir cevabım olurdu lakin şu an beni caydırma politikasını uyguladığı için yüzsüzlüğü ele almaya karar verdim. Çenemi dikleştirerek, "Hayır, tabii ki," dedim. "Ayakkabımı çıkarıp kendim yürüyebilirim."

İç çekti. Sanki benimle baş edemeyeceğini anlamıştı. "Saçmalama, Feris, bekle," dedi ve arabadan indi. Ön taraftan dolanıp kapımı açtıktan sonra çıkarken tutunmam için elini uzattı. Çantamı koluma takarak elini tuttum ve indim. Ancak inmemle birlikte bir kez daha kendimi onun kollarında buldum.

Güvenliğin şaşkın bakışları altında ofise doğru ilerlerken yüzümde hissettiğim sıcaklıkla kızardığımı fark ettim. Resmen rezil olmuştum. Güvenlik görevlisiyle göz göze gelmemek için başımı Hazar'a çevirdim. Yüzündeki ifade, sanki her an patlayacak bir fırtınayı içinde tutmaya çalışıyormuş gibiydi. Bu hali beni meraklandırıyordu ama aynı zamanda içimde belli belirsiz bir tedirginlik de yaratıyordu.

Kat düğmesine bastı ancak beni indirmiyordu. Yandan yüzünü incelerken, dayanamayarak, "Artık indirebilirsin," dedim.

"Ne o, bel fıtığı olmamı mı önemsedin?" dedi ifadesizce ama dalga geçtiğini biliyordum.

Kuyruğumu dik tutarak, "Belini ağrıtmak istemiyorum, Hazar," dedim fakat bu sözler onun beni bırakmasına yetmedi. "Beni yere bırakabilirsin, taşımana gerek yok."

"Onu inat edip, peşime takılmadan önce düşünecektin. Benim burcuma inatçı diyenler seninle tanışmamış henüz."

"İnatçılığımla yalnızca gurur duyarım. Ayrıca peşine takıldığım için de hiç pişman değilim. Bir şey oldu ve bana söylemiyorsun."

Derin bir nefes alarak başını diğer tarafa çevirdi. İçinde kopan fırtınaları gizlemek istiyordu ama bunda pek başarılı olamıyordu. Bir süre sessiz kaldıktan sonra dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Bu kadar meraklı olmanın özel bir sebebi var mı? Kişisel bir işim olamaz mı?"

Kişisel bir iş? Gözlerimi kısarak bu sefer biraz daha meydan okurcasına ona baktım. Şahsi olduğunu düşünsem asla ısrarcı olmaz, paşa paşa taksiye binip evime dönerdim. Ama gecenin bir yarısı ofiste özel işi olamazdı. Ya işle ilgiliydi ya da halamla bir şey karıştırıyorlardı ve ben bunu öğrenmek zorundaydım.

"Bu saatte seni ofise kadar getirecek ne gibi özel bir işin olabilir ki?"

"Feris, az önce sana baş belası demiştim ya. Gerçekten öylesin. Allah Cansel'e sabır versin. Seninle uğraşmak çok zor."

Bir anlık duraksamanın ardından gözlerimi kırpıştırarak dudaklarıma yayılan bir gülümsemeyle ona baktım.

"Bugün beni iltifatlara boğuyorsun, çok şaşırıyorum."

Hazar başını eğerek kısa bir kahkaha attı. Omuzları hafifçe sallandı.

"Eğer buna iltifat diyorsan seninle ilgili algımı yeniden gözden geçirmem gerekebilir. Bu gece gerçekten de patronun şımarık kızı olmaya başladın."

Asansör nihayet durduğunda Hazar kapıyı açtı ve beni kollarında taşıyarak ofisin koridorlarına geçti. Yüzündeki ciddi ifadenin ardında, bana karşı oynadığı bu oyundan gizli bir keyif aldığı belliydi. Bir süre daha sessizce yürüdükten sonra, "Sen odanda beklemeye ne dersin?" diye sordu.

"Hayır, önce beni moda odasına götürür müsün?"

"Neden ki?"

"Oradan ayakkabı alacağım. Böyle her yere vinçle taşınmak iyi değil," dedim. Az önce bana şımarık demesinin intikamını almıştım.

İnadına yaptığımı anladığında gözlerindeki ışıltı belirginleşti.

"Şimdi de vinç mi oldum?"

"Ağırlığımdan dolayı bel fıtığı olmuşsun ya. Beni anca vinç kaldırır."

Aynı anda kahkaha attığımızda, aslında onunla böyle uğraşmaktan keyif aldığımı fark ettim. Sanırım Hazar'ı kendi tarafıma çekmeye başlıyordum.

Moda odasına geldiğimizde Hazar beni yavaşça bıraktı. Dengemi sağladığımda önümde abartılı bir nezaketle eğilip, "Buyurun, Feris Hanım," dedi. "Hazar vinç sizi taşımaktan şeref duydu.

Oyununa eşlik ederek alayla, "Teşekkür ederim, Hazar Bey," dedim. "Hizmetinizden çok memnun kaldım."

"Öyleyse sen burada kalıp kendine ayakkabı seç. Ben de işimi halledip geliyorum hemen."

"Tamam, olur."

Hazar üst kata, odasına çıkarken ben de hızlıca moda odasına girdim. Onu elbette yalnız bırakmayacaktım ama her yere biblo gibi taşınarak da gidecek halim yoktu. Bu yüzden ilk olarak kendime yeni bir ayakkabı bulacaktım.

Moda odasının ışıltılı reyonları beni benden alırken bu güzelliklere kanmamak için başımı yere eğdim ve ayakkabılarımı çıkardım. Bir daha giyemeyeceğim ayakkabıya üzgünce bakarken topuklu ayakkabıların olduğu dolabı es geçtim ve spor ayakkabılara doğru yöneldim. Moda odası, çalışanların ve tabii ki benim en sevdiğim yerdi. Teşvik hediyesi

olarak zaman zaman özel hediyeler alsak da çoğu zaman markalar ürünlerini doğruca derginin adına gönderirdi. Böyle hediyelerde ise gelenler buradaki dolaplara konulur ve ihtiyaç halinde çalışanların alması için açık bırakılırdı. Bugün ise benim ihtiyacımı karşılayacaktı.

Buradan çıktıktan sonra doğruca eve gidecektim. Bu yüzden biraz daha topuklu ayakkabıyla ayaklarıma işkence çektirmek istemiyordum. Kendime spor bir ayakkabı aldıktan sonra hızla bağcıklarını bağladım.

Elimdeki kırık topuklu ayakkabımı tutarak Hazar'ın odasının yolunu tuttum. Kapıyı çaldım ve içerden, "Gel," diyen derin bir ses duyuldu. Kapıyı aralayıp içeri girdiğimde Hazar'ı ciddi bir ifadeyle bilgisayar ekranına odaklanmış halde buldum. Yüzündeki gerginlik, odadaki havayı daha da kasvetli yapıyordu.

"Odanda kalacağını sanıyordum."

"Tek başıma sıkılırım diye senin yanına geldim."

Hazar benimle vakit kaybetmek istemiyormuş gibi bir şey demeden, ekrana döndüğünde şansımı fazla zorlamadan karşısındaki koltuğa oturdum. Elimdeki topukluları yere bırakırken gözlerim hâlâ Hazar'daydı ancak o beni görmüyordu. Tüm ilgisini bilgisayarına vermiş, sanki tüm dünyadan soyutlanmıştı.

Birkaç dakika duraksayıp onu izledim. Ekrandan bir şeyler okuyor, eğer gerekli gördüğü bir şeyler varsa elinin altındaki kâğıda kısa kısa notlar alıyordu. Sabırla, ekranda ne olduğunu deli gibi merak etsem de suskun kaldım ancak en sonunda dayanamayıp, "Ne yapıyorsun böyle?" diye sordum.

Gözlerini ekrandan ayırmadan, beni geçiştirircesine, "Bir şey değil," dedi.

Ketum tavrı merakımı körüklüyor, o ekranda neler olduğunu görme arzumu kamçılıyordu. İşim gereği zaten meraklı bir yapıya sahiptim ama bugün arşa çıkmıştı. Bacak bacak üstüne atıp iyice geriye yaslandım. Gözümü kırpmadan onu incelemeye devam ettim. Çatık kaşlarıyla, kasılan çenesiyle ve gergin omuzlarıyla sanki devlet meselesi çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bu kadar ciddiyetle neyin üzerinde çalışabilirdi ki?

Sesime alaycı bir ton ekleyerek, "Mit ajanı olabilir misin?" diye sordum.

Hazar klavyede birkaç tuşa daha bastı ve başını eğerek hafifçe gülümsedi.

"Ta kendisiyim. Özel bir operasyon için beni magazin dergisine gönderdiler."

Magazin dergisi derken ki küçümseyici tavrı dikkatimden kaçmamıştı. "Niye öyle diyorsun?" dedim. "Çoğu sokakta simit satarak kimliğini gizliyor. Devlet meselesi değilse neden bu kadar ciddisin ki?"

"Belki de bu kadar meraklı olmamak daha iyidir."

Hazar'ın dikkatini dağıtmak için inatla başka sorular sormaya başladım.

"Peki, bu dosyalar neyle alakalı? Yoksa halamla birlikte, şirketle ilgili bir şeyler mi planlıyorsun?"

Hazar bu kez kısık bir sesle, "Feris..." dedi. Sesi uyarıcı bir ton taşıyordu ama bunu duymazlıktan geldim. Oturduğum yerden kalkarak Hazar'ın arkasına doğru yavaşça ilerledim. Hazar'ın gözleri hâlâ ekranın üzerindeydi ve benim hareketlerimi fark etmemiş gibiydi. Bu yüzden elimden geldiğince sessiz davranıyor, bir hayalet gibi arkasına sızıyordum.

Arkasına geçtiğimde ekranı görmeye çalıştım ancak geniş omuzları ve yazıların çivi yazısı niteliğinde küçük küçük olması bu girişimimi zorlaştırıyordu. Eğilerek ekranı daha net görmek için biraz daha çaba sarf ettim fakat hiçbir şey okunmuyordu. Sanırım gözlerim bozulmuştu çünkü uzağı göremiyordum. Bunun böyle devam etmeyeceğini anladığımda artık yakalanmayı umursamadan biraz daha eğildim ve Hazar'ın kulağına fısıldar gibi, "Bana gerçekten ne yaptığını söylemeyecek misin?" dedim.

Hazar bir anda irkilerek dikleşti ve başını hafifçe bana çevirdi. Gözleri yüzüme odaklandığında, mavi gözlerindeki eğlenceli bakış hemen fark ediliyordu. Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılarak, "Merak kediyi öldürür, biliyorsun, değil mi?" dedi.

Kaşlarımı çattım ama gülümsememi koruyarak, "Merak etmezsem hiçbir şey öğrenemem," dedim.

Hazar, bu ısrarcılığımdan usanmış olacak ki derin bir nefes aldı. Parmaklarını klavyeden çekip arkasına yaslandı ve birkaç saniye beni

süzdü. Aklından neler geçtiğini bilmiyordum ama beni tarttığını hissediyordum. Anlatıp anlatmamayı düşünüyordu kesin.

Bir süre sonra pes ederek, "Tamam, anlatacağım," dedi. Sonunda merakımı gidermenin heyecanı sarmıştı beni. "Ama kimseye söylemeyeceksin."

İkazı karşısında tek kaşımı kaldırdım.

"Ben az sonra canlı yayın yapıp orada söylemeyi planlıyordum."

Bakışlarını kaçırarak derin bir nefes daha aldı. Sanki anlatacakları ona ağırlık yapıyordu. "Bir süredir bazı ünlü markaların sürdürülebilirlik adı altında yaptıkları projeleri araştırıyorum. Göründüğü kadar masum değil bu işler," dedi sesi giderek alçalırken.

"Ne demek istiyorsun? Sürdürülebilirlik projeleri çevre için yapılıyor. Nasıl masum olmayabilir ki?"

Hazar başını salladı fakat yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Keşke öyle olsa ama gerçekler oldukça farklı. Birçok marka, sadece sürdürülebilirlik adı altında reklam yapıyor. Aslında üretim süreçlerinde ciddi anlamda çevreyi kirletmeye devam ediyorlar. Çevreciymiş gibi görünerek halkı kandırıyorlar."

"Hangi marka bunlar? Hemen karalama kampanyası başlatabiliriz," dedim kafamda dönen tilkileri dinleyerek. Hangi markalarsa PR yaparak bunu duyurabilirdik ama önce markaların adını bilmeliydim. Revista bir moda dergisiydi sonuçta ve eğer markalar moda sektöründeyse dergide yayınlayabilirdim. Eğer bizim dışımızda bir sektörse ilgili yerlerle konuşur, onlara haber yaptırırdım.

Hazar, asıl sıkıntılı kısım buymuş gibi gözlerini kaçırdı. "Feris, bahsettiğim markalar dünya devi, ultra lüksler," dedi ve teker teker isimlerini okudu.

Duyduğum her markada dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Bu doğru olamaz, Hazar. Bu kadar büyük markaların böyle bir şey yapması mümkün mü gerçekten?" Sesim, duyduklarımın şokunu yansıtıyordu. Kabullenemiyordum. Bu denli lüks ve bilindik markaların bu şekilde insanları kandırmasına anlam veremiyordum.

"Evet, mümkün," dedi ciddiyetle. "Ne yazık ki bu işler sadece reklam değil. Yıkamada kullandıkları kimyasallar yurtdışındaki bir gölü bile kurutmuş. Sebebi onlar ve bu, hiçbir şekilde açığa çıkmıyor."

"Bunca yıldır lüks deyince akla ilk gelen markalar bunlar. *Influencer*'ların bile çakmasını almak için Kapalıçarşı'da kuyruğa girdiğini biliyorum. Bu markalar birer statü malzemesi. Benim dolabım bunların ürünleriyle dolu. Neden bu kadar büyük bir yalanın parçası olsunlar ki? Bu kadar insan nasıl kandırılabilir?"

Sesimde hem şaşkınlık hem de öfke vardı.

Hazar iç çekip sandalyesinden kalktı ve eliyle benim oturmamı işaret etti. Dediğini yaptım ve ekranda açık olan belgeleri okumam için bilgisayarı bana uzattı. Bir sürü dosya vardı ve her dosya, bu kandırmacayı ispatlar nitelikteydi. Yazılanlar şok ediciydi ve her biri somut delillerdi.

Kalbimin sıkıştığını hissettim. Gözlerimi belgelerden ayırıp Hazar'a baktım.

"Peki, sen bunları nasıl öğrendin? Bu kadar bilgiyi nereden buldun?"

Hazar derin bir nefes aldı.

"İlk olarak bu durumu bir fuarda fark ettim. Sözde sürdürülebilir koleksiyonlarını tanıtan bir markanın standında birkaç garip detay dikkatimi çekti. Markanın üst düzey yöneticilerinin sözlerinde tutarsızlıklar vardı ve ben de işkillendim. Üretim fabrikalarını ziyarete gittiğimde de yine aynı tutarsızlıklarla karşılaştım. Üzerinde sürdürülebilir olduğunu iddia ettikleri bazı ürünlerin hammaddesi, çevre dostu olmaktan çok uzaktı. Sonra bu işin peşine düştüm, araştırdım. Bazı eski bağlantılarımı kullandım ve karşıma bu belgeler çıktı. Ne kadar derine insem o kadar fazla şey öğrendim. Gördüğüm manzara hiç de iç açıcı değildi."

Duyduklarım karşısında sessiz kaldım. Yüzümde hem şaşkınlık hem de bir tür inkâr vardı. Bu kadar büyük bir oyun olabilir miydi gerçekten? "Bu gerçekten korkunç..." diye mırıldandım. "Peki, bunu kamuoyuyla paylaşmayı düşünüyor musun?"

Hazar, gözlerini kısarak düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Belki ama önce daha fazla kanıt toplamam gerek. Bu işin gerçekten çözülmesi için güçlü bir dayanağımız olmalı. Yüzeysel bir suçlama kimseyi etkilemez, aksine beni zor durumda bırakır."

Onu dinlemeden, gözlerinin içine bakarak, "Peki, sen bugün neye bakıyordun?" diye sordum. Merakım gittikçe büyüyordu, ne üzerinde bu kadar yoğunlaştığını bilmek istiyordum.

Hazar derin bir nefes alarak ekrana döndü ve birkaç dosyayı açtı. "Sertifikaları inceliyordum," dedi. "Yurtdışındaki bir arkadaşım mesaj attı. Uzun zamandır peşine düştüğüm bir şeydi ve sonunda gerekli bilgileri toplamış. Sürdürülebilirlik sertifikaları gerçek olamayabilir."

"Ciddi misin?"

"Bazı sertifikaların arkasında ciddi sorunlar var. Bu sertifikaların nasıl verildiğini, daha doğrusu gerçekten verilmiş mi onu araştırıyorum."

Hazar'ın söylediklerini dinlerken içimde bir heyecan dalgası yükseldi. Bu mesele düşündüğümden de derindi ve eğer gerçekse büyük olay çıkardı. Markalar öyle bilindikti ki yalnızca kendi sektöründe değil, her yeri sallayacaktı. Ve ben, Feris Doğan, moda dünyasında skandal yaratacak bu haberin arkasına seve seve adımı yazdırabilirdim.

"O zaman bu konuda sana yardım edeceğim," dedim kararlı bir şekilde. Bu haksızlık ve çevreye verilen zarar karşısında sessiz kalmam mümkün değildi. "Bu insanlar gerçekten çevreye zarar veriyorsa bunun ortaya çıkması gerek."

Hazar kaşlarını kaldırarak bana baktı, gözlerinde hafif bir şüphe vardı.

"Bu işin tehlikeli olabileceğini biliyorsun, değil mi? Bu markaların arkasında büyük güçler var. Eğer bu yola girersen geri dönüş olmadığını bilmelisin."

Kararlılıkla başımı salladım.

"Ben hazırım. Bu gerçeklerin ortaya çıkması gerekiyor."

Hazar'ın gözlerindeki gerginlik hafifledi ancak hâlâ bir tür uyarı barındırıyordu.

"Peki ama kolay olmayacak. Güçlü bağlantıları ve büyük sermayeleri var."

Gözlerimi onun gözlerine dikerek, "Ben savaşmaktan korkmam," dedim. "Eğer doğru bildiğimiz bir şey varsa o yolda sonuna kadar giderim. Bu da böyle bir durum. Düşünsene... Dünya devi markaların ipliğini pazara çıkarıyoruz. Hazar, adımızı magazin dünyasına altın harflerle kazırlar, farkında mısın?"

Elbette çevreye karşı duyarlıydım ve bu tarz aldatmacaları doğru bulmuyordum ancak asıl olay bu yanlışın taşıdığı haber niteliğiydi.

"Feris, bunu ünlenmek için yapmıyorum," dediğinde ılımlı olmaya çalışarak başımı salladım. Hazar'ın sebebi ne olursa olsun ben buna

haber sıfatıyla bakıyordum. Duraksayıp birkaç saniye düşündüm. Hazar bu haberi belki de ortaya çıkartmayacak, bir süre sonra da ilgisini kaybedecekti ama ben buna izin veremezdim. Böylesi bir skandal sessiz sedasız kapanmayacak kadar önemliydi.

"Tamam, sana yardım edeyim. Tüm sertifikaları inceleyelim. Hatta hemen bilgisayarımı alıp geleyim, birlikte bakalım. İki ayrı koldan daha hızlı ilerleriz."

Hazar sözlerimi duyunca bir an duraksadı ve bakışlarından aslında hiç de istemediğini fark ettim.

"Sana yardım etmeme izin ver. Bir sürü bağlantım var ve kolayca istediğimiz bilgilere erişebiliriz."

Tereddütle duraksadı. Beni bu işin içine pek sokmak istemiyordu ama bir yandan da sektördeki gücümün farkında olduğu için kabullenerek başını salladı. Ondan onay aldıktan sonra hemen yerimden kalktım ve kendi odama geçtim. Bilgisayarımı alıp geri döndüğümde, onu yine ekranın başında buldum. Onu rahatsız etmeden koltuğa geçecektim ki Hazar kalktı ve masanın önündeki sandalyeyi yanına çekti. "Gel," dediğinde ikiletmeden yanına kuruldum ve birlikte çalışmaya başladık.

Uzun bir süre çalıştığımızda tüm dikkatimizi önümüzdeki belgelere vermiştik. Sertifikaların verildiği kurumlara bakıyor, onların geçmişini ve güvenilirliklerini araştırıyorduk. Okuduğum her belgede Hazar'ın şüphelerinde haklı olduğunu anlamış, tutarsızlıkların farkına varmıştım. Sahiden de yolsuzluklar yapılmıştı. Yeni bir detay keşfettikçe aramızda kısa diyaloglar geçiyor, edindiğimiz bilgileri birbirimizle paylaşıyorduk.

"Bak, bu kurum aslında bir markanın alt kuruluşuymuş," dedi ekrandaki belgeyi işaret ederek.

İnsanları nasıl bu kadar rahat kandırabiliyorlar? Bu belgeler gerçeği gösteriyordu ama aynı zamanda işlerin ne kadar karmaşık ve kirli olabileceğini de gözler önüne seriyordu.

"Yani kendi kendine sertifika mı veriyorlar? Bu resmen dolandırıcılık! İnsanları nasıl bu kadar kolay kandırabiliyorlar?" dedim. Sesimdeki şaşkınlığı gizleyememiştim.

"Evet, tam olarak bu. Bu nedenle bu sertifikalar aslında hiçbir anlam ifade etmiyor. Sadece birer pazarlama aracı."

Bir süre sessizce belgeleri inceledik. Her bulduğum ilginç detayı hemen Hazar'a gösteriyordum, o da bu bilgileri nasıl kullanabileceğimiz konusunda fikirler sunuyordu. Saatlerce bu şekilde çalıştık. Her yeni belge, her yeni bilgi, aramızdaki diyaloğu daha da artırıyordu. Bu anlarda, Hazar'la iş konusunda birçok ortak yönümüz olduğunu fark ettim. İkimiz de doğru bildiklerimizin peşinden koşuyor, hırsımızla işimize daha çok sahip çıkıyorduk. Zaman geçirdikçe halamın neden Hazar'a güvendiğini anlıyordum. Hakkaniyetli davranıp inandığı doğruları sonuna kadar savunmak isteyen biriydi.

Bulduğum bir belgeyi göstererek, "Baksana şuna," dedim. "Bu sertifika, aslında sadece üretim sürecinin bir kısmını denetliyor. Ama kamuoyuna tüm süreci denetliyormuş gibi lanse ediyorlar."

Hazar belgeleri inceledi ve başını onaylayarak salladı.

"Evet, bu tam da aradığımız türden bir kanıt. Bu tür detaylarla markaların yalanlarını açığa çıkarabiliriz. Bu belgelerle halkı nasıl kandırdıklarını gösterebiliriz."

Dikkatle ona baktım. Gözlerinde kararlılık ve umut vardı. O an hissettiğim şey sadece bu işin ciddiyeti değil, aynı zamanda bu mücadelede yalnız olmadığımı bilmekti.

"Bunu başaracağız. Gerçeklerin ortaya çıkması için elimizden geleni yapacağız," dedim. Sesimdeki güven ve inanç, ikimizin de bu işe ne kadar kendimizi adayacağımızı gösteriyordu.

"Evet ama çok dikkatli olmalıyız. Kimsenin bizim bu araştırmayı yaptığımızı fark etmemesi gerekiyor. Bu markalar oldukça güçlü ve bu tür bilgilerin ortaya çıkmasını engellemek için her şeyi yapabilirler."

"Merak etme, kimse fark etmeyecek. Bu işi bitireceğiz ve onların gerçek yüzünü ortaya çıkaracağız."

Saatler boyunca belgeleri incelemeye devam ettik. Her yeni bilgi, her yeni ipucu bizi biraz daha ileriye götürüyordu. Aramızda geçen bu kısa diyaloglar, çalışmanın monotonluğunu kırıyor ve birbirimize olan güvenimizi pekiştiriyordu. Hazar'ın sabrı ve titizliği, bu işte ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu ve bu da bana ekstra bir motivasyon sağlıyordu.

"Şuna bak, bu belgede verilen sertifika koşulları bile eksik. Denetim süreci hakkında neredeyse hiçbir bilgi yok. Bu tamamen göstermelik!"

Hazar başını salladı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bu, onların en büyük zayıflığı," dedi. "Bu eksik ve belirsiz bilgileri kullanarak onları köşeye sıkıştırabiliriz."

"Evet, bu tür eksiklikleri toplarsak çok güçlü bir dava oluşturabiliriz," dedim heyecanla. "Bu bilgileri bir araya getirdiğimizde, kamuoyuna güçlü bir kanıt sunabiliriz."

Gözlerim ekrandaki belgelere dikiliydi ama aklım Hazar'ın söylediklerine odaklanmıştı. Bu işin sonunda ne kadar büyük bir etki yaratabileceğimizi düşündükçe heyecanlanıyordum.

Bilgisayar başında belgeleri incelerken gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı. Gözlerimi ekrandan ayırmamak için direniyordum fakat yorgunluk tüm bedenimi ele geçirmeye başlamıştı. Hazar hâlâ ekrana odaklanmış çalışıyordu. Ara sıra dönüp bana bir şeyler anlatıyordu ama dikkatim giderek dağılıyordu.

Bir süre sonra gözkapaklarım artık dayanamayıp kendiliğinden kapanmaya başladı. Bir an uyukladığımı fark edip, başımı hızla dikleştirerek kendime gelmeye çalıştım ama uykusuzluk beni ele geçiriyordu. Gözlerim yeniden kapanmaya başladı ve artık direnemiyordum. Hazar'ın sesini duymuyordum artık, her şey bulanıklaşmıştı.

Bir anda Hazar'ın yanıma geldiğini hissettim. Hafifçe mırıldandım ama uykumun derinliğinde gözlerimi açamadım. Sonra kendimi kollarında buldum. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum, sadece sıcak bir güven hissettim. Hazar beni dikkatlice odanın köşesindeki rahat koltuğa taşıdı. Yavaşça beni koltuğa yerleştirdi, üzerime bir şey örttüğünü hissettim. Sıcaktı. İçimde beliren huzurla derin bir nefes alarak rahatladım.

Ertesi sabah güneşin parlak ışığı yüzüme vurduğunda gözlerimi araladım. Bu rahatsız koltuğa rağmen uykumdan huzurlu uyanmıştım. Bakışlarım duvardaki saate kaydığında telaşla ayaklandım. Saat ne ara bu kadar ilerlemişti? Bugünkü toplantı tamamen aklımdan çıkmıştı ve saat sandığımdan çok daha geçti. Kendime gelip, eve gittiğimde yetişip

yetişemeyeceğimi hesapladım ama zamanımın yetersiz olduğunu biliyordum. Bir buçuk saat içinde eve gidip geri gelemezdim.

Bu esnada Hazar yavaş hareketlerle odaya girdi ve uyandığımı gördü. "Bir an hiç uyanmayacaksın sandım," dedi.

"Keşke uyandırsaydın. Toplantıyı unutmuşum," diye yanıtladım.

"Üstüne moda odasından bir şeyler bulman gerekecek."

Başımı salladım. Hazar elindeki kupayı göstererek, "Aslında kendime almıştım ama ayılmak için sen içsen daha iyi olur," dedi.

"Ne o?"

"Filtre kahve."

Yüzümü buruşturdum.

"Sevmez misin?"

"Ben kahvemi sütlü ve olabildiğince şekerli severim."

"Yani şerbet içiyorsun," dedi. Bu defa o yüzünü buruşturmuştu.

Ayağa kalktım ve kabanımı elime alarak, "Sen zevksizsen bu benim suçum değil," dedim.

Hazar kısa bir kahkaha atıp, "Tabii tabii," dedi. "Bana zevksiz diyene bak."

Bilgisayarımı toplayıp, "Kimse gelmeden üzerimi giyinsem iyi olur," dedim.

"Tamam," dedi.

Odadan çıkıp öncelikle kendi odama geçtim. Eşyalarımı bıraktıktan sonra moda odasına ilerledim ve bugünkü toplantı için kendime bir şeyler bakmaya başladım. Nihayetinde kendime siyah, havuç kesim, kumaş bir etek ve siyah beyaz çizgili, saten bir gömlek aldım. Siyah *stiletto* giyerek kombini tamamladığımda tekrar odama döndüm. Saçımı açıp taradığımda kendime gayet günlük bir görünüm yaratmıştım. Makyajımın bir kez daha üstünden geçtim ve acıktığım için mutfağa doğru yöneldim. İçeri girdiğimde Hazar'ı masanın başında atıştırmalık bir şeyler hazırlarken buldum.

Beni gördüğünde, "Acıkmışsındır diye düşündüm," dedi. "En son yediğimiz pilavla duruyoruz." Başımı sallayıp onayladığımda bir de kupa uzattı. "Şerbetin. İki tane şeker attım ama yeter mi?"

Gülerek, "Evet, yeterli," dedim ve sıcak kahveyi elime aldım. Kahveyi sevdiğim şekilde yapması şaşırtmıştı. "Teşekkür ederim."

Masanın önündeki sandalyelerden birine oturdum ve onun dolaptan çıkardığı şeylerden atıştırmaya başladım. Hızlı ama etkili bir kahvaltıdan sonra ayaklandık. Hazar toplantıya giderken ben de odamdan tabletimi aldım ve toplantı odasına öyle çıktım.

Odaya girdiğimde Hazar, Cansel, Mayıs, Nesli, Mert ve Leyla oradaydı. Aynı zamanda yine yönetim kurulundan babam, Selim Bey ve Handan Hanım da vardı. Herkesin yüzünde hafif bir ciddiyet vardı. Bu toplantı hem ay sonu değerlendirmesini hem de gelecek ayın planlarını kapsıyordu. Haftalık toplantılarımıza yönetim kurulu katılmadığı için daha samimi bir ortam olurdu fakat bu aylık toplantılar tam bir ciddiyet edasıyla ilerlerdi.

"Merhabalar," diyerek içeri girdiğimde herkesten ufak bir tebessüm karşılığı aldım.

Genel yayın yönetmeninin yanındaki koltuğa oturduğumda masanın diğer ucundaki babamın bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ona dönüp baktığımda masadaki diğerlerinin de bize garip bakışlar attığını fark ettim. Onunla bu toplantı masasına yıllarca patron-çalışan ilişkisi üzerine oturmuştuk ama ilk kez baba-kız gibi oturuyorduk. En azından bizim dışımızdakiler öyle sanıyordu zira biz baba-kız olmaktan çok uzaktık. Taner Bey'i babamdan daha çok patronum olarak benimsemiştim.

Satış Müdürü Handan Hanım boğazını temizleyerek dikkatleri üstüne çekti.

"Bildiğiniz gibi hatalı basımdan kaynaklı olarak önümüzdeki ayın bütçe planlarından nakit para eksiğimiz doğdu."

Tüm gözler kaçamak bakışlarla Cansel'e kaydığında gülmemek için kendimi zor tuttum çünkü Hazar'ın dikkatli bakışları üzerimdeydi. Hâlâ bu işin arkasında olduğumu düşünüyor, gözleriyle tepkimi ölçmeye çalışıyordu. *Ama sen kurtsan ben senden daha kurdum, Hazar Bey.*

Cansel yerinde gergince dikleşti ve kadına, "Diğer sayıların tirajını artırarak bu eksiği kapatabiliriz," dedi. Ardından notlarını karıştırdı. "Yeni sayının fotoğraf çekimi için daha farklı bir konsept deneyebiliriz. Klasik çekimlerin dışına çıkmamız gerektiği konusunda herkes hemfikir, değil mi?"

Mayıs ellerini heyecanla birbirine vurdu.

"Kesinlikle! Kapak her şey demektir."

Cansel başını sallayarak onu onayladı ve bana döndü. "Senelerdir kavgalı olan iki pop kadın sanatçısı vardı," dedi. "Neydi onların adı?"

"Helin ve Derya'yı mı diyorsun?" dediğimde başını salladı.

"İkna edebilirsek ikisiyle birlikte fotoğraf çekimi yapalım. Hatta röportaj da yapalım. Bu satışları artırır, değil mi?"

"Artırır ama böyle bir yan yana geliş için yüklü ödeme isteyeceklerdir."

"Satışları etkileyecekse değer bence."

Tereddütle başımı Handan Hanım'a çevirdim.

"Ön raporlama yapmanız mümkün mü? Ben menajerleriyle gerekli bağlantıları kurup bir fiyat teklifi yaparım ancak satışları ne kadar etkileyeceğine de bakmamız lazım."

"Olur. Önümüzdeki hafta gönderirim size."

Hızla öne atılıp, "Nesli Hanım'ın da bir fikri var," dedim. "Aslında o bunu sosyal medya için düşünmüştü ama gerekli düzenlemelerle dergide de kullanabiliriz bence."

Cansel, "Nedir o?" diye sorduğunda Nesli söze girdi. Gözlerinde bir parıltı vardı, bu fikirle eğlenceli bir şeyler yapmanın heyecanını taşıyordu.

"Komşusuna platonik âşık olan bir kadın gibi davranacağım ve onu nasıl tavlayacağımı gün gün sosyal medya hesaplarında paylaşacağım. Hem komik hem de oldukça dikkat çekici bir içerik olur. Okurların ilgisini çeker. Hem de farklı bir perspektiften ilişki dinamiklerine değinmiş oluruz."

Bir an odada kısa bir sessizlik oldu, ardından Cansel hafif bir gülümsemeyle başını salladı. "Aslında oldukça cesur bir fikir," dedi. "Okuyucular bu tür içten ve komik hikâyeleri severler. Eğer iyi işlenirse hesaplarımıza gerçekten farklı bir renk katabilir. Peki, sen bunu dergide nasıl kullanabileceğimizi düşünüyorsun? Evet, sosyal medya için güzel bir içerik ama dergiye yetersiz kalabilir."

"Biliyorsunuz ki derginin ayrı, sosyal medyanın ayrı bir kitlesi var. Hesapları takip eden dergiyi alıp okumuyor ya da dergiyi alan sosyal medyayı takip etmiyor. Bu hikâyeyi ikiye böleriz ve sosyal medyayla

dergi arasında dengeli bir köprü oluştururuz. Can alıcı bazı detaylar dergide aylık köşe şeklinde yazılır ve kitleyi birleştirebiliriz."

Mert, Nesli'ye bakarak göz kırptı ve alaycı bir sesle, "Yani komşunu dergiye malzeme yapacaksın, öyle mi Nesli?" dedi. "Bence bu işin sonunda ya komşunu kazanırsın ya da mahallenin en çok konuşulanı olursun!"

Herkes gülmeye başladı, odadaki atmosfer bir anda rahatlamıştı.

Mayıs da gülerek, "Bence bu çok riskli bir hamle ve mahlas kullanman kesinlikle şart," dedi. "Yoksa komşunla karşılaştığında yüzleşmeniz biraz garip olabilir. Düşünsenize adama kek götürüyor, sonra bir bakıyor ki sosyal medyanın diline düşmüş."

Nesli omuzlarını silkti ve gülerek, "Tabii ki gizlilik önemli," dedi. "Zaten bu işin eğlencesi de biraz gizem katmakta. Hem kimse gerçekleri bilmezse daha özgür yazabilirim."

Cansel, Nesli'nin fikrine onay verir gibi başını sallarken gözlerini bana çevirdi. Hafif bir meydan okumayla, "Feris, bu konuda senin fikrin ne?" diye sordu. Sesi yumuşaktı ama altında sanki bir eleştiri bekliyormuş gibi bir hava vardı. "Sonuçta editör olarak böyle bir içeriğin okuyuculara nasıl yansıyacağı konusunda senin görüşlerin de önemli."

Tam ona cevap verecektim ki Mert, "Anne-kız ne güzel çalışıyorsunuz," dedi. Öldürücü bakışlarım saniyesinde ona döndü. Ortam bir anda gerilirken Mert aklımdan geçen planları anlamış gibi sandalyesine sindi ve geriye doğru kaçarak Mayıs'a yaslandı. Sanki Mayıs onu elimden alabilirmiş gibi...

Onu öldürüp, denize atma fikrimden vazgeçip Cansel'e döndüm ve onun da aynı bakışlarla Mert'e odaklandığını fark ettim.

"Bu tür içerikler doğru şekilde işlenirse etkili olabilir," dedim. Sesimdeki dengeyi koruyarak devam ettim. "Fakat samimiyet çok önemli. Okurlar gerçek olmayan bir hikâyeyi hemen fark ederler. Bu yüzden Nesli Hanım yazım aşamasında editörlerden fikir alarak ilerlerse daha iyi olur."

O sırada Mayıs, "Sizin için sorun olmazsa Nesli Hanım aklındakileri bana anlatsın," dedi. "Yazıya ben dökeyim."

"Çok iyi olur. Böyle düzenli ilerlersek daha mantıklı sonuçlara ulaşırız."

Leyla, elindeki deftere hızlıca birkaç not aldıktan sonra, "Peki, bu hikâye için nasıl bir görsel konsept düşünüyorsun, Nesli?" diye sordu.

Nesli bir an düşündü. Daha sonra gözleri parladı.

"Bence işin mizahi yönünü görsellerle de destekleyebiliriz. Belki birkaç karikatür ya da eğlenceli illüstrasyonlar kullanabiliriz. Hem dikkat çekici olur."

Mayıs, Nesli'ye dönüp alaycı bir ifadeyle, "Bence bu işin sonunda komşunla gerçekten sevgili olursan bu süreci de eklemelisin," dedi. *Dergi İçin Malzeme Yaparken Gerçek Aşkı Nasıl Buldum* başlıklı bir yazı harika olabilir."

Hazar hafifçe gülerek başını salladı.

"Bu gerçekten çok satan bir hikâye olur. İnsanlar böyle şeylere bayılıyor. Herkesin içinde biraz romantik komedi sevgisi var."

Nesli ise, "Bence romantik komediden ziyade fantastik kategorisine girer," dedi. "Herhalde iş için tavlamaya çalıştığım adama âşık olacak değilim."

Bunun üzerine herkes başını sallasa da ben içimden *neden olmasın ki*, diye geçirdim. Aşk, kural tanımaz, kişi ayırt etmezdi. Ne zaman, nerede ve nasıl âşık olacağını seçemezdin. Bir bakmışsın birine ilk andan vurulmuşsun. Anlamazdın bile. Ben Korhan'a nasıl âşık olduğumu anlamamıştım mesela. Bu yüzden Nesli ne derse desin bu oyun uzun bir süreçti ve ne olacağı belli olmazdı.

Toplantı sona yaklaşırken, Cansel elindeki notlara göz gezdirerek, "Bu arada, Paris Moda Haftası'na sadece iki haftamız kaldı," dedi. "Onun planlamasını da önümüzdeki günlerde detaylandırmamız gerekiyor."

Herkes başını sallayarak onayladı ve bu konunun bir sonraki toplantıya bırakılması kararlaştırıldı. Paris Moda Haftası'nın getirdiği heyecan odada hissediliyordu. Bu büyük etkinlik, dergi için önemli bir fırsattı ve herkes elinden gelenin en iyisini yapma arzusundaydı.

Herkes yavaş yavaş toplantı odasından çıkmaya başladı. Hazar, Cansel ve diğerleri kendi odalarına dağılırken ben de biraz yorgun ama kafamda bir sürü düşünceyle odama doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeri girdim. Masasının başına geçip notlarımı toparlamaya çalışıyordum. Ancak oturduğum anda kapı hızla açıldı ve Mayıs'la Nesli birden içeri daldı.

İkisi de nefes nefese, sanki çok acil bir şey söylemeleri gerekiyormuş gibi bir ifadeyle karşımda durdular.

Mayıs'ın gözleri parlıyordu, Nesli'nin yüzünde ise merakla karışık hafif bir alaycılık vardı. İkisi de aynı anda büyük bir merakla, "Senin Hazar'la aranda ne var?" diye sordular. Bir an şaşırıp ne diyeceğimi bilemedim, gözlerim büyüdü. Ama onların meraklı bakışları altında bu sorudan kaçamayacağımı hemen anladım.

"Biz adam helvayı köpeğine yedirdi diye üzülürken siz mercimeği fırına vermişsiniz."

Mayıs ve Nesli odama bir fırtına gibi girdiklerinde duyduğum soruyla adeta şaşkına döndüm. Elimdeki tablet düşecek gibi olduğunda kendimi toparlayıp, "Ne diyorsunuz?" diye carladım. Sesimdeki panik bariz bir şekilde belliydi.

Mayıs bir adım öne çıktı, gözlerinde meydan okurcasına bir parıltı vardı.

"Bana bak, sen bizi kandırabileceğini mi sanıyorsun? Senin gittiğin bu yolları biz kaç defa döndük, haberin var mı senin?"

Dudaklarındaki hafif tebessüm bana cesaret verirken, "Hangi yolun yolcususunuz bilmiyorum ama düşündüğünüz gibi bir şey yok," diye savundum.

Nesli, gözlerini hafifçe devirdikten sonra ellerini beline koydu. "Feris, yeme bizi," dedi. "Toplantıdaki haliniz gözümüzden kaçmadı."

Ne demek istediklerini hâlâ anlamıyordum. Birkaç saniye ne cevap vereceğimi bilemedim ve sonunda, "Ne oldu ki toplantıda?" diye sordum.

Mayıs derin bir nefes aldı ve beni azarlarmış gibi, "Salağa mı yatacaksın?" dedi.

Ardından Nesli, "Bir bakışmalar, göz süzmeler..." dedi. "Birbirinizin söylediklerini onaylamalar falan. Neler oluyor? Hazar'ı dün yanına sahte sevgilin olarak gönderdik. Yanlış anlayıp gerçekten sevgili olmadın, değil mi?"

"Daha neler! Ne sevgilisi? Bu saatten sonra ilişki falan yapmam ben," dedim kendimden emin bir sesle.

Mayıs kaşlarını havaya kaldırarak, "Pardon?" dedi. Gözlerindeki şaşkınlık ve alay karışımı ifade iyice belirginleşmişti.

"Bana öyle bakmayın, ciddiyim. En son deneyimim bana ağzımın payını çok güzel bir şekilde verdi. Bir daha ilişki falan yapmayı düşünmüyorum," dedim ciddiyetle. Amacım onları kandırmak değildi ama tekrar birine güvenip ilişkiye başlamaya gözüm yemiyordu. Hem Korhan ilişki yapmadan yaşayabiliyorsa ben de yapabilirdim, değil mi?

Mayıs gözleri parlarken, "Sonunda doğru yolu buldun ve benimle aynı kafadasın, değil mi?" dedi. Sanki sonunda onun tarafına geçmişim gibi sevinçliydi ama Mayıs gibi olmak için kırk fırın ekmek daha yemem gerekiyordu. Ben onun kadar umursamaz olamazdım. Açıkçası olmak isterdim ama ne yazık ki değildim.

Omzumu silktim ve rahat bir edayla, "Tam olarak aynı kafada olduğumuzu söyleyemem ama evet, yaklaştık," dedim. "Kafamın uyduğu biriyle görüşürüm, takılırım ama sevgili olmam."

Hafif bir tebessümle başını salladı. "Eh, bu da iyi bir başlangıç," dedi. Gözlerindeki sıcaklık, söylediklerimin onları biraz olsun tatmin ettiğini gösteriyordu.

Nesli ise kurnazca göz kırptı.

"Peki, o şanslı kişi de Hazar mı oldu?"

Bu ısrarlarından usanarak, "Hayır, canım, ne alakası var?" diye çıkıştım. Neden sürekli Hazar'la ilgili bir şey söylüyorlardı ki?

Nesli'nin gözlerinde hâlâ şüphe vardı.

"Sen bu sabah ofise nasıl geldin? Araban otoparkta yoktu."

Bir an duraksadım. Sabah Hazar'la gelmiş olmamı nasıl açıklayacaktım ki? Derin bir nefes aldım ve kaçamak bir şekilde, "Taksiyle geldim," dedim. Ancak bu yalanın bile yeterince inandırıcı olmadığını hissediyordum.

Nesli, gözlerini kısarak yaklaştı.

"Bize yalan söyleme."

Mayıs ellerini göğsünde birleştirerek gözlerini üzerime dikti. "Bana bak, bize bir yalan daha söylersen seninle arkadaşlığımı gerçekten bitiririm," diye tehdit etti. Bu tehdidin şaka olmadığını hissettim. Kalbim sıkışır gibi oldu. Gerçekten üzerime geliyorlardı.

"Blöf yapıyorsun. Benden uzak kalamazsın sen," dedim arkadaşlığımıza güvenerek. Mayıs bana küsse bile iki günden fazla dayanamazdı.

"Blöfse blöf, denemesi bedava," dedi meydan okuyarak.

Gözlerimi devirdikten sonra daha fazla direnmenin anlamı olmadığını anladım.

"Of, tamam. Hazar'la geldim ama sandığınız gibi bir şey yok."

Nesli şaşkınlık içerisinde elini ağzına götürdü. "Yoksa dün gece davetten sonra birlikte mi kaldınız?" dedi.

Mayıs başını salladı, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Ben sana demiştim bunlar kesin birlikte oldu diye."

"Sandığınız gibi bir şey yok dedim, sakin olun," dedim iç çekerek. Onların bu konudaki merakı hiç bitmeyecek gibiydi ve bu da beni daha fazla sıkıştırıyordu.

Mayıs sandalyeye oturdu ve merakla hızlı hızlı sıraladı.

"Hemen detayları anlat. Nasıldı? Hazar'ın iri oluşu her yeri için geçerli mi?"

"İğrençsin, Mayıs. Hiçbir şey olmadı. Sakin olursanız anlatacağım."

"İnanacağımı sanmıyorum ama anlat."

"Hazar bir süredir bir haber peşindeymiş. Bana haberi sormayın çünkü söz verdim. Size bile söyleyemem. Neyse, bu haberi araştırmasında ona yardım edeceğim. Dün gece de ofiste sabahladık ve araştırmaya başladık."

Nesli gözlerini kısarak, "Haber ne?" diye sordu.

Mayıs hemen araya girdi ve kıkırdayarak, "Ofiste mi seviştiniz yani?" dedi.

"Yuh! Ben ne diyorum, siz ne diyorsunuz! Öncelikle Hazar'la sevişmedim," diye çıkıştım.

Mayıs sertçe kaşlarını çattı ve bana dik dik bakarak, "Aptal!" dedi.

"Ne?" dedim şaşkınca. Şimdi neden aptal olmuştum ki ben?

"Aptalsın. Hazar gibi yakışıklı bir adamla saatlerce baş başa kalıp hiçbir şey yapmamana kızıyorum. Kızım, hiç ofis fantezin de mi yok senin?" dediğinde omuz silktim.

"Hazar'la yok."

"Nesli, bayılacağım, tut beni," dedi kendini onun üstüne doğru atarak. "Bu kızın salaklığından bıktım. Hani salak bir aileden de gelmiyor. Babası cin gibi adam. Bu nasıl beyinsiz doğdu, anlamıyorum."

Nesli, Mayıs'ın bileklerini okşarken, "Yani üzgünüm ama bu defa Mayıs'a hak veriyorum," dediğinde gözlerimi belerttim.

"Sen de mi Nesli?" dedim ihanete uğramış gibi hissederken. Mayıs'la uğraşmak bile yeterince zorken şimdi Nesli de ona benzemişti.

"Hayatım, kusura bakma ama sana ajanstan bir sürü model getirdik. Hazar onları bile solladı. İlla biriyle kafanı uydurman gerekiyorsa onu Hazar yapmaya ne dersin?"

"Daha neler! Hazar'la aramda hiçbir şey yok. Dediğim gibi sadece haber için."

Mayıs baygınlık geçirmek üzereyken, "Bu hâlâ sümsük Korhan'ı unutamadı," dedi. "Hazar falan bahane."

"Yemin ederim ki unuttum."

Cümlem biter bitmez odanın cam kapısı tıklatıldı. Dışarıda genç bir adam elinde bir kutuyla bekliyordu. İçeri gelmesi için bir hareket yaptığımda, üzerindeki üniformada bir kargo şirketinin amblemini gördüm. Hafta sonu kuryenin ne işi vardı burada?

Adam göğsüne yasladığı kutuyu kaldırarak, "Feris Hanım'a bir teslimat var," dedi. Gözleri merakla bizi süzüyor, bir an önce muhatabını öğrenmek istiyordu.

"Buyurun, benim," dedim öne çıkarak. Adam kutuyu bana uzatırken bir de evrak çıkardı.

"Şuraya da bir imza alacağım."

İmzayı atarken bir yandan da adamı süzüyordum. Normal kurye değildi. Her ne geldiyse özel kuryeyle gönderilmişti.

Kutuyu alıp masamın üzerine koyduğumda, Nesli ve Mayıs anında yanıma yanaşıp kutuyu merakla incelemeye başladı. Nesli başını eğip, kutuya dikkatlice bakarken, "Kimden gelmiş bu acaba?" diye mırıldandı. Mayıs ise kutunun etrafında neredeyse bir dedektif gibi dolanarak sırrını çözmeye çalışıyor gibiydi.

Kutunun zarif ambalajı, özenle bağlanmış kurdelesi ve incelikle seçilmiş rengi, bu hediyenin özel biri tarafından, düşünülerek gönderildiğini gösteriyordu. Kimden gelmiş olabileceğini düşünüyordum ama

aklımdan geçen olasılıklar, mantıklı cevaplar bulamadan bir bir yok oluyordu.

Kutunun kapağını kaldırdığımda, gözlerimin önüne serilen şeyle bir an donup kaldım. Dün gece kırılan topuklu ayakkabımın aynısı kutunun içindeydi. Aynı marka, aynı renk, aynı detaylar... Gözlerim büyüdü, nefesim sıklaştı. Bu kadar tesadüf olamazdı! Tam o sırada kutunun içinden küçük bir not düştü. Titreyen ellerimle notu aldım ve gözlerimi kısarak notu okumaya başladım:

Bu ayakkabıyla daha sağlam adımlara, H.

Gözlerimi kısarak notu elimde sıktım. *Hazar.* Ayakkabımın kırıldığını ondan başka bilen yoktu. Bu kesinlikle ondan gelmişti. Bu kadar kibirli bir jest ancak onun kadar egoist birinin eseri olabilirdi. İçimde bir şeyler koptu. Sadece kızgın değildim, aynı zamanda utanmış ve rahatsız hissediyordum. Nesli ve Mayıs hemen yanıma gelip başlarını kutunun içine doğru uzattılar, ikisinin de gözleri meraktan büyümüştü.

Nesli şaşkınlıkla, "Bu ne, Feris?" diye sordu. "Bundan sende yok muydu zaten?" Gözleri kutunun içindeki ayakkabıya dikilmişti.

Mayıs ise ellerini çenesine dayayıp biraz daha kutuya yaklaştı. "Kim gönderdi? Kimden geldi bu?" Yüzünde sinsice bir gülümseme vardı. Sanki bu durumu kendi lehine kullanmak istermiş gibi görünüyordu.

Kelimeler boğazıma düğümlendi. Hazar'ın bu kadar pahalı ve kişisel bir hediye göndermesi beni gerçekten sinirlendirmişti. Kimdi o? Bana böyle bir şey alma hakkını kendinde nasıl buluyordu? Kızların şaşkın bakışları altında elimdeki notu buruşturdum. "Hazar..." diye mırıldandım dişlerimi sıkarak.

Nesli'nin gözleri daha da büyüdü.

"Hazar mı? Ciddi misin?"

Mayıs ise alaycı bir tonla, "Oo, demek ki sahte sevgili gerçeğe dönüşmeye başladı," dedi. Sesindeki alay ve yüzündeki gülümseme içimdeki öfkeyi daha da alevlendirdi. Nasıl bu kadar pervasızca davranıp bana böyle pahalı bir hediye gönderirdi?

"Hazar kim ki bana böyle bir hediye alıyor? Ona mı kaldı benim kırılan ayakkabımı telafi etmek? Kendini ne sanıyor bu adam?"

Mayıs hafifçe geri adım atarak ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Sakin ol. Belki sadece nazik olmaya çalışmıştır?" dedi ama gözlerindeki o şakacı ifade beni yatıştırmak yerine daha da kızdırıyordu.

"Bu naziklik değil," dedim dişlerimin arasından. "Bu, haddini bilmemek. Kim bu kadar pahalı bir hediye alır ki? Biz hiçbir şeyiz! Kendini benim arkadaşım falan mı sanıyor?"

İçimdeki öfke kelimelerime yansıyordu ve bu durumu açıklamaya çalışmak bile beni daha da sinirlendiriyordu. Onun bu şekilde davranması, beni ne kadar hafife aldığını gösteriyordu sanki.

"Biz Hazar'ı tavlamaya çalışırken adam seni tavlamaya çalışıyor resmen."

Nesli, dudaklarını büzerek dikkatlice bana baktı. "Dün aranızda başka bir şey geçmedi, değil mi?" dedi.

Beni kucağında taşımasından ya da yanında uyuyakalmamdan mı cesaret almıştı?

Kızlar suskunluğuma bakarken derin bir nefes aldım ve kutunun kapağını hızlıca kapadım. Notu da içine tıkıştırmayı ihmal etmedim tabii. Kızların *dur*, demesini umursamadan dışarı çıktım ve odasına doğru öfkeyle yürümeye başladım. Her adım, içimdeki öfkenin yankısı gibiydi. Sert, kararlı ve amansız. Adımlarım koridorda yankılanırken kalbimde büyüyen bu öfkeyi söndürecek tek şey yüzüne karşı söylemekti.

Kapıyı çalmak gibi bir düşünce aklımdan bile geçmedi. Öfkem o kadar büyüktü ki kontrolsüzce hareket ediyordum. Sertçe açtım kapıyı ve elimdeki kutuyu tüm gücümle odanın ortasına fırlattım. Kutunun kapağı açıldı, ayakkabılar ise parkenin üzerine savruldu. Ayakkabıların sertçe yere çarpmasıyla odada yankılanan ses, sinirimin bir dışavurumuydu. Hazar bilgisayarına gömülmüş, çalışıyordu. Bu ani patlamayla irkildi, başını hızla kaldırdı. Yüzünde şaşkınlık ve anlam veremeyen bir ifade belirdi.

Bir bana bir de yerdeki ayakkabılara bakarken yüzünde beliren o şaşkınlıkla, "Kafama atsaydın," dedi. "Neler oluyor?"

Masadan kalkmaya yeltendi ama ben öfkemi tutamayarak daha da ilerledim. İçimdeki öfke tüm kontrolümü ele geçirmişti ve sesim istemsizce yükseldi. "Asıl sana ne oluyor? Bana ayakkabı almak da nereden

çıktı?" diye bağırdım. Sözlerim odada yankılandı, sesim duvarlara çarpıp geri dönüyordu.

Hazar'ın gözlerinde beliren şaşkınlık, adeta bu tepkimi beklemiyormuş gibi bir ifade içeriyordu. Ancak bu, beni durdurmaya yetmezdi. Kalbim çarpıyordu, yüzümdeki sıcaklığı hissediyordum. Bir an bocaladı, daha sonra derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Ellerini yana açtı, kendini savunurcasına bir tavır sergiledi.

"Bir saniye, sakin olur musun? İncelik yapmak istedim sadece," dedi. Sesinde bir yumuşatma, bir telafi çabası vardı.

"Bu kadar pahalı bir hediye incelik olamaz," diye karşılık verdim. Bakışlarım öfkeden alevlenmişti. Hazar'ın rahat tavırları beni daha da sinirlendiriyordu.

Hazar, yüzü ciddileşirken derin bir nefes daha aldı. Gözleri benimkilerle buluştu. Bakışlarındaki sakinlik öfkemi dengelemeye çalışıyor gibiydi. "Hediye, hediyedir. Dün ayakkabın kırıldığında ne kadar üzüldüğünü kendi gözlerimle gördüm," dedi. Sesi sakin ama kararlıydı.

"Ee, bu üzüntüyü sen mi telafi edeceksin?"

Dudaklarımdan dökülen kelimeler adeta zehir saçıyordu.

Hazar'ın yüzündeki o rahat ifade kayboldu. Bakışları ciddileşti, birden başka birine dönüştü. "Evet. Yani hayır." Derin bir nefes aldı. "Dün ayakkabın kırıldığında ne kadar üzüldüğünü gördüm. Tamir olmayacağını bildiğin halde atmaya kıyamadın. Ben de ne kadar üzüldüğünü görünce hediye etmek istedim. Amacım hem üzüntünü hafifletmek hem de araştırmalarımda yardımcı olduğun için teşekkür etmekti. Ayrıca sana yürüyüş yapalım diyen bendim. Dolaylı olarak kırılmasına ben sebep oldum."

Sözlerinin samimiyetini görebiliyordum ama bu, içimdeki öfkeyi yatıştırmaya yetmiyordu. Başımı iki yana salladım, inatla geri adım atmadım.

"Ben bunu kabul edemem."

Hazar derin bir nefes daha aldı, sabrının sınırına gelmiş gibiydi.

"Saçmalama, Feris. Basit bir teşekkür hediyesi diyorum. Tabii ki edeceksin. Ayrıca neden üzülmene izin vereyim ki? Bunu hem teşekkür hediyesi hem de üzüntü telafisi olarak kabul edebilirsin."

"Hayır."

Hazar'ın yüzündeki gülümseme yerini sinirli bir ifadeye bıraktı. Gözlerini kıstı. Siniri gözlerinden okunuyordu.

"Seni düşünende kabahat. Sadece ufak bir jest yapmaya çalışmıştım. Ama senin inatçılığın gerçekten bambaşka bir boyutta."

"Sen benim helvamı köpeğine yedirirken iyiydi," derken sesimde derin bir kin vardı.

Hazar bir an irkildi, daha sonra toparlanarak bana meydan okurcasına yaklaştı. Bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi iyice kapadı. Bu kadar yakın olması beni rahatsız ediyordu ama geri çekilmeyecektim. Gözlerinin derinliklerinde bir meydan okuma vardı.

"Bunu hâlâ unutmadın mı? Ne kadar kinci olduğunun farkında mısın? Ve inatçı olduğunun."

"Kendin basit bir helvayı bile kabul etmezken bana binlerce liralık hediye alıyorsun," diye karşılık verdim. Göğsüm sıkışıyordu, öfkemin altında Hazar'a karşı duyduğum garip bir çekim vardı ama bunu tabii ki kabul edemezdim.

"Rüşvet hediyesi kabul etmiyorum," dedi Hazar. Sesinde hafif bir alay vardı.

"Ben de teşekkür hediyesi kabul etmiyorum öyleyse."

"Yani bana rüşvet verdiğini kabul ediyorsun. Öyle mi?"

Hazar'ın yüzündeki o alaycı ifade daha da belirginleşti. Gözlerimden kaçmayan bu ifade, sinirlerimi iyice germişti.

"Benim rüşvete ihtiyacım yok. Zaten beni seçeceksin."

Kelimelerim ona meydan okuyordu. Onun karşısında geri adım atmak istemiyordum.

"Fazla emin konuşuyorsun."

"Eminim çünkü. Cansel'in yetersizliğini görecek, benim ne kadar iyi bir yönetici olduğumu anlayacaksın."

"İyi bir yönetici misin bilmiyorum ama çok inatçı olduğun konusunda hemfikiriz."

"Gurur duyarım."

"Bu kadar inat iyi değildir," dediğinde ona hiçbir şey demeden odadan çıkmak için kapıya uzandım fakat eli başımın yanından sertçe kapıya uzandı. Aynı hızla kapıyı kapatırken Hazar ve kapı arasında sıkışmıştım.

Elimi kapının kolundan çekerken öfkeli gözlerim onun gözleriyle buluştu. Yüzündeki kararlı ifadeyi gördüğümde sırtım kapıya yaslandı.

Hazar bedenini bana doğru yaklaştırdı, kalbim hızla atmaya başladı. Öfkeyle karışık bir heyecan içimi sarmıştı. Adeta bedenimle savaş halindeydim.

"Ne yapıyorsun? Çekil," dedim fakat herhangi bir etkisi olmadı. Ne bana dokunacak kadar yakın duruyordu ne de kaçabileceğim kadar uzak.

Sakin ancak tehditkâr bir tonla, "Hediyeyi kabul et, çekileyim," dedi. Gözleri, sanki ruhumu okur gibi üzerimde gezindi. Aramızdaki bu mesafe beni hem tedirgin ediyor hem de garip bir şekilde içine çekiyordu.

"Etmeyeceğim. Teşekküre gerek yok. Sana iyilik olsun diye yardım etmiyorum. Ben olayın haber kısmındayım."

Sözlerim güçlü çıkmaya çalışsa da içimdeki titreme beni ele veriyordu.

"Öyleyse ünlenmenin hediyesi gibi düşün."

"Bırak beni."

"Gerçekten bırakmamı mı istiyorsun?" diye fısıldadı. Sesi alçalmıştı. Başını biraz daha yaklaştırarak yüzüme doğru eğildi. "Gözlerin bana başka bir şey söylüyor, Feris."

Boğazım kurumuştu, kelimeler dudaklarımdan dökülemiyordu. Aramızdaki mesafe bu kadar azalmışken nefesimin daralmasına engel olamıyordum. Hazar'ın kokusu burnuma gelirken kalp atışlarım hızlandı. Dudaklarımız arasındaki mesafe kapanmak üzereydi. İçimde yükselen bu çekime karşı koymak zordu ama yine de direndim.

"Ayakkabıları kabul et, çekileyim."

"Tamam, lanet olsun."

"Bak, ne güzel anlaşıyoruz," dedi ve geri çekildi. Yere fırlatılmış ayakkabıları bana uzattı.

Ayakkabılardan birini aldım ve ayağıma geçirdim ancak kemerdeki deliklerin kapalı olduğunu fark ettim. Tokayı takmam imkânsızdı. Bu yüzden sinirle başımı kaldırıp Hazar'a baktım. Gözlerimde yardım isteği vardı fakat bunu dile getirmek gururuma dokunuyordu. Hazar, bakışlarımdaki tereddüdü görmüş olacak ki yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana yaklaştı.

Masasına uzandı. "İzin ver, yardımcı olayım," dedi ve dizlerinin üzerine çökerek elindeki küçük makası gösterdi. Ayakkabının kemerine dikkatlice eğilip delikleri açmaya başladı. Gözlerim ona çevriliyken bu kadar yakın olmanın beni nasıl etkilediğini fark ettim. Kalbim hızlanmıştı. Kokusu, nefes alışları içimde bir yerleri harekete geçiriyordu. Elleri ustaca çalışıyor, parmaklarının zarif hareketleri beni kendine çekiyordu. İçimde tanımlayamadığım bir heyecan vardı, kendimi tamamen bu ana bırakmak istiyordum.

Sonunda delikleri açıp başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Yüzünde alayla karışık bir sıcaklık vardı. "Şimdi daha kolay olacak," dedi ve tokayı takmak için yeniden eğildi. Parmaklarının hafifçe bileğime dokunmasıyla tenimde bir sıcaklık hissettim. Hazar'ın nefesi bileklerimde geziniyor gibiydi.

"Durabilirsin, ben hallederim," diye mırıldandım ama sesim neredeyse bir fısıltıydı. Hazar beni duymamış gibi devam etti. Parmaklarının nazik ve kendinden emin hareketleriyle tokayı yerine oturttu. O sırada başım dönemeye başlamıştı.

"Tamamdır," dedi Hazar. Başını kaldırıp gözlerime baktı. Gözlerinde beni anlamaya çalışan bir ifade vardı. İçimde karmaşık duygular dalgalanıyordu. Bu kadar yakın olmaktan hem rahatsızlık duyuyor hem de bu çekime kapılmaktan kendimi alamıyordum. Gözlerindeki anlamı çözmeye çalışsam da her bakış beni daha da içine çekiyordu.

Yavaşça yerden kalktı ve elini bana uzattı. "Diğerini de denemek ister misin?" diye sordu. Sesinde yumuşak, güven dolu bir tını vardı. Elimi istemsizce ona uzattım. Gözlerimi kaçırarak hafifçe başımı salladım. Ayağa kalkarken parmaklarının avcumda bıraktığı sıcaklık içimde yankı buluyordu. Onun güçlü ama nazik dokunuşları kalbimde karmaşık bir heyecan uyandırmıştı. Hazar bu kadar sakin ve kendinden eminken bense içimdeki bu fırtınayla baş etmeye çalışıyordum.

Ayakkabının tokası yerine oturduğunda Hazar geri çekildi, gözlerinde aynı alaycı gülümseme belirdi. Bakışlarını ayaklarımdan yüzüme kaldırarak, "Sana yakıştı," dedi. Sesindeki samimiyet beni ne yapacağımı bilemez bir hale getirmişti. Ona bir şey söylemek istedim ama kelimelerim boğazıma düğümlendi. Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım.

"Teşekkür ederim," diye kısık bir sesle mırıldandım. Hissettiğim bu yoğunluğu kontrol edememek ve onun bu kadar rahat oluşu karşısında savunmasız kalmak... Bu durum beni rahatsız ediyordu. Ama içimde bir yerlerde, bu çekimin büyüsüne kapılmaktan da korkmuyor değildim. Hazar'ın bana dokunduğunda hissettirdiği yoğunluk hem beni içine çekiyor hem de savunmasız bırakıyordu. Bu anın büyüsü farkında olmadan ikimizin arasında bir şeyleri değiştiriyordu.

Hazar'ın odasından çıktığımda kalbim hâlâ çılgınlar gibi atıyordu. İçimde kontrol edemediğim bir karmaşa vardı. Adımlarım sanki bir rüzgârın etkisiyle hızlanmıştı ve odama geldiğimde kendimi nefes nefese buldum. Yanaklarım ateş gibi yanıyordu ve kapıyı açar açmaz Mayıs ve Nesli'nin meraklı bakışlarıyla karşılaştım.

"Neler oluyor?" diye atıldı Mayıs. Gözleri gözlerimin içine derinlemesine bakıyordu. Cevabı orada bulacağını düşünüyor gibiydi.

Nesli de, "Ne yaptınız?" dedi. Sesindeki merak neredeyse sabırsızlığa dönüşmüştü. Onların bu merakı beni hem sıkıştırıyor hem de içimdeki karmaşayı daha da derinleştiriyordu.

Mayıs'ın gözleri ayağıma yöneldi. Şaşkınca, "E sen ayakkabıyı giymişsin," dedi. "Odadan öyle bir çıktın ki ben ayakkabıları Hazar'ın kafasına atacaksın sandım."

"Vallahi ben de öyle düşünmüştüm. Hatta ne olur ne olmaz diye ambulans numarasını açık tutuyordum telefonda," dedi Nesli gülerek.

Harika! İkisi de benimle alay ediyordu. İkisinin arasında paylaşılan bu ortak şaka beni biraz olsun sakinleştirmişti ama bu rahatlama kısa sürdü.

Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışarak, "Abartmayın," dedim ama hızla atan kalbimi saklamak mümkün değildi.

"Hazar senin havanı almış gibi. Sakinleşmişsin."

"Ne sakinleşmesi, kızım? Baksana şunun suratına. Kıpkırmızı, alev almış resmen. Sonunda ofis fantezisi gerçek mi oldu?"

"Saçmalamayın. Hazar sadece teşekkür etmek istemiş. Araştırmasında ona yardım ettiğim için," dedim. Sözlerimi güçlendirmek için omuzlarımı dikleştirdim fakat bu açıklama onları tatmin etmeye yetmedi.

Nesli kollarını göğsünde birleştirip bilmiş bir ifadeyle, "Teşekkür hediyesi için biraz fazla pahalı değil mi sence de?" diye sordu.

"Halam Hazar'a iyi maaş veriyor demek ki," dedim düşünürcesine fakat o ayakkabıyı almak için benim birkaç maaşım giderdi. Bu yüzden annem doğum günümde hediye olarak almıştı.

"Peki, senin bu halin ne?"

"Ne varmış halimde?" dedim duraksayarak.

Mayıs kurnazca, "Nefes nefesesin," dedi. "Yanakların kıpkırmızı ve gözlerinde bir suç işlemiş gibi bir ifade var."

Nesli de ona katıldı.

"Yani bu üçü birleştiğinde, genelde ne olur, biliyor musun? Yasak seks."

"Hazar'la sevişmedim," dedim üstüne basa basa.

"Kıyısından mı döndünüz? Ne kadar ilerlediniz?" diye sordu Mayıs, göz kırparak.

Alaycıydı ama bu cüretkâr sorular içimde bir utanma hissi doğuruyordu. Onların bu kadar doğrudan oluşu, beni daha da savunmasız bırakıyordu.

"Hiçbir şey olmadı."

Nesli, "Feris, kime yalan söylüyorsun?" diye atıldı. "Bize mi yoksa kendine mi?" Gözlerindeki keskin bakış beni delip geçiyordu. "Biraz dürüst ol. Hazar'a karşı çekim hissettiğin belli. Sana adama âşıksın diyen yok. Birinden sadece duygusal olarak etkilenmezsin. Sen hormonları düzgün çalışan, genç bir kadınsın. Bir cinsel hayatın var ve şu an bir partnerin olmadığı için hormonların üst seviyede olabilir."

Nefesimi tutarak birkaç saniye düşündüm. Nesli'nin sözleri acımasızca doğruydu. Belki de gerçekten Hazar'a karşı bir çekim vardı ve bu benim kontrolümün ötesindeydi. Derin bir nefes aldım ve kelimeler ağzımdan dökülmeden önce kendime engel olamadım.

"Ayakkabının tokasındaki delikleri açmama yardım etti. O giydirdi. Giydirirken biraz temas etti. Biraz yakınlaşmış olabiliriz ama düşündüğünüz gibi bir şey değil," derken sesim bir fısıltıdan farksızdı.

"Demek ki ondan etkileniyorsun. Bu utanılacak bir şey değil. Hazar çok yakışıklı ve çekici bir adam. Ondan etkilenmen en doğal şey. Bence sen de bunu kabul etmelisin."

"Neyi?"

İçimde bir yerlerde bu çekimi kabul etmenin korkusu vardı ama aynı zamanda bu durumdan kaçmanın imkânsızlığını da hissediyordum.

"Hazar'ı arzuladığını. Sana *git kaslarından dondurma ye*, diyen yok ama karşında böyle bir şaheser varsa neden değerlendirmeyesin ki? Biblo niyetine al, evine koy."

"Daha neler!" dedim ama dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi. İçimdeki karmaşık duygular, onların söylediklerinde biraz da olsa haklılık payı olduğunu kabul etmeye zorladı beni. Hazar gerçekten etkileyici bir adamdı ve bu gerçeği inkâr etmek, kendimi kandırmak gibi olurdu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi yere diktim. "Haklı olabilirsiniz ama bu Hazar'a özel değil. Sonuçta bir süredir bir ilişkim yok ve karşı cinsten birine böyle çekilmem çok doğal."

Mayıs ve Nesli birbirlerine bakarak zafer kazanmış gibi gülümsedi. Nesli, omzuma hafifçe vurdu.

"İşte bu kadar, Feris. En azından dürüst oldun. Libidonun yüksek olması utanılacak bir şey değil."

Mayıs da başını sallayarak, "Hem bak, bu çekim kötü bir şey değil," dedi. "Kendini bu kadar kasmana gerek yok. Belki de hayatında güzel bir değişiklik olur, kim bilir?"

"Hem aynı çekimi Hazar'ın da sana hissettiği çok belli. Yoksa kimse kimseye teşekkür hediyesi olarak o ayakkabıyı almaz. Ayrıca iyi yönünden bak. Birkaç ay sonra bu çekim Hazar'ın başını öyle döndürür ki seni seçer.

Dumanı üstünde tüten kahvemi sehpanın üzerine bıraktım. Kahvenin buharı odada hafifçe dağılırken derin bir nefes aldım. Kendimi bu gergin toplantıya hazırlamaya çalışarak karşımdakilere yeniden odaklandım. Cansel, Taner Bey ve halam... Büyük aile buluşması, Doğanların ihtişamlı, her köşesi tarihin izleriyle dolu köşkünde gerçekleşiyordu. Bu seremoniden kaçamamanın verdiği sıkıntı içimde ağır bir taş gibi oturmuştu. Toplantı sonrası Cansel ve Taner Bey'le eve dönmek zorunda kalmıştım. Kendimi bu gergin anın ortasında bulduğumda, içimdeki huzursuzluk iyice belirginleşti.

Halam, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Ee, Paris Moda Haftası'nın planlamasını yaptınız mı?" diye sordu. Gözleri Cansel'le benim üzerimde mekik dokuyordu. "Aranızdaki rekabete kapılıp da işleri aksatmadınız, değil mi?" Alaycı bir tebessüm dudaklarına yerleşmişti.

"Merak etme, halacığım. Cansel'in rekabeti sadece aile sırlarımızı basına ifşa etmekle sınırlı," dedim. İçimde fokurdayan öfkeyi bastırmak için ne kadar zor olduğunu bilerek sesime sakin bir tını ekledim.

Cansel, yüzünde zoraki bir tebessümle, "Ben sana *Feris beni suçlayacak*, demiştim," diyerek gözlerini Taner'e çevirdi. Ardından tekrar bana döndü. "Peki, senin rekabetin ne, Feris? Ofiste hakkımda dedikodumu mu yaymak?" Sesinde zehirli bir ton vardı.

Babam, ortamda giderek yoğunlaşan gerginliği hafifletmek istercesine elini kaldırdı ve "Hanımlar..." diyerek araya girdi.

Cansel bana dönerek, "Her şey hazır, Feris," dedi. Sesindeki alaycılığı gizlemeye çalıştığı açıktı.

Halam memnuniyetle başını salladıktan sonra detayları sormamı beklercesine gözlerini bana çevirdi.

"Güzel," dedim. "Peki, kimler gidiyor? Kaç kişilik bir ekip ayarlandı?"

Cansel, "Yaklaşık on kişi gidecek," dedi. Sesinde soğukkanlı bir kesinlik vardı. Üst düzeylerden sen, Nesli, Hazar ve Mert katılacak."

Kaşlarımı kaldırarak, "Sen gelmiyor musun?" diye sordum. Bu tür önemli bir etkinlikten geri durması beni şaşırtmıştı ve içimde bir rahatsızlık hissi büyümeye başlamıştı.

Cansel, kahvesinden küçük bir yudum alıp, "Hayır," diye kısa ve net bir cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. Büyüyen huzursuzluğumu kontrol etmeye çalışarak, "Neden?" diye sordum. "Genel yayın yönetmeninin moda haftasına katılmadığı nerede görülmüş?"

Onun yokluğu, içimde bir şeylerin ters gittiği hissini uyandırıyordu.

Cansel, gözlerini Taner'e doğru çevirip, "Gelmek istiyordum ama Taner'le halletmemiz gereken bazı işler var," dedi ve anlamlı bir gülümsemeyle babama baktı.

Halam, sesine merakla karışmış hafif bir meydan okuma ekleyerek, "Ne işi?" diye sordu.

Cansel, yüzünde zafer kazanmış bir edayla, "Buraya taşınıyorum ve nişanımız için hazırlıklara başlayacağız," dedi.

Kaşlarımı kaldırarak, "Aile arasında ufak bir tören yapacağınızı sanıyordum," dedim. Şaşkınlığımı saklamaya çalışsam da bu haber, içimdeki kıskançlık kıvılcımını ateşlemişti.

Cansel, meydan okuyan bir tonla, "Vazgeçtik," dedi. "Taner, büyük bir kutlamanın gündemi değiştireceğini ve daha iyi olacağını söyledi. Biz de bir ay sonrasına tarih belirledik. Bu yüzden hazırlıklarla meşgul olacağım."

Gözlerimi hafifçe kısarak, "Genel yayın yönetmeni olarak katılmak zorundasın," dedim. "Bu kadar önemli bir etkinliği kenara atamazsın."

Kontrolü ele almaya çalışarak sesimi kararlı ve otoriter bir tona bürüyordum.

Cansel soğukkanlı bir şekilde, "Eğer ondan daha önemli bir etkinliğim varsa atabilirim," dedi. "Ayrıca Taner'le senin gitmenin yeterli olacağına karar verdik. Madem genel yayın yönetmeni olmak istiyorsun, bu etkinliği de halledebilirsin," dedi ve bakışlarını bana çevirdi.

Halam sesine destekleyici bir ton ekleyerek, "Bu senin için güzel bir fırsat, Feris," dedi. "Hazar da orada olacak ve çabana bizzat şahit olacak."

Kaşlarımı çatıp, "O da ayrı bir konu," dedim. "Hazar'ın orada ne işi var?"

Sesimdeki rahatsızlık kendini açıkça belli etmişti. Hazar'ın varlığı üzerimde ağır bir baskı yaratıyordu, sanki her hareketimi izliyormuş gibiydi.

Babam yine araya girerek kararı tartışmaya kapalı bir edayla, "Cansel'le senin, orayı da karıştırmanız ihtimaline karşılık kendisi katılmak istediğini söyledi," dedi. "Biz de onayladık."

Derin bir nefes aldım. "Anladım," dedim kısaca. İçimde büyüyen huzursuzluğu ve çaresizliği bastırmak zordu.

Babam gözlerinde destekleyici bir bakışla, "Bu işin altından kalkacağına eminim," dedi. "Moda haftasının sayısını en güzel şekilde hazırlayacağından şüphem yok."

Başımı salladım. Kararlı bir sesle, "Tabii," dedim. İçimdeki güvensizliği bastırmaya çalışarak kendime cesaret vermek istiyordum ben de.

Bekle beni, Paris. Feris Doğan seni fethetmeye geliyor, diye geçirdim içimden. Bu düşünceyle hafif bir gülümseme belirdi yüzümde.

REVİSTA

SAYI: 19

Paris Moda Haftası.

Magazinin ve modanın kalbi.

Benimse en büyük zevkim.

Şehir tüm zarafetiyle moda dünyasının kalbine bir kez daha ev sahipliği yapıyordu. Avenue Montaigne boyunca uzanan lüks butikler, Champs-Élysées'nin ihtişamlı havası, ünlü tasarımcıların elinden çıkma cesur koleksiyonlarla dolup taşan defile salonları... Havanın serinliğine karışan parfüm ve deri kokusu, bir derginin sayfalarından fırlamış gibi duran moda severlerin üzerindeki iddialı kombinlerle Paris sokaklarını süslüyordu. Sokaklarda gazeteciler ve fotoğrafçılar en iyi kareyi yakalamak için birbiriyle yarışıyor, bir magazinci olarak her anın büyüsüne ve heyecanına tanıklık etmek, insanı ayrı bir coşkuya sürüklüyordu. Moda evlerinin şıklık ve yenilik yarışında, podyumlarda sadece kıyafetler değil, aynı zamanda bir yaşam tarzı sergileniyor, Paris'in o benzersiz dokusu her anı daha da büyüleyici kılıyordu.

Bu lüksü, bu hayatı seviyordum. Bu yüzden her sene elimden geldiğince kendimi Paris'e atar, bu ışıltılı günlerin tadını çıkarırdım. Dudaklarımdaki keyifli gülümseme daha da yayılırken kahvemden bir yudum aldım. Gözlerimi Eyfel'den çekemiyordum. Bazıları için yetersiz kalan bu manzara beni her defasında büyülüyor, şehrin bana sunacağı güzelliklerin sınırsız oluşunu hatırlatıyordu.

Koltukta biraz daha geriye yaslandım ve akşamki davet saatine kadar dinlenmeye karar verdim. Otele yerleşeli henüz birkaç saat olmuştu ve buluşma saatimize daha vardı.

İki hafta boyunca ofiste hummalı bir çalışmaya düşmüş, Paris Moda Haftası'nı planlamıştık. Özel defileler, röportajlar ve haberler için gerekli anlaşmalar sağlanmıştı. Tüm ilgimizi buna vermiştik ama sonunda harika bir program hazırlamıştık. Artık yapılması gereken tek şey, aksilik çıkarmadan bu programa uymaktı. Burada hem eğlenecek hem de çalışacaktık.

Nesli hemen yan odamda kalıyor, tıpkı benim gibi yolculuğun yorgunluğunu üzerinden atmak için dinleniyordu. Birkaç günlük gezinin her anını sosyal medyada paylaşacak, gerekli çekimlere yardımcı olacaktı. Mayıs ise bizimle gelememişti çünkü Paris Moda Haftası için ona düşen bir görev yoktu.

Cansel Türkiye'de kalmış, söylediği gibi nişan hazırlıklarıyla uğraşmaya başlamıştı. Bu utanç verici evlilik için ihtişamlı bir davet organize ediyor, kendini Taner Doğan'ın nişanlısı olarak lanse etmek için ilk adımı atıyordu. Kendi evini boşaltmış, eşyalarını da alarak eve yerleşmişti. Tüm bu süreçte işlerle yeteri kadar ilgilenememesi Hazar'ın gözünde bir eksiye sebep olmuştu.

Ve Hazar... Diğer yan odamda olan Hazar'la şu son iki haftamız epey yoğun geçmişti. Paris programı ve gizli araştırmalarımız derken neredeyse evimden çok Hazar'ı görmüş, onunla arkadaşlarımdan bile daha fazla vakit geçirir olmuştum. Derinlemesine yaptığımız araştırmalarla işimize yarayan birçok delil edinmiştik fakat henüz kamuoyuyla paylaşmak için yeterli değillerdi. Tek bir şeyden emindik: Hazar şüphelerinde haklıydı.

Paris Moda Haftası'nın bile gözbebeği olan markaların bazıları, sürdürülebilir moda adı altında insanları kandırıyor, çevreye ciddi zararı olan malzemeleri kullanmaya devam ediyorlardı. Yalnızca çevreyi değil, insan sağlığını da tehlikeye atan bu dolandırıcıların oyunlarını gün yüzüne çıkarmayı kendimize borç bilmiştik.

Gündüz ofis işlerini halletmiş, akşamları ise geç saatlere kadar şirkette araştırmalarımıza devam etmiştik. Her geçen gün ortak bir amaçta buluşurken karakterlerimizin ne kadar benzediğine hayret eder olmuştuk. Hırslı, doğru bildiklerini körü körüne savunan, inatçı kişilerdik ve bu yüzden zaman zaman çatışıyorduk. Aslında bu çalışma iyi olmuştu çünkü Hazar iş konusunda ne kadar titiz ve disiplinli olduğumu görmüştü. Zaman zaman bunu dile getiriyor, gözlerinden ise beni takdir

ettiğini anlıyordum. Hazar her ne kadar inkâr etse de bu durumun tercihini değiştireceğine neredeyse adım kadar emindim. Bazen bunu ima ediyor, genel yayın yönetmeni olmak için uygun aday olduğumu göstermeye çalışıyordum fakat bu konuda ağzını bile açmıyordu.

Kahvemi bitirdikten sonra kendime kısa bir mola verdim. Odamın loş ışığında, pencereden gelen hafif esintiyle içimi serinletirken düşüncelerimin karmaşasında kayboldum. Ardından duş almak için ayaklandım. Üzerimi çıkarıp banyoya yönelmek üzereydim ki odamın kapısının hafifçe tıklatılmasıyla olduğum yerde elimde şampuanlarla öylece kalakaldım.

"Kim o?" diye seslendiğimde kapının arkasından Hazar'ın sesi duyuldu.

"Benim. Acil konuşmamız lazım," dediğinde derin bir nefes aldım.

"Bir dakika bekle," diye yanıtladım.

Elimdeki şampuan ve duş malzemelerini hızlıca banyoya bıraktım. Aceleyle bornozu üzerime geçirdim, kuşağını sıkıca bağlayıp aynada kendime hızlıca bir göz attım. Kapıyı açarak Hazar'ı içeri davet ettim. Biri görmesin diye aceleyle onu içeri çekmiştim.

Hazar, üzerimdeki bornozu fark edince biraz tedirgin bir şekilde gözlerini kaçırdı. Mahcup bir ifadeyle, "Kusura bakma, yanlış bir zamanda geldim sanırım," dedi.

"Duşa girmek üzereydim. Acil olan ne?" diye sordum ve sonra onu incelemeye başladım.

Üstünde yakalı, lacivert bir kazak vardı. Altında ise açık gri bir pantolon. Ona mavinin tonlarının yakıştığını düşünürken başımı kaldırdım ve onun da beni baştan aşağı süzdüğünü gördüm. Kısa bornozumdan açık kalan bacaklarıma ve aceleyle çok doğru düzgün kapatamadığım dekolteme bakarken bir anlığına yutkunduğunu gördüm. Gözlerimiz kısa bir süre için buluştuğunda, ikimiz de bu durumun ağırlığını fark ettik.

Evet. Bu iki hafta Hazar'la sürekli yan yana olmanın bir diğer getirisi hormonlarımın tavan yapmasıydı. Mayıs ve Nesli haklıydı. Ben libidosu yüksek, yalnız bir kadındım ve karşımda böyle yakışıklı bir adam varken ona karşı çekim hissetmem kaçınılmazdı. Derin bir nefes alarak bu durumu görmezlikten gelmeye çalıştım fakat Hazar'ın gözlerindeki ifade

onun da beni beğendiğini ve belki de aynı duygular içerisinde olduğunu resmediyordu.

O anın büyüsünü bozmak istercesine Hazar boğazını hafifçe temizledi. "*Gradşe* markasının elçilerinden biri, bu akşam bir restorana rezervasyon yaptırmış," dedi.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Hazar'ın bu kadar geniş bir ağa sahip olması beni her defasında şaşırtıyordu. Bu araştırma boyunca bize yardımcı olacak birçok bilgiye ulaşmıştı.

"Yani?"

"Öğrendiğim kadarıyla buluşacağı kişi bir hammadde tedarikçisi," dedi keskin bakışlarla.

"Zararlı hammaddelerin mi?" diye sordum. Bu bilginin önemini kavramıştım.

"Evet."

Heyecanla soluklandım.

"Ne yapacağız?"

"Davetten sonra oraya gideceğiz ve gizlice fotoğraflarını çekeceğiz. Eğer şanslıysak yan masalarında oturur, ne konuştuklarını dinleriz."

"O fotoğraflar elimizi çok güçlendirir, Hazar."

"Evet ama belli etmememiz lazım."

"Merak etme. O iş bende," dedim özgüvenle. Kaç ünlüyü gizli gizli çekip basına yaymıştım kim bilir!

Hazar bir an bana baktı, sanki söylemek istediği ama söyleyemediği şeyler vardı. Aklından her ne geçiyorsa düşünmeyi bıraktı. "Neyse, ben gideyim. Sen de üşütmeden duşa gir," dedi şefkatle.

Hazar gerçekten ilgili bir adamdı. Çalıştığımız süre boyunca bunu anlamıştım. Ne zaman kahveye ihtiyacım olduğunu, ne zaman dinlenmek istediğimi seziyordu ve ona göre düşünceli tekliflerde bulunuyordu.

"Tamam. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Hazar odadan çıktıktan sonra doğruca duşa girdim. Hızlı bir şekilde duşumu aldım. Suyun rahatlatıcı hissi üzerimden akıp, giderken kendimi bu akşamın ne getireceğine hazırlamaya çalıştım. Saçlarımı havluya sararak odaya döndüm. Tam o esnada odamın kapısı tıklatıldı ve bu kez

kapının arkasından Nesli'nin sesini duydum. Kapıyı açtığımda elindeki telefonu aniden yüzüme tuttu ve o an Mayıs'la burun buruna geldim.

Yüksek sesle, "Aşkıımmm, seni çok özledim!" diye bağırdı. Sesindeki o coşkulu ton her zamanki gibi moralimi yükseltti.

"Ben de seni özledim, hayatımın anlamı. Nasılsın?"

Dramatik bir şekilde kaşlarını çatarak, "Ne yapayım ya, çalışıyorum," dedi. Ardından dudaklarını büzerek sahte bir sitemle devam etti. "Buralar sizsiz çok sıkıcı. Eğer bir gün istifa etmeyi falan düşünürseniz önceden haber verin, birlikte çıkalım. Niye gülüyorsunuz? Üçlü *date* yapamamış olabiliriz ama aynı anda şirketten çıkabiliriz. Arkadaşlığımıza en azından bunu borçluyuz."

Nesli yanımda durup, telefonu elinde tutarken gülümsemesini gizleyemedi.

"Gerçekten bir gün üçlü *date* yapmamız lazım."

"Bunun için senin komşunu ayartman lazım. Feris'in ise Hazar'ı yatağa atması."

Nesli, güzel bir fikir bulmuş gibi bir ifadeyle devreye girip, "Mayıs, biliyor musun Feris'le Hazar'ın odası yan yana," dedi ve sözlerinin etkisini izlemek için Mayıs'a baktı.

Mayıs'ın gözleri parladı.

"Oo, bu libido yüksekliğiyle gece birinizin odasında sonlanır artık. Eyfel'e karşı sevişirsiniz."

"Sussana kızım, duyacak."

"Diğer yan odasında da ben kalıyorum."

"Vallahi Nesliciğim, salak değilsen sen de oradan kibar bir Fransız düşürürsün," dedi Mayıs, kendinden emin bir sesle. Ardından kaşlarını kızgınlıkla çatıp ekledi. "Off, benim de gelmem lazımdı. Neden röportajları yapmam için beni getirmediniz ki?"

"Sen kesin röportaj yaptıklarını tavlamaya çalışırdın."

Nesli kahkahasını tutamamıştı.

Mayıs şaşkını oynarcasına kaşlarını kaldırdı.

"En azından tavlardım. Senin gibi bir adama dokunmak için iki hafta beklemezdim. Her neyse, evrene olumlu enerjilerimi gönderiyorum. Umarım Paris dönüşü ikiniz de harika adamlarla takılmış olursunuz."

"Paris dönüşü yapacağım tek şey komşumu tavlamak."

"Sahiden, ne zaman başlayacaksın bu habere?" diye atıldım merakla.

"Şimdilik adam hakkında bilgi toplama aşamasındayım."

Mayıs bir kaşını kaldırarak, "Adı neydi bu adamın?" diye sordu.

"Burak."

"Peki, geceleri *Burak*, bırak artık, *yeter*, diyeceğin bu adamın mesleği ne?"

"Öğretmen."

"Hmm, okul fantezisi yaparsınız artık."

"Müzik öğretmeni, Mayıs," diye düzeltti. Bu detayı belirtirken hafifçe gülümsemişti.

Mayıs'ın gözleri birden parladı.

"O zaman piyano olur. Hem de daha iyi olur."

"Şu anki durumunuz ne adamla?"

"Merhabalaşıyoruz. Günaydın, iyi akşamlar gibi klasik komşu cümlelerimiz mevcut ama döndükten sonra ilerletme niyetindeyim."

"Merakla olacakları bekliyorum."

"Ben de ama artık hazırlanmamız gerek, hanımlar." Nesli'nin de onaylayan bir ifadeyle bana baktığını fark ederek, "Mayısçığım seninle dedikodu yapmak benim için bir zevk ama katılmamız gereken bir davet var," dedim.

Mayıs, dudaklarında yaramaz bir gülüşle, "Feris, bu arada arzularını illa Hazar'la gidermene gerek yok," dedi. "Kendine davetten yakışıklı bir Fransız da bulabilirsin."

"Görüşürüz, aşkım," dedim konuyu kapatırcasına.

Mayıs kapatmadan hemen önce ekrandan bize bir öpücük gönderdi.

"Ben de sizi seviyorum. Beni bilgilendirmeyi unutmayın."

Nesli ayaklanırken, "Hazırlanalım öyleyse," dedi.

Nesli odasına çekildikten sonra davet için seçtiğim payetli, mini siyah elbiseyi giydim. İnce askıları ve derin göğüs dekoltesiyle oldukça çekici görünüyordum. Saçımı ince ince maşa yaparak salık bıraktım. Elbiseyi kaldıracak ağır bir makyaj da yaptığımda tamamen hazırdım. Ceketimi ve çantamı aldıktan sonra aşağı indiğimde herkesin lobide beni beklediğini fark ettim. Asansörden çıkıp, onlara doğru ilerlerken beni ilk gören

Mert olmuştu. Islık çalıp, ayağa kalkarken, "Bu gecenin yıldızı da geldi," dedi. "Feris, güzelliğinden bayıldım."

Hazar tam Mert'in karşısında, arkası dönük bir şekilde oturuyordu. Bu sözleri duyar duymaz başını omzunun üzerinden çevirdi ve göz göze geldik.

"Defileye seni mi çıkaracaklar, bu ne hal?" dedi Mert hayranlıkla.

Dudağımı büzerek, "Teklif ettim ama kabul etmediler," dedim.

"Ne büyük aptallık! Seni kaçıranın aklı yoktur," dedi ve sonra eğilerek kulağıma fısıldadı. "O Korhan kıçını yesin senin. Ne kaçırdığını yakında anlar."

Gözlerimi devirdim ve ben de kısık bir sesle, "Kimin neyi anladığının bu saatten sonra bir önemi yok," dedim.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Oo, yeni sulara yelken mi açıldı yani?"

"Henüz durulacağım bir kıyı bulamadım."

"Tez zamanda sana yakışıklı bir Fransız bulmalıyız o halde."

Tam bu sırada Nesli araya girip, "Hey, ne konuşuyorsunuz?" diye sordu.

Mert teklifsizce, "Feris'e yeni sevgili adayı buluyoruz, hazırlanın," dedi. "Gerçi bizim bir şey yapmamıza gerek yok. Bu akşam kendisi tüm Fransızları kendine âşık edecek."

"Gerçekten harika olmuşsun," dedi Hazar.

"Teşekkür ederim. Araç geldiyse gidelim mi?" dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

Arabaya doğru yürürken Hazar yanımda belirdi ve sessizce, "Mert'in neden seninle böyle konuşmasına izin veriyorsun?" diye sordu.

"Anlayamadım."

Ciddi bir ifadeyle, "Seninle seviyesizce, sanki arkadaşmışsınız gibi konuşmasına neden müsaade ettiğini soruyorum," dedi. "Sen onun patronusun ve kimse patronuna birini ayarlamaya çalışmaz. Bence bunu ona hatırlatmalısın."

"Mert benim sadece iş arkadaşım değil, özel hayatımda da arkadaşım. O yüzden bu tarz konuşması benim için sorun değil. Bence senin için de olmasın," dedim ve Hazar'a arkamı dönerek arabaya yürüdüm.

Ne olmuştu şimdi? Neden Mert'i düşman bellemişti birden?

Ünlü bir markanın yeni sezon kreasyonunun davetinin verildiği binadan içeri girdiğimizde her yer o kadar ışıl ışıldı ki insan hangi yöne bakacağını şaşırıyordu. Bu, canlı mankenlerin çantaları sergilediği etkileyici bir defileydi. İçeri girdiğimizde Hazar, "Bir saat sonra gitmemiz gerektiğini unutma," dedi.

Onu onayladım ve kalabalığın arasına karıştım. Herkesin görevi belliydi ve benim payıma da Nesli'ye fotoğraf çekiminde yardımcı olmak düşmüştü. Bir süre Nesli'yle birlikte durarak çekimlere yardım etmiş, kendimi birkaç kişiye tanıtmıştım. Tüm işleri hallettikten sonra Hazar'la buluşmak için onun yanından ayrıldım ve köşede bekleyen adama doğru ilerledim.

Beni gördüğü an başını kaldırdı ve aceleci bir tavırla, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Hadi gidelim."

"Gitmeden önce üstünü değiştirmen lazım," dedi ve o an elinde yeni fark ettiğim poşeti uzattı.

"Anlamadım?" dedim sorarcasına.

"Gideceğimiz yer çok basit bir restoran. Bu yüzden ortama ayak uydurmamız lazım. Bedenine uygun olduğunu düşünüyorum. Hemen dene istersen," dediğinde poşetin içine göz attım. Birkaç parça eşya vardı.

"Beden ölçümü nereden biliyorsun ki?"

Göz kırptı.

"İyi bir gözlemciyimdir."

Tek kaşımı imayla kaldırdım ama bir şey söylemeden lavaboya ilerledim. Hızlı hareketlerle üzerimi değiştirdim. Hazar'ın seçtiği siyah *jean* ve gri kazağı giydim. Şimdi tam da söylediği gibi rahatça gezebilirdim. Üzerimden çıkardıklarımı poşete koydum ve yeniden onun yanına döndüm.

"Hazırım."

Hazar başını kaldırıp üzerime tam olan kıyafetlere baktı. "İyi bir gözlemci olduğumu söylemiştim," dedi.

"Evet. Beden tutturma yeteneğin takdire şayan," dedim ve arka tarafa doğru ilerledik. Dışarı çıktığımızda bizi otelden alan şoförü karşımda görünce, bir an şaşırmadan edemedim.

Hazar elindeki poşeti uzatıp, "Bunları otele geri götür," dedi. "Lobiye bırak ve Feris Hanım'a ait olduğunu söyle."

Şoför yanımızdan uzaklaştığında Hazar bir taksi çağırdı ve hızla bindik.

Araba hareket ederken, "Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordum.

"Yan masalarını rezerve ettiremedim. Aslında biraz rüşvet vermeyi de teklif ettim ama etki etmedi."

Kaşlarımı şaşkınca kaldırdım.

"Rüşvet ve sen? Beni şaşırtıyorsunuz, Hazar Bey. Hani sizlik değildi?"

"*Rüşvet almam,* dedim. *Vermem*, değil."

"Eğer fotoğraf çekebileceğimiz kadar yakınsak sorun yok. Masalarını bir şekilde dinleriz. Keşke yanımızda dinleme cihazı getirseydik. Masanın altına koyardık."

"Sen de bizi iyice ajan yaptın."

"Öyleyiz zaten. Farkında mısın bilmiyorum ama kılık değiştirip bir adamın gizlice fotoğraflarını çekmeye gidiyoruz."

"Olabilir. Gittiğimizde sevgili rolü yapmamız gerekecek. Akşam yemeğine giden romantik bir çift gibi görünmemiz lazım."

"Alıştık zaten."

"Anlamadım. Ne dedin?"

"Olur, dedim."

Taksiden indiğimizde Hazar bana doğru elini uzattı. Bir an için dalgınlıkla ne yaptığını anlayamadım ama sonra sevgili rolü yapacağımız aklıma geldi. Kendimi toparlayıp elimi onun avcunun içine bıraktım. Elimizin birbirine kenetlendiği o an, içimde küçük bir kıvılcım hissettim ama bu hissi hemen bastırdım. İşimize odaklanmamız gerekiyordu.

Birlikte restorandan içeri girdiğimizde bir garson hemen yanımıza geldi ve Fransızca bir şeyler sordu. Tam ona İngilizce konuşmasını

söyleyecektim ki Hazar benden erken davranıp adama Fransızca yanıt verdi. Kaşlarım şaşkınca havalandı, Fransızca bilmesine şaşırmıştım.

Garson önümüze geçip yolu gösterdiğinde yan yana dizili olan masalardan birini işaret etti ve oturduk. Ceketimi çıkarıp, sandalyemin arkasına koyarken bir yandan da mekânı incelemeye başladım. Ortam aşırı samimi duruyordu. Loş ışıklar, masaların üzerindeki mumlar ve hafif caz müziği... Hazar, burada gerçekten bir çift gibi görünmemizi sağlamak için sandalyemi biraz daha yanına yaklaştırdı ve elini belime koydu. Bu hareketiyle hafifçe irkildim ama belli etmemeye çalışarak gülümsedim.

Gözlerim etrafı tararken hedefimizin kim olduğunu çözmeye çalışıyordum fakat restoran o kadar büyüktü ki aradığım kişiyi bulamıyordum. Hazar hareketlerimi fark etmiş gibi bana yaklaştı.

"Şu köşedeki masa."

Söylediği yere baktığımda karşılıklı iki adamın ciddiyetle konuştuğunu gördüm. Gündelik kıyafetleriyle ortama adapte olan iki adam tanınmamak için her şeyi yapmıştı. Birinin yanında, sandalyesinin ayak ucunda siyah, deri bir evrak çantası vardı.

"Sence çantadaki ne?" dediğimde Hazar belli etmeden oraya döndü. Birkaç saniye sonra dudak bükerek bana baktı.

"Anlaşma olabilir mi?"

"Konuşmalarını dinlememiz lazım ama çok uzakta kaldık," dediğimde Hazar'ın yüzünde kararsız bir ifade belirdi.

Hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, "Yan masalarını ayırtabilseydim her şey çok daha kolay olacaktı," dedi. Sanki her şeyin kontrolü altında olması gerektiği hissiyle biraz rahatsız görünüyordu.

"Gerçi kesin Fransızca konuşuyorlardır. Ben anlayamazdım. Ama sen biliyor gibisin."

Hazar, yüzünde hafif bir tebessümle, "Evet, Fransız lisesinde okumuştum," dedi. Gözlerinde bir gurur parıltısı vardı ama bunun üstünde durmaya niyetli değildi.

"Vay be! Senin hakkında her gün yeni bir bilgi öğreniyorum."

Kinayeyle, "Eğer beni çok merak ediyorsan hakkımda hızlandırılmış kurs verebilirim," dedi.

"Hayır, kalsın. Merak etmiyorum. Sadece şaşırdım."

"Sipariş versek iyi olur. Dikkat çekiyoruz," dedi Hazar ve menüyü eline aldı. Bu tip görevlerde dikkat çekmemek en önemli kuraldı ve Hazar da bu konuda oldukça deneyimli görünüyordu. Gözleri menüde dolaşırken, "Aç mısın?" diye sordu.

Gözlerim ara ara adamlara kayarken, "Hayır," diye cevapladım. "Davette bir şeyler atıştırmıştım."

Garsonu çağırdı ve bize bir şişe şarapla iki kadeh getirmesini istedi. Garson uzaklaştığında Hazar, "Şuna bak," dedi ve dikkatimi onlara verdim. Esmer olan adam yerdeki çantasına uzandı. "Karşıma geç. Fotoğrafını çekiyormuş gibi yapıp onları çekeceğim."

Hızla söylediğini yaptım ve masanın diğer ucuna geçtim. Hazar anında telefonunu çıkarıp, fotoğrafımı çekiyormuş gibi yaparken ben de sanki poz veriyormuşum gibi durdum. Yüzümde yapmacık bir gülümseme varken içimden geçen tek şey bu işin ne kadar tehlikeli olabileceğiydi. Hazar'ın bu kadar soğukkanlı oluşu beni şaşırtıyor ve aynı zamanda rahatlatıyordu.

Yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak, "Neler oluyor?" dedim. "Bana da anlat."

Hazar'ın gözleri ise fotoğraf bahanesiyle telefon ekranından adamları izlemekle meşguldü.

"Çantayı marka elçisine uzattı. İçinden birkaç tane şeffaf poşet çıkardı," diye fısıldadı. Yüzü o kadar ciddiydi ki bu işi ne kadar önemsediğini kanıtlıyordu.

"Poşetlerin içinde ne var acaba?" diye merakla sordum.

Hazar'ın gözleri bir anlığına bana kaydı, daha sonra tekrar telefonuna döndü. "Sanırım zararlı hammaddelerin numuneleri," dedi. Sesindeki tedirginlik, bu işin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamama yetiyordu.

Hazar, "Dosya çıkardı, sanırım anlaşma yapıyorlar," dediğinde bu bilginin ağırlığını hissetmiştim.

Kısık bir sesle, "Devam et çekmeye," dedim. "Bunlar güzel bir delil." Pozumu değiştirdim ve anlaşılmamak için şekilden şekle girmeye devam ettim.

Birden Hazar'ın gözleri irileşti ve yüzündeki sakin ifade yerini gergin bir ifadeye bıraktı. Bana dönerek, "Sanırım fark edildik," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hazar'ın sesi sakin ama acil bir tondaydı, bu da

durumun ne kadar kritik olduğunu anlamama yetiyordu. Telefonunu hızla cebine koyarken arkamızda bir hareketlilik hissettim. Hazar ceketimi eline alırken ayağa kalktı, gözlerindeki endişe iyice belirgindi.

"Kalk çabuk ve koş," dedi. Fısıltıdan daha yüksek çıkıyordu sesi. Ayağa kalkar kalkmaz elimi sıkıca tuttu ve ikimiz de hızlıca restoranın çıkışına doğru yöneldik. Kalbim göğsümde çılgınca atarken Hazar'ın elinin sıcaklığı beni hem yönlendiriyor hem de garip bir şekilde güven veriyordu.

Yan kapıya vardığımızda Hazar hızla kapıyı açtı ve beni dışarı çıkardı. Sokakta soğuk bir rüzgâr yüzümüze vurdu. Nefes nefese kalmıştık ama durmadık. "Peşimizdeler mi?" diye sordum. Sesimdeki panik açıkça hissediliyordu.

Karanlık sokaklarda ilerlerken adımlarımızın yankıları ve sokak lambalarının loş ışığı bizi takip ediyordu. Arkamızdan gelen adımlar hızla yaklaşıyordu, bu durum kaçışımızı daha da tehlikeli hale getiriyordu. Hazar'ın eli terlemişti ama elimi bırakmıyordu. "Hadi, az kaldı!" diye seslendi. Nefes nefeseydi.

Sokağın sonunda bir kalabalık gördük. İnsanlar sohbet ediyor, çocuklar oyun oynuyordu. Hazar kalabalığa doğru hızla yönelirken sesi yüksek ve dramatik bir tona büründü. Fransızca bağırmaya başladı.

"Yardım edin! Bu adam, âşık olduğum bu kızla zorla evlenmeye çalışıyor!"

Sesi kalabalığın dikkatini çekmişti. Birkaç kişi bize doğru bakarak şaşkınlıkla durakladı, ardından arkamızdan gelen adamları fark ettiler. Kalabalığın arasından birkaç genç adam bize yardım etmeye karar vermiş gibiydi. İki adamın peşimizde olduğunu gördüklerinde biri aniden ayağını uzatarak adamlardan birine çelme taktı. Diğeri de yanındaki adamın önünü kesmişti.

Bu kısa an bize büyük bir avantaj sağladı. Hazar hızla beni kalabalığın içinden çekip dar bir ara sokağa soktu. Kalbim deli gibi çarpıyordu, adrenalin tüm vücudumu ele geçirmişti. Hazar'ın elini daha sıkı tuttum, gözlerim korku ve şaşkınlıkla doluydu ama içimde bir yerde bu işin bu kadar kolay olmayacağını da biliyordum.

Sokağın sonunda, biraz daha güvenli bir noktaya ulaştığımızda Hazar durup derin bir nefes aldı. Arkamıza dönüp baktık, adamların izimizi kaybettiklerine emindik. Nefeslerimizi düzenlemeye çalışırken Hazar

bana döndü, yüzündeki endişe yerini hafif bir tebessüme bırakmıştı. "Sanırım onları atlattık," dedi. Hâlâ nefes nefeseydi ama rahatlamıştı.

Birbirimizin nefes alışverişini dinleyerek bir süre daha sessizce orada kaldık. Bu kaçış anı hem çok gerilimliydi hem de garip bir şekilde bizi birbirimize daha da yakınlaştırmıştı. Hazar'ın bakışları tekrar ciddileşti. "Bu işin peşini bırakmayacağız, tamam mı?" dedi. Gözlerindeki kararlılığı hissediyordum. Ben de başımı sallayarak onayladım.

"Evet, bu işin peşini bırakmayacağız."

Onlardan kurtulmanın rahatlığıyla yavaşça yürümeye başladık. Sokaklar artık daha sessiz ve daha güvenli görünüyordu. Karmaşa geride kalmış, Paris'in ışıltılı huzuru yeniden çevremizi sarmıştı. Seine Nehri'nin kenarına geldiğimizi fark ettiğimde gözucuyla dalgaların üzerinde ışıkların dans edişini izledim. Hafifçe esen rüzgâr yüzüme vuruyor, soğuk ama aynı zamanda rahatlatıcı bir his bırakıyordu.

Hazar'a dönüp, "Gitmeden biraz otursak mı?" diye sordum.

"Olur," dedi ve sonra boş bir bankı gözümüze kestirerek ilerledik. Oturduğumuzda nehrin huzurlu akışı içimdeki gerilimi bir nebze olsun hafifletmişti. Kendimi birkaç dakikalığına da olsa bu büyülü manzaranın içinde kaybetmek istiyordum.

Derin bir nefes aldım ve Hazar'a dönerek, "Sanırım başardık," dedim. Sesimde hem heyecan hem de rahatlama vardı ama içimde bir yerlerde hâlâ tedirginliğin izleri dolaşıyordu.

Hazar bana doğru yaklaşıp gülümsedi. "Evet, bu gece gerçekten iyi iş çıkardık," dedi ve telefonunu çıkarıp çektiği fotoğrafları gösterdi. Telefon ekranına dikkatle bakarken adamların yüzleri ve yaptıkları işlemler oldukça net bir şekilde görünüyordu.

"Bak, işte burada. Net çıkmışlar," dedi Hazar. Gözlerinde hafif bir gurur parıltısı vardı. Fotoğraflara bakarken içimde bir kıvılcım hissettim. Bu, bizi hedefimize bir adım daha yaklaştıracak bir delildi.

"Bunu hemen paylaşmalıyız," dedim heyecanla. "Belki bu delillerle bir şey yapabiliriz." Bu anı hemen değerlendirmek ve başarımızı bir adım öteye taşımak istiyordum.

Hazar başını iki yana sallayarak ciddi bir şekilde, "Henüz değil," dedi. "Bu tam anlamıyla bir delil sayılmaz." Sesindeki kararlılık acele

etmememem gerektiğini anlatıyordu. "Asıl delil, o anlaşma. O anlaşmaya bir şekilde ulaşmamız lazım. Ancak o zaman bu işin peşine düşebiliriz."

İçimdeki merak ve kaygıyla, "Bunu nasıl yapabiliriz ki?" diye sordum. "Adamların peşine düşüp çantalarını mı çalacağız?"

Hazar hafifçe güldü. Gözlerindeki ciddi ifade biraz olsun yumuşamıştı.

"Hayır, o kadar çılgınca bir plan değil. Ama daha iyi bir yöntem bulmamız lazım. Daha az dikkat çekici ve kesin sonuç verecek bir şey."

Başımı eğdim, Hazar'ın söylediklerini düşünürken içimdeki endişe arttı. Haklıydı, aceleci davranmak her şeyi mahvedebilirdi. Ama bu bilinmezlik beni yoruyordu. Nehrin üzerinden esen soğuk rüzgâr ince ceketimin içine süzülüp titrememe neden oluyordu.

Hazar bu durumu fark ettiğinde kolunu omzuma doladı. Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Üşüdüğünü fark ettim," diye açıkladı. Ses tonu yumuşak ve koruyucuydu.

Bu ani yakınlaşmaya ilk olarak tereddütle baktım. Tam geri çekilecektim ki sıcaklığı beni sarmaladı ve kendimi ona bıraktım. Soğuktan titreyen bedenim sıcaklığı karşısında gevşerken içime rahatlama yayıldı. Az önce yaşadığımız korku dolu anlar geride kalmıştı. Güvendeydim. Onunla olmak beni garip bir şekilde sakinleştiriyordu.

Sanırım ona güveniyordum. Adamlar tarafından fark edilmiştik ve Hazar ilk beni korumak konusunda bir an bile tereddüt etmemişti. Bana son derece korumacı yaklaşmıştı ve bu ona güven duymama neden oluyordu.

Bir süre sessiz kaldık. İkimiz de nehrin huzur verici manzarasına daldığımızda Hazar sessizliği bozdu.

"Bugün çok cesurdun." Başını bana çevirip göz göze gelmemiz için hafifçe eğdi. "Çok tehlikeli bir işe kalkıştık ve sen durumu çok iyi idare ettin. Yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Gözlerimi kaçırarak gülümsedim.

"Teşekküre gerek yok. Biz ortağız sonuçta."

Hazar başını sallayarak bana biraz daha yaklaştı.

"Evet ama herkes bunu yapamazdı. Ben kendimi cesur zannederdim ama sen benden daha cesursun. Bu gerçekten etkileyici. İnsan senin yanındayken her şeyin mümkün olabileceğini hissediyor. Sanki imkânsız

diye bir şey hiç yokmuş gibi. Sanki sen her şeyi halledebilecekmişsin gibi..."

Bir an aramızda derin bir sessizlik oldu. Sadece gözlerimizle konuşuyorduk. Hazar'ın dudakları hafifçe aralandı, sanki bir şey söyleyecek gibiydi ama sonra sustu. Ben de ne söyleyeceğimi bilemiyordum, içimde biriken hisler çok karmaşıktı.

Gözlerimi onunkilerden kaçırarak, "Neden böyle hissediyorum?" diye fısıldadım. "Neden senin yanında bu kadar karışık hissediyorum?"

Hazar eliyle yüzümü okşadı, parmakları yanağımda yavaşça gezindi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Karmaşa, düşüncelerinin gerçek olduğunu hissettirir."

"Ya ben gerçeklik istemiyorsam? Ben hayatımda karmaşa istemiyorum," dedim kaşlarımı çatarak. Sesim titriyordu. Hislerim arasında gidip, gelirken bu kadar açık olmak bana zor geliyordu. İçimdeki ses, kendimi kontrol edemediğim için beni eleştiriyordu.

"Sen pembe bulutların üzerinde uçacak, hayaller âlemine kapılacak bir kadın değilsin, Feris. Sen ayakları yere sağlam basmak isteyen, zor olsa da o zemini hissetmek isteyen bir kadınsın."

"Beni tanıyor gibi konuşuyorsun."

"Tanımıyorum ama tanımak istiyorum," derken sesi yumuşak ama içtendi.

"Bu kadar dürüst olmak bazen tehlikeli olabilir, biliyorsun, değil mi?"

İçimde bir ses bana her şeyin fazla hızlı geliştiğini söylüyordu. Hazar'a karşı hissettiklerim, korkuyla karışık bir heyecan yaratıyordu. Onun yanında hissettiğim bu karmaşa, beni hem ürkütüyor hem de tuhaf bir şekilde çekiyordu. Beni koruyan, cesaretlendiren bu adam, hayatımda belki de en çok ihtiyaç duyduğum şeydi ama aynı zamanda en büyük tehlike gibi de görünüyordu.

Hazar, başını hafifçe eğerek, "Evet," dedi. Gözleri tekrar benimkilerin içine baktı ve bu sefer bakışlarında açık bir arzu vardı. "Ama neyse ki ikimiz de tehlikeyi seviyoruz."

Bu sözleri duyunca, içimde bir şeyler kırılıp döküldü. Hazar, bakışlarını dudaklarıma kaydırdı. Gözlerimi kapadım, nefesim hızlandı. Hazar'ın bu kadar açık, bu kadar dürüst ve bu kadar arzulu olması beni

hem şaşırtıyor hem de içten içe heyecanlandırıyordu. Gözlerimi açtığımda, onun gözlerindeki kararlılığı gördüm. *Ne olabilir ki?*

Yavaşça bana doğru eğildi. Dudaklarımız arasında kalan mesafe giderek, kapanırken Seine Nehri'nin arka planındaki ışıklar ve soğuk rüzgâr bu anın büyüsünü daha da artırıyordu.

Gözlerimi tekrar kapadım ve aramızdaki mesafe sonunda kapandı. Hazar'ın dudakları dudaklarıma değdiğinde, içimdeki tüm karmaşıklık yok oldu. Bu an, tüm tehlikelere ve belirsizliklere rağmen doğru geliyordu. Onunla olmak şu an benim için her şeyden daha önemliydi.

Öpücüğümüz derinleştikçe Hazar'ın elinin belime sıkıca sarıldığını hissettim. Sıcaklığı beni sarıp sarmaladı. Kalbim hızla atarken dudaklarımız birbirine uyum sağladı, nefeslerimiz iç içe geçmişti. Bu an, bütün karmaşıklıkların ötesinde, sadece bizdik.

Ondan ayrıldım ve gözlerimi açarak bundan sonra dudaklarımdan dökülenlere engel olmadım. Olmak istemedim.

"Otele gidelim. Hemen.

REVİSTA

SAYI: 20 FİNAL

Hazar, güç bela açtığımız kapının soğuk zeminine sırtımı yasladığında, vücudumu ele geçiren ürpertiyle titredim. İlk bulduğumuz taksiye binip otele gelene kadar ne kadar zaman geçtiğini bile bilmiyordum. On dakika mı? On beş mi? Belki de daha uzun... Konuşmadan geçen bu dakikalar boyunca sadece birbirimizin varlığına tutunarak hızlı adımlarla odaya çıkmıştık ve kendimizi kapının ardına hapsetmiştik. Kapı kapandığı anda, tüm düşüncelerim bu anın içinde kaybolup gitti.

Bakışları, vücudumun her bir kıvrımını okşarcasına, dolaşırken, aramızdaki mesafeye dayanamayarak dudaklarımı yeniden onun dudaklarına kavuşturdum. Kalbim, göğsümden çıkacakmışçasına atıyor, dudaklarımda onun arzusunun yakıcı ateşini hissediyordum. Ellerim omuzlarından aşağı kayarken, kazağını kavrayıp yukarı sıyırdım. Bu dokunuş, onun tenine olan özlemimi daha da artırıyordu. Kazağını çıkarmak için dudaklarımızın ayrı kalacağı o birkaç saniye bile fazla geliyordu bana.

Sessizliğin içinde duyulan tek şey tutkulu nefes alıp verişlerimizdi. Kazağını çıkardığımda beni yeniden öptü. Öyle aç, öyle yoğun bir öpüşü vardı ki teması adeta baş döndürücüydü. Parmaklarım çıplak sırtında gezerken, içimdeki arzu daha da büyüyüp yoğunlaşıyor, vücudumun her zerresinde onun dokunuşunu hissetmek istiyordum.

Bluzumu çıkarırken hızlı hareketleri kararlılığını yansıtıyor, parmakları boynumdan omuzlarıma doğru süzülürken gözlerindeki şehvet dolu bakışlar beni esir alıyordu. O an dünyada yalnızca ikimiz vardık. Sadece Hazar'ın dokunuşları,

sadece onun nefesi... Ellerim beline kaydı ve kemerini çözmeye başladım. Hazar beni iyice duvara yaslarken, öpücüklerimiz daha da derinleşti. Dudaklarımdan boynuma indiğinde, içimdeki o yoğun titremeyle gözlerimi kapattım.

Onun sıcak nefesi boynumda dolaşırken, zihnimde sadece bu anın getirdiği haz vardı. Dudaklarının boynumda bıraktığı izler, içimdeki arzuyu daha da alevlendirdi. Ellerini belimden aşağı kaydırıp beni kendine çektiği anda yavaş adımlarla yatağa doğru ilerledik. Hazar oturdu ve beni de kucağına çekti. Bacaklarımı beline doladım, ellerim saçlarında gezinirken dudaklarımız yeniden birleşti. Bu yakınlık, aramızdaki tutkuyu alevlendiren bir kıvılcım gibiydi. Her öpücükle içimdeki boşluklar doluyor, her temasla kendimi daha da tamamlanmış hissediyordum.

Kelimelere ihtiyacımız yoktu. Her dokunuş, her öpücük, her nefes alıp verişimiz birer itiraftı. Hazar'ın elleri sırtımda gezerken dudaklarının tenimde yarattığı his, bedenime bir yangın gibi yayılıyordu. Fakat bir an, zihnimin derinliklerinden fırlayıp bana çarpan bir düşünce bu büyüyü bozdu.

Ben ne yapıyorum?

Şehvetin ve arzunun ardına saklanmış gerçeklik, ağır bir taş gibi belirdi içimde. Hazar benim iş arkadaşımdı ve üç ay sonra genel yayın yönetmenine karar verecek kişiydi.

Birden her şeyin anlamı değişti. Hazar'ın dudakları boynumda dolaşmaya devam ederken zihnimde bambaşka bir fırtına kopuyordu. Bu anın büyüsü dağılmıştı, kendimi çıplak ve savunmasız hissettim. *Bu yanlış*, diye düşündüm. Onunla bu şekilde olmam, belki de Hazar'ın beni seçmesi için bir manipülasyon gibi görünebilirdi. Oysa ben hiçbir zaman ne işimde ne de kişisel hayatımda, kimsenin önünde eğilmek ya da taviz vermek istememiştim. Onun için bu şekilde görünmek... Beni arzuladığı için değil, belki de bir güç oyununa dahil olduğu için beni seçtiğini düşünmesi... Bu düşünceler zihnimi bulandırdı, kalbimde derin bir rahatsızlık yarattı.

Hazar'ın eli sırtımda geziniyordu ama bu temas artık beni rahatlatmıyor, aksine içimdeki huzursuzluğu daha da artırıyordu. Artık bu temasın ağırlığını taşıyamıyordum. Önce geri çekilerek dudaklarımızı ayırdım. Ardından Hazar'ın şaşkın bakışları eşliğinde ayağa kalktım.

Arzudan boğuklaşmış sesiyle, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bu... Bu yanlış," dedim nefes nefese.

"Ne?"

"Aramızdakiler yanlış. Özür dilerim, bunu yapamam," dedim ve yerdeki bluzumu alarak koşar adımlarla banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kapatırken Hazar'ın yatağın üzerinde yarı çıplak halde kalakaldığını biliyordum. Ama doğru olan buydu ve ben doğruyu yapmalıydım.

Aynadaki yansımamla karşı karşıya kaldım. Yanaklarım al al olmuş, gözlerim arzudan koyulaşmıştı. İçimdeki karmaşa, etrafımı saran bir fırtına gibiydi. Derin bir nefes alarak toparlanmak için musluğu açtım. Suyu avuçlarıma doldurup yüzüme çarptım. Sıcak tenime değen serinlik beni az da olsa kendime getirmişti. Kaçmak için defalarca yüzümü yıkadım ama hissettiğim yoğun duygular bilinçaltıma kök salmıştı ve silmek sandığımdan daha zor olacaktı.

Üzerimi giyip aynanın önündeki tarakla dağılan saçlarımı toparladım. Tam o esnada odanın kapısı sertçe çarpıldı. Hazar gitmişti. Bu gecenin böyle sonlanmasını istemezdim ama en doğrusu buydu. Anlık gaflete düşmüş, kendimizi kaybetmiştik ama hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam edecek, bu geceyi hiç yaşanmamış sayacaktık.

Banyodan çıktığımda gözlerim kısa sürede dağıttığımız yatağa kaydı. Düşünmemek için hızla gözlerimi kaçırdım. Huzursuzdum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimden, düşüncelerimden kaçmak için kendimi işe vermek en iyisiydi. Bilgisayarımı almak için masaya doğru yöneldim ama orada değildi. Kaşlarımı çatıp etrafa bakındım. Belki de aceleyle başka bir yere koymuştum. Yatağa, komodinlerin üzerine göz gezdirdim ama yoktu. Valizimi dolaba yerleştirmiştim, acaba dalgınlıkla dolaba mı koymuştum? Hızla dolaba yöneldim ama gözlerim bir an yerdeki çamurlu ayak izlerine takıldı. İzler, dolaptan kapıya doğru uzanıyordu. Hazar'ın ayak izleri olamazdı çünkü dolap arka tarafta kalıyordu ve Hazar'la o tarafa hiç yönelmemiştik.

Nefesim kesilmeye başladı, içimde bir panik dalgası büyüyordu. Bir an için ne olduğunu anlayamadım, zihnimde her şey birbirine karışmıştı. Ama sonra bu izlerin anlamı beynimde şimşek gibi çaktı. Bilgisayarım çalınmıştı. Çamurlu izler, odaya giren bir yabancının kanıtıydı.

Bir an için donakaldım, ne yapacağımı bilemez haldeydim. Ellerimle saçlarımı kavrayarak derin derin nefes almaya çalıştım. Hazar'la

yaptığımız tüm anlaşmanın kopyası bilgisayarımdaydı. Belgeler, kanıtlar ve daha nicesi...

Hızla odadan çıktım. Göğsüm korkunun etkisiyle vahşice çarpıyordu. Hiç tereddüt etmeden yan odaya ulaştım ve hızla kapıya vurmaya başladım. "Hazar, aç şu kapıyı! Çabuk!" dedim kısık bir sesle. Birinin duymasını istemiyordum ama her an ortalığı birbirine katabilirdim.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Hazar karşımda belirdi. Gözlerindeki kızgınlık bu gece yaşananların izini taşıyordu.

Mesafeli bir sesle, "Ne oldu?" diye tısladı. "Özür dilemeye mi geldin?"

Yüzündeki sertlik yaşananlardan ötürü öfkeli olduğunu belli ediyordu. Ancak benim derdim onun öfkesinden çok daha mühimdi.

Hiç uzatmadan dosdoğru, "Bilgisayarım çalınmış," dedim. Kelimeler titreyerek, dudaklarımdan dökülürken, Hazar'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti.

"Ne saçmalıyorsun sen, Feris? Nasıl çalınmış?"

"Ciddiyim," dedim nefes nefese. "Odada her yere baktım ama bilgisayar yok. Yerde de çamurlu ayak izleri var. Biri odaya girmiş olmalı."

Hazar yanımdan geçip hızla odama yöneldi. İçeri girdiğinde odayı gözden geçirdi. Gözleri yerdeki çamurlu izlere takıldığında alnını ovuşturdu. Ellerini sinirle dolabın kapağına geçirdiğinde, içimdeki panik her geçen saniye daha da büyüyordu.

"Lanet olsun!"

"Ne yapacağız?"

"Feris, o belgelerin birinin eline geçmesi çok tehlikeli. Yaptığımız tüm araştırma, bulduğumuz tüm deliller orada."

"Aslında yedekliydi," dedim ama Hazar sertçe sözümü kesti.

"Kopyası bende de var. Olay, bu araştırmanın yanlış ellere geçme ihtimali."

"Sence fotoğraflarını çektiğimiz adamlar mı? Bizi otele kadar takip etmiş olabilirler mi?"

"Mümkün. Kameralara bakalım. Öyle anlarız."

Bu kararlı hali bilgisayarı bulabileceğimizi düşündürüyor, korkularımın bir kısmını silmeye yetiyordu ama aynı zamanda bu denli gergin

oluşu da ürkütüyordu. Hazar, her zamanki kendinden emin duruşunu kaybetmişti ve bu, beni şu an asıl korkutan şeydi.

Aceleci adımlarla otelin güvenlik odasına vardığımızda, ikimiz de sessizdik. Bir yandan bu akşamın gerginliğini yaşıyor, diğer yandan endişeyle bu durumu nasıl idare edeceğimizi düşünüyorduk. Güvenlik görevlisine bilgisayarımın odamdan çalındığını söyledikten sonra adam yüzümüzdeki endişeyi fark etmiş olmalı ki hiç vakit kaybetmeden kayıtları açtı. Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Koridorun görüntüleri akarken, bir ipucu bulmayı umarak dikkatle izliyordum. Hazar da ekrana kilitlenmişti. Yüzü sert, bakışları öfkeyle doluydu. Elleriyle masayı sıkıca kavradığını fark ettim. Bu, içindeki paniği dizginlemeye çalıştığının bir işaretiydi.

Zaman geçtikçe daha çok geriliyordum. Görüntüleri izlerken her saniye daha da uzuyor gibiydi. Herhangi bir ipucu, bir hareket, bir şey bulmaya çalışıyordum ama hiçbir şey yoktu. Sonunda görevli başını iki yana salladı. Ekrandaki bir noktayı işaret ederek, "Maalesef, bu kısım kör noktada kalıyor," dedi. Sesinde özür diler gibi bir tını vardı. "Koridorun bu bölgesini tam olarak göremiyoruz."

Öfkeyle, "Nasıl olur?" diyerek adama çıkıştım. "Asansörü kontrol edelim. İllaki lobiye inmiştir, değil mi?"

"Oraya da bakalım ama etkinlikler yüzünden otelimiz çok kalabalık."

Lobideki görüntüleri izlemeye başladık. İnsan kalabalığı içinde gözlerimiz sürekli bir ipucu arıyordu ama aradığımızı henüz bulamamıştık. Kalabalığın içinde şüpheli bir figür, dikkat çeken biri... Hiçbiri gözümüze çarpmıyordu. Saatler gibi gelen dakikalar boyunca ekrana kilitlenmiş halde arama yaptık ama sonunda güvenlik görevlisi bir kez daha başını iki yana salladı.

"Gözünüze çarpan bir şey var mı?" diye sordu usulca.

Hazar derin bir iç çekip, "Hayır, hiçbir şey yok," dedi.

Öfkeyle dudaklarımı ısırarak geri çekildim. Bu, bizi bir yere götürmemişti ve bu durum artık katlanılmaz hale geliyordu. Yeniden odama dönmek zorundaydık, elimizde hiçbir ipucu olmadan. Hızlı adımlarla güvenlik odasından çıktık ve odama doğru ilerledik. Hazar yanımda sessizdi ama yüzündeki gerginlik bakışlarından okunuyordu.

"Ne yapacağız?"

Hazar'a baktım. Bir şey söylemesini bekledim ama sessizliği bana bir cevap gibi geldi. Hazar derin bir nefes aldı, gözlerini kısarak yere baktı.

"Bilmiyorum."

"Polise gitsek?" Sözlerim ağzımdan çıktığı anda umutlu bir çözüm bulmuş gibi hissettim. Ama gözlerindeki tedirginlik bu fikri baştan reddetti.

"Feris, o bilgisayardaki her şey çok tehlikeli. Eğer iş resmiyete dökülürse herkes her şeyi öğrenebilir."

"Peki, ne olacak? Böyle durup bekleyecek miyiz? Kimin aldığını bile bilmiyoruz. Hazar?"

Kısa bir duraksamanın ardından yüzüme baktı.

"Efendim?"

"Odada bir sürü değerli eşyam vardı. Mücevherler, pahalı kıyafetler ve çantalar... Bu yalnızca hırsızlık olamaz. Farkındasın, değil mi?"

Gözlerini kaçırıp birkaç saniye sustu. Sonra neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "Belki de dediğin gibi takip edildik," diye mırıldandı. "İzimizi kaybettirdiğimizi düşünmüştüm ama..."

"Bu haberi araştırdığımızı kimler biliyor?"

"Bana yardım eden birkaç kişi var ama onlara güvenim sonsuz. Hepsi senelerdir arkadaşım dediğim insanlar."

Derin bir nefes aldı, ellerini ceplerine soktu. Gözlerindeki kararlılık beni az da olsa rahatlattı.

"Gerçi onlar neden yapsın ki? Zaten tüm detaylara hâkimler."

"Lanet olsun! Gerçekten lanet olsun!"

Geceyi zorlukla sabah etmiş, sabahın ilk ışıklarıyla da ayağa kalkmıştım. Uykusuzluğum ve yorgunluğum kendini mor göz altlarımla belli ediyordu. Gizlemek için kat kat kapatıcı sürmüş, insan içine çıkılabilecek hale geldiğimdeyse kahvaltı salonuna inmiştim. Tüm ekip geniş bir masanın etrafına toplaşmış, neşeyle kahvaltısını yapıyordu. Eksik yoktu ve seslerden anladığım kadarıyla hepsi dün akşamki davette yaşananların kritiğini yapıyordu. Bir tek Hazar benimle aynı keyifsizliği

taşıyor, onlara katılmadan sessizce kahvaltısını ediyordu. Tabağıma atıştırmak için birkaç şey aldım ve keyifsizce onlara doğru ilerledim.

Nesli'nin yanındaki boş sandalyeyi çekip oturduğumda aynı suratsızlıkla, "Günaydın," diye selamladım.

Leyla yüzündeki gülümsemeyi genişleterek, "Karadeniz'de gemileriniz mi battı, Feris Hanım?" dedi. "Bu ne hal?"

"Pek rahat uyuyamadım. Bakıyorum da siz de çok neşelisiniz," dedim gözlerimi üzerlerinde gezdirirken. Şakalaşıyor, Paris'e yaraşır şekilde eğleniyorlardı. Tam olması gerektiği gibi. Ancak onların aksine masada bir tek Hazar'la benim keyfim yoktu. Onun da benim gibi dün gecenin gerginliğini üzerinden atamadığı belliydi ve o bilgisayar bulunana kadar da atamayacak gibi duruyorduk.

Mert aniden alaycı bir tavırla, "Kendini hemen toplaman lazım, hayatım," diye bana laf attı. "Bugün Silvia Pedore'yle röportaj yapacak olan ben değilim."

Sıkıntıyla kaşlarımı çattım ve hayıflanarak, "Ben onu tamamen unutmuşum," dedim.

Silvia Pedore dünyanın en ünlü modacılarından biriydi ve programı o kadar yoğundu ki ondan röportaj almak için bir sene öncesinden sıraya girmiştik. Dünden beri kafam o kadar dalgındı ki bırak Silvia'yı adımı dahi unutacak kıvama gelmiştim. Telaşla yerimde kıpırdandım ama daha sonra sorularımın hazır olduğunu hatırlayıp gevşedim. Daha Türkiye'deyken röportajın tüm hazırlığını yapmış, soracaklarımı belli bir sıraya almıştım. Bu düşünceyle bir anlığına rahatlayıp kaşlarımı düzelttim.

Mert elini sallayarak dikkatimi üstüne çekti. "Kızım leyla olmuşsun sen iyice. Ne oldu? Dün gece bir Fransız mı buldun yoksa? Ay, Feriiis! Yoksa uyuyamama sebebin bu muydu?" dedi gözlerindeki kurnaz parıltıyla. Sandalyesini de bana doğru yaklaştırmıştı.

Sertçe, "Mert!" diye uyardım fakat alaycı şakalarını durduran şey benden ziyade Hazar'ın çehresine yerleşen rahatsızlıktı. İçine bir şey oturmuş gibi boğazını temizlerken öfkesini zor dizginlediği her halinden belliydi. Mert çekinerek sandalyesini düzeltti ve ürkmüş gibi yerine sindi.

Hazar keskin bakışlarını ondan çekerek masadakilerde gezdirdi.

"Feris Hanım hariç herkes kahvaltısını yapmış gibi görünüyor. Karnı doyanlar işinin başına dönse iyi olur. Mert Bey, hatırladığım kadarıyla sizin bugünkü programınız epey yoğun."

Dergide bir hiyerarşimiz vardı ve herkes yönetim kurulu üyelerinden çekinirdi. Keza Mert de hızlıca başını salladı.

"Evet, Hazar Bey. Ben de tam kalkıyordum."

Nesli kaşlarını kaldırdı ve eğilip, "Ne oluyor?" diye fısıldadı. "Bu niye bu kadar gergin?" dediğinde dönüp ona baktım. "Bu bakışın beni korkuttu. Hemen neler olduğunu anlat."

Derin bir nefes aldım ve Nesli'den kaçamayacağımı anlayarak, "Dün gece öpüştük," dedim. "Eğer aklım başıma gelmeseydi devamı da olacaktı."

"*Aklım başıma gelmeseydi* derken?"

"Olmaz, Nesli. Hazar'la olmaz yani. Adamla aynı yerde çalışıyorum. Profesyonellik..."

"Ay, Feris!" dedi öfkeyle. "Ne profesyonelliği, Allah aşkına ya? Öpüşmüşsün zaten. Devamını da getirseydin. Mayıs bunu duyduğunda çok üzülecek, farkındasın, değil mi? Hazar sabahtan beri aşırı uyuz. Ben de ne oldu diye düşünüyordum. Meğerse adam yarım kalmış. Kıyamam, nasıl canı acımıştır."

"Onun fizyolojisi pek de umurumda değil açıkçası. Gerginliğinin asıl sebebi..." diyerek dün olanları anlatacaktım ama birden masanın temposu değişti.

Mert koşar adım yanımıza döndü. "Çabuk kalkın," dedi. "Silvia otele gelmiş!"

Nesli panikle ayağa fırladı.

"Ne? Hani iki saat sonra gelecekti?"

"Son dakika özel uçakla gelmeye karar vermiş. Bu yüzden bir an önce kalkıp hazırlansan iyi olur," dedi bana dönerek.

Gözlerimi tabağımdan çekmeden, "Açım ama ben," dedim.

Mert hızla yanıma geldi ve tabağı alıp elime tutuşturdu.

"Al tabağı. Hazırlanırken ye."

Üzgünce tabağımı aldım ve Nesli'yle birlikte doğruca yukarı çıktım. Kendi odalarımıza dağıldık ve hızlıca hazırlandım. Siyah, bol paça

kumaş pantolon ve bordo, saten bir gömlek giydiğimde yeterince resmi göründüğüme karar vererek odadan çıktım.

Silvia için ayarlanan süite vardığımda, kapıdaki güvenliklere ismimi söyledim ve beklemeye başladım. Kalbim göğsümü dövüyor, endişe ve heyecanla karışık düşünceler seli içimde çalkalanıyordu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve içeri girdim.

Bugüne kadar birçok röportaj yapmıştım ama Silvia gibi bir isimle görüşmek benim için kariyerimde bir dönüm noktası olabilirdi. Moda dünyasının en sert isimlerinden biri olarak tanınıyordu. Salonun içinde yoğun bir koşuşturma vardı. Asistanlar defile hazırlıklarıyla meşguldü. Sağa sola koşturuyor, askılardan kıyafetler seçip tekrar yerine asıyorlardı. Salonun en köşesinde, ışıkların altında, elleriyle elbiseleri işaret eden ve talimatlar veren biri vardı. *Silvia.* Platin sarısı saçları, soğuk duruşu ve keskin bakışlarıyla dikkat çekiyordu. Yüzünde sürekli bir memnuniyetsizlik ifadesi vardı sanki.

Derin bir nefes alarak kendimi toparladım ve kararlı adımlarla ona yaklaştım. En nazik tavrımla, "Silvia Hanım, merhaba," dedim. "Ben, Revista dergisinden Feris Doğan. Sizinle röportaj yapmaya geldim."

Silvia yavaşça bana döndü. Gözleri üzerimde gezinirken sanki beni tartıyor, değerlendiriyordu. Sonra tekrar elbiselerle ilgilenmeye döndü ve hafif bir burun kıvırma hareketiyle, çok da ilgilenmediğini belli ederek, "Evet," dedi ve elindeki defteri asistanına uzattı.

"Bu olmaz dedim sana! Podyumda sıradanlık istemiyorum, daha etkileyici bir şey bul!"

Asistan başını eğip hızla uzaklaştı.

Pekâlâ, bu kadın fazla sertti. Lerzan'a cadı dediğim günler için içten içe ondan özür diledim. Ya bu kadın benim patronum olsaydı? Silvia'nın bu tavrı beni biraz tedirgin etse de pes etmedim ve omuzlarımı dikleştirerek ilgisini çekmeye çalıştım.

"Dergimize vakit ayırdığınız için teşekkür ederim, başlayabilir miyiz?"

Silvia, elindeki elbiseyi askıya yerleştirirken bana baktı. "Tamam, başlayalım," dedi nihayet. "Ama hızlı ol. Vaktim değerli."

Derin bir nefes alarak notlarıma kısaca göz attım.

"Öncelikle bu sezonki koleksiyonunuzu merak ediyorum. Oldukça iddialı ve gösterişli parçalarla farklı bir dinamik yakalamak istediğiniz kulislerde konuşuluyor. Tasarımlarınızda ilham kaynağınız nedir?"

Silvia, gözlerini benden ayırmadan kaşlarını kaldırdı. "Bu sorunun cevabını zaten her yerde bulabilirsiniz. İlham, ilham, ilham... Bu moda dünyasının en klişe sorusu." Sesindeki küçümsemeyle beni sarsmaya çalışıyordu sanki. "Başka bir sorunuz var mı yoksa sadece klasik sorularla mı geldiniz?"

Bir an duraksadım ama hemen toparlandım. Elimdeki defteri kapatıp, dinleme cihazının düğmesine bir kez daha basarak bu defa daha kararlı bir sesle konuştum.

"Tamam, öyleyse sürdürülebilir modadan bahsedelim. Moda endüstrisinde bu konuda büyük tartışmalar mevcut. Sizce moda dünyası sürdürülebilirlik konusunda yeterince çaba gösteriyor mu? Sizin bu konudaki düşünceleriniz neler?"

Sorumu duyduğunda bu kez gerçekten ilgilenmiş gibi görünüyordu. Kaşları merakla havalandı ve gözlerine farklı bir soru duymanın verdiği memnuniyet yerleşti.

"Çevre dostu moda dediğimiz şey kıyafetlerin veya diğer aksesuarların zararlı olmayan malzemelerle hazırlanmasıdır. Çoğu marka sürdürülebilirlik kavramını sadece bir pazarlama aracı olarak kullanıyor. Gerçek anlamda bu konuda adım atan kaç kişi var sence?"

Bu ilgiyi yakalamışken devam etmek istedim.

"Sizce var mı?"

Silvia, gözlerindeki o ince alayı saklamadan bana doğru eğildi. "Ağzımı mı arıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, yalnızca düşüncelerinizi öğrenmek istiyorum," dedim omzumu silkerek. *Ama evet, ağzını arıyordum.* "Mesela siz... Tasarımlarınızda sürdürülebilirlik unsurlarını dahil etmeyi planlıyor musunuz?"

Silvia duraksadı ve beni baştan aşağı süzdü. Sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu.

"Moda dünyasında bu kadar sorunun cevabını yalnızca yaşayarak alırsın."

Askılıklara ilerledi ve bir elbise çıkarıp uzattı. Parlak kırmızı, derin dekolteli, drapeli ve oldukça iddialı bir elbiseydi. Yeni sezon

kreasyonundan olduğunu tahmin ediyordum çünkü araştırmalarımda bu elbiseye hiç rastlamamıştım. Gözlerim, elbisenin güzelliği karşısında büyülenmiş gibi süzülürken, dokunmak için yanıp tutuşan parmaklarımı sıkıca yumruk yaptım. Bu elbiseye dokunmak, kırılacak kadar narin bir sanat eserine el sürmek gibiydi. İçimdeki heyecanı ve korkuyu aynı anda hissediyordum. Dokunmaya kalksam Silvia beni onuncu kattan aşağı atabilirdi ve açıkçası bir elbiseye dokunduğum için öldürülmek istemiyordum.

Silvia'nın bakışları benim üzerimde geziniyordu, gözlerinde hiçbir hoşgörü belirtisi yoktu. Dudaklarını hafifçe aralayarak, "Bunu dene," dedi. Sesi emredici ve tartışmaya kapalıydı. Bir an sanki odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissettim. Onun bu otoriter tavrı karşısında üzerimde büyük bir baskı oluşmuştu.

Afallayarak bir anlık tereddütle kaşlarımı çattım.

"Ben mi? Ama ben burada röportaj için bulunuyorum, kıyafet denemek için değil."

Silvia, kaşlarını çatarak gözlerini üzerime dikti. Buz gibi bakışlarıyla beni adeta delip geçerken sert bir tonla, "Eğer bu röportajı gerçekten istiyorsan dediğimi yaparsın," diye cevap verdi. "Moda sadece kelimelerle anlatılamaz, yaşanır. Ya bu elbiseyi giyip modayı anlarsın ya da bu röportaj burada biter. Seçim senin, Feris."

Bir kez daha itiraz edecek oldum ama Silvia'nın gözlerindeki kararlılığı görünce geri adım atamayacağımı anladım. Bu röportajı yapmak benim için büyük bir fırsattı ve o fırsatı Silvia'nın kibirli bakışları altında heba edemezdim. Yutkunup elbiseyi almak için uzandım. "Tamam," dedim kısık bir sesle. "Deneyeceğim."

Silvia tatmin olmuş gibi başını salladı. Dudaklarının kenarında beliren hafif gülümseme, içten bir sıcaklık taşımaktan uzaktı.

"Güzel. Asistanım seni deneme kabinine götürecek. Çabuk ol, zamanımız kısıtlı."

Elbiseyi sımsıkı tutarak Silvia'nın işaret ettiği asistana doğru yürüdüm. Kalbim hızla atıyordu, içimde hem heyecan hem de korku vardı. Her adımımda Silvia'nın keskin bakışlarının sırtımda olduğunu hissediyordum. Bu kadının otoritesi altında ezilmemek için ayaklarımı yere sağlam basmaya çalışarak yürüdüm ama içimdeki heyecan bacaklarımın titremesine neden oluyordu. Az önce dokunmaya bile korktuğum

elbiseyi deneyecektim. Deneme kabinine girdiğimde perdeyi çektim ve derin bir nefes aldım. Elbisenin parlak kırmızı kumaşı ışığın altında adeta parıldıyordu. Onu elime alıp dokunduğumda kumaşın ipeksi dokusu parmaklarımın arasından akıyordu.

Elbiseyi üzerime giyerken omuzlarımdaki kaygıyı ve tereddüdü derin nefeslerle hafifletmeye çalıştım. Kumaş tenimde serin bir dokunuş bıraktı. Bedenimi saran kırmızı elbise aynada adeta bambaşka bir insan var etmişti. Ben güçlü, iddialı ve kırılgan olmayan bir kadındım. Silvia'nın gözünde moda sadece bir ifade biçimiydi ve ben de bu ifadenin bir parçasıydım.

Perdeyi araladım ve dışarı çıktım. Odadaki herkesin bakışlarını üzerime diktiğini fark ettiğimde gerginlikle adımlarımı hızlandırdım. Silvia'nın gözleri de üzerimdeydi, bakışları keskin ve eleştireldi. Beni baştan aşağı süzdü, dudaklarının kenarında beliren ince bir gülümsemeyle başını salladı. "İşte şimdi moda dünyasının içindesin." Sesi, meydan okuyan bir tondaydı. "Şimdi sorularını sor. Bakalım daha yaratıcı cevaplar alabilecek misin?"

Silvia'nın gözleri üzerimdeyken kendimi bu elbisenin büyüsü içinde güçlü hissetmeye başlamıştım. Sanki bu kıyafet beni sıradan bir magazinciden, modanın merkezinde yer alan bir kadına dönüştürmüştü.

"Siz sürdürülebilir moda anlayışına sahip çıkacak mısınız diye soruyordum," dediğimde Silvia beni omuzlarımdan tutarak döndürdü ve asistanları tam karşıma büyük bir ayna taşıdı.

Kulağıma yaklaşıp, fısıldarcasına, "Elbise çok güzel, değil mi?" diye sordu.

"Evet."

Gözlerini elbiseden bana doğru kaydırarak, "Peki, sence bu elbise keten bir kumaşta nasıl olurdu?" diye sordu. "Dökümleri, fırfırları... Kıvrımlarını bu kadar belli eder miydi?"

"Hayır, etmezdi."

"Bence sorunun cevabını aldın. Ben günlük giyilecek kıyafetler tasarlamıyorum, Feris. Kitlelere ilham olacak tasarımlarım var."

Sözlerinde derin bir ciddiyet vardı. Bu yüzden bakışlarımı ondan kaçırmadan, "Bu konuda gerçekten adım atan markalar var mı sizce?" dedim. "Hangi markalar bu konuda samimi?"

Silvia, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Ah, Feris. Sen gerçekten bu markaların söylediklerine inanıyor musun? Reklam kampanyalarında *yeşil* bir imaj çizmek çok kolay. İhtiyacınız olan tek şey biraz geri dönüştürülmüş kumaş, birkaç etkileyici cümle ve sosyal medyada birkaç *influencer*. Ama iş gerçekten sürdürülebilir olmaya gelince çoğu markanın ne kadar yüzeysel olduğunu görebilirsin." Gözleri benimkilere kilitlendi, sözleri adeta ruhuma işliyordu. "Anladığım kadarıyla sen buna körü körüne inanlardan değilsin. Senin gibi cesur insanları severim ama karşında dünya devleri var. O yüzden sana vereceğim tek tavsiye bildiklerini kendine saklaman olur."

Gözlerimi kırpıştırarak derin bir nefes aldım.

"Neden? Dünyanın bunları öğrenmeye hakkı yok mu?"

Silvia hafifçe omuz silkti. "Elbette var," dedi soğukkanlı bir şekilde. "Ama dünya, her zaman gerçekleri öğrenmeye hazır değildir. Gerçekler, insanların rahatını kaçırır. Bu markalar, büyük devler, Feris. Onlarla mücadele etmek, onların gerçek yüzünü açığa çıkarmak, bir savaş başlatmak demektir. Senin gibi biri bu dünyada gerçekten bir fark yaratmak istiyor olabilir ama bu farkı yaratırken kaybedecek çok şeyin olacaktır. Bu sektör acımasızdır, güçlüyü sever ama zayıfı ezer."

Gözlerimi ona diktim. Bu söylediklerini hazmetmek zorundaydım.

"Yani sadece susmam mı gerekiyor? Bu devasa yalanlara boyun eğmem mi gerek?"

Silvia bir an duraksadı, daha sonra ise gözlerimin içine bakarak ciddi bir sesle, "Sana sadece akıllı olmanı söylüyorum, Feris," dedi. "Gerçekleri bilmek ve paylaşmak arasında büyük bir fark var. Bildiklerini kendine sakla."

"Saklamazsam?"

"Öyleyse senin için çok üzülürüm. Öyle bakma, seni tehdit etmiyorum. Buradaki olay benimle ilgili değil," dedi ve tam o an kapı aralandı. İkimizin de dikkati aynı anda içeri giren adama kaydığında çatık kaşlarla Hazar'ı süzdüm. Burada ne işi vardı?

Silvia, etrafa yaydığı soğuk hava ve o keskin bakışlarıyla odanın hâkimiydi. Ancak Hazar içeri girdiğinde, sanki bir buz dağının zirvesine güneş vurmuş gibi sert yüz hatları yumuşadı. Gözlerinin kenarındaki ince kırışıklıklar belirginleşti. Derinleşen bir gülümseme, dudaklarının

kenarından tüm yüzüne yayıldı. Bu kadını böyle görmek beni şaşkına çevirdi. Sanki bambaşka biri olmuştu. Bu samimi ve içten gülümseme, az önce tanıdığım soğuk ve mesafeli kadından iz taşımıyordu.

Silvia, kollarını sevinçle iki yana açarak, "Hazar!" diye seslendi. "Bu ne güzel sürpriz!" Sesi, odanın ağır havasını bir çırpıda değiştirdi. Şimdi tüm ilgisi yalnızca Hazar'daydı. Bir anlığına burada olduğumu unutmuş gibi görünüyordu.

Hazar, ona doğru birkaç adım attı ve eğilip Silvia'yı yanağından öptü. Bu yakınlıkları karşısında kendimi dışlanmış hissettim. Kaşlarımı çatıp onları izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Kalbimde beliren rahatsızlık, yüzümdeki gergin ifadeye yansımıştı.

"Burada olduğunu duyunca, gelip selam vermek istedim."

Tanışıyorlar mıydı yani?

Silvia, Hazar'a şakayla karışık tehditkâr bir bakış attı, ardından gülümsemesi genişledi. "Gelmeseydin büyük olay çıkarırdım, biliyorsun, değil mi?" dedi.

Bu esprili tavır, Hazar'la aralarındaki yakınlığı ele veriyordu.

Hazar başını hafifçe yana eğerek güldü. "Bilmez miyim? Nasılsın? Her şey yolunda mı?" diye sordu. Gözleri Silvia'ya odaklanmıştı ama ben de buradaydım ve beni tamamen görmezlikten geliyordu. Varlığım görünmez bir gölge gibi ikisinin arkasında kalmıştı.

Silvia, aniden kaşlarını çatarak, "Sayılır," dedi. Yüzündeki neşeli ifade kaybolup yerini tekrar ciddi bir bakışa bıraktı.

"Ne o? Yine neyden memnun kalmadın?" diye sordu Hazar. Sesinde belli belirsiz bir alaycılık vardı ama aynı zamanda Silvia'yı gerçekten dinlediği belliydi.

Silvia, derin bir iç çekerek, "Mankenler..." dedi. "Hepsi fazla kusursuz ve elbiselerimi gölgede bırakıyorlar." Yüzündeki endişe ve hayal kırıklığı derindi. Bakışları sanki odada görünmeyen bir düşman arıyordu.

"Hiç kimse senin tasarımlarını gölgede bırakamaz."

"Eskiden öyle demiyordun ama," dedi Silvia. Gözleri biraz daha kısıldı. Hazar'a meydan okur gibi baktı. Sanki aralarında yalnızca ikisinin bildiği bir olay var gibiydi. "Bu manken krizini çözmeme yardım et, Hazar."

"Ben mi?"

"Evet. Lütfen."

Silvia'nın sesinde, nadir görülen bir yumuşaklık vardı. Bu kez gerçekten yardım istiyordu.

"Ben ne yapabilirim ki?"

Silvia'nın imalı bakışları Hazar'ın gözlerine kilitlendi.

"Manken krizlerini çözmek senin ustalık alanın. Bir şeyler üretebilirsin."

"İstediğin şey ne?"

"Podyumda yalnızca elbiselerimin parlamasını istiyorum."

Hazar, kısa bir an için düşüncelere daldı. Ardından başını kaldırıp, "Öyleyse kusursuz mankenler yerine gerçek hayattan kadınları kullan," dedi. "Onlar kusursuz değil."

Silvia başını iki yana salladı. "Çok klişe. Bugün bile iki marka aynı tarzda defile yapacak. Bana daha farklı bir şey lazım." Bakışları bir an bana kaydı, üzerimdeki elbiseyi süzer gibi yaptı. "Mesela Feris'in üzerindeki elbiseyi Feris olmadan nasıl ön plana çıkarabilirsin?"

Silvia'nın sorusunun ağırlığı havada asılı kaldı. O sırada tam karşımda duran ve ne ara geldiklerini fark edemediğim Mert'le Nesli ellerini sallayarak dikkatimi çekti. Gözlerimi devirdim. Ne yaptıklarını anlamaya çalışırken, Mert bir askının arkasına saklanarak yüzünü beyaz bir kumaşla kapadı. Nesli ise kafasına büyük ve yüzünü neredeyse hiç göstermeyen bir şapka taktı.

İlk başta bu saçmalığın ne anlama geldiğini anlayamamıştım ama sonra Silvia'nın sorusuna fikir vermeye çalıştıklarını fark ettim. Bu iki çılgının ne yapmaya çalıştığını görmek beni gülümsetti ama aynı zamanda bir fikrin oluşmasına da yardımcı olmuşlardı.

"Bence mankenlerin yüzünü kapatabiliriz," dediğimde ikisinin de bakışları aynı anda bana döndü.

Silvia, gözlerini kısarak, "Anlayamadım," dedi.

Mert ve Nesli'nin gösterisine bakarak, "Onları yürüyen cansız mankenlere çevirsek..." diye açıkladım. "Elbiseden görünen kısımları kapatsak nasıl olur? Hem böylelikle istediğiniz gibi elbiseler kimsenin önüne geçmez."

"Enteresan," dedi şüpheyle.

"Ama etkili. Aynı zamanda magazinde ne kadar ses getireceğinizi düşünün."

"Siz iş arkadaşısınız, değil mi?" dediğinde ikimiz de onayladık. "Manken krizlerini bundan sonra birlikte halledersiniz çünkü ben bu fikri sevdim." Ardından asistanına döndü. "Angela, Revista dergisinin ekibine bu geceki defile için en ön sıradan yer ayırt."

Angela başını sallayarak, not alırken Hazar ve ben bakıştık. Aynı anda ikimizin de dudaklarında bir gülümseme belirdi. Hangi dergi, defilede en ön sırayı kapabilirdi ki?

Silvia'nın süitinden çıktığımızda, koridorda yürümeye başladık.

"Silvia seni epey seviyor gibi," dedim kaşlarımı hafifçe kaldırarak. Sesimde belli belirsiz bir kıskançlık tınısı vardı ama bunu gizlemeye çalışmıştım.

"Onunla geçmişe dayanan bir dostluğumuz var."

"Evet, onu anladım. Sanırım bu birlikte çözdüğünüz ilk manken krizi değildi," dedim hafif bir alayla.

"Bahsettiği tam olarak bu sayılmaz ama evet."

Derin bir nefes aldım, bu konunun üzerinde fazla durmak istemiyordum.

"Arkadaş olduğunuzu söyleseydin röportajı yapmaya seni gönderirdim. Kadından boşa laf yemezdim."

"Pek seni azarlıyor gibi görünmüyordu. Hatta yeni kreasyonunun imza parçasını sana giydirdiğini varsayarsak sevmiş bile diyebiliriz."

"O yeni koleksiyondandı, değil mi?"

Hazar, gözlerinde hafif bir parıltıyla, "Evet," diye onayladı.

"Gerçekten güzel bir elbise. Sahne ışıklarının altında da güzel görüneceğine eminim."

Hazar gözlerini üzerime dikti, yüzünde ciddi bir ifade belirdi.

"Elbise güzeldi, evet ama onu olağanüstü yapan senin ışığındı."

Bu sözler beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Hazar..."

Hazar hemen geri adım attı ve gülümseyerek, "Merak etmeyin, Feris Hanım," dedi. "Bundan sonra aramızdaki profesyonellik sınırını aşmayacağım. İçiniz rahat olsun." Ardından konuyu değiştirerek, "Bilgisayar

konusuna gelirsek birkaç dostumdan yardım istedim. Bulacaklar," diye ekledi.

"Peki, ya içindekiler?"

"Hepsi yedekli zaten. Sorun olmaz."

Onun bu kendinden emin tavrı, içimin bir nebze olsun rahatlamasını sağlamıştı. Ama yine de içimde bir şeyler yerli yerine oturmuyordu. Paris Moda Haftası'nın kaotik ve ihtişamlı dünyasında bu belirsizliklerle başa çıkmak zorundaydım.

Görkemli defile salonuna ilerlediğimde Mert ve diğerlerini giriş kapısında buldum. Hazar ve Nesli hariç herkes eksiksizdi. Hazar bilgisayarı bulmak için birkaç arkadaşıyla buluşmuştu. Onların yanından gelecekti. Nesli'nin nerede olduğunu merak ederken Mert'e sordum.

Mert kendine has rahat tavırlarıyla omuzlarını silkti. Ardından gözlerini devirdi ve hafif alaycı bir tavırla, "Hanımefendi kıyafetini seçememiş," dedi. "Arkamızdan gelecek."

Bu cevabı duyunca yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi. Nesli'nin her zamanki uyuşuk tavırlarıydı, bu yüzden yadırgamadım.

Diğerleri önden ilerlerken birden yanıma siyah takım elbiseli bir adam geldi. Aynı anda telefonum çaldığında, ekranda gizli numara çıktı. Aramayı yanıtladığımda adam sessizce elime bir şey tutuşturdu. Avcumda soğuk, metalik bir ağırlık hissettim. Gözlerimi ellerime indirdiğimde, bu nesnenin bir USB bellek olduğunu gördüm. Şaşkınlıkla ona bakarken adam hızla kalabalığın içinde kayboldu. Kafamın içinde binlerce soru uçuşuyordu. Bu USB neden bana verilmişti? Kimdi bu adam?

"Alo?"

Karşıdan gelen ses soğuk ve kendinden emindi.

"Feris Doğan. Sesiniz iyi geliyor. Gerçi ben de sizin gibi dünyayı sallayacak bir haberin altına adımı yazdıracak olsam epey mutlu olurdum. O elindeki USB'yi iyi sakla."

Nefesim tutuldu, gözlerim etrafımdaki kalabalığı taradı. O an, kalabalığın içinde birinin beni izlediğinden neredeyse emindim. İçimde bir ürperti yükseldi, telefonun diğer ucundaki sesin tonundaki tehdit açıkça hissediliyordu. Ellerim titremeye başlamıştı, USB'yi daha sıkı kavradım.

Bu sıradan bir olay değildi, bu bir uyarıydı ve neyle karşı karşıya olduğumu henüz bilmiyordum.

"Ne diyorsun sen?" diye sorarken sesimin titremesine mâni olamadım. Kalbim göğsümde davul gibi atıyordu. Telefonun soğuk yüzeyine yapışan ellerim buz kesmişti. Ekip salondan içeri girerken arkalarından baktım.

"Bilgisayarın bende diyorum. Ve tabii o büyük haber de. *Gradşe*, *Pulife* ve daha nicesi... Bu markaların ipliğini pazara çıkarma zamanı gelmiş gibi görünüyor."

"Ne saçmalıyorsun sen? O belgeleri paylaşamazsın. Asla izin vermem!" diye bağırdım. Sesimdeki öfkeyi hissetmesine izin veriyordum ama aslında altındaki çaresizlik her şeyden daha belirgindi. Bu adamı nasıl durduracağımı bilmiyordum ve bu bilinmezlik şu an beni yiyip bitiriyordu.

Telefonun diğer ucundan gelen kahkaha kanımı dondurdu. "Yanlış anladın. Haberi ben değil, sen paylaşacaksın," deyişi zihnime bir bomba gibi patladı.

"Ne diyorsun sen?" diye tekrarladım. Düşüncelerim dağılmıştı. Bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum ve bu bilinmezlik beni iyice çıldırtıyordu.

"Ben bu haberi paylaşsam etkisi olmaz ama Revista paylaşırsa... İşte o zaman tüm dünya ciddiye alır ve üzerine düşer."

Adamın sesi, sanki her şeyi çoktan planlamış gibiydi. Kendimi iyice sıkışmış hissettim, nefesim daraldı. Revista... Yıllardır emek verdiğim, üzerine titrediğim dergi... Onu böyle bir işe bulaştırmam mümkün değildi.

"Saçmalama. Dergiyi bu işe karıştıramam," dedim katı bir sesle.

"Sana bir metin attım. Okumaya ne dersin?"

Telefonumun ekranını açtım ve yine gizli numaradan gönderilen mesaja girdim.

Moda dünyasının ikiyüzlülüğü! Evet, doğru duymadınız. Senelerdir lüks ürünleriyle kalbimizi çalan devasa markalar aslında yalnızca tasarımlarını değil, yalanlarını satıyormuş. Gradşe, Pulife, Sakelif ve daha nicesi... Tüm zamanların popüler markaları, şimdilerde son zamanların popüleri olan sürdürülebilirlik anlayışını benimsedikleri hikâyesini anlatıyordu. Revista olarak bu sır perdesini araladık ve karşımıza çıkan şey tam anlamıyla bir

felaketti. Sözde "sürdürülebilir kumaş" dedikleri şeyler, insan sağlığına ve çevreye büyük zararlar veren hammaddelerden üretiliyor. Bu markaların yaptığı tek şey ise etiketlere yanlış kumaş oranları yazıp tüketiciyi kandırmak! Uyanma vakti geldi! Haberin detayları ve daha fazlası yeni sayımızda, Revista'da.

Kararlılıkla, "Asla bu haberi paylaşmam," dedim. Bu haberi paylaşmak, Revista'nın intihar mektubunun altına imza atmak anlamına geliyordu. Bu üslupla bu şekilde paylaşılan haber bize pahalıya patlardı. Kendimi bile tehlikeye atardım ama Revista'yı asla.

"Neden? Bu araştırmayı yapmak için onca çaba harcadın. Boşa gitmesini istemezsin."

"Elbette boşa gitmeyecek ama elimde henüz somut kanıt yok. Bu haliyle yalnızca iddia olur ve dergiyi büyük bir tehlikenin içine sokar."

Sesim titriyor, hissettiğim korku ve çaresizliği daha fazla saklı tutamıyordum. Dergiyi böyle bir riske atamazdım. Onu korumak benim görevimdi.

"Dün çektiğiniz fotoğraflara ne oldu? Yoksa onları da mı çaldırdınız?"

Adamın alaycı sesi sinirlerimi daha da gerdi. Fotoğraflar elimdeydi ama yeterli değildi.

"Hayır ama yeterli değil."

"O da senin sorunun," dedi adam, sanki her şeyin çözümü benim elimdeymiş gibi. İçimdeki çaresizlik daha da büyüdü, nefes almakta zorlanıyordum.

"Anlayamadım?" dedim. Sesim iyice kısılmıştı. Adamın ne istediğini ve bu durumun nasıl sonlanacağını anlayamıyordum. Bu belirsizlik beni içten içe yiyordu.

"*Gradşe*'nin defilesi saat 20.00'da başlıyor. Derginin sosyal medya hesabından bunu tam defile başladığı an paylaşacaksın."

Her kelimesiyle beni daha da sıkıştırıyordu. Derin bir nefes aldım ama bu nefes bana güç vermedi, aksine daha da kırılgan hissettirdi.

"Paylaşmayacağım," dedim inat ederek ve o an aldığım karşılık bugüne kadar duyduğum en acı verici şeydi belki de.

Adamın sesi biraz daha sertleşti.

"Öyleyse arkadaşın Nesli'yle vedalaşsan iyi olur."

Ninova

"Ne?" diye fısıldadım. Sesim titriyordu. İçimde yükselen panik, kontrol edilemez bir hal aldı. Nesli'ye zarar verebilirler miydi?

"Güzel kadın. Uykusu da biraz ağırmış. Sanırım yiyip içtiği bir şey dokundu. Bir türlü uyanmadı. Yanı başındayım ama hiçbir şeyin farkında değil."

Adamın soğukkanlı sözleri içimdeki korkuyu daha da büyüttü. Kalbim sıkışmıştı, nefes almakta zorlanıyordum. Nesli'ye bir şey olmasına izin veremezdim.

"Sakın ona bir şey yapma. Seni öldürürüm, anladın mı beni? Uzak dur ondan!" diye bağırdım. Sesim titriyordu ama öfkem her şeyden baskındı. Nesli'yi korumak için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Gözlerim dolmuştu, kontrolümü kaybetmiştim.

"Ne yazık ki bu dediğini yapamam. Ama sen benim söylediklerimi harfi harfine yerine getirirsen Nesli'yi öldürmemeyi düşünebilirim."

Adamın soğukkanlılığı, içimdeki umudu tamamen yok ediyordu. Belli ki onun gözünde hiçbir şeyin değeri yoktu, bir insan hayatının bile. Ellerim titriyor, çaresizlik içinde kıvranıyordum.

Bir anlığına içime bir şüphe tohumu düştü. Doğru değildi. Nesli oteldeydi. Sırf bana paylaşım yaptırmak için yalan söylüyordu. Bu düşünceyle kendime kuytu bir alan buldum ve adamı hoparlöre alıp Nesli'ye mesaj atmaya başladım. "Blöf yapıyorsun. Bu doğru değil," dedim onu oyalamak için.

"Bir saniye, Nesli'nin telefonuna mesajlar geliyor. Onları kontrol etmeliyim. Ah, zaten sen atıyormuşsun."

"Lanet olsun! Neredesin?" dedim çaresizce. Kalbim hızla çarpıyordu, nefes almakta zorlanıyordum. Nesli'ye zarar verme ihtimali, aklımdaki tüm düşünceleri tarumar ediyordu.

"Beş dakikan var, Feris. Zaman daralıyor. Düşünüp kararını vermek için yalnızca beş dakikan var. Ya haberi paylaşırsın ya da Nesli'yi tam burada öldürürüm. Önce haberi paylaşacaksın. Sonra da USB'yi teknik birime götürüp vereceksin."

Beş dakika... Sadece beş dakika. Her şey bulanıklaşıyordu. Nesli'yi korumak zorundaydım ama bu tehdidin büyüklüğü altında eziliyordum. İçimdeki korku, çaresizlik ve öfke her saniye daha da büyüyordu. Bir çıkış yolu bulmak zorundaydım, hem de çok hızlı bir şekilde.

"USB'de ne var?"

"Onu da herkesle birlikte öğrenirsin. Unutma, beş dakikan kaldı," dedi ve telefonu suratıma kapadı.

Elimde telefon, duvar köşesinde kalakaldığımda yanıma yaklaşan adım seslerini duydum. Başımı kaldırdığımda Hazar'la göz göze geldim.

"Feris, hadi yerimize geçelim. Silvia'nın defilesi yarım saate başlar," dedi aceleci bir halde. Defile salonunda yerini bulmak için sabırsızlandığı belliydi.

Ona bakarken kelimeler boğazıma düğümlendi. Beni burada böyle, bu halde görmek onu şaşırtmıştı. Gözlerim dolmuştu ve zihnimde dönüp duran korkuların ağırlığıyla neredeyse konuşamıyordum.

"Hazar..." diye başladım ama sesim o kadar zayıf çıkmıştı ki sanki ben bile kendi söylediklerimi duymuyordum. Hazar'ın bakışlarındaki endişe daha da büyüdü. Benim hiç bu kadar kırılgan olduğumu görmemişti. Belki de bu yüzden ne diyeceğini bilemedi.

"Ne oldu? Yüzün bembeyaz olmuş. Bir sorun mu var?"

Yüzümü inceleyip ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Bir anlık sessizlik oldu, nefes almak bile zor geliyordu.

"Ben..." dedim. Kelimeler dilimin ucundaydı ama bir türlü dökülemiyordu. O kadar çaresiz hissediyordum ki ne yapacağımı bilemiyordum. Hazar'ın sabırsız bakışlarını üzerimde hissettim. O an zaman sanki hızla akıyordu ve ben o hızın içinde kaybolmuştum.

"Feris, konuşsana."

"Saat kaç?" diye sordum bir anda. Zamanın bu kadar önemli hale gelmesi, içimdeki paniği daha da körüklüyordu.

"19.56. Neden soruyorsun?" dedi Hazar, kaşları çatılmıştı.

Zaman... Dört dakika. Sadece dört dakikam kalmıştı.

Dört dakikam var," diye fısıldadım. Bu kelimeler o kadar ağırdı ki sanki her biri içimde derin bir boşluk yaratıyordu.

"Neye?" dedi Hazar. Sesindeki şaşkınlık artıyordu. Gözlerimdeki korkuyu fark ettiğinde bakışları daha da karardı, bu belirsizliğin içinde bocaladığımı hissediyordu.

"Bilgisayarı çalan kişi aradı. Bir erkek," dedim. Bu sözlerin ardından Hazar'ın yüzündeki ifade bir an için dondu. Şok olmuştu. Kaşları çatıldı ve gözleri iyice irileşti. Endişesi, yerini öfkeye bırakıyordu.

"Ne? Ciddi misin? Ne diyor?"

"Bu haberi Revista'nın hesabından paylaşmamı istiyor," dedim ve telefonumdaki mesajı açarak ona uzattım. Hazar hızla eline aldı ve okumaya başladı.

"Saçmalama. Derginin hesabından bu haberi paylaşırsak Revista'nın sonu olur."

Gözlerimi ondan kaçırarak, "Ne olur mesela?" diye sordum. Bu soruyu sorarken bile içimdeki umudu yitirmiş gibiydim. Belki bir çıkış yolu vardı ama o çıkışın neresinde olduğunu göremiyordum.

"Feris, neler olacağını sen benden daha iyi biliyorsun," dedi Hazar. Başımı kaldırıp ona baktım ama içimde ne yapacağını bilemeyen bir çocukmuşum gibi hissediyordum.

"Söyle!" diye ısrar ettim. Biliyordum ama sonuçlarını duymam gerekiyordu.

"Bizim bulduklarımız yalnızca iddia. Somut delillerimiz olmadığı için kendimizi savunamayız ve markalar bu açığı fırsat bilip dava açar. Bu markalar uluslararası güce sahip. Bizi her türlü yoldan sıkıştırırlar. Onlara iftira atmakla suçlanırız ve ortaya çıktığı için tüm delilleri ortadan kaldırırlar. Mahkemede kendimizi aklayamayız ve tazminat talepleri, cezalar derken Revista'nın itibarı yerle bir olur. Bu markaların karşısında maddi anlamda çok büyük zarara uğrarız ve..." dedi. Durup derin bir nefes aldı, gözlerindeki ciddiyet daha da belirginleşti.

Onun tamamlamadığı cümleyi bitirerek, "Ve dergi batma noktasına gelir," dedim. "Zaten durumlar iç açıcı değil."

Bu gerçek, içimde bir kez daha yankılandı.

"Evet ve bu markalar kendi adını temize çıkarmak için yalnızca yasal yollarla sınırlı kalmaz. Tehditlere, zorbalıklara kadar gider."

"Hazar, eğer bu dediklerini yapmazsam beni Nesli'yi öldürmekle tehdit etti," dedim. Sesim çatladı. Bu kelimeleri dile getirmek bile içimi acıtıyordu. Hazar'ın yüzü dondu, nefesi kesildi sanki. Gözlerindeki şok, yerini öfkeye bıraktı.

"Ne?" derken sesi yükselmişti.

"Nesli onun yanında ve ne halde olduğunu bilmiyorum. Defile başladığı an paylaşmazsam onu öldüreceğini söyledi," dedim. Gözlerimde yaşlar birikmişti. İçimde derin bir korku vardı.

"Feris, hayır. Yapamaz. Nesli'yi bulacağız. Bu adamın oyununa gelmeyeceğiz."

Sesi kararlıydı ama ben hâlâ çaresizdim. İçimdeki korku her geçen saniye daha da büyüyordu. Zaman hızla akıp geçiyor ve ben elimden hiçbir şey gelmediğini hissediyordum.

"Zaman yok. Yalnızca üç dakikam var. Eğer yapmazsam... Ya Nesli'ye bir şey olursa Hazar?"

Hazar bana daha da yaklaştı, gözlerinde bir umut ışığı arıyordum ama o da ne yapacağını bilmiyordu. Omzuma dokundu, gözlerimin içine baktı.

"Nesli oteldeydi, değil mi? Otel güvenliğine haber vereceğim. Onlar Nesli'yi kurtarabilir."

Gözlerindeki kararlılık bir an için içimde bir umut kıvılcımı yarattı ama hemen söndü çünkü zaman yoktu. Nesli'nin zamanı yoktu.

"Hazar, ona bir şey olursa kendimi asla affetmem."

"Feris, beni dinle. Adam yalnızca seni korkutmaya çalışıyor. Bir şey yapamaz. Panik yapma. Halledeceğiz."

Zamanım daralıyordu ve her geçen saniye, içimdeki korkunun derinleşmesine neden oluyordu.

Hazar hızla telefonunu eline aldı ve benden biraz uzağa gidip konuşmaya başladı.

"Alo? Hemen 391 numaralı odaya gidin. Nesli Üstün biri tarafından öldürülmekle tehdit ediliyor. Saldırgan yanında."

Durup düşündüm. Revista benim her şeyimdi. Evim, yuvam, ailem... Bugüne kadar ona zarar gelmesin diye didinmiş, herhangi bir yalan habere adı karışmasın diye uğraşmıştım. Her sayfasında, her haberinde emeğim vardı. Sıradan haberler için bile günlerce araştırma yapmış, elimde yeterince delil olmayan, adımızı karalayabilecek her türlü haberi bekletmiştim. Zaman zaman sayıları aksatmamıza neden olsa dahi bu mottodan hiç vazgeçmemiştik. Şimdi her şeyi silip itibarımızı zedeleyecek bir haber yapmak, tüm çabalarımı yerle bir etmek demekti.

İçimde bu düşüncenin yarattığı ağırlık, kocaman bir taş gibi göğsümü eziyordu.

Hazar hararetli hararetli konuşuyor, Nesli'yi korumak için elinden gelen her şeyi yapıyordu ama çabası yetmezse ve Nesli'ye ulaşamazlarsa ne olacaktı? Hangi yolu seçersem seçeyim bir şeyleri kaybedeceğimi bilmek, beni daha da çıkmaza sürüklüyordu.

Gözyaşlarım yüzümde yol olurken telefonumu açtım ve hızla Revista'nın sosyal medyasına girdim. Adamın attığı mesajı kopyalarken Hazar'ın gözlerinin üzerime sabitlendiğini fark ettim. El hareketlerimden ne yapacağımı anladığı an başını sallayıp, "Feris, hayır!" dedi ama onu dinlemedim.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan paylaş tuşuna bastım ve kısık bir sesle, "Üzgünüm," dedim.

Telefon ekranını kapadığımda Hazar'ın gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. O bakışlarda düşüncelerinin yansıması vardı. Konuşmadı ama sessizliği, en yüksek çığlıktan bile daha keskindi. Halledeceğini söylemişti ama onu dinlememiştim ve bu hamlemin ona neler düşündürttüğünü biliyordum. Tıpkı gelecekte beni ve dergiyi ne kadar kara günlerin beklediğini bildiğim gibi...

Halam yanılmıştı. Onun zannettiği kadar gözü kara biri değildim. Tıpkı konu Revista olduğunda her şeyi göze alacak o hırslı kişi olmadığım gibi. Hırsım, cesaretim, soğukkanlılığım... Hepsi o an arkadaşımı kurtarma içgüdümün altında ezilmişti.

Elimdeki USB'yi daha sıkı kavradım ve kendimi bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissettim. Bir adım attım. Sonra bir adım daha ama geriye değil, ileriye. Kendimi uçurumdan aşağı bırakırken en sevdiğim şeyi, işimi, Revista'yı da peşimden felakete sürüklüyordum. Ve en kötüsü, beni o düştüğüm yerde kimse yakalamayacak, kimse yerden kaldırmayacaktı çünkü beni aşağı çeken yerçekimi değil, verdiğim kararın ağırlığıydı.

gamze çelik

REVİZTA

SAYI 2'DE GÖRÜŞMEK ÜZERE

Ninova